

HÜSEYİN GÜLSEREN: 1 Nisan 1995-Videno-Çeçenistan

13

(I)

Adı:Hüseyin

Soy Adı:Gülseren

Baba Adı: Recep

Ana Adı: Buci

Doğum Yeri ve Tarihi: Çardak-13 Ekim 1947

Memleketi: Kahramanmaraş-Göksun

İlkokulu Çardakta okuyan Hüseyin Gülseren, orta okul ve endüstri meslek lisesini Urfa'da okudu. 1968-70 yılları arasında askerliğini yapan Hüseyin Gülseren, askerlik

dönüşünün hemen akabinde 1971 yılında; adını Şanlı Çeçen kıyamı ile Türkiye kamuoyunun yakından tanıyacağı Medet Ünlü'nün kızkardeşi Mürüvvet Hanımla evlendi. Evliliğinden üç çocuğu dünyaya geldi. En büyük evladı bu günlerde askerlik görevini yapmakta olan Yaşar Gülseren, küçük kızı Sevinç Gülseren evli ve halen üç çocuk annesi, küçük kızının adı ise Şefika (18).

İşgal altında bulunan Çeçenistan'da Ruslar'a karşı savaşıırken şehid olan Hüseyin Gülseren ve Rusya'nın Çeçenistan'ı işgalinden bu yana hayatlarını yitiren Çeçen Mücahidler için, Beyoğlu Ağa Camii'nde gıyabi cenaze namazı kılındı. Cuma namazını müteakiben kılınan cenaze namazından sonra, Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde yürüyüşe geçen kalabalık bir grup, Rusya ve Yeltsin aleyhinde sloganlar atarak Rus Konsoloslugu önünde toplandılar.

Şehid Hüseyin Gülseren'in eşi Mürüvvet Gülseren "Kocam için üzülüyorum. Çünkü o şehid oldu. Allah orada kalan müslümanların yardımcısı olsun." dedi.
KAYNAK: Selam Gazetesi Sayı: 86

Kayınbiraderi Medet Ünlü ile şehid hakkında yaptığımız görüşme:

Çeçenistan şehidimiz Hüseyin Gülseren herhalde sizin enişteniz oluyor. Bize kısaca bilgi verir misiniz?

- Kahramanmaraş Göksun-Çardak 1947 doğumlu. İlkokulu Çardak'ta okudu. Orta okul ve endüstri meslek lisesini Urfa'da okudu. 1968-70 yılları arasında askerliğini yaptı. 1971 yılında evlendi.

Hayatının belli bir kısmını serbest çalışarak idame ettirmiş, bu arada iyi bir mobilya ustası ve marangozluk yeteneğine sahip olduğu için, yurtdışında çalışan bazı şirketlerle anlaşmıştır. Yurtdışında senelerce çalışmıştır. Mesela Libya'da bulunmuş. Savaş başlamadan önce, Çeçenistan'da çalışmaya başlamıştı. Savaş öncesi rahatlık döneminde, Çeçenistan'a giden Çeçenlerin çoğu, savaş başlayıp ta bombaların yağmur gibi yağmaya başlamasından sonra, gidenlerin hemen hemen hepsinin geri döndüğünde, "Ben insanlığımın onuru adına bu ülkeye geldim ve bu ülkedeki kardeşlerimin acısını paylaşmak zorundayım." diyerek, O kardeşimiz dönmedi. Kendisini orda yaşayan insanlardan bir parça addetti. Zaten kendisi de Türkiyeli Çeçenler'dendir. Dolayısıyla cihadın içerisinde kendisinin yapabileceği her ne varsa onu yüklenme, ifadesine bağlı olarak 1 Nisan 1995 tarihinde Serjenyurt'ta lojistik destek anlamında bir nakliye yapılırken; silah, teçizat taşınırken, Ruslar tarafından konvoyun bombardımanı sırasında, bulunduğu arabanın bombalanması neticesinde, şehadet şerbetini içti. Mezarı Videno yakınlarında. Dişnoy denilen bir mntıkadadır.

—Kendisi Türkiye'de doğmuş bir Çeçendi. Atalarının hangi yıllarda göç ettiğini biliyor musunuz?

-Türkiye'ye göç etmiş Çeçenlerin genel çoğunluğu 1864-72 yılları arasındaki mücadele döneminin sonundaki göçte gelenlerden olan Yalhoz kabilesinin torunlarındandır.

—Şanlı Çeçen Kıyamı'na destek veren birisi olarak, şu anda geline durumu siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Savaş, bedel ödemek adına yapılan bir hareketti. Savaşın bedelinin çok ağır olacağını Çeçen halkı biliyordu. Bunu da kıyamdan geri kalmayarak; hem Çeçen halkı, hem de önderleri bedelini ödeyerek ispatlamış oldular. Şu anda ulaşılan nokta itibariyle Çeçenistan, bir tek Rus askerinin bulunmadığı, Rus Emperyalizminin geçerli olmadığı

ve sadece Lailahe illallah altında olan bir coğrafyadır. Muhalefette yer alan ve savaş döneminde birlikte olan komutanların oluşturdukları ve başında ünlü Komutan **Şamil Basayev**'in bulunduğu Şura'da yer alanlar ile Çeçenistan'da şu anda yönetimde bulunan **Aslan Mashadov** kabinesi arasında, bu tarafa yansıyan olumsuz haberlere rağmen, son derece güzel, uyumlu bir işbirliği var. Bu anlamda birlik ve beraberlik içerisinde olma ihtiyacını, onlar hep birbirlerine hatırlatarak; sadece Çeçenistan misak-ı millisi olarak kabul edip de, orada duralım, düşüncesinin ötesinde düşüncelere sahiptirler.

--**Bu düşünce sahiplerini isimlendirebilir misiniz?**

-Hemen hemen bütün bir Çeçen toplumunu, bunun içerisinde görebiliriz. Bunlar, tüm Kafkasya coğrafyasına şamil bir devlet kurma, idealini taşımaktadırlar. Ufak tefek yöntem, metod farklılıklarına rağmen; bütün bir Çeçen toplumu bu ideale sahiptirler. İlla bir isim zikretmek gerekirse **Şamil Basayev**'i zikredebiliriz. Biraz önce de söyledim. Hemen hemen bütün Çeçenler, bu ideali taşımaktadırlar.

Size teşekkür eder, Çeçenistan'ın ve tüm islam coğrafyalarının daha güzel günlere kavuşmasını temenni ediyorum.
Ben de sizlere teşekkür ediyorum.

HÜSEYİN YAVUZ: Aralık 1993 Hazro-Diyarbakır

Hüseyin Yavuz'un şehadeti

"Mü'minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler. Böylece onlardan kimi (şehid olup) adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiç bir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler." Ahzab Suresi 23

Hüseyin Yavuz ağabeyimle bu dünyada, sadece ve sadece 60 dakikalık bir karşılaşmamız oldu. Gerçekten, bu 60 dakikaya yılları sığdırarak, 60 yıllık bir dost gibi olmuştuk. O'nunla çok şeyler konuşmuştuk ve konuşacaktık. Fakat PKK timleri, bu ağabeyimizle bir konuşma fırsatı daha vermedi. Hüseyin Yavuz'u şehid olmadan iki ay önce tanıdım ve bir daha görüşmek üzere ayrılmıştık. Takdir-i ilahi, görüşmemizi mahşere erteledi.

Diyarbakır'ın Hazro İlçesi'ne bağlı Dadaş Köyü'nde öğretmenlik yaparken, PKK tarafından kaçırıldı. Üç öğretmen ve bir köy imamı ile beraber katledildi. Konya'nın Bozkır İlçesi Papuçlar Köyü nüfusuna kayıtlı ağabeyimizin, şehadetini kutlarız.

"Yolunu sürdüreceğiz ey şehid" der ve beklemekte olanlara Allah'tan sabır dileriz.

Konyalı Müslümanlardan İbrahim Genç- A. Han-K. Alpaslan

KAYNAK:Yeni Yeryüzü Dergisi Aralık 1993 Sayı:7 Sayfa: 2

xx

HÜSEYİN KURUMAHMUTOĞLU 14 Temmuz 1987

Selam Gazetesi 99. sayı 13. sayfada Babasının resmi ve beyanatı var. "Yalnız Namazda Eğilen Bir Fidandı O"

Hüseyin Kurumahmutoğlu'nun şahadetinin 8. yıldönümünde babası Salih Kurumahmutoğlu ile Bafra'da görüşmeye giden İlhan Erdem'i, Anadolu insanının misafir perverliğiyle karşılar. Yaşı bir hayli ilerlemiş olan Salih Amca, oğlu Hüseyin'in adını duyunca dirençli bir genç gibi bakıyor ve anlatıyor: "İhtilalden önce memleket başka bir hale döndü. Bir gurup çıktı dedi ki, "Biz komünistlik getireceğiz." Birileri de çıkıp, "Biz İslam ülkesine komünistlik getirtmeyiz." dedi. Hüseyin de olmaz diyenlere katıldı.

Uğraştı ama ihtilali yapanlar, bizi ezdiler. Benim oğlum namaz kılıyor, başında beyaz
 çakke var diye, beynine geriden ve bu surette de şehid oldu diyorum. çünkü İslam'a
 çok yakındı. Bize taa oradan vaaz ediyordu. Allah O'nu inşaallah bizim düşündüğümüz
 gibi kabul eder. Yani biz, İslam'ın, memleketin yararı neyse oradayız. Allah'a inanmışız.
 Başka fikirlere boyun eğmeyiz.

Salih Amca'ya "Hüseyin nasıl biriydi?" diye sorduğunda
"Oğlum güzel, aslan gibi bir delikanlıydı. Ne yazık ki, böyle olmasına rağmen O'na çok
işkence yaptılar. Bunları bir daha anlatıp, kendimizi sıkıntıya sokmayalım" diyor ve
ekliyor "Bin tane başımız olsa İslam'a hepsini feda ederiz."

Tevhid Dergisi-Temmuz 1991 Sayı: 19 Sayfa: 59

HÜSEYİN KURUMAHMUTOĞLU

Kişiliği ve Mücadelesi üzerine, Dava ve Cezaevi arkadaşı Muzaffer Dağdeviren ile bir söyleşi:

—Sayın Dağdeviren, önce bize böyle bir söyleşi imkânını verdiğiniz için size teşekkürlerinizi arz ederiz. Söyleşimize Şehid Hüseyin ile ne zaman ve nasıl tanıştığınızı ve bu kardeşle birlikteliğinizin nasıl geliştiğini sorarak başlamak istiyorum.

-Rahmetli ile 1977 yılında Samsun Bafra'da "Ülkücü Hareket" içerisinde tanıştık. O dönemdeki olaylar içerisinde kardeşimiz ile birlikteliğimiz, iyi ve kötü günlerimizde daha da pekişti. O dönemlerde dahi, komünistlerin etkin olmasına rağmen, Bafra'da şehidin öncülüğü grubun etkin eylemleriyle, Bafra'nın "Ülkücü Hareket" in bir nevi kalesi olmasını sağladı. Şehid Hüseyin ile birlikteliğimizin gelişmesine etki eden olaylardan biri de, 1978 yılının Kasım ayında Hüseyin ve bazı arkadaşlarla birlikte olduğumuz bir sırada, komünistlerin saldırısına uğrayıp da, bir arkadaşın ölüp, Hüseyin kardeşimizin de ayağından yaralanmasıyla sonuçlanan hadise oldu. Bu hadiseden sonra, ilişkilerimiz daha da gelişip birbirimize güvenimiz de arttı. Bu karşılıklı sıcak ilişki daha sonra, aynı davadan yargılandığımız cezaevi tutsaklığıyla da devam etti...

---Bu dönemde, yani sizin ifadenizle "tutsaklık dönemi"nde durumunuz, hususen Hüseyin kardeşin durumu nasıldı? Şüphesiz burada öğrenmek istediğimiz ilk husus, cezaevinde karşılaştığınız sıkıntılar ve uğradığınız işkenceler. Böyle bir durum karşısında sizlerin ve özellikle Şehid Hüseyin'in tavrı ve tepkisi nasıl oluyordu?

-Mamak Askeri Cezaevi'nde 'mahkumları rehabilite' yani 'ıslah' adı altında, baskı ve işkenceyle ezip sindirerek, düşünemez, zulme başkaldırmayıp, her türlü zillete katlanacak, kişiliksiz tipler haline getirilmek isteniyordu. Bunun için önce, banyolarda ıslatılarak falaka ve dövmelele, 90 santimlik zindanlarda bir aylık ve 15 günlük hücre cezalarına çarptırıldık. Bu şekilde 'uyumlu' hale getirilmeye ve daha sonra da 'uyum sağlamışlar'ın yanına konulmak istendik. Bu işkencelere bizler uğradığımız gibi, Şehid Hüseyin de aynen uğruyordu.

Hüseyin kardeşin Mamak Cezaevi'ne gelişinde ilk yaptığı, koğuşunda bulunan Ülkücüler'i bir araya toplayıp cezaevi içinde "Ülkücü Hareket'i" örgütlemek olmuştu. Bizler ayrı ayrı bloklarda kalıyorduk. Rahmetlinin bulunduğu koğuşu, olduğu gibi, bizim bulunduğumuz B Blok'a aktardılar. O zamanlar 8. koğuşta bir takım problemler olduğu söyleniyordu. Bunun müsebbibinin de Burhan Kavuncu olduğu söyleniyordu. Gerekçe olarak da, Burhan Ağabey'in "Ülkücü Hareket'in" düşünce teşkilatlanması İslama aykırı olduğu, bunun için "İslami" düşünce ve teşkilatlanmanın zorunluluğunu anlatmasıydı. Bu koğuşta bazı arkadaşların, Burhan Kavuncu'nun sözlerine meyletmesi söz konusu oldu.

Şehid Hüseyin Kurumahmutoğlu Mamak Askeri Cezaevi'nde Ülkücü hareketin sevilen ve en güvenilen elemanlarından olduğundan, hücreden alınıp burayı düzeltmesi için, 8. koğuşa verildi. Bu koğuşta Burhan Ağabey ile tartışmaları neticesinde, yani Burhan Ağabey'in İslami dönüşümün ve "Tevhidî bir kimlik" kazanımının gereği ve önemini ısrarla vurgulaması ve bu hedefi gerçekleştirmek için de bir tebliğ ortamı hazırlaması neticesinde, **Rahmetli Hüseyin** kardeşimiz Burhan Ağabey'in tebliğini kabullenip, artık bundan sonra bir an olsun bile "Ülkücü" kimliğini taşımayacağını, hareketinin ve kimliğinin yalnız ve yalnız "İslamî" ve "Tevhidî" olacağını beyan edip "Ülkücü Hareket'i" terketti. Hatta, Burhan Ağabey'in maslahaten, diğerlerine de İslamî tebliğin ulaşabilmesi için, Ülkücülere karşı onları terketmek suretiyle "İlîlî" olarak açık bir tavır alınmaması gerektiği yönündeki uyarısına, **Rahmetli Hüseyin** "Bir dakika dahi bu çatı altında duramam. Ayrı bir İslamî yapılanmaya gidilmesi gerekir." diyerek ilk ayrılma eylemini başlatmış oldu.

—Yani, Hüseyin Kardeşin sahih bir İslamî kimlik kazanması Burhan Kavuncu kardeşin tebliği ile başlamış oluyordu. Peki, Şehid Hüseyin bu dönemden itibaren nasıl bir hassasiyet göstermeye başladı? Tabiri caizse, Kurumahmutoğlu'nun İslamî mücadelesi nasıl gelişti?

-Artık İslam'ı bir bütün olarak, bir ideoloji, bir siyaset ve bir hayat nizamı olarak benimseyip mekteb, strateji ve önderlik anlayışlarının da tamamen İslamî esaslara, yani Kur'an ve Sünnete göre belirlenmesi gerektiği bilinç ve sorumluluğuyla, ilmi araştırmalara başladı. Bizler de, ayda bir çıktığımız mahkeme salonlarında, zaman zaman bir saat ve zaman zaman bir kaç saat içerisinde öğrendiklerini bizlere de iletme çabası içerisindeydi. Burada hiç duymadığımız kavramlarla anlattığı meseleler bize yabancı geliyor ve yer yer tepki gösteriyorduk. Bir müddet sonra, yan yana iki kişilik hücrelerin bulunduğu "tecrid" denilen yerde karşılaştık. Aynı hücrede değildik, aramızda 5 hücre vardı. Burada şunu da belirtiyim ki ben "Ülkücü Hareket" içinde bulunmaya devam ediyordum ve cezaevi içinde "Hareket'in" aldığı kararlara uyuyordum. Bu alınan kararlardan biri de, hareketten ayrılanlara karşı topyekûn bir boykot uygulamaktı ve bu boykot içerisinde onlarla hiç bir şekilde konuşmamak da bulunuyordu. İşte ben "tecrid'e" geldiğimde, benim geldiğimi öğrenen **Rahmetli Hüseyin** bana seslendi. Fakat boykot kararından dolayı O'na cevap vermemiştim. İki gün sonra birlikte mahkemeye çıktığımızda, yılların getirmiş olduğu iyi ve kötü günlerdeki birlikteliğimize rağmen, benim O'nunla konuşmamama, sitem edip ağlamıştı.. Ben şimdi bile O'nun ağlayışını unutamıyorum. Ve bu hadiseden hücreme döndükten sonra, düşünüp bundan sonra, bu tür boykotlara uymamaya karar verdim. Ama Ülkücülüğüm devam ediyordu. Ve ben Rahmetlinin tavsiye ettiği kitapları okumaya başladım. Bir müddet sonra "tecrid" uygulaması kaldırılıp, bizleri aynı koğuşa verdiler. Tabii ki, tartışmalarımız yoğun bir şekilde devam ediyordu. Biz bu tartışmalarda, geçmişimizi, taşıdığımız Ülkücü kimlikle yaptığımız hareketlerin haklı gösterme noktasında gayret sarfediyorduk. Hele ki o zamanlar Şehid Hüseyin "İrancı" olmakla suçlanıyordu. Tartışmalı bir sohbetimizde, Hüseyin'in "İran'daki İnkılabı" bir "İslam İnkılabı" olarak görüp, kurulan devleti de "İslam Devleti" olarak kabul etmesini, bizleri de oluşturulan İran ve Şia düşmanlığı yüzünden, O'nun görüşlerine karşı çıkmak için "haklı bir gerekçe" olarak değerlendirip "Bir sünî olarak Şiilerin hareketini ve kurdukları devleti benimsememizin asla mümkün olamayacağını ileri sürerek" şiddetle muhalefet ettik. O, bizim bu itirazımıza, okuduğu İslamî eserlere, hususen "Dâr" kavramı

çevresinde yazılan eserlere dayanarak, "Eğer bir belde Şia Fikhi uygulansa, o beldenin Dâr-ül İslam sayılacağı" hükmüyle cevap verdi. Ayrıca Rahmetli Hüseyin, bu durumda bütün dünya müslümanlarının, bu Dâr-ül İslamı benimseyip, Bey'at etmeleri gerekliliğinin doğduğunu vurguladı. Bu görüşlerin, yılların getirdiği taassub ve yanlış bilgilenden dolayı, ilk etapta kabullenilmesi bizim açımızdan mümkün değildi. Beşinci koğuştaki kaldığımız süre içerisindeki tartışmalarımızın neticesinde, Kurânî kavramlara aşina olmaya ve tevhidi kimlik kazanma sürecine girmeye başladık. O'nun islamileşmesine vesile olan Burhan Ağabey olduğu gibi, benim de islamileşmeye ve İslam İnkılabı'na alaka gösterip, onu sahiplenmeye Rahmetli Hüseyin kardeşim vesile olmuştur.. Dolayısıyla hem Burhan Ağabey'e hem de Rahmetli Hüseyin'e minnet borçluyum..

--- **Muzaffer Kardeş**, Kurumahmutoğlu'nun nasıl şehid edildiğini anlatır mısınız?

-O, bir gün koğuşunda, ikinci namazı akabinde sarığı başında Kur'an-ı Kerim okumakta iken, mazgal deliğinden koğuşları denetleme gezisine çıkmış olan iç emniyet amiri, **Rahmetli Hüseyin'e** başı sarıklı bir şekilde Kur'an okuduğunu görünce, mazgal arkasından sarık sarmanın yasak olduğunu ve çıkarması gerektiğini söylüyor. **Şehid Hüseyin** ise, sanki sarmanın sünnet olduğunu ve onların isteğini asla kabul etmeyeceğini belirtiyor. Bunun üzerine, iç emniyet amiri askerleri çağırıp kapı gardiyanına koğuşun kapısını açtırarak, **Rahmetli Hüseyin'i** döverek tutsakları cezalandırma yeri olan, "**kafes**" diye tabir ettiğimiz yere götürüyor. Orada rastgele joplarla dövülmeye başlanıyor. **Rahmetli** direnince, direnme esnasında başı kalorifer peteğine vuruyor. Başından aldığı bu darbe üzerine, sendeleyip baygınlık geçiren **Rahmetli Hüseyin'i**, sabahleyin tekrar koğuşuna attılar. Başından aldığı bu darbeye ve yaralı olmasına rağmen, hastahaneye kaldırılmayan **Rahmetli Hüseyin**; babasının avukatlarıyla devreye girmesi üzerine, **Hüseyin** kardeşi hastahaneye göndermek zorunda kalıyorlar.

Fakat, **Hüseyin** için şehadet kapısı çoktan aralanmış ve **O** bu kapıya yönelmişti bile. Yıl 1987 ve günlerden 15 Temmuz... Ve yaralı tutsak **Hüseyin Kurumahmutoğlu**, ruhunu Rabbine teslim edip, aynı adı taşıdığı Şehidlerin Efendisi Hz. hüseyin'in yanına ulaşıyor.

Son olarak neler söylersiniz?

--- Son olarak neler söylersiniz?
-Tevhidî bilinc, insanları sadece teoride değil, pratiğinde de yorumlar. İslamî kazanımlar, Kur'an'a ve Hz. Resulullah (sav)'in sünnetine sahip çıkmada, müstekbir ve yasaklayıcıların karşısında tavır gösterip "**Direniş Hattı**" oluşturarak, neticesinde gelecek zulme ve baskıya sabredip, Kur'an'da Ali İmran Suresi 142. ayetinde ifadesini bulan, "Yoksa siz Allah içinizden cihad edenleri belirtip ayırt etmeden ve sabredenleri de belirtip ayırt etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?" hükmünü yaşamakla mümkün olabilir. **Rahmetli Hüseyin** bu ayeti öylesine özümsemişti ki, mücadelesi, sabrı ve direnişi ile bu ayetin somut bir ifadesi olmuştu; **şehid Kurumahmutoğlu** islami kimliğinin kazanımından sonra her hareketinde islamın emirlerine, Hz. Resulullah'ın sünnetine titizlikle riayet ediyordu. Laik TC'nin cezaevi yetkilileri, Allah Resulü (sav)'hün sünneti olan, sarık sarma sünnetini uygularken, subaylar çıkarmasını istiyor. Fakat şehid **Hüseyin** bunu reddedip; Allah ve Resulü'nün düşmanlarına karşı direnip ve neticesinde gelen zulme, işkenceye sabredip, Allah'ın Kur'anda vaadettiği cennetini, canıyla satın almış oluyor ve biz Hizbullahî müslümanlara asil bir mücadele, sabır ve direniş örneğini miras bırakıyor.

Aziz kardeşim **Hüseyin Kurumahmutoğlu**'nun şehadet yıldönümünde O'nu rahmetle anarken; bizlere bıraktığı mirası koruyup, mücadelesini yaşatacağımıza, tüm şehidlerin ve özellikle Hüseyin kardeşimin pâk kanları üzerine söz veriyoruz.

Hüseyin Kurumhamutoğlu Mamak Askeri Cezaevi yöneticileri tarafından dövülmesi sonunda 15 Temmuz 1987 tarihinde şehid olmuştu. MHP Bafra Davası'nda yargılanarak 104 sene ceza aldı. 1984 Eylül'ünde arkadaşlarıyla beraber Ülkücü Hareketi reddederek evrensel islami çizgiyi benimsedi.

Zindanlar bizim için birer uğrak yeri olabilmeli. Zaman zaman oralara gidip arınabilmeliyiz. Zira en bereketli, en verimli **itikaf**lar, en güzel dersler **Medrese-i Yusufiyelerde**.

XX

Girisim 3. Cild:

---Ekim 1987 Sayfa 7: Mamak Müslümanları Şehid verdi...

Kendilerini İslam'a adanmış Mamak Askeri Cezaevindeki bir grup müslüman, arkadaşları ve önderleri olan **Hüseyin Kurumahmutoğlu**'nu şehid verdiler. 1984 yılında içinde bulundukları siyasi gruptan ayrılarak, İslami bir hareket başlatan **Hüseyin**

Kurumahmutoğlu ve kardeşlerine, cezaevinde sürekli baskı ve zulüm yapıyordu. En son 1986 Aralık ayında, cop ve dipçikle dövülen **Hüseyin**, boyun-ense kemiklerinden ağır bir şekilde yaralanmıştı. Arkadaşlarının verdiği bilgiye göre 1986 yılı başlarında da, cezaevi idaresi tarafından **'Kafes'**e atılan **Hüseyin**, burada abdest alınmasına izin verilmediği için, B Blok amiri ile tartışmış ve sert bir şekilde cezalandırılmıştı. **Hüseyin Kurumahmutoğlu**, 1986 Aralık ayındaki ağır yaralanmasından sonra, uzun süre hastahaneye sevk edilmedi. Cezaevinde üstünkörü yapılan tedavisi sırasında verilen kortizonlu ilaçlara, böbrekleri ve karaciğeri harap oldu. Ailesinin sürekli dilekçeleri ve **Hüseyin**'in durumunun gittikçe kötüleşmesi üzerine, cezaevi idaresi 1987 Mart'ında hastahaneye sevkine izin verdi. Ankara Askeri Mevkii Hastahanesi'nin, bodrum katındaki tutuklu koğuşunda, **Hüseyin**'in tedavisine, dört ay daha devam edildi. **Hüseyin**, buradan dışardaki müslümanlara yazdığı mektuplarda; sünnet namazları gözleriyle kıldığını, farz namazları da, büyük acılar çekerek, başını elleri arasına alarak , ruku ve secde yapabildiğini anlatıyordu. Nihayet 15 Temmuz 1987 günü, resmi ölüm raporuna göre **"dolaşım ve solunum yetmezliği"** sonucunda, kahraman inkılabçı müslüman **Hüseyin Kurumahmutoğlu** şehadet şerbetini içerek, ebedî saadet diyarına göç ediyordu.

Hüseyin Kurumahmutoğlu, Bafra MHP davasında yargılanıyordu. Daha sonra bozulacak olan 104 sene hapis cezası aldığı anda, gülererek karşılamıştı... Tıpkı MHP davasında idam alan **Recep Genç** gibi. Eski ülküdaşlarının, **Hüseyin**'e ve kardeşlerine koydukları '**konuşma yasağı**' son nefesine kadar devam etti. **Hüseyin**, bir arkadaşına yazdığı mektupta, eski ülküdaşlarından gördüğü muameleyi, Mekke'de müslümanlara uygulanan "**Sosyal boykot**" olayına benzetiyordu. Sosyal boykotçular **Hüseyin**'in şehid düşmesinden sonra, eski bir alışkanlıkları gereği, O'nu "ülkücü şehid" ilan attiler. **Hüseyin Kurumahmutoğlu**, hayatı, mücadelesi ve şehadeti ile Türkiye Müslümanları'na örnek olmuştur. Allah Rahmet etsin, makamı yüce olsun.

Hüseyin Şiarımız Şehadet İftiharımızdır

Hız Hüseyn'den bu yana, haksızlığa ve zorbalığa boyun eğmeyen müslümanların simgesi olmuştur bu kelimeler: Şehadet ve Hüseyn...

Tarih boyunca içinden şehidler çıkarabilmiş müslüman toplulukları Allah yüceltmiş, şehadet yerine rahatı tercih edenleri de, zelil kılmıştır. Çağımız İslami uyanışının müslümanları da, şehadet arzularının ihlası derecesinde yüceltmektedirler.

Sevgili Kardeşim **Hüseyin Kurumahmutoğlu**, nasıl da Hz. Hüseyin'e benzerdi...

O'nun sabrını, fedakârlığını ve şehadet arzusunu; kelimelerle anlatabilmek mümkün değil. Günün beş vaktinde, her namazdan sonra Kur'an okur, Allah'tan; yolunda çile çeken, mücadele eden ve şehid düşenlerle beraber bizi de haşretmesi için, dua ederdik. Günde beş vakit 'senin yolunda mücadele etmeyi ve senin yolunda can vermeyi bizlere nasib et' dileğini dilerdik. Yüce rabbimiz, aramızdan **Hüseyin**'in duasını kabul etti. Gerçekte de, buna en fazla lâyık olan **O** idi Sonuna kadar, bir tek kimseyi kırdığı, birisine kızdığını görmedik. Mamak günlerinde istisnasız tanıyan herkesin sevdiği, hayran olduğu bir insandı **Hüseyin**. **Hüseyin**'in bir özelliği sabrı ve fedakârlığı ise; daha önemli bir özelliği de, hakikati arayıştaki sebatı idi. Büyük küçük demeden herkese yardım eder, kaldığı koğuşlarda, aylarca koğuşun bulaşığını yıkar, temizliğini yaparken; bir yandan da devamlı okur, hareketin ileri gelenlerini sıkıştırırdı.

Beraber yaptığımız Kur'an-ı Kerim çalışmaları, üçümüzün de (diğeri de Adana'lı Hüseyin Özmen'di) hayatını değiştirdi. Kur'an'ın mesajı, hayatımızın anlamını ve istikametini değiştirdi. En çok okuduğumuz Al-i İmran Suresi'ndeki şu ayetler Hüseyin'in dilinden düşmezdi: "Bu (Kur'an) insanlara bir açıklama, sakınanlara bir yol gösterme, ve öğüttür. Gevşemeyin, üzülmeyin, eğer inanıyorsanız mutlaka siz üstün geleceksiniz. Eğer size bir yara dokundu ise, o topluluğa da bir yara dokunmuştur. O günler... onları biz insanlar arasında çevirip duruyoruz. Allah inananları ortaya çıkarsın, sizden şehidler edinsin diye. Allah zalimleri sevmez. Ve inananları (günahlardan) temizlesin ve kafirleri mahvetsin diye.

Yoksa siz, Allah, içinizden cihad edenleri belirlemeden; sabredenleri belirlemeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Andolsun ki siz, ölümle karşılaşmadan önce onu arzuluyordunuz. İşte onu gördünüz, ama bakıp duruyorsunuz. Muhammed sadece bir elçidir. O'ndan önce de elçiler gelip geçmiştir. Şimdi O, ölür veya öldürülürse, siz ökçeleriniz üstünde geriye mi döneceksiniz? Kim ökçesi üzerinde geriye dönerse, Allah'a hiç bir ziyan vermez. Allah şükredenleri mükafatlandıracaktır. Allah'ın izni olmadan hiç bir kişi ölemez. O, belirli bir süreye göre yazılmıştır. Kim dünya menfaatini isterse, kendisine ondan veririz; Kim ahiret sevabını isterse, kendisine ondan veririz; şükredenleri mükafatlandıracağız. Nice peygamber var ki, kendileriyle beraber bir çok erenler çarpıştı; Allah yolunda başlarına gelenlerden yılmadılar, zayıflık göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever. Sadece şöyle diyorlardı: Rabbimiz, bizim günahlarımızı ve içimizdeki taşkınlığımızı bağışla, ayaklarımızı sağlam tut, kafirler kavmine karşı bize yardım eyle. Allah da onlara, hem dünya karşılığını, hem ahiret karşılığının en güzelini verdi. Çünkü Allah, güzel davrananları sever." (3-138-148)

Hüseyin Kurumahmutoğlu, 18 yaşında girdiği Mamak Askeri Cezaevi'nde şehid olduğunda, 25 yaşına gelmişti. 22 Yaşında iken, 1984 Eylül'ünde Mamak'ta İslami Hareket'i başlattı. Yıllarca birlikte mücadele ettiği, birlikte çile çektiği eski arkadaşlarını İslami Hareket'e davet ederken şöyle diyordu: "Ülkücülük, alnımızda iftiharla taşıdığımız bir etiket değil, beşeri ideolojinin damgasıdır".

Hüseyin bundan sonraki mücadelesinde alabildiğine alçakgönüllü ve iyilikseverliğinin yanında, tavizsiz İslami şahsiyetini de ortaya koydu. Ülkücü Hareket'ten ayrıldıktan sonraki, gerçekten zor günlerde; gerek idarenin baskılarına, gerekse eski arkadaşlarının düşmanlıklarına karşı, çilekeş arkadaşlarının başında, sabırla mücadeleyi sürdürdü. O, "İçinizden şehidler edinmek isteyen" Rabbimizin, aramızdan seçtiği kutlu bir mücahiddi. Türkiye İslami uyanışının yüz akı, Allah Rasûlühün sadık bir tebası, ne güzel bir insan, ne güzel bir kuldu. Makamı yüce olsun.

Burhan Kavuncu MHP Davası, 5 Yıl 10 Ay hükümlü.

Yaralı bir aslan gibiydin
Tağutun zulüm bahçesinde
Sen baktın, ben baktım
Doyamadım, doymadık
Kapılar kapandı, karanlık çöktü
Karanlıklar aydınlığa gebe.
Seni düşündüm, bizi düşündüm
Müslümanız ama, böyle yaşamak niye
Dedim
Yürüdüm sancılara gebe vücudumla
Ankara sokaklarında

Zafer Kılıç MHP Adana Davası, 32 Yıl Hükümlü

xx

YERYÜZÜ DERGİSİ 15 Temmuz 1991 Sayı 8

Sayfa 17 Hüseyin Kurumahmutoğlu'nun zindan arkadaşları:

Şehadet Seçilmektir-Mustafa Kivılcım

"De ki Rabbim, namazım, ibadetim, hayatım ve bütün ölümüm hep alemlerin Rabbi Allah içindir."

Dillerde kalsa dahi hemen her müslümanın arzusudur şehidlik. Belki Kur'anî bilinçle yoğrulanlarımız için arzudan da öte bir dua, bir sevdâ, bir tutkudur şehadet. Kimimiz şehidleri müjdeleyen, onların cennetteki yerlerini tasvir eden ayetleri okuyup, ticaretin en kazançlısını tefekküre daldığımızda büyük bir iştiaqla, bir coşkuyla el açıp dualar etmişiz, belki secdeye kapanıp gözyaşı dökmüşüzdür dakikalarca. Tabii bunlar, bir çoğumuz için o anın halet-i ruhiyesinin bir tezahürüdür. Muhlisllerimiz varsa da, o halet-i ruhiyeden biraz uzaklaşıp, dünyada terketmek zorunda kalacağımız nimetlerin hesabını yapmaya başladığımız, türlü emellerimizin de işin içine girdiği andan itibaren "Rabbim sen yine de hayırlısını ver" gibi sözlerle, tabir-i caizse paçayı kurtarmanın yollarını aramaya başlarız, hayırlının ne olduğunu akledemediğimizden. Belki şehadet inancının arka planındaki onu besleyen, ona hayat veren ahiret inancı, soyut bir inanç olmaktan çıkıp, hayatımızda, düşünce ve eylemimizde müşühhaslaşıp kalbimizde yer edinceye kadar bu halimiz böylece devam edecektir.

Tağut'tan değil, rabbimizden korkuncaya kadar. Dilimizle değil, düşünce ve tavrımızla, halimizle. İşte o zaman rabbimiz bizi de seçecektir, Hüseyin'i, Hüseyinî tavırları seçtiğince.

Selam olsun seçilmişlere, selam olsun Hüseyin'e, selam olsun Hüseyin yüzlülere !.....

Şehadetin Bereketi -Adnan Baran

Tarihin hangi evresinde bir resûl, bir nebi göndirelmişse bunların getirdiği davete karşı çıkanlar mutlaka bulunmuştur. İbrahim (as)'ın karşısına Nemrud ve yandaşları, Musa (as)'nın karşısına Fir'avn ve yandaşları, Resulullah (sav)'ın karşısına da Ebu Cehil ve yandaşlarının çıktığı gibi.. Bu mücadele ile insanlık iki ayrı safâ ayrılmıştır. Hakk ve Batıl.. Kıyamete kadar sürecektir bu mücadele. Dünyanın neresinde bir islam davetçisi varsa, onun karşısına çıkan mutlaka bir Firavun takipçisi vardır.

Mamak zindanında Tevhid Sancağı'nı kaldırıp ordaki ilk kıyâmı başlatan Hüseyin'in karşısına da günümüz Firavunlarının uşakları çıktılar. İslami kişilik ve kimliğinden ötürü Hüseyin'i şehid ettiler. 15 Temmuz 1987... Tanışmamızın 6. yılında O'nun şehadet haberini aldım. 1981 Temmuz'unda Mamak Zindanı'nda karşılaştığım, yirmi iki ay birlikte yattığım Hüseyinimizin şehadetinin dördüncü yılındayız. Dürüstlüğü, mertliği, cesareti, ihlası, kısacası tüm hal ve hareketleriyle dost düşman, kendisini yakinen tanıyan her kesin gıpta ettiği bir kişiliğe sahip olan Şehid Hüseyin'i anlatmak öylesine zor ki.. Kalbi doğrulara karşı sonuna kadar açıldı. Bu nedenle Tevhid gerçeğini kabul eder etmez ashab-ı kiramın tavrı gibi "İşittim, itaat ettim" diyerek, o güne kadar savunduğu batıl ideolojiyi terk edip, hakka teslim olmuştu. Eski arkadaşlarının ve tağuti sistemin askerlerinin baskıları O'nun hakk bildiği yoldan yürümesini durduramadı. O, karşılaştığı zulümlerin bir imtihan olduğunu bildiği için, tüm hesaplarını ahirete göre yapmaktaydı. Baskı ve işkencenin doruğa ulaştığı bir dönemde yazdığı mektubunda "Bizler Allah'a iman etmiş, O'nun rızasını ve O'nun davasına hizmeti şirksiz gaye edinmiş insanlar olma yolundayız. Kuvve-i beşerin, Kuvve-i maneviyemizi yok etmek için koyduğu, koyacağı bütün manialar, imanımızın kudreti yanında bir hiç mesabesinde kalmalı değil mi?... Hayatın gerçek anlamını şimdi daha iyi idrak edebiliyor ve bizi yaratan, bizi imtihan ettiğini açıkça bildiren, bize kendi nizamını va'azından başka bütün va'azları yasak kılan, Rahman, Rahim ve din gününün yegâne sahibi Allah'a kulluk vazifemizin ne derece önemli olduğunu daha iyi kavrayabiliyoruz. Bu nedenle böyle imtihanları vesile kılarak bizleri nizamının şuuruyla şereflendiren Rabbe ne kadar şükretsek azdır" diyordu. O, yaratılış gayesini ilk defa zindanda farketmişti. İçerisinde bulunduğu zulüm ortamına rağmen, Allah'a kulluk edebilmenin hazzı, O'na tüm acıları unutturmaktaydı. O, davasından taviz vermedi, ruhsata sığınmayıp azimeti tercih ederek şehid oldu.

Hüseyin'in şehadeti de yüzlerce vaizin vaazından daha etkili oldu. Şehadetinin bereketi bizler gibi daha nice eski arkadaşının hidayetine vesile oldu. Şehadetinin 4. yılında kardeşimiz Hüseyin Kurumahmutoğlu'nu bir kez daha rahmetle anıyor, Allah-ü Tela'dan bizlere de şehadet mertebesine ulaştırmasını niyaz ediyoruz.

ADNAN BARAN

DAVALARI YÜCELTENLER

1982 Mamak Askeri Cezaevi'nin çürümeye yüz tutmuş zindanlarında, insanlar yargılanmadan suçlu ilan edilmiş, hayvanların dahi yaşayamayacağı bir şekilde üst üste istiflenmiş, kişilikleri, davaları ve hayatları bitirilmek istenmekte... O gunku dava, yeryüzündeki Türkleri birleştirmek ve yeryüzünde Türk cihan hakimiyeti ideolojisini hakim kılmak...

Kirli hava ve sigara dumanlarının arasında kapı açılır ve içeriye garip kılıklı ve işkenceci yeni çıkmış bir insan atılır. Koşuş temsilcileri (siyasi temsilciler) yeni gelen şahsın yanına yaklaşır ve kendisine hangi görüşün mensubu olduğu sorulur. Türk vatandaşı olmadığı, Irak asıllı Kerkük Türkleri'nden olduğu öğrenilince doğrudan içimize alınır. Bu şahsın Kerkük Türkleri'nden olmasına rağmen tutuklanması, bizlerin daha da ilgisini çeker. Aradan geçen bir kaç gün içerisinde, O'nun suçunun ne olduğu öğrenilir: Irak Sosyalist Baas rejimi için çalışırken yakalanmış bir ajan, diğer bir ifade ile hain...

Adam müşfik ellerimizde (!) kendi esaretimizi unutmuş, **"Kendimiz içerde, fikrimiz iktidarda"** dediğimiz rejimin hesabına, tekrar bu zavallı Saddamcı Türkü, yargılamak için, perdeler arasında özel bir yer yapılır, sorgu ve yargılaması yapılır. Karar "Bu adam hain", paketlenip 'intihar mı etti diyeceğiz', yoksa içimizden mi süreceğiz? Bu minval üzere tartışmalar sürüyor, fakat bir başka alternatif ileri sürülüyor. Ajan olarak nitelendirilen zavallı hakkında tartışmalar sürüp dururken, bir başka alternatif ileri sürülmekte: "Bu insan bir zavallı kardeşimizdir. Sosyalist Baas rejimi tarafından kandırılmış veya belki de belirli tehditler altında bulunduğu göreve gönderilmiş olabilir. Her ne olursa olsun, netice bu insanda bizimle aynı kaderi paylaşmaktadır ve bizim kurtarmak için mücadele verdiğimiz soydaşlarımızdan birisidir. O'nu öldürmek değil, O'na gerçeği gösterip, diriltmemiz gerekir."

Koşuşta sesler yükselir: "Çok istiyorsan al, yanında yatır."

"Gerekirse yanımızda da yatıracağız."

Kerküklü Türk, bilinmeyen bir yere götürülünceye kadar aramızda kalır.

.....
1984 yılı, uluhiyeti, yalnız Allah'a verin ve Allah'tan başkasına kulluk etmeyin. Davetini aynı şahıstan duymaktayız. Bereketli ve meşakkatli bir davet. Bu davetin arkasında işkence var. Türklüğe ihanet etmenin (!) bedelleri, Mekke müşriklerinin Rasûlullah'a ve ashabına uyguladığı boykotun, benzerleri aralıksız devam etmekte. Sıradan bahanelerle tecridler, tabutluk benzeri hücreler, üç yıl boyunca devam ettirilen zindan içinde zindan.

Dışarıda Amerika'nın kendisini unutturmak için, sömürü alanlarından gözleri başka yana çevirmek için ortaya attığı başörtüsü yasağı, bütün okullarda sürdürülüp, müslümanlar mağdur edilirken; cezaevlerinde namaz kılma, Kur'an okuma ve takke sarık yasağı uygulanmakta. Her gün yapılan aramalarda takke, tesbih ve namaz seccadeleri toplanıp, çöplere atılma işlemleri sürdürülmekte...

Öyle bir anda, başörtüsüne yapılan saldırılarla sarık ve takkelere yapılan saldırıların aynı olduğunun idrakinde olan yiğit kardeşimiz de, başındaki takkeyle Kur'an okurken yakalanmıştı.

Yakalatan kim?

Namaz kılan bir sivil gardiyan.

Gerekçesi "Emir kulu olması" ???

İşkence, işkence, işkence...

Allah'a secdeye varan boyun kırılır ve boyunlar kırılmak istenir. Binlerce boyun kırılmaktansa, bir boyun kırılır ve Allah'a binlerce secdeye giden boyunlar yetiştirilir. Bir

İmam'ın şehid edilmesi, binlercesinin imamlık yapabilecek seviyeye gelmesine sebep olur. Artık bu sancak, boyunlar feda edilerek yerden kaldırılmıştır. Tevhid Sancağıımız, bir müslümanın boynundan değil, bütün dünya ve içindekilerden daha yücedir ve O'nun yoluna feda olsun bütün boyunlarımız. Ne işkenceler, ne kardeşimin başörtüsüne uzanan pis eller ve ne de annemin çarşafına uzanan necis diller, Allah'ın nurunu tamamlamasına engel olamayacaklardır.

"Nice peygamberler ve beraberlerindeki salih kullar Allah yolunda savaştılar da, Allah yolunda başlarına gelenden dolayı yılgınlığa düşmediler, zaaf göstermediler." ... (Ali İmran 146)

"(Bedir ve Uhud'da olduğu gibi) biz günleri insanlar arasında değiştirdik." (Ali İmran 140)

"Mü'minler içinde Allah'a verdikleri sözde sadakat gösteren nice erkekler var. İşte onlardan kimi adağını yerine getirdi (şehid oldu). Kimi de bunu bekliyor. Onlar hiç bir şekilde verdikleri sözü değiştirmediler." (Ahzab 23)

Enver Kaçar

DİRENİŞ SİMGEMİZ

Günümüzde Hizbullahilerin kendilerine mahsus yaşam tarzlarındak öz, direniş, sabır ve şehadet özlerni olmalıdır.

Yeryüzündeki değişimi sağlamaya gayret sarfedenlerin geleceklerini ihlaslı, samimi ilişkileriyle zulme ve küfre başkaldırı geleneğini yaşam tarzı haline getirerek ve bunun bedellerini ödeyerek kazanmaları gerekmektedir.

Şehid Hüseyin, Türkiyeli Müslümanlara bunun gerekliliğini, bedelini şehadet kazanımıyla ödeyerek gösterdi. Mücadeledeki nitelik anlayışı, İslam ve Müslüman düşmanlarının baskı ve terör uygulamalarına izzetli bir tavırla başeğmemektir. Mistik bir anlayışla yaşamaya yer yoktur. Böyle yaşam tarzı seçenler zelif bir şekilde yaşamaya devam edeceklerdir. Hizbullahi müslümanlar ise Allah'ın rızasının kazanımında en önemli tavır şekli olan, tuğyana karşı başkaldırının hazzını yaşayıp **Şehid Hüseyin** gibi direnmenin gelecek kuşaklara katarımını sağlamalıdır.

Şehid Hüseyin, cezaevinde öncülüğünü yaptığı değişimin tavrılaştırılmasında olduğu gibi, şehadet çağrısında da öncülüğü omuzlamıştır. **Şehid Ali Şeriatî'nin** Şehadet adlı kitabını okuduğumda epey düşünmeme sebep olmuştu. **Çünkü Şehid Hüseyin Kurumahmutoğlu'nun**, Hz. Hüseyin gibi şehadetiyle sonuçlanan başkaldırı hadisesi ikinci vaktinde başlamıştı.

"**Aşura'nın** ikinci zamanı İmam Hüseyin, özenle temizleniyor, traş oluyor, en güzel giysilerini giyip, en güzel kokularını sürünüyor, kan yolunda, ölüm yolunda, bütün yakınlarının yok oluşu yolunda. Kendi gidişinin eşliğinde vakit ilerleyip şehidler üst üste yığıldıkça, yüzü daha çok gül renkli oluyor, daha çok parlıyor. Kalbi de daha büyük bir özlemle atıyor. Çünkü huzura kavuşmaya az kaldığını, şehadetinde huzur olduğunu biliyor." (Ali Şeriatî-Şehadet sh:79)

Hüseyin kıyamındaki geleneğe adını yazdıran **Hüseyin Kurumahmutoğlu** da ikinci namazını kıldıktan sonra sarıklı bir şekilde Kur'an okumaya başlayınca, islam düşmanları tarafından, sarıklı bir şekilde Kur'an okunması engellenmek isteniyor. Ve **Rusûlullah'ın** sünnetini yaşamak için direniyor. Hizbullahi direniş ve sabrı, şehadetle sonuçlanıyor.

Muzaffer Dağdeviren

ŞEHADETTE DE BİZİ GEÇTİ

Hüseyin, inandığını savunmaktan ve yaşamaktan çekinmeyen, dürüst bir şahsiyetti. İslam itikadının siyasi boyutunu idrak ettiği andan itibaren, içinde bulunduğu cahili yapıdan, hem fikren, hem fiilen uzaklaşmıştı. İnanmadığı bir ideolojinin teşkilatına bağlılığını sürdürmenin müslümana yakışmayacağını, izzetlice yaşamının tek yolunun cahiliyyeyi reddetmek, islamın emrine itiba etmekle gerçekleşeceğini farkettiğinde, inandığını yaşamak için "Hüseyince" bir kıyamın önderliğini yapmakta tereddüt göstermedi.

Cahili yapıdan filen de kopmamıza önderlik eden **Hüseyin**'in, İslamî değerleri korumadaki kararlılığı ve hassasiyeti, istikbarın askerleri tarafından ölümüne neden olacak şekilde darbedilmesine sebep olmuştu. Şehid olmak için yaptığımız hesapları, **Hüseyin**'le birlikte pratiğe dökmemiz mümkün olmamıştı. Çünkü **Hüseyin**, İslam'ın izzeti için can vermenin günümüz şartlarındaki yolunu bize göstermekte de önümüze geçmişti. Başındaki takkeyi almaya gelen bir manga askere karşı, hayatı pahasına **Hüseyin**'in gösterdiği direniş, bütün vahşetiyle işleyen küfri çarka muhalefet etmek için semt değiştirmeyi bile göze alamayanlara asil bir mesajdır. Şehidlerimizin arkasından ağlamak yerine, bu mesajlarını anlamak, onların gösterdiği direniş ahlâkını kazanmak daha akıllıca bir tavır olacaktır.

Mehmet

Sümbül

ARAMIZDAN O SEÇİLDİ

Mamaktaki günlerimizin kutlu tarafı mı, zorlu tarafı mı ağır basar, hep bunu düşünmüşümdür. O günlerin, aramızda bir şehidin bulunduğu günler olduğu düşünülünce, Mamak'a özlem duymamak mümkün değil.

O günler, **Hüseyin**'li günlerdi. Elhamdülillah bizler de **Hüseyin**'in arkadaşlarıyız.

Rabbimiz aramızdan birisin aldığı ve O'nu peygamberlerle beraber kendisine yakın kıldığı için iftihar ediyoruz. Belki biz de bir gün **Hüseyin**ler gibi Rabbimizin kutlu bir başışına mazhar oluruz. Ümidimiz ve duamız bu.

Birbirimize hep şehidlik dilerdik. Her namazdan sonra duamız şehadette noktalanırdı. Aramızdan O seçildi. **Hüseyin**'i kıskanmamak mümkün değil. Ama anladık ki, şehidlik, kolayca elde edilecek bir makam değil. Oraya varabilmek için **Hüseyin** kadar temiz yürekli olmak, Allah'ı ve ahireti O'nun kadar çok özlemek, bir de, zalimlere ne pahasına olursa olsun kafa tutmayı bilmek gerekirdi. **Hüseyin** artık bizim için bir semboldür. İslamın bütün şehidleri, Hz. Hamza'dan **Metin Yüksel**'e kadar hepsi bizindir. Ama **Hüseyin** bizim zindan arkadaşımızdı. Ümid ediyoruz, bizim için şefaatte bulunacaktır.

Burhan Kavuncu

ŞEHİDİN NOT DEFTERİNDEN....

Bir insanı değiştiren, bir toplumu değiştiren, bir insanı ve toplumu içinde bulunduğu kötü ve olumsuz şartlardan kurtaran, önce kendi inancı, sarsılmaz kararlılığı, hakikate ayarlı cehdi, ödünsüz davranışı ve hakkın koyduğu şaşmaz ölçüler bilmesidir.

Mü'minler gökyüzünün sevincidirler, yeryüzünün sevincidirler. İki cihanın esenliği için mü'minler inkarcılara özgü davranışlardan olanca güçleriyle soyutlanmak zorundadırlar. Kimliği belirleyen ancak hakikattir. Vahiy, insanın ve toplumun ömrü boyunca çıkacağı bütün alanları işaret taşlarıyla çizmektedir. Geçmişe doğru bütün yollar bir tek kaynağa ulaşmaktadır. Doğum, konuşmakta, hakikati doğrulamaktadır. Bu iki konak arasında insanın yolu kesilmektedir. Bu konak arasında sapmaktadır insan. Bu konakların bilincinde olan insandır, kimliğinin bilincinde olan insan. Bu konakları koyan yüce Allah (cc)'in bilincinde olan insandır, kimliğini koruyan ve savunan, şeytanın ve arkadaşlarına karşı.

Bütün bir varlığın nişanı zikiridir. Zikirle vakte katılmak, zikirle hayata katılmak, zikirle insana katılmak gerekmektedir. Zikir, sonu gelmeyen bir başlangıçtır. Her yerde ve her şeyde o olmazsa olması gereken olmayacaktır. Zikir, her türlü alçaklıktan, her türlü aşağılanmadan net ve kesin bir soyutlanmadır. Hep zikirle bulunmak demek, hep hakikate yaraşır bir ahval üzere bulunmak demektir.

Bilerek veya bilmeyerek başkalarının yararlarına yardımcı olmak, nifaka yardımcı olmaktır. Dolaylı bir katılma, nifaka bir katılmadır. Dolaylı bir evetleme ve aklama, nifakı evetleme ve aklamadır. Münafıklara alet olmak, giderek münkirlere alet olmaktır. Düşerse nifakın zerresi bir kişiye, onmak olmaz o kişiye.

Hakikat kitaptadır, sünnettedir. Sünneti, Kitap'tan ayrı düşünmek olmaz. Hakikat zahirdedir, batındadır. Zahirî batından, batını zahirden ayrı düşünmek olmaz. İnsan bunlarla var olacaktır. Hakikat bunlarla var olacaktır. İlk insandan beri özgün kalan yine hep yüce hakikat olmuştur. Son insana kadar özgün kalan yine hep yüce hakikat

olacaktır. İnsanın bütün zamanlar içindeki seyrini izleyenler, bunu en çarpıcı örnekleriyle göreceklerdir. Zamanın aldatan, baştan çıkaran bütün süslerini, bir yüreğe değiştirmek olmaz. Yüreklere saldıran, yürekleri yok eden süsleri süs saymak olmaz. Değişen günlerle, değişen olaylarla değişecek yüreğe yürek demek olmaz.

Mutluluk imandadır, mutluluk imanladır. Mutlu kılan imandır ancak. İmanla değer bulacaktır, imanla vucud bulacaktır, insana bağlı olan tüm keyfiyetler.

Peygamberimiz, Efendimiz, insanlara akıllarının alacakları tarzda söylemekle emrolunduklarını ifade buyurmaktadırlar. Bu buyruk, kişilerin eğilim ve açılarına göre bir tebliğden ziyade, rahmet ve merhamet kaynağı olan yüce hakikate özgü, insana her şartta yakın olan bir tebliğin özünü vermektedir.

Esenlik mescidlerdedir. Allah(cc)'ın mescidlerini bütün bir hayattan soyutlayan bir tavrın çirkin yüzünü bir bir anlatmak gerekmektedir. Mescidler hep çağırmaktadır, beklemektedir, karşılamaktadır. Mescidleri imar etmek, onların maddi yapılarını bina etmekten ibaret olmamalı. Mescidler imar etmek, hakikati bütün hayata yansıtacak ölçülere kavuşmak olmalıdır.

İnananlar her alanda kimliklerini ve kişiliklerini belirtmek ve korumakla kendi düzlemlerine geçeceklerdir. Kimi çağrışımlara yol açması endişesiyle saklanan bir kişilik, kişilik olmaktan çıkmış demektir. Böyle bir kişilik, hakikati dünyacı hesaplara feda ediyor demektir. Kişi hangi yol ve yöntemle başvurmuş olursa olsun, kendisini koruyamaz. Kişiyi koruyan ve gözetken yalnızca Allah (cc)'tir. Kuşkusuz inananlara özgü bir hayatın külfetleri de vardır. Rabbimiz, sahip olduğumuz şeylerde eksiltme yoluyla bizleri sınavacağını buyurmaktadır. Sahip olduğumuz şeylerde bir eksilme olmakta mıdır, dönüp bir bakmak gerekmektedir. Hep yığıyorsak, hep arttırıyorsak gözlerimiz ve gönlümüz, hep kafirlerin sahip olduğu şeylere sahip olma noktasında bulunuyorsa, hakikatin diliyle akibetimizi ürpererek bir düşünmek gerekmektedir.

Müsteşriklerin tarif ve tanımlamalarına göre belirlenen bir kültüre, bir uygarlığa ve bir dine karşı müslümünlar duyarlı ve dikkatli davranmak ödevindedirler. Onların koyduğu sınırlar birer birer kaldırılacaktır. Allah (cc)'ın dilediği budur. Mü'mine yaraşan, Allah (cc)'ın dilediğini dilemektir. Yegâne kudret sahibinin kudretini kudret bilenlere bütün bir arzın ve ötelere kapıları açılacaktır.

XX

Yeryüzü Dergisi 15 Temmuz 1992 Sayı 20

Sayfa 16 Şehid Hüseyin Kurumahmutoğlu ile.....

Seni beş sene önce bu gün, yani 15 Temmuz 1987'de kaybetmiştik. Sen hakk-el yakîn olarak (bizzat yaşayarak), bizler de ilm-el yakîn olarak (kesin bir bilgi ile) biliyoruz ki, sen kaybedilmeden tam aksine kazanıldın. Belki çok kullanılan bir sözdür ama, bu Allah sözü olduğu için iman ediyoruz. Şehidler ölümsüzdürler, onlar için öldü denilemezler: "Allah yolunda öldürülenleri ölümler sanmayın, hayır (onlar) diridirler. Rabpleri katında rızıklandırılmaktadırlar. / Allah'ın fazlından kendilerine verdikleriyle sevinçli olarak, arkalarından henüz (şehid olup) kendilerine yetişemeyenlere de korku olmadığına, onların da üzüntüye uğramayacaklarına sevinirler. / Allah'ın nimetine, lutfuna ve Allah'ın mü'minlerin ecrini zayî etmeyeceğine sevinirler. (Ali İmran Suresi 169-170-171)

Gerçi bugün 'Şehadet' kavramı yozlaştırılmıştır. Bu gün kavmiyetçisi, Kürtçüsü, Türkçüsü, komünisti, askeri, polisi hep 'şehit' oluyor. Seni bunlara benzetmekten Allah'a sığınırım. Çünkü sen, sadece Allah için kanını akıttın. Sen yalnızca, bir müslüman olarak izzetini savundun. Zalimlere karşı direnişin sembolü oldun. Zalimlere direndiğini söyleyenler çok, ama, direnişlerini evrensel/mutlak doğrulara dayandırmadıklarından kendileri de kolayca zalimleşebiliyorlar. Bunun içindir ki, birbirini katleden laik-zalim güderin eylemcileri şehid olamıyorlar. Ölümle, insanlığın evrensel İslamî kurtuluşuna bir katılım olmuyor.

Arma sen, apacık bir gerçek ki, Allah'ın aziz bir şehidisin.

Bu seneki ölüm yıldönümünde, çok süslü sözler söyleyemiyoruz. Seni anmak için görkemli toplantılar da düzenlemedik. Çünkü, "Senin yolunu sürdüreceğiz" gibi

sözlerden artık utanıyoruz. Çünkü, bizim halimizden incinmiş olan hatıran, böyle riyakarca tutumlardan da hoşlanmayacaktır. Bunun yerine bir şehidin arkadaşı olmak nasıl hareket etmeyi gerektirirse, o şekilde davranmış olmayı istiyoruz. O'nunla yol arkadaşı olmak, çile arkadaşı olmak, sonra inanç ve mücadele arkadaşı olmak, daha sonra direniş arkadaşı olmak, sonuna kadar bir mücadele ve şehadete sözleşmek, şehidlik için sözleşmek ve O'nu zindanlarda şehid bırakmak neleri gerektirirse, öyle yapmalıyız. Bunları yapmadıktan sonra, "unutmayacağız" edebiyatının iki yüzölçümüne düşmeyeceğiz. Çünkü zaten senin bizlere ihtiyacın yok. Ama biz Allah'a **kendimizi O'na satmak için** söz verip, günde beş vakit şehidlik için dua edenler olarak senin gittiğini bilen bizlerin **ihlasa** ihtiyacımız var. Bu ihlas dediğimiz şey nasıl kazanılıyor, sen çok iyi bilirdin.

Ülkücü Hareket'in içindeyken Mamak Zindanları'nda bir Cuma günü hatim duasında **"Allah'ım bizleri, ailelerimizi, vatanımızı ve milletimizi koru."** demiştin. Daha sonra **"Allah'ım bizleri değiştir ve bizleri kurtar."** dememiz gerektiğini konuşmuştuk. 1984 yılının Mamak Zindanları, bizim statükocu/muhafazakâr din anlayışından, devrimci /inkılapçı din anlayışına doğru nasıl değiştiğimize tanık olmuştu. Allah bizi değiştirdi. Okuduğumuz Kur'an bizi değiştirdi.

Ve sen cahili değer yargılarını tamamen terkedip "Allah'ın boyasıyla boyandığın" gün "Ben artık inandığım çizgide olacağım." demiştin. Bu ne zor bir şeydi. Cahili tepkiler o kadar çok olacaktı ki, kimse bunu göze alamazdı. "Biraz daha bekleyelim, önce içerde kalıp anlatalım." dediysem de, önce sen, sonra **Mehmet Sümbül** bağımsız islami çizginizi ilan ettiniz. Öyle açık ve net bir tavırdı ki, geçmişin yanlışlarından hiç bir iz taşıymıyordu. İşte asıl zorluk buradaydı. **Yeni bir geleceğe, geçmişin yanlışlarından vazgeçmeden yürümek mümkün değildi.** İnsanlar ise, hem geçmişi hem geleceği kucaklamak istiyorlardı. Gelecekle beraber geçmişi de sürdürmek isteyenler, yol alamıyorlardı tabii.

Hepimiz mahkemelerde, Türk milliyetçisi olmadığımızı, devleti savunan avukatların savunmalarını reddettiğimizi, TC'ye karşı İslamî rejimi istediğimizi ilan etmiştik. Bu sebeple askerî cezaevi yönetimi bizlere 'vatan hainleri' damgasını vurmuş, zulmünü iki katına çıkartmıştı. Hatta senin şehid olmanı sağlayan olay, direniş kararlılığımız kadar, subayların bu düşmanlıklarının bir sonucuydu.

Bizden sekiz sene sonra, büyük gürültülerle ayrılanlar, halâ geçmişin yanlışlarından vaz geçemiyorlar. Bizim ayrılışımız bu kadar gürültülü olmamıştı, ama izi daha derin oldu. Bu izi, bir de senin şehadetin yüceltti, Allah Rasüllerinin nuru iziyle birleştirdi. Bu o kadar büyük ve o kadar güzel bir ayrılıştı ki, Allah'a hamdolsun, senin şehadetinle kutlandı. Bizden sekiz sene sonra ayrılanlar da **İslamî kaygılarla** hareket ediyorlar. Buna hiç şüphe yok. Ama halâ milliyetçi, Türk milliyetçisi onlar. Halâ Ülkücüler ve 'ocak ruhu' diyorlar. İki olay ne kadar da farklı.

Bizim ayrılışımızda kimseye bir tepkimiz ve bir talebimiz olmamıştı. Bazı okuyucularımız düşünecekler 'Mamak işkencehanesinde ne talebiniz olabilirdi ki' diye. Elbette, orada da başkanlıklar, abilikler, yemekler, paralar, daha da önemlisi ideolojik tartışmalar vardır. Ve bunların hepsi, müthiş bir yoğunlukta yaşanır. Bizim hiç bir 'başkanlık, abilik, yemek ve para' meselemiz olmadı. Ama 'Neden idareye karşı bu zillet' ve 'işkencelere karşı bir direniş yolu yok mu?' meselemiz olmuştu. Bu gün ayrılan arkadaşlarımız, yıllar boyunca 'İstiklal Marşı söylemekten iftihar ederiz, ama işkence altında değil.' dediler. En 'büyüklerimizden' en küçüklerimize kadar çoğunluk **'kendimiz içerdeyiz ama, fikirlerimiz iktidarda'** görüşündeydi. Bu gün bile sorulsa, farklı şeyler söyleyip söylemeyecekleri belli değil.

O zaman açıkladığımız düşüncelerle **'geleneksel din anlayışını'** ve buna bağlı olarak Ülkücü Hareket'in 'ideolojisini' ve 'siyasi yapısını' eleştirmiştik. Dinin bir ideoloji olduğunu söylememiştik. Ama 'din başka, ideoloji başka' anlayışının apaçık bir şirk oluşturduğunu da net bir şekilde ortaya koymuştuk.

Ülkücü Hareketi ve Türk Milliyetçiliği'ni köklü bir şekilde eleştirmiş, cahili sapmalardan kesin bir şekilde kopmuştuk.

Tavrımızın netliğine uygun bir ölçüde, şiddetli bir tepki ile karşılaştık. **Meselâ MHP davasının 4 idamlı rekortmeni Recep Genç, tam 26 ay konuşma yasağının mağduru oldu.** Kaldığı koğuşta Recep'ten başka ayrılan olmadığı için, 985 Nisan'ına kadar, sadece duruşmaya çıktığı zaman bizimle konuşabildi. Bu tarihte tahliye olduğumuz için, bizlerle de konuşamadı. Idare Recep'e sürekli görüş (ziyaretçi) yasağı koyduğu için, koğuşlar birleşip arkadaşlarıyla bir araya gelene kadar, hiç kimseyle konuşamamış. Koğuşlar birleştikten sonra ise, konuşmayı unuttuğunu farketmiş. Halâ biraz tutuk konuşuyor. Bir ara da tecrid koğuşunda seninle beraber kalmıştı, zannederim bir de orada seninle konuşabilmişti. (Askerlerin yasağını delebildiği fırsatlarda)

Şimdi ayrılanlar için yazılıp söylenenlere bakıyorum da, bu kadar düşmanlığı hak etmemişlerdi, diyorum. Aynı "Davadan döndü" teraneleri, şimdiki için de söyleniyor. "Davayı böldüler", "Başbuğa dil uzattılar" "Hainler", "Ayrılıkçılar" ithamları hiç de yabancı değil. Bu arkadaşlara, "Siz de bize aynı şeyleri söylemişsiniz" diyemiyorum. Çünkü onlar bu gün, daha güzele yöneldiler. Allah onları daha da güzel akibetlere ulaştırsın. Ama "Ülkücülüğün patenti" konusunda Türkeş'in hakkını vermeleri lâzım. Türkeş, doğru söylüyor, Ziya Gökalp'in mefkûresini "Ülküleştirmek" patenti O'na ait. Yalnız O'na ait değil tabii, Nihal Atsız da var. Türkeş de Atsız'a "haksızlık" etmesin. Patenti onlara ait olan her şey, onların olsun, ahirette de beraber olsunlar. Biz 8 sene evvel bu kavramı sahibine iade etmiştik. Çünkü Allah'ın bize verdiği Müslüman ismi, tek başına yetiyordu. Ve biz o ismi daha çok sevmiştik. Şimdi ise Türkeş'in "Patenti bana ait, beğenmeyen gitsin, değiştirmeye kalkmasın." demesine rağmen, bizim ayrılıkçılar halâ "Hakiki Ülkücü biziz" tavrını sürdürüyorlar. Halbuki çok açık bir gerçek, Ülkücülük yalnızca Türk Milliyetçileri'ne ait ve evrensel olmayan bir kavramdır. Bütün içeriğini Ziya Gökalp, Atsız ve Türkeş gibi şahıslar oluşturmuşlardır. Şimdi kalkıp, "Ülkücülük, İslami mücadelenin ismidir" demek, tutarlı bir davranış olmaz. Türkeş daha tutarlı. Dünyanın tüm müslümanlarını kapsamayan, insanları ırklarına göre ayıran ve sadece Türklerle hitap eden bir düşünce, bırakın sahiplerine ait olsun.

Bazı arkadaşların itirazlarını duyar gibiyim: "Aramızda Kürtler, Çerkezler, hatta Araplar da vardı?" Düzeltiyorum, Ülkücülük sadece Türk ırkına değil, "Türkün dhana önder olmasını kabul eden" herkese hitap ediyordu.

"Daha çok kişi bizimle ayrılсын, daha kalabalık olalım" gibi endişelerimiz de yoktu. Daha çok insanın bizimle birlikte olsun isteriz elbette, ama biz terdihini net bir şekilde yapmış insanlar istiyorduk. Bizim için istikamet daha önemliydi. Hatta aramıza katılmak isteyen bazı Ülküçülere de, net islami çizgiyi benimsemelerini şart koştuk.

Aziz şehidimiz **Hüseyin Kurumahmutoğlu**. Sen, Ülkücü Hareket'i terkeden müslümanların önderi oldun. Belki bizden önce de uyanıklar olmuştu, ama bizim çıkışımız **Hizbullahî** bir nitelik taşıyordu. Senin arkadaşın olmak kıvanç verici bir şey. Hele sen şehid olduktan sonra. Ama bu boş bir sevgi, hoş bir övünme değil. Çünkü seni yakından tanıyanlar, seni yakından sevenler, şehidliği ve ahireti de çok sevenler. Bütün bunlara rağmen, seninle beraber olan arkadaşların yani bizler, senin çizgini gereği gibi yüceltmedik. Bir çoğumuz, iş gücü, hayat kavgasında. Cezaevindeyken, bizden önceki müslümanlara tabi olmaya karar vermiştik. Şehadete kararlı, Allah için yaşayıp Allah için ölmek isteyen müslümanlara. Onları arıyoruz. Bulduğumuz zaman emin ol senin yanına geleceğiz. Recep, İbrahim, Mehmet, Hüseyin, Muzaffer, Baran, Kıvılcım ve daha adını bilmediğin binlerce müslüman, senin sevginle yaşıyorlar. Bizi affet, biliyorum "Allah affetsin" diyorsun. Yine de söylüyorum, yolunu sürdüreceğiz, yanına geleceğiz Ey Şehid!

* **Hüseyin Kurumahmutoğlu** Mamak Askeri Cezaevi yöneticileri tarafından dövülmesi sonunda 15 Temmuz 1987 tarihinde şehid olmuştu. MHP Bafra Davası'nda yargılanarak 104 sene ceza aldı. 1984 Eylül'ünde arkadaşlarıyla beraber Ülkücü Hareketi reddederek evrensel islami çizgiyi benimsedi.

Burhan Kavuncu

XX
Yeni Yeryüzü Dergisi Temmuz-Ağustos 1994 Sayı: 14 Sayfa: 20

Bu Günlerden Hüseyin

Yakıcı sıcaklığında gece, doludizgin sabahın ilk ışıkları, ilk anonsla baskına yürüyor ve şeref madalyalarıyla menzili zulüm. Ünüformalılar, üniform kalıplara dökülen toplumun kartvizitli haspaları. Elele vermiş holding patronları, güngörmüş politikacılar, kurumlar, kurumsal baskı teknikleri ve toplantıları, haber bültenleri, film şeritleri uluslararası denge barı, paktlar, silahlar, patlayıcılar...

Ve ben içerdeyim, yani dışardakilerin içinde, içiçe. Kahverengi masa üstünde değerli eşyalarım, palaskam. Bir hafiflik hissediyorum, rahatlıyor şişmiş tabanlarım, eklemelerim. Kırılmış kaburga kemiklerim, bedenimde bayram sevinci aleme ibret. Düşüyor kareli bir deftere. Ana Adım, baba adım, soy kütuğum. Kayıtlıyor öfkemin pasajları, yazlık evleri, kışlıklar, tatil köyleri, alnımda bir darbe, ulusal övgü çılgınlığının ilhamında puştuk nâraları. Parıltısı uçuyor bileklerimden sökülen kelepçemin, çürümüş bölük bölük yaralarımın süs perçemi, esaretimin alyansı bükümünde kollarımın ziyneti, kelepçelerim gümrüksüz ithal malı.

Ensemde bir el. Savcı açıklıyor dosyamı kalın ifadelerinde ağırlığın. Beynim uğulduyor opera talimli sesiyle erkân-ı hukukun. Yargıcın dudaklarından boşanıyor: "Biz ne dersek, o olur."

Bu gün üçüncü kattayım, odam polislerle dolu. Gözbağımın önünde polis şefleri, tüylerimi sarsıyor ıslak bedenim ve ben ilk defa nefret ediyor elektirikten. Elektrik santrallerinden, büyük enerji projelerinden, nükleer tesislerden. Tavandayım, yer çekimi büküyor omuzlarımı, sessizlikten eser yok. "Konuş, konuş" diyorlar, bağırarak. Kan damlıyor ilmekli tahtalardan. Yüreğimi kucaklıyorum en melankolik hasretimle. Bütün sevdalarım yanımda, ötesiyle yıkıyorum fiziğini, morötesini aşıyor gözlerim. Umutlarım, dileklerim, bir kaya kadar sakın, bir bulut kadar yüksek türkülerim. Ayaklarımın altı beton. Ayaklarımın altı su, boğuşma faslı ve hücredeyim.

Bu gün seksenlerin bilmem kaçı. Bir duvarın önündeyim, önümde cüceler korusu, ayakları boylarından uzun. Bir sohbet bir neşe. Kapı açılıyor birden. Komutan diyor, "Bu paket sizin" Pakette rengârenk kristal küre ve Beyazsaray'dan postalanmış beyaz bir kağıt : "Çocuklarım sevgilerle/ Nancy Reagan ve falcısı". Doluşuyorlar içine kürenin aceleyle, ortalıkta kimseler yok. Hava gecenin ayazı. Ben hücremden daha soğuk, hücremde benden.

Bu gün mevsimlerden savcı... Devam ediyor okunması iddianamenin. Ve yönetmenin ismi. dizide ünlü oskarlıklar. Düşünüyorum yapımcıları, senaristi, replikleri, sesçileri, ışıkçıları, set işçilerini ve son ulusal marşın zümâcıları....

Bugün günlerden görüş... Saçımı ıslatıyor anamın gözyaşları; "Al" diyor, "Bir yürek sevgi, hasretimden kana kana verilmiş." Sözlerimiz saklanıyor saçlarında matemlerin. Bugün yine günlerden görüş... Anam, Ayşe Bacım geliyorlar birlikte. Ruhum sakın, ruhum heyecanlı, iki ulu değer; biri Muhacir, biri Ensar. İçimde cennet sevinci kol geziyor. Güneş öğle üzeri. Masamızda şefkat, masamızda ayet, Kur'an, bir kucak dolusu sabır, bir kucak dolusu özlem. Volta atıyorum ranzamda. Bir çift kanat bulmalıyım. Bu gece, bugün mutluyum. Bugün huzurlu bedenim yorgun.

Bir yıldız, bir ben. Tepesindeyim bir kum dağının. Kayarak bir deli rüzgâr geçiyor ayaklarımı, ayaklarımı sararak. Siyah sevdalarında gerillanın örmekte bir başkaldırı; bağrımdaya tevhid fişkirir, kanından direniş, kanından isyan damlar, harman olur fırtınalar, gül kocar sokaklarda ölüm, çiçeklerinde kenetlenmiş boy atımında şehadet. Ebu Zer başucumda, verilmiş Ebu Zer'e bir söz ve ümmet-i dünya, bugün Halid, bugün Amerika.

Bugün güneşli bir gün, ilk selamım ve gazeteci çocuk, renkli yazıların üstünde bir resim, donmuş caddelerinde sessizlik, kalabalıklar tıklım tıklım, şehir suskunluğunda ölümün. Oyun oynayan çocukları seyrederim, koşa koşa yıkıntılara aldımada son sayıfalarını çeviriyorum, gazetenin üst tarafında bir haber, onun üstünde bir resim, bir cepte beş postal bir mahkûm, aralarında yürüyor zulüm. Bir el uzanıyor resimden ve arabadayım. İki bilinç, iki yürek, tek resim.

Bugün yine celse, boş korkulukta bir cübbe. Daktilo; daktilo tuşları, avukatlar, izleyiciler, görmeye gelmiş anam.... Dışarda hafif bir yağmur. "Deliller" diyor yargıç, yüzüme bakmadan. Elinde kristal küre, uzanıyor elleriyle katip ve başkan. Duruşmaya ara verildi, falına bakıyorlar birbirlerinin, bir dahaki Salı'ya, Salı öğleden sonra...

Bugün gözaltındayım, birinci günüm benim. bir şarkı düşüyor duvarlarına hücremin. New York, Frank Sinatra, oyun havaları, dağ başını duman almış, sonra resmi geçit... Resmi gazetede onaylanmış yasalar, Prag Baharı, papatyalar...

Hindukuşta yağmur bardaktan boşanırcasına... Kabarmış ekin tarlaları, başaklar umut, başaklar sevgi, başaklar asi ve işkence, falaka, Filistin Askısı, elektrik şokları derken bedenim ıslak kavrulmuştuğunda susuzluğun...

Bugün hava simsiyah, tavanda Filistinli bir çocuk "Korkmam" diyor bombalardan. Söküyorum yastığımdan bir kaç taş "Al" diyorum. Selamlarımla sakla beni kavganda. Yine elektrik kesik, içerden çıt çıkmıyor, müthiş bir sessizlik. Duyuyorum ayak seslerini örümceğimin. Bir mum kurdular karşıma, yakıyor kızarmış fitilini beyaz bir şimşek.

Hücrem apaydınlık ve Mus'ab duvarın içinde. Tutuyor ellerimi, narin nazik elleri.

Konuşmak istiyorum, gülümsüyor. "Söz" diyor, "bir daha ki sefere..."

Diyorlar "Devlet gücü", "Devlet dinamik", bugün çok uluslu şirketler, üçüncü dünyanın borçları, hibeler, krediler, Baker planı, coplar ve koğuşturma arama var. Bugün süngüler ve takkeler, bugün revir, bugün doktor, bugün sargılar...

Kafesli bir gecenin ilk yarısı sistematik bir şekilde işler pusulalar, haber ajansları.

Direniyor Filistin, sökmüyor yaş farkı, iman etmiş Ali'nin yanında yaşında körpeler, çığ gibi yükseliyor isyan. Köleliğe hayır, istikbara hayır, hayır açlığa ve yardımlara.

Kuduruyor hür dünyanın putları, kudurmak onların da hakkı...

Hasad mevsimi bugün, ayetler örmekte karıncalar, kuşlar, martılar, içindeyim cephenin. Kimyasal zehir kusuyor Saddam, kır çiçekleri iki büklüm bir kız daha onaltısında vermiş bir karar: "Çocuk sahibi olmayacak, torunlarını okşamayacak, aşık olmayacak. Kopmuş kolları, yanaklarında gömülü sevdaları ve Tahrân...

Tekrar celse var, muhabirler, batılı heyetler, biraz onra düşünülecek gereği, ilişkiler geçirilecek yeniden gözden. Coğrafyada, düşlerde hapsolmalı, tekli yaşamalı, yetimle, tarihle, mukaddesleriyle din. Din İslâm. Sökülmeli bütün kıyam tohumları, zincirlenmeli baş kaldıran özgür insan...

Bugün dosyalar kalın, bugün ağır suçum zaar... Cebimde iki zeytinim ve akşama iftar. Ne onlar susuyor, ne ben konuşuyorum...

Anamın ellerindeyim bu sabah. Hafif bir rüzgâr, dalga dalga saçlarım. Usul usul bir ay gelir, konar gözlerine anamın. Anamın elleri serin, elleri masmavi Anamın. Belki bir gün, bir daha gelmez, avuçlarımda yüreğim gök rengi, aynı masada karşı karşıya yıldızlardan daha berrak.

Bugün Mus'ab'la Hüseyin Mekke'deyiz. Bugün işkencelerde peygamberlik, Bu gün Ebu Zer'le beş, yarın bilmem kaç yüz?... "İşte Medine" diyor Mus'ab. İşte tevhid, işte parmağı peygamberin Bütün dünyanın mustaza'fları, köleleri, ezilen halkları. İşte Kur'an...

Bugün falaka sıram, ayakyarım, ayak parmaklarım. soluğumun sesi yok. Utanmayacak anam, mektublarım, dizelerim, şiirlerim, çıkacağım duanın basamaklarını. İşte zulüm, işte işkence ve lanetleniyor bir kez daha şeytan. Demokrasi nöbetleri yeniden... Akşamın biteceği yok, pentagonik espiriler, bir anlaşma, bir ipotek, bir zincir, arkası gelecek kokteyl söyleşileri, sanatta yeni kavramlar ve yeni model uçaklar, bugün taraflar, bugün sıcağa boğuluyor insan...

Derken yine gözaltı. Altındayım duvar yıkıntılarının. Hava korkunç, hava ağır, Kabil'den kalma mintanım yanıyor. Sevdanın göğsümde ayak izleri, bulut parçaları, paramparça ayaklarım. Bugün yazılıyor tarihi kallesliğin, din tacirlerinin, din sultanlarının, insan haklarının, İsrail'in, Firavun'un... Bugün yarına hasret, yarın Rasûllere tutkun. Patladı Açe Sumatra'da bir gerillanın gözlerinde yıldırım. Zaman durdu, tersine döndü tarih. Bugün Kudüs'teyiz anam, Belki yarın Cezayir, belki Medine, Halid'in kılıcıyla süreceğiz topraklarını Mekke'nin...

Bugün günlerden Mamak, öğle üzeri tesbih çekiyor **Hüseyinim**. Duyulmamış renklerin sessizliğinde dolaşüyor dudaklarında Kur'an harfleri. Bir onurlu dua fethediyor yeryüzünü. Ağustos'un bilmem kaç, hava kuşluk vakti kadar sakın, hani boykot günlerindeki Mekke kadar yalnız.

Bir orkestra ahengi, bir arama daha, paramparça dizeleri şiirimin. Kayıp bütün mektublarını Çinendi sanılıyor insanlık onuru, kazandım sanıyor karşı devrim. Bugün Mekke'de dedem, yaşlı bedeninin üstünde silahlarıyla kurulmuş zulüm. Dedem boylu boyuna yerde, dedem yüzükoyun ve ben cephedeyim. Karşıda bir çok tümen ve Saddam ve dünyanın süperleri. Bir Afganistan'lı baba, taşıyor sırt çantasını

çocuğunun, ağzında bin mermilik bir özlemin sesiyle aralıksız, durmaksızın yürüyor öne doğru. Etraf bozkır, mağruriyetin tepesinde kır çiçekleri tek mil. Bugün dünya bir sahra sıcaklığında kavganın. Bugün tutkular bilenmiş, daha bilinçli yükseliyor hasretler, ağıtlarımız daha bir diri, daha onurunda mevsim. Binlerce çocuk Mus'ab... Mus'ab için hazır... Mus'ab için sırada. Gözyaşları umut tohumları ekiyor ak sakallarımıza...

Bugün bulutların yanındayız, yani yaylalar bizim aşağıımızda, kırmızı ot demetleriyle yanıyor ateşimiz, gün gecenin ortası, namlularımıza emanet insanlığın geleceği, fişekliklerde bir çift sözümüz var biraz sonra söylenecek, bir dava kurulacak omuzlarında gariplerin. Hesaplaşacak köleler efendileriyle. Tevhid sıcaklığıyla kuşatacak bütün renkleri, ilimleri, yürekler türkü, yürekler söz söyleyecek.

İlk defa derinliğindeyiz hidayetin bugün. **Hüseyinim** volta atıyor. Bugün gökyüzüne, pencereye, demir kapıya, işkenceyle ezilmiş ayaklarına bakmıyor, dönüp bakmıyor aşağılık abidelerini öğrenç çığlıklarına. Aldırmıyor beşinci mangaya, ölüme ve tehditlere, ısıtıyor beyindeki isyanı bembeyaz takkesiyle. Dışarıda memmi sesleri duymuyor, bugün ilk defa mektub yazıyor uzun uzun, kızkardeşi Zeyneb'e... Son defa göz atıyor gözlerine dostlarının, elini sıkıyormuşçasına selamlıyor, gökyüzünü, bulutları, yıldız kümelerini...

Bir Temmuz sıcağı daha. Alistırılmış bir gün, her şey sakın, her şey durgun, vakit henüz erken, ışık halkaları adımlıyor bir tutam gökyüzünü ve birden patlıyor isyan. Kızıl bir kanla bezenmiş bir takke, tesbih tanelerinin ortasında upuzun bir yiğit, bir kıyam.

Hüseyin şehid. Bir taze kokuyla uyanıyor yeryüzünün bütün suları, kuşları, çiçekleri... İlk zaferini kazanıyor **Hüseyinim**. Bir deli ırmak gibi kanıyla yayılıyor direnişi her yana, sarsılıyor bütün kaleleriyle putların egemenliği, utançları bir ok gibi saplanıyor yüreklerine tağutların. Ve bizim gördüğümüz ilk şehid, ilk şehadet. Şehadetin gerçekliğinde yeşeriyor kılıç gibi umutlarımız. Ve bizim ilk yeminimiz: "**Onların işkenceyi sevdiğinden daha çok seveceğiz şehadeti**" Derken bir ekin tarlası, tarlanın ortasında başakların altında bir hazin, bir mutlu veda...

Bir narin, bir garib hafif yağmur.... Islatarak çiziyoruz isyanın haritasını avuçlarımıza. Ey Fatıma'nın, Ayşe'nin ve bütün anaların çocukları ve oğulları ve dünyanın bütün ezilen insanları: **BUGÜN GÜNLERDEN HÜSEYİN...**

Recep GENÇ

Sayfa 21 Hüseyin Kurumahmutoğlu-Direnişin Sembolü

Rahmetli Hüseyin Kurumahmutoğlu idealler dünyamızdaki bütün üstün değerleri temsil edebilen bir şahsiyetin sahibiydi. Bu değerler, yaşanan hayatın ve sistemin törpüleyerek yoketmeye çalıştığı, bizim ise Kitab çevresinde yücelttiğimiz doğrulardır. Bu değerlerin başında müslüman kimliği gelir.

Müslüman kimliği hem bir ahlâk, hem bir bilinç, hem de bir dürüstlük ölçüsüdür. Aynı zamanda toplumsal ve siyasal varlığımızın da belirleyicisidir. Daha doğrusu böyle olması gerekir.

Batılı İslami hareket uzmanları her ne kadar "**Siyasal İslam**" diyerek küçümsemeye ve teorid etmeye çalışsalar da, müslüman tavrımızı, toplumsal ve siyasal bir kimlik olarak ortaya koymamız, tüm cahili değerlere karşı savaş ilan etmek anlamına gelmektedir. Emperyalistler, İslami ahlâk ve ibadetlerimizden de rahatsız oldukları halde, kendi egemenlik alanlarında karışmayacağını zannederek, bunlarla uzlaşmaya varmak istiyorlar. Daha doğrusu bu, **boyun eğmiş bir İslam** olarak, onlar için tercihe şayan

olabilecektir. Ancak, kültürel, ahlâki ve ibadî İslam'ın bir bilinç ve bağımsız bir kimlik olarak da karşısına çıkması, emperyalistleri çılgına çevirmektedir. İçine döştükleri korku ve paniği, "Başkaldıran İslam", "Siyasal İslam" gibi nitelendirmelerle ifadelendiriyorlar. İşte Hüseyin Kurumahmutoğlu, İslam'ın tüm ahlâki değerlerini kişiliğinde yaşatabildiği gibi, bağımsız İslami kimliğin savunulmasında da aynı başarıyı gösterebilmiş müstesna bir insandır. O'nun bu üstün özelliklerinin Yüce Allah tarafından Şehadet'le taçlandırılması, bilginin ve ahlâkın direnişe dönüştürülmesi karşısında Rabbül-Alemîn'in hoşnutluğunu ispat ediyor.

siyasi cezaevleri, insanların siyasi kimliklerini en yoğun olarak taşıdıkları bir yer olduğu için de, İslami Direniş'in tabii semböleri arasındadır. Buralarda İslam'ın hem kültürel boyutunun alabildiğine yoğunlaşmasına, hem derûnî / irfanî yaşantının güzelliklerine, hem de direnişçi / siyasi boyutun bütünüyle tavizsiz bir biçim kazanmasına şahit oluruz.

"Dışarı"sının izafi olarak özgür olan ortamlarında, diğer insanlarla ilişkileriniz devam ederken, İslami kimliğinizin çoğu zaman farkına bile varmayabilirsiniz. Alış veriş yaparken, okulda okurken, hastalanıp tedavi olurken, ticaretimizde veya mesleğimizde başarılı olmaya uğraşırken, sistemin yürürlükteki ilkeleri ile hep bir arada ve uyumlu olmak zorunda kalırız. İslami ahlâkımızla beraber sisteme karşı mücadeleyi öngören direnişçi şahsiyetimizde aşındığını hissederiz. Hatta, ahlâklı olmakla şahsiyetli olmanın, şahsiyetli olmakla da siyasal tavır sahibi olmanın, direnişçi tavrının birbiri ile iç içe olduğunu kavrarız. Bazıları sisteme karşı olan kimliklerini kıyafetle, bazıları daha farklı şekillerde vurgulamaya çalışsalar da, bir süre sonra bir şekilde uzlaşarak, ortalama bir 'vatandaş' kimliğinde buluşulur.

Bu durum aynı zamanda bizlerin, egemen sistemin değer yargıları karşısında sürekli bir mağlubiyeti, yaşamamızın değişik bir görüntüsüdür de.

İşte siyasi cezaevleri, belki de sistemin normal süreçlerinin dışında bir ortam olması sebebiyle, farklı siyasi kimliğe sahip olan bireyler için 'daha özgür' ortamlar sağlayabilmektedir. Cezaevlerinin bu kendine mahsus 'özgürlüğü' siyasal kimliğini taşıyabilen, inançları uğruna mücadele ederek cezaevine girmiş insanlar içindir.

Bir de, bağımsız siyasal kimliğini cezaevinde edinmek gibi pek rastlanmayan bir durum var ki, bu konum Hüseyin Kurumahmutoğlu'nun inançlı ve direnişçi kişiliğini ortaya çıkarmıştır.

Şehid Hüseyin Kurumahmutoğlu, daha önce taşıdığı siyasal kimliğe ve bu kimliğin temsil ettiği ulusalcı değerlere karşı büyük bir sorgulamaya girdikten sonra, bu kimliği "bu çatı altında bir gün bile kalamam" diyerek sahiplerine iade etmişti.

Aramızda nice insanlar var ki, düşünce ve inanç dönüşümlerini uzun sürelerde tamamlayamamakta, hatta eskiden beri taşıdıkları kimliklerini yeni inançları ile uzlaştırarak bir arada sürdürebilmektedirler. Hüseyin; gerçek ve büyük dönüşümler için **luzumlu olan kararlılığın da sembolüdür, aynı zamanda.**

Önce inanç ve düşünce yapısındaki dönüşüm, ardından eski kimliğin reddi ve yeni bir Dünya'nın duvarlar arkasında kurulması... Cezaevi idaresine yönelik, farklı siyasi gruplara yönelik yeni tavırlar, zorlu mücadeleler. Sonunda şehadetle ödüllendirilen, Âlemlerin Rabbi'nin yanında konuk olmak üzere gerçek aleme, ahirete yolculuk. İşte dürüst imanın, büyük bir kararlılık ve iradenin öyküsü.

Can Hüseyin

Seni özleyorum, seni arıyorum. İnandığın gibi yaşamının sende ahlâk olduğuna, cahil yapılardan tereddüt etmekte tereddüt ettiğimiz günlerdeki kararlı tutumun ve attığın ilk adımla, şahit olmuşuk.

İmanından kaynaklanan ve şahsında abideleşen bu İslami karakteri, bize her fırsatta hatırlatacak insanlara ihtiyacımız var. Tağutların etrafımıza ördüğü duvarlara hapsolmamaya çalışırken, varlığı ve tavrıyla bize mihmandarlık edecek kıyam erlerine muhtacız.

Nefsimiz ve kafirler karşısında düştüğümüz zaafı gördükçe bizi ikaz edecek, bize ne yapmamız gerektiğini gösterecek **Hüseyinler** arıyorum. Bu **Hüseyinler** içinde şifahen tanıma şerefine nail olduğum sen can kardeşimi özlüyorum. Seninle adımladığımız Mamak koşuşlarında, konuştuğumuz, hayalini kurduğumuz onurlu kavgalarda henüz bir er olamamanın burukluğu ve mahcubiyeti içerisindeyiz. Bizi bu mahcubiyete mahkum eden zincirleri kırmamanın yollarını bulamadığımız için seni özlüyoruz, seni arıyoruz **Can Hüseyin**.

Mehmet Sumbül

HÜSEYİN TEKİN: 18 Haziran 1990-Şırnak**PKK Müslüman Karı Döktü**

Şırnak'ın Hizbullahi Müslümanları'ndan Hüseyin Tekin 18 Haziran 1990 gecesi, yatsı namazından sonra ihtiyaç gidemek için, evinden dışarıya çıktığı sırada, pusu kuran PKK'lılar tarafından ateş açılarak şehid edilmiştir.

Olay hakkında bilgisine başvurduğumuz merhum Şehid Hüseyin'in ağabeyi Reşit ve kardeşi İsmail bizlere şu bilgileri verdi: "Kardeşimiz Hüseyin 18 Haziran 1990 Pazartesi'yi Salı'ya bağlayan gece saat 22.30 da, yatsı namazını kıldıktan sonra, ihtiyaç gidemek için evinden dışarıya çıktı. Takriben 10 dakika sonra, 5 veya 6 el silah sesi duyduk. Evimizin yakınında olduğunu tahmin edememiştik. Çünkü bu tür silah sesleri, sık sık duyulur. Yinede merak ederek, pencereden baktık. Bir de ne görelim, Hüseyin yere yığılmış vaziyette. Dışarıya çıkıp yanına vardığımızda ise Hüseyin şehid olup Rahmet-i Rahman'a kavuşmuştu."

Olayın kimler tarafından gerçekleştirildiği hakkındaki sorumuza ise, şehidin ağabeyi Reşit şu cevabı verdi: "Geçen yıl aynen bu tarihte (18 Haziran 1989 saat 22.00) ailemizin bütün fertleriyle birlikte evde olduğumuz sırada, şiddetli bir bombalı saldırıya uğradık. Bomba evin iç tarafına isabet etmediği için, (atıldığı yere yakın oturduğumuzdan) benle Şehid Hüseyin, ağır yaralandık. Ben bu saldırıdan dolayı ayağımdan sakat kaldım. Merhum Hüseyin ise, çeşitli yerlerinden aldığı ağır yaralarından dolayı, daha kendine gelemedi. Bu olayla ilgili olarak yapmış olduğumuz tahkikatlarda şu bilgileri elde ettik. "PKK'ya yakın olan taraftarları, saldırının kendilerinin gerçekleştirmediğini söylemiyorlardı. Daha sonra bazı kardeşlerimizde PKK'nın yayınlamış olduğu dergilerde, olayı kendilerinin üstlendiği söylendi. Sözkonusu yayın organlarında bizlerden 'rejimle işbirliği yapanlar', 'Mit veya Hain' olarak bahsedilmiş. Tabii bu tür kasıtlı töhmetlerden Allah'a sığınırız.

Bütün bu gelişmelerden evvel de, bazı hoş olmayan hadiseler olmuştu. Tekin ailesi başta olmak üzere, diğer bazı Hizbullahi Müslümanlar, defalarca tehdit edilmişlerdi. Bunun üzerine, bu kişilerle yaptığımız temaslarda, asıl gaye ve büyük hedefimizi kendilerine izah etmiştik. Yani özet olarak amacımızın ve hedefimizin, dünya istikbarı ve onun işbirlikçileri olduğunu, ısrarla izah ediyorduk. Bütün çabalarımıza rağmen ikna olmak istemiyorlardı. Ayrıca oturumlarımıza, sohbetlerimize beklenmedik misafir tipi iştirakleri, sayısız takip etme olayları... vb.

En önemlisi ve en dikkat çekici olanı ise, daha evvel ifade edildiği gibi, Merhum Hüseyin'in şehid edildiği tarih ile bir yıl önceki bombalama suikasti, 10 dakika gibi bir gecikme hariç tutulursa; saat, gün ve ay, tıpa tıp aynıdır. Yani ilk cinayetlerinin yıldönümüdür. Bütün bu tesbit ve deliller menfur cinayetin, PKK'lılar tarafından işlendiği aşikar olarak meydana çıkmaktadır."

Bu olaydan sonraki duygu ve düşüncelerini ise şöyle dile getirdi. Reşit ve İsmail Kardeşler: "Inna lillahi ve inna ileyhi raciun (Biz Allah'dan geldik ve yine O'na döneceğiz) Allah Tebarek ve Teala Kitab-ı Kerim'inde şöyle buyuruyor 'Allah (cc) mü'minlere karşılığında cennet vermek üzere, canlarını satın almıştır.' Görüldüğü gibi Allah (cc) kendisine ait olan bir şeyi almıştır, bizimkini değil! Buna karşılık sevinmekten başka bir diyeceğimiz yoktur. Yani şehid verdiğimizize seviniyor ve yeryüzünde Tağuti ve Firavni rejimlerin tahakkümünden kurtulmak için, Tevhidi düşünce ve Muhammedi İslamın hakimiyeti uğruna vermekte olduğumuz mücadelemizde; bizi de şehidlik mertebesine ulaştırmasını, Allah Tebarek ve Teala'dan, hulusi kalb ile temenni ediyoruz. Aziz İslam için kaçtane canımız varsa, en ufak bir tereddüt dahi duymadan vereceğimizde dair, ahdimize bağlılığımızı yineliyor ve bütün şer güçlere ilan ediyoruz. Yılmak, yorulmak şöyle dursun, bu tür şen'i olaylar imanımızı ve dava azmimizi bilememektedir.

Lakin burada şu önemli noktayı ısrarla vurgulamaktan geçemeyeceğim; eğer ellerinde kardeşimiz hakkında (kendi tabirleriyle) Mit, muhbir veya hain olduğuna dair, bir tesbitleri veya sağlıklı bilgileri varsa, bize de söylesinler; yok eğer iç hesaplaşmaları veya keyifleri öyle istediği için gibi bahanelerle, bu tür menfur cinayetleri işliyorlarsa,

kendilerine ihtar ediyoruz ki, bu nevi infial uyandıran gayri insani teşebbüsleri tekrar etmesinler.

Bunun için emperyalist güçler, uzun süreden beri basın ve yayın organlarında, gizli ve açık toplantılarında, Hizbullahi müslümanlarla, kendilerine muhalif olan sağcı veya solcuları karşı karşıya getirmek için, yoğun çaba sarfediyorlar.

Bizler Hizbullahi müslümanlar olarak, yeryüzü istikbarı ile mücadele ederken, her çeşitten tepkiyi yine onlardan beklemekteyiz. Özgürlük (!) mücadelesini verdiklerini iddia eden faşist ve komünistler kendilerini müstekbirler için gönüllü siperler yapmasınlar. Bu kere karşılarında beşeri nizamların kulluğu için değil, yeryüzü hükümrânlığının kayıtsız ve şartsız kendisinin olduğu Allah'ın emrini bulacaklar ve ebediyyen hüsrân ve helâka uğrayacaklardır. Ayrıca akıllanmayıp sözkonusu tavırlarında ısrar ederlerse, tarihin önünde, yeryüzü istikbarı ve emperyalizminin yanında olma bedbahtlığından (daha evvelki selefleri gibi) kurtaramayacaklardır. Özgürlük ve hürriyet mücadelesi verenler, gerçek özgürlükçüleri değil, varlıklarının tek sebebi başkalarını köleleştirmek onlarla mücadele ederler. Bunun aksi, gerçek özgürlük ve hürriyet düşmanlığının ta kendisidir. Vesselamü Aleyküm ve rahmetullahi ve berekatühü.

Şehid Hüseyin 30 yaşında, evli ve beş çocuk babası idi. Uğruna baş koyduğu Anayasası Kuran-ı Kerim'i öğrenememiş olmaktan, kendinden hep şikayet ederdi. Ancak ömrünün bu son senesinde Anayasasını öğrenip öylece rabbine kavuştu. Bizimle birlikte evvelki yıllarda tutmadığı/tutamadığı oruçlarına karşılık, üç ayları oruçlu olarak geçirdi. İlk okulu dahi okumadığı halde, ayda en az bir adet islami eseri okurdu. Kendisini her ziyaret edişimde, islam için yaptıklarının azlığından şikayet eder, şehid olmayana kadar, davanın hakkının eda edilemeyeceğini ısrarla vurgulardı. İşte böyleydi şehid Hüseyin. Adını aldığı, peygamber torunu Seyyidüş -Şüheda Hz. Hüseyin'in yolunu tuttu. Ne mutlu Hüseyinlere!...

Kaynak: Objektif Dergisi 2. Cild Sayı: 15 sayfa 20:

GÜRSEL KABADAYI 21 Ocak 1978 Çeliktepe / İstanbul

Müslüman Genç Ocak 1991 Sayı 1 Sayfa 24

4- Gürsel Kabadayı 21 Ocak 1980 Çeliktepe - İstanbul

Çeliktepe'de ikamet eden, evli ve bir çocuk babası Sanayi Mahallesi'ndeki müslümanlarla kenetlenmiş olarak mücadelede yerini alan Gürsel Kabadayı 1961 doğumlu olup, Çeliktepe Ortaokulu'ndan mezun olmuş. Bununla beraber Gürsel'imizin mücadelesi bölgedeki her müslüman için örnek teşkil ediyordu.

ŞEHİDLERİN ARDINDAN MEHMET ALI TEKİN

**GÜRSEL KABADAYI ve MUKADDER INCE'NİN ŞEHADETI :
21 OCAK 1980**

Gürsel Kabadayı , 1961 yılında Bayburt'ta doğdu. Ailesiyle birlikte küçük yaşta İstanbul'a göç etti.

Çeliktepe Ortaokulu'ndan mezun olmuştu. Ailesinden aldığı islami terbiye ile çevresindekilere tebliğ faaliyetlerine küçük yaşlarda başlar. Bu tür faaliyetlerinden dolayı da Çeliktepe bölgesini kurtarılmış bir bölge haline getirmek isteyen, Dev-Sol'cuların hedefi haline gelir. Sözüm ona Tağuti düzene karşı olup, ezilen halkların yanında olduklarını söyleyen; gerçekte ise emperyalist Tağuti güçlerin maşalığını yapan Dev-Sol taraftarları; Çeliktepe'de yaşayan muhtazaf ailelerden birisinin, biricik evladı olan Gürsel Kabadayı'nın islami çalışmalarını yasaklamak isterler. Gürsel Kabadayı, bu tür kuru tehditlere pabuç bırakacak bir karakterde değildir. Gerekli tertibatlarını da alır. Çeliktepe Camii'nin önünde islami kitaplar satmaktadır. Yani her zaman hedef olacak bir mahalledir. Emperyalistlerin yerli uşaklarının, mahallelerindeki uzantılarını dikkatle takip etmektedir. Hatta bir gün , aile fertlerine televizyonda gördüğü, mahallesinde yaşayan Dev-Sol'culardan Mehmet Ali isimli şahsı göstererek " Şu adama iyi bakın ! Eğer bana bir şey olursa bundan bilin " Şehadetiden bir kaç gün önce, sokaklarının köşesinde , Dev-Sol'un elemanları olan Mehmet Ali ve Zeki Karakuş isimli şahıslarla, uzun uzun konuşurlar.

Gürsel Kabadayı 21 Ocak 1980 Günü Çeliktepe'de eski pazar yerine giderken , şehid edilir. Olay mahalline gelen annesi Cevahir Kabadayı, yüreği yanık bir şekilde intizar etmektedir. Tam bu sırada orada bulunan Zeki Karakuş'a karşı da suçlayıcı bir tarzla konuşur. Zeki Karakuş karşılık olarak sadece " Haklısınız " der ve oradan uzaklaşır. Yüreği yanık anne " Yarabbi sen nasıl biliyorsan öyle yap, sen her şeyin en iyisini bilirsin " diyerek Rabbine iltica eder. Akrabalarının ısrarı üzerine de , söz konusu şahıslardan davacı olur. Mehmet Ali ve Zeki bir müddet hapiste tutulurlar. fakat daha sonra serbest bırakılır. Kısa bir müddet sonra ise Zeki Karakuş bir trafik kazasında ölür. Cevahir Kabadayı yakınlarına " Aslında Allah kullarından , mazlumların ahını nasıl alacağını bizden daha iyi bilir. Ama biz kullar aceleciyiz işte " diyecektir.

Şehidimiz, Gürsel Kabadayı'nın çilekeş ve vefakar annesi o günleri , daha sonra şöyle dile getirecektir " Ben dört erkek kardeşimi arka arkaya kaybettim. İstanbul'a göç ettik. Yoksulluk ve sıkıntı içerisinde geçekondur evinin inşaatına başladık. Beyim inşaatlarda çalışırdı. Günlerden bir pazar günü, öğle vakti, inşaatın düşüp öldüğü haberini aldığımdayı; Gürselim'in küçüğü olan Abdülaziz'e hamileydim. Yetim yavrularımı sıkıntılar içerisinde büyüttüm. Büyütürken, hep elimden avucumdan çıkarlar, yanlış yönlerde giderler diye korkardım. İbadet ve dua gizlidir. Allah'la kul arasındadır. Ama ben yavrularımda bilsin anlaşılar diye, özellikle sesli dua ederdim. Şöyle yalvarırdım Allah'a 'Yarabbi bu kimsesiz yetimleri sen koru gözet ! Onları kendi yoluna ilet .Bu yavrularımı sana havale ediyorum!' Daha sonraki günlerde , şehadetinden bir müddet önce Gürsel'e kendisine dikkat etmesini ve belli bir süre memleketi gitmesini söylediğimdayı "Anneciğim Allah'a yaptığın duaları ne çabuk unuttun. Bizleri Allah yolunda sen yetiştirdin. Şimdi bize böyle diyorsun." O sıralar Gürselim yeni evlenmişti. Birde oğlu olmuştu. Ben kendisine " Sizleri yetim olarak ne zorluklarla büyüttüm. Yarın sana bir şey olursa , bu yavrucukta senin gibi olacak " dediğimdayı " Anneciğim, ben senin imanından şüphe ediyorum. Bir kızılbaş kadını kadar da olamıyorsun. (O günlerde

muhitlerindeki bir alevi kadının, kocasının ölümünde Jandarmaya karşı sergilediği gözü peklige işaret ediyor) Ölüsem şehid olurum. Onların rızkını düşünme. Hem ben buradan gidersem, buralarda kimseyi koymazlar, bizimkilerden birini yaşatmazlar ... Müslümanlık böyle olmaz.. " dedi.

Şehidimiz Gürsel,birsahabi teslimiyetiyle rabbine kavuştu. Ne mutlu böyle bir şekilde rabbine kavuşanlara !

Gürsel'imizi katleden solcuların Hatay'daki yoldaşları aynı gün(21 Ocak 1980) bir başka Müslüman kardeşimizi kurşunlayarak şehid ederler. **Şehid edilen Mukadder Ince** isimli kardeşimiz, o günlerde Hatay Milli Selamet Partisi İlçe Başkanı'nın oğluydu. Kardeşimiz okulunda islami çalışmalarıyla ve mücadelecilik kimliğiyle tanınıyordu.

XX
Akıncılar Dergisi Sayı 11- 26 Şubat 1980 Sayfa 4 Metin Yüksel ile ilgili resim ve yazılar var:

Sayfa 12'de Şehidlerimiz

Gürsel Kabadayı:Uzun süredir Şişli bölgesinde müslümanlara karşı terör estiren solcular, son olarak 21 Ocak 1980 günü evli ve bir çocuk sahibi **Gürsel Kabadayı** isimli kardeşimizi şehid etmişlerdir.

Daha önce de **Salih Kara** ve **Mustafa Sevim**'in şehid edildiği bölgede, müslümanlara yapılan zulüm karşısında emniyet yetkilileri ilgisiz kalmaktadır. Şehid edilen kardeşimiz evli ve bir çocuk babası olmakla birlikte mücadele anlayışı her Akıncı için ömektir. Yaşantısını bant, dergi, kitap satmakla temin eden, kardeşimiz bölge halkının sevgisin kazanmıştı. Şehidimizi Allah (cc)'tan rahmet diliyoruz.

Hakkında Bilgi Bulunan Şehidler:

- 001-Abbas TURAN: 03 Aralık 1993-Diyarbakır.
002-Abdullah BİLEN: 05 Kasım 1993-Merter
003-Abdullah GÜLBAHAR: 02 Ocak 1978-Ankara
004-Abdullah TEMİZ: -Batman
005-Abdurrahman BATTAL: 08 Haziran 1993-İstanbul
006-Abdurrahman KAR: 08 Mart 1994-Diyarbakır
007-Abdurrahman SÜMER: 14 Ekim 1979-Mardin
008-Abdülhakim ASLAN: 1994-Batman
009-Abdülhalim ALTUN: Nisan 1994-Diyarbakır
010-Abdülhamit YOCE: 15 Eylül 1993-Mersin
011-Abdülmetin: -Bosna
012-Abdüsselam AKGÜL: 01 Mart 1994-Diyarbakır
013-Abuzer BİRALTI: 04 Nisan 1992-Malatya
014-Abuzer KORKUSUZ: 04 Nisan 1992-Malatya
015-Adil BALAT: 17 Eylül 1992-Bosna
016-Adil TORUN: 05 Temmuz 1992-Başbağlar
017-Adnan ÇETİN: 04 Ekim 1978Hakkında Bilgi Yok.

AFGANİSTAN ŞEHİDLERİ.....

- 018-Ahmet AKTAŞ: 28 Ağustos 1978-Bursa
019-Ahmet AYDIN: 23 Nisan 1994-Diyarbakır
020-Ahmet CEYLAN: 30 Eylül 1994-Diyarbakır
021-Ahmet DEMİNER: Ekim 1992-Bosna
022-Ahmet GÜNER: 01 Ekim 1993-Malatya
023-Ahmet GÜZELSOY: 21 Nisan 1980-Ankara
024-Ahmet HATTABOĞLU: 28 Ağustos 1978-Mardin
025-Ahmet KAYMAK: 26 Haziran 1980-Giresun
026-Ahmet PINAR: 28 Aralık 1992-Bosna
027-Ahmet Şamil KARAOĞLU: 21 Temmuz 1995-Bosna
028-Alaaddin KUTLUBAY: 04 Mart 1993-Batman
029-Ali ELBAHADİR: 23 Ağustos 1992-Elazığ
030-Ali KAHRAMAN: 05 Mayıs 1993-İstanbul
031-Ali PINARBAŞI: Haziran 1993-Bosna
032-Ali Rıza HOCA: 04 Şubat 1926-Ankara
033-Ali SÜNNETÇİ: 23 Ocak 1980-İstanbul
034-Ali TIMUR: 14 Ekim 1979-Mardin
035-Aydın DEMİRKOL: 23 Ekim 1981-Malatya
036-Bahaddin ALASLAN: -Gebze -Hakkında Bilgi Yok—
037-Bahri TEKİN: Nisan 1994-Diyarbakır

BAŞBAĞLAR ŞEHİDLERİ.....

- 038-Bayram Ali DÜZ: 21 Aralık 1996-Ogaden
039-Bedri ŞENOĞLU: 05 Kasım 1978-Ankara
040-Bilal YALDIZCI: 25 Ekim 1987-Afganistan
041-Burhaneddin ARAT: 06 Nisan 1994-Diyarbakır
042-Celil YILDIRIM: 16 Haziran 1978-Ankara
043-Cemal HAVUZÖĞLU: 28 Ağustos 1978-Mardin
044-Cemil TIMUR: 14 Ekim 1979-Mardin
045-Cengiz ORUÇ: 30 Ekim 1993-Diyarbakır
046-Cuma POLAT: 1994-Bingöl
047-Çanakaleli YUSUF: -Bosna

ÇEÇENİSTAN ŞEHİDLERİ.....

- 048-Çetin GEYİK: 21 Aralık 1996-Ogaden
DAĞISTAN ŞEHİDLERİ.....

049-Davut AYZIT:	22 Eylül 1992-Diyarbakır
050-Durmuş ÖZTÜRK:	06 Eylül 1980-Ankara
051-Ebu MÜSLİM:	1994-Bosna
052-Ebubekir ARICI:	17 Eylül 1992-Bosna
053-Edip SADIOĞLU:	17 Eylül 1992-Bosna
054-Erilli Es'ad EFENDİ:	04 Mart 1931-Menemen
055-Erdoğan TUNA:	26 Aralık 1977-Edirne
056-Ersoy TEKİN:	09 Ağustos 1996-Ogaden
057-Fahredden ÇELİK:	05 Ekim 1992
058-Feridun NERGİZ:	16 Eylül 1993-Diyarbakır
059-Fevzi BEKTAŞ:	Aralık 1979-Istanbul
060-Filiz BEYAZ:	29 Temmuz 1998-Konya
061-Fuad ÇAĞLAR:	1994-Tadikistan
062-Gıyaseddin UĞUR:	21 Ocak 1994-Batman
063-Gökhan SÜFÜRLER:	21 Aralık 1996-Ogaden
GÜNEYDOĞU TOPLU ŞEHİDLERİ.....	
064-Gürsel KABADAYI:	21 Ocak 1978-Istanbul
065-Hacı KAŞDIBI:	26 Ağustos 1979-Ordu
066-Hacı TOPRAK:	22 Eylül 1992-Diyarbakır
067-Halid ASLANGIRAY:	23 Mart 1993-Batman
068-Halim GÜRSEL:	05 Temmuz 1980-Düzce
069-Hamid ARTAR:	
070-Hamid FENDOĞLU:	17 Nisan 1978-Malatya
071-Hasan KAYA:	24 Haziran 1978-Istanbul
072-Hasan ÇELİK:	01 Eylül 1992-Diyarbakır
073-Hasan EZER:	09 Mayıs 1995-Diyarbakır
074-Hasan GÖKSUN:	26 Ağustos 1979-Ordu
075-Hasan SÜREL:	29 Mayıs 1978-Konya
076-Hasan ŞAHİN:	06 Ekim 1992-Antalya
077-Hasan YEŞİYL:	04 Mayıs 1978-Diyarbakır
078-Haşim SÖNMEZ:	21 Haziran 19779-Fatih
079-Hayreddin DEVECİOĞLU:	12 Ağustos 1978-Ankara
080-Hüsameddin BEYAZYÜZ:	22 Eylül 1992-Diyarbakır
081-Hüseyin FİLİK:	Ağustos 1980-Kilis
082-Hüseyin GÜLSEREN:	01 Nisan 1995-Çeçenistan
083-Hüseyin KURUMAHMUDOĞLU:	15 Temmuz 1987-Mamak
084-Hüseyin TEKİN:	18 Haziran 1990-Şırnak
085-Hüseyin TEMURCU:	05 Kasım 1993-Merter
086-Hüseyin YAĞMUR:	14 Kasım 1993-Diyarbakır
087-Hüseyin YAVUZ:	Aralık 1993-Diyarbakır
088-Ibrahim KIZMAZ:	06 Ocak 1992-Nusaybin
089-Ibrahim VURAL:	05 Kasım 1993-Merter
090-İlhan ATLI:	Nisan 1993-Bosna
091-imam Alim SULTAN:	11 Aralık 1996-Ukrayna
092-iskilipli Atıf HOCA:	04 Şubat 1926-Ankara
093-Ismail ÖZTÜRK:	09 Ağustos 1996-Ogaden
094-Ismail ÇELİK:	23 Şubat 1993-Siirt
095-Ismail KENDİRLİ:	10 Temmuz 1978-Ankara
096-Ismail MAVUŞ:	08 Ağustos 1980-Istanbul
097-Ismail YAMAÇ:	21 Mayıs 1980-Istanbul
098-Izzeddin KURT:	01 Eylül 1992-Diyarbakır
099-Kazım ARAS:	Şubat 1990-Kars
100-Kemal ÖZDEMİR:	16 Kasım 1978-Kayseri
101-Kenan Aydın:	18 Mayıs 1994-Diyarbakır

102-Kerim Dağarslan:	Ağustos 1979-Kayseri
KEŞMİR ŞEHİDLERİ:	
103-Lokman ABAK:	17 Kasım 1994-Diyarbakır
104-Lütfi ÖZGÜL:	04 Mayıs 1980-Ankara
105-M.Emin ALKAN:	16 Mayıs 1994-Diyarbakır
106-M.Tahir UZUNBAŞ:	16 Kasım 1993-Diyarbakır
107-M.Ali SÜMER:	14 Ekim 1979-Mardin
108-Mahmud ÇATALKAYA:	05 Kasım 1994-Mardin
109-mahmud TOPDEMİR:	16 Aralık 1993-Mersin
110-Mehmet Ali GÜNDOZ:	12 Ocak 1990-Konya
111-Mehmet ALTINTAŞ:	30 Ocak 1994-Diyarbakır
112-Mehmet BAYDIN:	30 Haziran 1978-Ankara
113-Mehmet DAYAN:	30 Aralık 1993-Diyarbakır
Mehmet DOĞRUYOL:	10 Mart 1978-Orhangazi/Bursa --Bilgi Yok--
114-Mehmet KAYA:	05 Şubat 1993-Ş. Urfa
115-Mehmet KONUK:	23 Kasım 1993-Diyarbakır
116-Mehmet NEVRUZ:	22 Ekim 1992-Ceyhan
117-Mehmet OĞUZ:	23 Şubat 1993-Siirt
118-Mehmet ÖZDEMİR:	Haziran 1993-Bosna
119-Mehmet POLAT:	26 Ağustos 1979-Malatya
120-Mehmet POLAT-2:	27 Ekim 1996-Diyarbakır
121-Mehmet Şerif DEMİR:	21 Kasım 1993-Diyarbakır
122-Mesud YOLCU:	08 Mart 1994-Diyarbakır
123-Mesud AKKIRAZ:	21 Haziran 1980-Ordu
124-Metin AVCI:	02 Aralık 1978-Eskişehir
125-Metin YÜKSEL:	23 Şubat 1979-Fatih
126-Mirza KORKMAZ:	-Malatya
127-Molla Ahmed ASLAN:	Nisan 1995-Siirt
128-Molla Ahmed İŞIKLI:	17 Eylül 1993-Diyarbakır
129-Molla Fehim DÜMEN:	25 Haziran 1992-Siirt
130-Molla İhsan YEŞİLİRMAK:	08 Şubat 1993-Batman
131-Muammer ASLANTAŞ:	Haziran 1993-Bosna
132-Muhammed Said BOZKURT:	-Şimşak
133-Muhammed Sena MAĞAÇ:	07 Temmuz 1992-Ş. Urfa
134-Muhyiddin DEMİR:	28 Eylül 1993-Ş. Urfa
135-Muhyiddin KARAASLAN:	28 Ekim 1993-Diyarbakır
136-Mukadder İNCE:	23 Ocak 1980-Hatay
137-Musa KÖSEDAĞ:	Temmuz 1992-Adana
138-Musa ÖNEN:	Temmuz 1992-Adana
139-Mustafa BAŞAL:	26 Haziran 1980-İstanbul
140-Mustafa BAŞOĞLU:	06 Kasım 1977-Ankara
141-Mustafa BIÇER:	17 Aralık 1992-Mersin
142-Mustafa BİLGİ:	21 Eylül 1969-İstanbul
143-Mustafa ÇOLAK:	Bosna
144-Mustafa EMEKSİZ:	06 Kasım 1978-Adana
145-Mustafa GEÇOL:	12 Nisan 1980-İstanbul
146-Mustafa GÜMÜŞ:	Ekim 1994-Mardin
147-Mustafa KİPER:	Temmuz 1992-Adana
148-Mustafa ÖCAL:	17 Kasım 1979-Malatya
149-Mustafa SEVİM:	07 Ekim 1978-İstanbul
150-Mustafa YAŞAR:	16 Haziran 1980-Esenler
151-Muzaffer ALTIN:	Ocak 1994-Diyarbakır
152-Münir KAYA:	09 Nisan 1980-İstanbul
153-Necati YILDIRIM:	12 Ağustos 1978-Ankara

154-Necip KURAL:	12 Nisan 1980-Istanbul
155-Neşe ALTAN:	27 Ekim 1993-Diyarbakır
156-Nureddin CINGÖZ:	21 Aralık 1996-Ogaden
157-Nureddin TANGÜNER:	05 Ağustos 1993-Diyarbakır
OGADEN ŞEHİDLERİ.....	
158-Orhan KORKMAZ:	07 Mayıs 1992-Diyarbakır
159-Orhan ÜNAL:	21 Haziran 1979-Fatih
160-Osman AYTEMUR:	24 Mart 1994-Istanbul
161-Osman ÖZTÜRK:	11 Temmuz 1997-Keşmir
162-Omer TAŞAR:	Haziran 1993-Bosna
163-Ramazan ÇELİK:	28 Haziran 1993-Bosna
164-Recep SUCU:	08 Ağustos 1980-Istanbul
165-Renda TOSUNER:	28 Haziran 1993-Bosna
166-Resül ARAN:	09 Ağustos 1996-Ogaden
167-Resül BARIŞ:	19 Ekim 1992-Konya
168-Sabahaddin GÜRBÜZ:	Haziran 1980-Kırşehir
169-Sadreddin AY:	-Diyarbakır
170-Said BAŞER:	28 Aralık 1993-Bosna
171-Salih AKDUMAN:	05 Kasım 1993-Merter
172-Salih KARA:	18 Ağustos 1978-Istanbul
173-Sedat YENİGÜN:	05 Temmuz 1980-Fatih
174-Sefa ERYAĞAN:	09 Eylül 1979-Erzurum
175-Selami YURDAN:	22 Ağustos 1992-Bosna
176-Senai TAN:	27 Temmuz 1978-Elazığ
177-Serkan COŞKUN:	-Keşmir
178-Servet ÇALGAN:	05 Temmuz 1980-Gümüşhane
179-Seyyid Ahmed ARTIK:	18 Haziran 1994-Batman
180-Süleyman AKYÜZ:	20 Şubat 1993-Mersin
181-Ş.Urfa Akziyaret Şehidler:	14 Mart 1980-Ş.Urfa
182-Şerif GEZER:	04 Nisan 1994-Batman
183-Şevki AKGÜN:	29 Nisan 1992-Kars
184-Şeyh Muharrem HAFİZ:	19 Aralık 1925-Giresun
185-Şeyh SAİD:	28 Haziran 1925-Diyarbakır
186-Şeyhmus ADIYAMAN:	12 Kasım 1993-Diyarbakır
187-Şeyhmus AKIN:	31 Ocak 1994-Diyarbakır
188-Şeyhmus AKTAŞ:	03 Ekim 1993-Mardin
189-Şeyhmus DURGÜN:	23 Ekim 1985-Çanakkale
190-Şuayb POLAT:	20 Ekim 1993-Diyarbakır
191-Şükrü YAVUZ:	28 Eylül 1993-Ş.Urfa
192-Tahsin İBİÇEKEN:	22 Eylül 1997-Diyarbakır
193-Tekiner TAYFUR:	10 Ocak 1988-Afganistan
194-Tepe Köyü Şehidler:	25 Haziran 1992-Mardin
195-Ubeydullah DALAR:	21 Aralık 1992-Diyarbakır
196-Ubeydullah SALTAN:	21 Aralık 1996-Ogaden
197-Ünal EKİCİ:	09 Ağustos 1996-Ogaden
198-Yaşar DEMİRCİ:	Haziran 1980-Kırşehir
199-Yaşar ŞAŞKIN:	29 Mart 1994-Batman
200-Yolaç Köyü Şehidler:	25 Haziran 1992-Diyarbakır
201-Yüksekova Ericik Mezrası Şehidler:	20 Ağustos 1993-Hakkari
202-Zekeriya AKGÜN:	02 Ocak 1994-Mardin
203-Zeki ADIYAMAN:	05 Nisan 1994-Diyarbakır
Zeki ULUÇAY: 07 Ekim 1978-Malatya---Hakkında Bilgi Yok---	

Hakkında Bilgi Bulunan Şehidler:

- 001-Abbas TURAN: 03 Aralık 1993-Diyarbakır.
002-Abdullah BİLEN: 05 Kasım 1993-Merter
003-Abdullah GÜLBAHAR: 02 Ocak 1978-Ankara
004-Abdullah TEMİZ: -Batman
005-Abdurrahman BATTAL: 08 Haziran 1993-İstanbul
006-Abdurrahman KAR: 08 Mart 1994-Diyarbakır
007-Abdurrahman SÜMER: 14 Ekim 1979-Mardin
008-Abdülhakim ASLAN: 1994-Batman
009-Abdülhalim ALTUN: Nisan 1994-Diyarbakır
010-Abdülhamit YOCE: 15 Eylül 1993-Mersin
011-Abdülmetin: -Bosna
012-Abdüsselam AKGÖL: 01 Mart 1994-Diyarbakır
013-Abuzer BİRALTI: 04 Nisan 1992-Malatya
014-Abuzer KORKUSUZ: 04 Nisan 1992-Malatya
015-Adil BALAT: 17 Eylül 1992-Bosna
016-Adil TORUN: 05 Temmuz 1992-Başbağlar
017-Adnan ÇETİN: 04 Ekim 1978-Hakkında Bilgi Yok.

AFGANİSTAN ŞEHİDLERİ.....

- 018-Ahmet AKTAŞ: 28 Ağustos 1978-Bursa
019-Ahmet AYDIN: 23 Nisan 1994-Diyarbakır
020-Ahmet CEYLAN: 30 Eylül 1994-Diyarbakır
021-Ahmet DEMİNER: Ekim 1992-Bosna
022-Ahmet GÜNER: 01 Ekim 1993-Malatya
023-Ahmet GÜZELSOY: 21 Nisan 1980-Ankara
024-Ahmet HATTABOĞLU: 28 Ağustos 1978-Mardin
025-Ahmet KAYMAK: 26 Haziran 1980-Giresun
026-Ahmet PINAR: 28 Aralık 1992-Bosna
027-Ahmet Şamil KARAOĞLU: 21 Temmuz 1995-Bosna
028-Alaaddin KUTLUBAY: 04 Mart 1993-Batman
029-Ali ELBAHADİR: 23 Ağustos 1992-Elazığ
030-Ali KAHRAMAN: 05 Mayıs 1993-İstanbul
031-Ali PINARBAŞI: Haziran 1993-Bosna
032-Ali Rıza HOCA: 04 Şubat 1926-Ankara
033-Ali SÜNNETÇİ: 23 Ocak 1980-İstanbul
034-Ali TIMUR: 14 Ekim 1979-Mardin
035-Aydın DEMİRKOL: 23 Ekim 1981-Malatya
036-Bahaddin ALASLAN: -Gebze -Hakkında Bilgi Yok—
037-Bahri TEKİN: Nisan 1994-Diyarbakır

BAŞBAĞLAR ŞEHİDLERİ.....

- 038-Bayram Ali DÜZ: 21 Aralık 1996-Ogaden
039-Bedri ŞENOĞLU: 05 Kasım 1978-Ankara
040-Bilal YALDIZCI: 25 Ekim 1987-Afganistan
041-Burhaneddin ARAT: 06 Nisan 1994-Diyarbakır
042-Celil YILDIRIM: 16 Haziran 1978-Ankara
043-Cemal HAVUZOĞLU: 28 Ağustos 1978-Mardin
044-Cemil TIMUR: 14 Ekim 1979-Mardin
045-Cengiz ORUÇ: 30 Ekim 1993-Diyarbakır
046-Cuma POLAT: 1994-Bingöl
047-Çanakkaleli YUSUF: -Bosna

ÇEÇENİSTAN ŞEHİDLERİ.....

- 048-Çetin GEYİK: 21 Aralık 1996-Ogaden
DAĞISTAN ŞEHİDLERİ.....

049-Davut AYZIT:	22 Eylül 1992-Diyarbakır
050-Durmuş ÖZTÜRK:	06 Eylül 1980-Ankara
051-Ebu MÜSLİM:	1994-Bosna
052-Ebubekir ARICI:	17 Eylül 1992-Bosna
053-Edip SADIOĞLU:	17 Eylül 1992-Bosna
054-Erilli Es'ad EFENDİ:	04 Mart 1931-Menemen
055-Erdoğan TUNA:	26 Aralık 1977-Edirne
056-Ersoy TEKİN:	09 Ağustos 1996-Ogaden
057-Fahreddin ÇELİK:	05 Ekim 1992
058-Feridun NERGİZ:	16 Eylül 1993-Diyarbakır
059-Fevzi BEKTAŞ:	Aralık 1979-Istanbul
060-Filiz BEYAZ:	29 Temmuz 1998-Konya
061-Fuad ÇAĞLAR:	1994-Tacikistan
062-Gıyaseddin UĞUR:	21 Ocak 1994-Batman
063-Gökhan SÜFÜRLER:	21 Aralık 1996-Ogaden
GÜNEYDOĞU TOPLU ŞEHİDLERİ:	
064-Gürsel KABADAYI:	21 Ocak 1978-Istanbul
065-Hacı KAŞDIBİ:	26 Ağustos 1979-Ordu
066-Hacı TOPRAK:	22 Eylül 1992-Diyarbakır
067-Halid ASLANGIRAY:	23 Mart 1993-Batman
068-Halim GÜRSEL:	05 Temmuz 1980-Düzce
069-Hamid ARTAR:	
070-Hamid FENDOĞLU:	17 Nisan 1978-Malatya
071-Hasan KAYA:	24 Haziran 1978-Istanbul
072-Hasan ÇELİK:	01 Eylül 1992-Diyarbakır
073-Hasan EZER:	09 Mayıs 1995-Diyarbakır
074-Hasan GOKSUN:	26 Ağustos 1979-Ordu
075-Hasan SÜREL:	29 Mayıs 1978-Konya
076-Hasan ŞAHİN:	06 Ekim 1992-Antalya
077-Hasan YEŞİYL:	04 Mayıs 1978-Diyarbakır
078-Haşim SÖNMEZ:	21 Haziran 19779-Fatih
079-Hayreddin DEVECİOĞLU:	12 Ağustos 1978-Ankara
080-Hüsameddin BEYAZYÜZ:	22 Eylül 1992-Diyarbakır
081-Hüseyin FILİK:	Ağustos 1980-Kilis
082-Hüseyin GÜLSEREN:	01 Nisan 1995-Çeçenistan
083-Hüseyin KURUMAHMUDOĞLU:	15 Temmuz 1987-Mamak
084-Hüseyin TEKİN:	18 Haziran 1990-Şimşak
085-Hüseyin TEMURCU:	05 Kasım 1993-Merter
086-Hüseyin YAĞMUR:	14 Kasım 1993-Diyarbakır
087-Hüseyin YAVUZ:	Aralık 1993-Diyarbakır
088-İbrahim KIZMAZ:	06 Ocak 1992-Nusaybin
089-İbrahim VURAL:	05 Kasım 1993-Merter
090-İlhan ATLI:	Nisan 1993-Bosna
091-imam Alim SULTAN:	11 Aralık 1996-Ukrayna
092-iskilipli Atif HOCA:	04 Şubat 1926-Ankara
093-İsmail ÖZTÜRK:	09 Ağustos 1996-Ogaden
094-İsmail ÇELİK:	23 Şubat 1993-Siirt
095-İsmail KENDİRLİ:	10 Temmuz 1978-Ankara
096-İsmail MAVUŞ:	08 Ağustos 1980-Istanbul
097-İsmail YAMAÇ:	21 Mayıs 1980-Istanbul
098-İzzeddin KURT:	01 Eylül 1992-Diyarbakır
099-Kazım ARAS:	Şubat 1990-Kars
100-Kemal ÖZDEMİR:	16 Kasım 1978-Kayseri
101-Kenan Aydın:	18 Mayıs 1994-Diyarbakır

102-Kerim Dağarslan:	Ağustos 1979-Kayseri
KEŞMİR ŞEHİDLERİ:	
103-Lokman ABAK:	17 Kasım 1994-Diyarbakır
104-Lütfi ÖZGÜL:	04 Mayıs 1980-Ankara
105-M.Emin ALKAN:	16 Mayıs 1994-Diyarbakır
106-M.Tahir UZUNBAŞ:	16 Kasım 1993-Diyarbakır
107-M.Ali SÜMER:	14 Ekim 1979-Mardin
108-Mahmud ÇATALKAYA:	05 Kasım 1994-Mardin
109-mahmud TOPDEMİR:	16 Aralık 1993-Mersin
110-Mehmet Ali GÜNDÜZ:	12 Ocak 1990-Konya
111-Mehmet ALTINTAŞ:	30 Ocak 1994-Diyarbakır
112-Mehmet BAYDIN:	30 Haziran 1978-Ankara
113-Mehmet DAYAN:	30 Aralık 1993-Diyarbakır
Mehmet DOĞRUYOL:	10 Mart 1978-Orhangazi/Bursa --Bilgi Yok--
114-Mehmet KAYA:	05 Şubat 1993-Ş. Urfa
115-Mehmet KONUK:	23 Kasım 1993-Diyarbakır
116-Mehmet NEVRUZ:	22 Ekim 1992-Ceyhan
117-Mehmet OĞUZ:	23 Şubat 1993-Siirt
118-Mehmet ÖZDEMİR:	Haziran 1993-Bosna
119-Mehmet POLAT:	26 Ağustos 1979-Malatya
120-Mehmet POLAT-2:	27 Ekim 1996-Diyarbakır
121-Mehmet Şerif DEMİR:	21 Kasım 1993-Diyarbakır
122-Mesud YOLCU:	08 Mart 1994-Diyarbakır
123-Mesud AKKIRAZ:	21 Haziran 1980-Ordu
124-Metin AVCI:	02 Aralık 1978-Eskişehir
125-Metin YÜKSEL:	23 Şubat 1979-Fatih
126-Mirza KORKMAZ:	-Malatya
127-Molla Ahmed ASLAN:	Nisan 1995-Siirt
128-Molla Ahmed İŞIKLI:	17 Eylül 1993-Diyarbakır
129-Molla Fehim DÜMEN:	25 Haziran 1992-Siirt
130-Molla İhsan YEŞİLİRMAK:	08 Şubat 1993-Batman
131-Muammer ASLANTAŞ:	Haziran 1993-Bosna
132-Muhammed Said BOZKURT:	-Şımak
133-Muhammed Sena MAĞAÇ:	07 Temmuz 1992-Ş. Urfa
134-Muhyiddin DEMİR:	28 Eylül 1993-Ş. Urfa
135-Muhyiddin KARAASLAN:	28 Ekim 1993-Diyarbakır
136-Mukadder İNCE:	23 Ocak 1980-Hatay
137-Musa KOSEDAĞ:	Temmuz 1992-Adana
138-Musa ONEN:	Temmuz 1992-Adana
139-Mustafa BAŞAL:	26 Haziran 1980-İstanbul
140-Mustafa BAŞOĞLU:	06 Kasım 1977-Ankara
141-Mustafa BIÇER:	17 Aralık 1992-Mersin
142-Mustafa BİLGİ:	21 Eylül 1969-İstanbul
143-Mustafa ÇOLAK:	Bosna
144-Mustafa EMEKSİZ:	06 Kasım 1978-Adana
145-Mustafa GEÇOL:	12 Nisan 1980-İstanbul
146-Mustafa GÜMÜŞ:	Ekim 1994-Mardin
147-Mustafa KİPER:	Temmuz 1992-Adana
148-Mustafa ÖCAL:	17 Kasım 1979-Malatya
149-Mustafa SEVİM:	07 Ekim 1978-İstanbul
150-Mustafa YAŞAR:	16 Haziran 1980-Esenler
151-Muzaffer ALTIN:	Ocak 1994-Diyarbakır
152-Münir KAYA:	09 Nisan 1980-İstanbul
153-Necati YILDIRIM:	12 Ağustos 1978-Ankara

154-Necip KURAL:	12 Nisan 1980-Istanbul
155-Neşe ALTAN:	27 Ekim 1993-Diyarbakır
156-Nureddin CINGÖZ:	21 Aralık 1996-Ogaden
157-Nureddin TANGÖNER:	05 Ağustos 1993-Diyarbakır
OGADEN ŞEHİDLERİ.....	
158-Orhan KORKMAZ:	07 Mayıs 1992-Diyarbakır
159-Orhan ÜNAL:	21 Haziran 1979-Fatih
160-Osman AYTEMUR:	24 Mart 1994-Istanbul
161-Osman ÖZTÜRK:	11 Temmuz 1997-Keşmir
162-Ömer TAŞAR:	Haziran 1993-Bosna
163-Ramazan ÇELİK:	28 Haziran 1993-Bosna
164-Recep SUCU:	08 Ağustos 1980-Istanbul
165-Renda TOSUNER:	28 Haziran 1993-Bosna
166-Resül ARAN:	09 Ağustos 1996-Ogaden
167-Resül BARIŞ:	19 Ekim 1992-Konya
168-Sabahaddin GURBOZ:	Haziran 1980-Kırşehir
169-Sadreddin AY:	-Diyarbakır
170-Said BAŞER:	28 Aralık 1993-Bosna
171-Salih AKDUMAN:	05 Kasım 1993-Merter
172-Salih KARA:	18 Ağustos 1978-Istanbul
173-Sedat YENİGÖN:	05 Temmuz 1980-Fatih
174-Sefa ERYAĞAN:	09 Eylül 1979-Erzurum
175-Selami YURDAN:	22 Ağustos 1992-Bosna
176-Senai TAN:	27 Temmuz 1978-Elazığ
177-Serkan COŞKUN:	-Keşmir
178-Servet ÇALGAN:	05 Temmuz 1980-Gümüşhane
179-Seyyid Ahmed ARTIK:	18 Haziran 1994-Batman
180-Süleyman AKYÜZ:	20 Şubat 1993-Mersin
181-Ş.Urfa Akziyaret Şehidler:	14 Mart 1980-Ş.Urfa
182-Şerif GEZER:	04 Nisan 1994-Batman
183-Şevki AKGÖN:	29 Nisan 1992-Kars
184-Şeyh Muharrem HAFİZ:	19 Aralık 1925-Giresun
185-Şeyh SAİD:	28 Haziran 1925-Diyarbakır
186-Şeyhmus ADIYAMAN:	12 Kasım 1993-Diyarbakır
187-Şeyhmus AKIN:	31 Ocak 1994-Diyarbakır
188-şeyhmus AKTAŞ:	03 Ekim 1993-Mardin
189-Şeyhmus DURGÖN:	23 Ekim 1985-Çanakkale
190-Şuayb POLAT:	20 Ekim 1993-Diyarbakır
191-Şükrü YAVUZ:	28 Eylül 1993-Ş.Urfa
192-Tahsin İBİÇEKEN:	22 Eylül 1997-Diyarbakır
193-Tekiner TAYFUR:	10 Ocak 1988-Afganistan
194-Tepe Köyü Şehidler:	25 Haziran 1992-Mardin
195-Ubeydullah DALAR:	21 Aralık 1992-Diyarbakır
196-Ubeydullah SALTAN:	21 Aralık 1996-Ogaden
197-Onal EKİCİ:	09 Ağustos 1996-Ogaden
198-Yaşar DEMİRCİ:	Haziran 1980-Kırşehir
199-Yaşar ŞAŞKIN:	29 Mart 1994-Batman
200-Yolaç Köyü Şehidler:	25 Haziran 1992-Diyarbakır
201-Yüksekova Ericik Mezrası Şehidler:	20 Ağustos 1993-Hakkari
202-Zekeriya AKGÖN:	02 Ocak 1994-Mardin
203-Zeki ADIYAMAN:	05 Nisan 1994-Diyarbakır
Zeki ULUÇAY: 07 Ekim 1978-Malatya—Hakkında Bilgi Yok—	

HASAN KAYA: 24 Haziran 1978-Istanbul

Müşrik düzenin illegal garkalarından Komünistler, geçtiğimiz hafta genç bir işçi kardeşimizi kalleşçe katlettiler. Akıncılar Derneği'nin yürekli mensubu işçi kardeşimiz **Hasan Kaya**, çalışmakta olduğu iş yerindeki kızılar tarafından, pusuya düşürülerek şehid edildi. Akıncılar mensubu olduğunu bilen Disk'li militanlar, **Hasan Kaya** kardeşimizi başından vurarak iğrenç cinayeti işlediler.

Hasan Kaya'nın naaşı, ertesi gün kalabalık bir Akıncı kitlesi tarafından, morgdan alınırken de polis hadise çıkardı. 5 Bini bulan müslüman gençliğe karşı, cenaze merasiminde dahi saldırıda bulunan polis, cenazeyi kaçırmak istedi. Ne var ki, vakarını muhafaza eden kardeşlerimiz, polisin gayretlerini boşa çıkardı ve müslümanlara yakışır şekilde şehidimize olan son vazifesini yerine getirdi. Bu arada İstanbul Akıncılar Derneği Başkanı Yakup Kaldırım gözaltına alındıysa da, Daha sonra serbest bırakıldı.

Akıncılar, cinayeti ve polisin hadise çıkarma gayretkeşliklerini sert bir şekilde protesto etti.

KAYNAK: Şura Gazetesi-3 Temmuz 1978 Sayı:25

HAMİT FENDOĞLU: 17 Nisan 1978-Malatya

Kısaca kendisinden **Hamido** diye bahsedilen Malatya'nın Belediye Başkanı **Hamit Fendoğlu**, akşam üzeri evine çoluk çocuğunun yanına döndüğünde, postadan bir paket geldiğini öğreniyordu. Refikası, gelini ve iki torunu olduğu halde, masanın üzerindeki meş'um pakete uzanan **Hamido**, daha paketin ağzını açmak üzereydi ki, mûthiş bir infilâk oldu. Semtte yankılanan patlama üzerine eve koşanlar **Hamido** ve ailesini paramparça buluyorlardı. Oda öylesine dehşet verici bir haldeydi ki, görenin dayanması güçtü. Hele **Hamido** gibi birisin başına böyle bir akıbetin gelmesi, O'nu sevenleri gleden çıkarmak için yeterdi de artardı bile.

Nitekim, facia kısa zamanda bütün Malatya'da duyulmuştu. Malatyalılar hayretler içerisindeydiler. İnanasları gelmiyordu. Şaşımışlardı. Fakat şaşkınlığın geçmesi ve bir öfke seli haline gelmesi uzun sürmemişti.

Esasen bu facia, aylardır biriken öfkenin üzerine bir damla olarak değil, oluk gibi akmıştı. Aylardır, memleket sathında olduğu gibi, Malatya'da da faili meçhul cinayetler birbirini kovalıyordu. Öldürülenlerin hüviyetleri biliniyordu sadece. Bir sağdan, bir soldan. bir sağdan bir soldan. peş peşe altı kişi cinayete kurban gitmişti.

Ve işte böyle önüne geçilmez sel gibi infial, derhal Malatya'nın sokaklarını sarıyordu. Adeta bütün Malatya halkı evlerinden dışarıya uğramıştı. **Hamido**'nun sevenleri, köylerinden, kasabalarından şehre akmışlardı.

Başbakan Ecevit, günler sonra, bu manzara için "ayaklanma" tabirini kullanacaktı. İlk anda ne O'nun ve ne de İç İşleri Bakanı'nın sesi çıkmıştı. Hatta İstanbul'da polis şeflerinin kurşunlanması üzerine, bizzat hastahanede saldırganları ziyarete giden İç İşleri Bakanı Özyıldırım'ya; Malatya Savcısı dahi, şehirdeki hadiselerin ertesi günü, gazetelere verdiği beyanatta, henüz sokağa çıkamadıklarını, bu sebeple de tahkikata başlayamadıklarını söylemişti.

Bu kadar büyük halk hareketinin en sevindirici tarafı, kimsenin canına halel getirmemesiydi. Gerçi halkın infialini fırsat bilen ve her kalabalığın içine karışabilecek tiynetteki kişiler, Malatyalıların acısını çapulculuklarına perde yapmaya uğraşmışlardı. Ama bunların mevcudu bir kaç kişiyi geçmezdi.

KAYNAK: Şura Gazetesi - 27 Nisan 1978 Sayı:15

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Milli Gazete- 23 Aralık 1977 Cuma 1. Sayfa
H. Fendoğlu: En Büyük Desteği MSP'den gördüm.

(Devamı Var)

HALİM GÜRSEL: 5 Temmuz 1980-Düzce

Düzce'de bir müslüman daha şehid edildi.

Düzce'de geçtiğimiz Cumartesi günü meydana gelen olayda, bir müslüman daha şehid edilmiştir. Nusreddin Mahallesi Afyon Sokak'ta oturan, **Halim Gürsel** adlı müslüman bir vatandaş, dükkânından evine gelirken, çarşı içinde Allah'a küfür eden bir sarhoşla münakaşa etmiş ve onu ikna etmeye çalışmıştır.

Gözü dönen sarhoş, bıçağını çekerek **Halim Gürsel (31)**'i ağır şekilde yaralamış, hastahaneye kaldırılan müslüman genç, kurtarılamayarak hayatını kaybetmiştir.

Kundura boyacılığı yapan katilin, emniyet mensublarınca yakalanarak göz altına alındığı belirtilmiştir.

Çevresinde ağırbaşlılığı ve yardım severliği ile tanınan **Halim Gürsel**'in şehid edilmesi, Düzce ve çevresinde büyük tepkiyle karşılanmıştır.

KAYNAK: Milli Gazete-5 Temmuz 1980 Cumartesi Sayfa:9

HASAN SÜREL 29 Mayıs 1978 Konya**Haftalık Selam Gazetesi-18 Mayıs 98 Şehidlerin Yolu -****Hasan Sürel'in Şehadeti:**

29 Mayıs 1978 günü, Konya'da MSP tarafından tertiplenen Büyük Fetih Mitingi ve Yürüyüşünde; Mevlâna Türbesi'nin bitişiğindeki Selimiye Camii'nin önünde, polis ve askerin açtığı yayılım ateşi neticesinde, Hasan Sürel, şehadet şerbetini içmişti. İslam Gençliği arasında, bu şehadet, o günlerde büyük yankı uyandırmıştı. O günlerin en gür sesli yayını diyebileceğimiz, Şura Gazetesi'nin 23. sayısında, Yüksek İslam Enstitüsü 1. sınıf talebesi Bekir Tuncer'in yazısı çok anlamlıydı.

Hatırlıyor musun Selimiye'm

Hatırlıyor musun Selimiye'm? 29 Mayıs pazartesi günüydü, Konya'da hayat başlamamıştı. Daha hiçbir dükkânın kepengi kalkmamış, bir anahtar sesi işitilmemişti. Otobüs seslerinden, insan gölgelerinden başka bir şey göze batmıyordu. Bu insan gölgelerinin, otobüs seslerinin derdi neydi de, karanlıkta Konya'da fir fir dönüyorlardı? Kimdi bunlar, niçin gelmişlerdi? Her insan gibi niçin araziye uymuyorlar, uykularını rahatlarını terk ediyorlardı?

Müezzinler "Allah-ü Ekber" demeden, etrafını yüzlerce kişi sarmış. Şadırvanında abdest alıyorlar, Mevlana Efendimiz'in yüzü suyu hürmetine Allah'a el açıyorlar, hayranlıkla, kapalı türbenin etrafında dönüyorlardı. Bu arada sana da baktıkça atalarımız Osmanlılar'ın haşmetini, kuvvetini, adetlerini ve sefere akın eden nal seslerini kalplerinin, kulaklarının dibinde işitiyor, hissediyorlardı. Sanki hepsinin de kalpleri aynı anda atıyordu. Göğüsleri aynı anda iniyor, aynı anda kalkıyor, düşündükleri dahi birbirinin aynıydı. İnancı, yöneldikleri mabud, efendileri... Her şeyi...

Minarelerden yükselen "Hayyaal el-Felâh" sesleri, kuvvetlenip kayboluyor, kalplere sindirilirken bu yabancılar akın akın sana geliyorlar. Senin kubben altında, Allah'a seode için acele ediyorlardı. Aslında yabancı demem doğru değildi. Onlar İstanbul'da Süleymaniye, Nuruosmaniye, Fatih; Edime'de Selimiye ağabeylerinin, Bursa'da Yeşilcamii kardeşinin çok yakından tanıdığı kimselerdi. Beş vakit birbirleri ile kucaklaşıyor, onlar sana yabancı olmazdı.

Sen, böyle müstesna günler hariç, avluya, çimenlere kadar daha hiç dolmamıştın. Biliyordum, onun için de üzgündün. Gözlerin solgun, yüzün buruştu. Fakat o gün sabah, susuzluktan çatlak çatlak olan toprağa, âb-ı hayat gelince toprak nasıl yeşerir, kabarırsa; sen de o gün öyle yeşermiştin.

İslam'ı omuzlayanlar gittikçe çoğalıyorlar, doluyor, boşalıyor asla tükenmiyordu. Farketmiştim o gün senin de bayramındı. Şadırvanının kumaları kâfi gelmemişti. Kalabalık, tâ Aziziye, Kapı, İplikçi, Alaaddin'e kadar taşmıştı. Hatırlıyorsun değil mi 29 Mayıs'ı, ordusunu, gençliğini...

Allah'ın huzurundan ve senin bağrından dağılan bu tevhid ordusu bölük bölük ayrıldı. Şems-i Tebrizi'yi, Saadeddin Konyevî'yi ve Üçler mezarlığında yatan sayısız müsülmanları ziyaret etmişlerdi. Güneşin doğmasıyla, dalga dalga olmuşlardı. Trafik bile zorlu dakikalar geçirmiş, arasına tıkanmıştı. Zira kaldırılmanın da almadığı ani ziyaretçiler, caddelerde yürümek zorunda kalmışlardı. Sonra.. Evet sonra.. Nalçacı Caddesi'nde bayraklaşıverdi. Sen görmedin Nalçacı'yı. Ah, bir görmeliydin. Ama belki de tahmin etmişsindir. Nalçacı imanlı adamların gür sesleriyle yerinden oynadı desem yalan söylemiş olmam herhalde. Fatih hayranı, şuurlu, azimli gençlik; Fetih, Fatih'in mânasını bir daha anlatmıştı. Sözleşme zamanının bitmesiyle, ikinci namazı için tekrar sana ve Mevlâna'ya geliyorlardı. Senede bir, belki on senede bir Mevlâna'yı ziyaret edecekler, ruhuna bir Fatiha hediye edeceklerdi. Fakat bu hediyeyi ve ziyareti küfrün kuklası, lâik denen müşrik düzenin oyuncakları onları görmüştü. Heyecanlı ve tatlı sohbet başlamazdan önce bile sinirlerinden çatlıyorlar, ne yapacaklarını bilemiyorlar, kinlerinden ifrit oluyorlardı. Toplantı dağılmıştı. Bin arşın ilerlemekten üzerlerine joplarıyla saldırdılar, taşıtları sürdüler, canavar düdüğü çaldılar. Durur muydu o gençlik... Bend tutar mıydı o sel.. Yürüdüler..

Selimiye'm ikinci ezanı ile birlikte senin etrafında Allah'a yönelen bu gençlik, su-i kastla karşılaşmıştı. Hatırlıyorsun değil mi? Sis bombaları, tabancalar, makinallılar,

joplar, Allah yolundaki gençliğe karşı konuşmuştu. Daha doğrusu kusmuştu. Nasıl kusmasın, nasıl mermiler, fidan fidan yeşeren, dal dal büyüyen, halka halka genişleyen Milli Gençliğe yönelmesindi? Emir büyük baştan geliyordu.

Hasan... Manisa'lı Hasan da vardı. Hem de kollarını sıvamış ceketini çıkarmıştı Selimiye'm. Güneyindeki çeşmende abdest alacaktı. "Bismillah" demeden içi bir "Ah" çekti. "Allah" dedi. Çayırıların üzerine yuvarlandı. Kıvrandı. Kelime-i Şehadet getirdi. Ve gözlerini kıyamete dek bir daha açmamak üzere kapadı. Tatlı bir tebessümle... Erişilmez merteye ile..

Şehidlik...

Hasan, ata yadigarı yurdumuzun dört bir bucağından akıp gelen ve Konya'da denizleşen çağlayanlar gibi, Manisa'dan çıkıp gelmişti. Ne bilebilirdi ki Türk polisi tarafından, üstelik kafa kâğıdında "müslüman" yazılı emniyet teşkilâtı tarafından hayatının noktalanacağını. O sadece ve sadece bayram için, "Fetih Bayramı" için gelmişti. Diğer kentli, köylü gönüldaşları ile kucaklaşmak, tanışmak için gelmişti. Konya, Kore değildi. Kıbrıs da değildi, düşmanın kurşunlarına hedef olacak. Konya veliler, evliya, Mevlâna'lar diyarı idi. Orada insan ancak huzura kavuşabilirdi. Selimiye'm Hasan da huzura kavuştu. Manevi huzura, saadete, sukunete ŞEHİDLİK mertebesi ile.

Selimiye'm!.. Beni anlıyorsun değil mi? Biliyorum sen de dertlisin. Kapına direk, revâk ve pencereye isabet eden kurşunlarla sende yaralanmıştın. Cami olalıdan beri sana ilk defa kurşun sıkıldığını da biliyorum. Bu delikli demirden çıkan kurşunlar, vatanımızda yaşayan ekmeğini yiyip suyunu içenlerden sıkılmamalıydı. Edirne'deki ağabeyin Selimiye düşman tarafından atılan top şimdi sana atılmış olsa idi, bu kadar üzülmezdin. Bu kadar değil hiç üzülmecektin. Göğsündeki yaralarını gördükçe seni, 29 Mayıs'ı Mustafa oğlu Hasan Sürel'i hatırlayacağım. O acı günü bir daha, yaşayacağım.

Selimiye'm. Hasan bayrağa sarılı, namazı kılınmak üzere yanına konmuş, sonra binlerce kişinin elleri üzerinde ilerliyordu. Tekbir sedaları ile uğurlanırken, hüngür hüngür ağlayanların içinde sen de vardın. Sen de ağlıyordun. Kardeşlerimizin birbirlerinin omuzuna dayanarak ağlaması, kardeş acısından değildi. Allah yoluna binlerce Hasan'lar feda olsun. Önemli ola bu değildi. Asıl önemlisi Hasan yanında toplu iğne dahi taşımazken, polis tarafından katledilmesi, kahpece kurşunlanması idi. Selimiye'm sana şunu söyleyeyim ki, eğer Fetih Nesli'nin aklında, niyetinde kıl kadar anarşi olsa idi ve eğer gençlik kışkırtmalara uysa idi o gün Konya'yı yıkar, aynı gün yerine bir Konya daha yapardı. Saldırganların da şunu unutmamasını dilerim ki, "Mü'minin Ferasetinden kaçınınız."

Hasan Sürel'in Hatırlattıkları- Şura Gazetesi 12 Haziran 1978

Siz, siz olunuz ve 29 Mayıs 1978 günü Konya'da rejimin polislerince (Bütün Polisleri bu tabirden tenzih ederiz çünkü, onların çoğuda Diyanet'in maaş bordrosuna bağlanan, çocuk çocuğunun rızık endişesini taşıyan müslümanlardan farkı sızdır.)..

evet rejimin polislerince kurşunlanan kardeşimiz Hasan Sürel'in şehadetini hafızanıza nakşediniz. Yıllar yıllar sonra, ilk defa bu genç kardeşimiz "Şeriat İslamdır!" diyerek can-ü gönülden tebliğlerin, davetlerin en muhteşemini haykırırken kat'lolunmuştur. Bu şehadet, Türkiye'de bir dönüm noktasıdır. Yıllar önce boyunları darağaçlarında sürdürülen aksakallı dedelerimizin şehadetlerinden bu tarafa, kardeşimiz Hasan Sürel'in kurşunlanarak katli kadar, İslami Kurtuluş Hareketi'nde dönüm noktası olarak işaretlenebilecek, her cephesiyle mana yüklü hadise var mıdır?

Siz siz olunuz ve 29 Mayıs 1978 gününü hafızalarınızda nakşediniz. Unutmayınız ki, bu tarihten itibaren, müslüman tek ve yegâne mutlak kurtuluş nizamı olan Allah'ın yolunda, yani şeriatı için canıyla imtihan olma devresine girmiştir.

Can ile imtihan olunmanın, dudak bükülüp geçilecek, kulak ardı edilecek tarafı yoktur. Bir kazanç söyleyiniz ki, Cihaddan daha mübarek olsun! Hele hele o cihad, can bahasına ise...

Hasan Sürel Kardeşimiz canı bahasına cihad ederek kazançların en büyüğüne kavuşmuştur. Şehadet: Bu merteye, bu kazanç, bırakınız mevcut faizci dolaplar

içerisinde yığılan milyonların, faizin zerresi bulanmamış ticaretle elde olunan kazançların da çok çok fevkinde olduğunu biliyoruz. Şeriatın yüce kitabı Kur'an'dan biliyoruz, Fahr-i Kainat Efendimiz'in (s.) beyanlarıyla biliyoruz.

Alemlerin sahibine hamdolsun ki, merkep sırtına vurulan kitaplar dolusu malumat yüklü olup da, malûmatının gardiyanlığını yapmaktan öteye geçemeyen, yüreğinde Allah'tan (cc) evvel, rejimin korkusunu gezindiren kimselere mukabil, şeriatın nizam idrakine ulaşmış, ondan gayrısına boyun eğmeyen, yüreğinde Allah (cc) korkusundan gayrı korku barındırmayan kazançların en büyüğüne sevdalı, müşrik düzenlere karşı cihad için canını feda edebilecek bir gençlik yetişmektedir.

Bu mücadelemizde çok ama çok önemli bir safhadır. Bir takım "tahrik" iddialarıyla gölgelenebilir hadise değildir. Bu gençlik kimilerinin yaymaya gayret ettiği gibi "tahrikler" neticesi filizlenmemektedir. **Hasan Sürel** "tahrikler" neticesi şehid düşmemiştir. Bu iddia sahipleri maksatlı değillerse, gafildirler. Gençliğimizin boy atan filizinin, dünyalıkları için tehlikeli gördüklerinden ezmeye çalışmakta, şehidimizin aziz hatırasını taciz etmektedirler.

.....

HAŞİM SÖNMEZ: 21 Haziran 1979 Fatih / İstanbul

İki Şehid Daha

Geçtiğimiz günlerde Tarsus'ta Ziraat Fakültesi öğrencisi Komünist kuyrukçular tarafından şehid edilirken, İstanbul Fatih'te de iki şehid daha verdik. Ötedenberi Fatih, Karagömrük, Çarşamba, Draman, Balat çevresinde Akıncılar'la Komünist ve Faşistler arasında devam eden yoğun çatışmalar süresince Akıncılar'ı geriletemeyen kuyrukçular her zaman olduğu gibi bu defada kallesçe saldırıda bulundular.

Yakın bir geçmişte Cuma namazından çıkarken Faşistler tarafından pusu kurularak kallesçe bir saldırı sonucu şehid edilen Metin Yüksel'den sonra, evlerinde uyumakta olan iki Akıncı kardeşimiz yapılan kallesçe bir saldırı sonucu şehid edildiler. tek önderin Allah'a yükseldiği Miraca çıktığı gecenin sabahında şehadetle Allah'a yükseldiler. kardeşlerimiz şehadetle oruç ettiler. Şehadet bir miraçtır. "Şehadet bir çağrıdır, tüm nesillere ve çağlara" demişti Şehid Metin....

Bu çağrıya koştu kardeşlerimiz.

Perşembe günü saat daha sekiz olmamıştı ki; eli silahlı iki kişi, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi son sınıf öğrencisi **Haşim Sönmez** İstanbul Ün. Yabancı Diller Yüksek Okulu 2 sınıf öğrencisi **Orhan Ünal**'ın kaldığı evin kapısını çalmışlardı. Bir söylentiye göre Rus uşağı TKP'nin yeminli kuyrukçuları IGD'li Komünistlerin savaş komitelerine mensup kalles zorbalardı gelenler.... Bir söylentiye göre de Dev-Genç'li uşaklar... Fatih Kolejine doğru kaçan Faşistler diyenler de var... Her halükârda emperyalist kuyrukçulardı gelenler... Kapıyı **Haşim** açmıştı. Açar açmaz üzerine boşalmıştı dokuz milimlik mermiler... Oracıkta düşüverdi... **Şehid Haşim!**.. Ardından içeri daldı eli kanlı katiller, yatakta uyurken kıstırdılar **Orhan**'ı... Yatağa kurşun sıktılar. Bir iki, üç, dört, beş... bembeyaz çarşaf kıpkızıl kana döndü birden ve **Orhan**'da şehid düştü sıkılan yumruğuyla... **Haşim** ve **Orhan**... Kanları kucakladı birbirine... Birlikte yükseldiler miraç gününün sabahı... Ve birlikte yükselttiler mücadele bayrağını...

Tüm dünyayı saran kutsal cihad bayrağı... V e katiller kaçtılar. Dışarıda bekleyen köpekleriyle, dişleri kanlı, pençeleri kanlı köpekler... Her müslüman katilinin kaçtığı gibi bu ülkede...

KAYNAK: Akıncı Güç Sayı: 2 Sayfa: 4

HASAN YEŞİL: 4 Mayıs 1978-Diyarbakır

1941 yılında Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde dünyaya geldi. İlköğrenimini Ergani, ortaöğrenimini de Diyarbakır İmam-Hatip Lisesi'nde tamamladı. 1962 yılında İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nde öğrenime başladı. Mezun olduktan sonra, daha önce öğrencisi olduğu Diyarbakır İmam-Hatip Lisesi'nde 7 yıl öğretmenlik ve idarecilik yaptı. Daha sonra, Malatya İş ve İşçi Bulma Kurumu'na tayin edilerek iki sene müessese müdürü olarak çalıştı. 1978 yılı başlarında tekrar Diyarbakır'a dönerek Sümerbank Halı Fabrikası Müdürlüğü görevinde bulundu. 28 Nisan 1978 yılında görev yaptığı Sümerbank'a giderken, şehadet mertebesine ulaştıracak olan mermilere hedef oldu. bir hafta hastahanede yattıktan sonra 4 Mayıs 1978 günü şehadet mertebesine ulaştı.

Şehidimizin, şehadetten önceki yaşantısı nasıldı?

Her zaman bize islami terbiye verip, çocuklarımızın bu terbiye ile büyümelerini isterdi. Hiç bir zaman islami tebliğden uzak durmazdı. Her zaman bize "sakin korkmayın, Allah bizimledir" derdi. "Bir gün şehid olursam da, arkamdan ağlayıp bağırıp, çağırmayın. Çünkü şehadet, herkese nasib olmaz. O büyük bir ödüldür. Bu bana verildiğinde sevinmeniz gerekir" derdi. Ve o güzel ahlâkıyla aramızda hiç bir sorun yoktu. Her zaman huzurluyduk.

Zalimlerin tehditleri geldiğinde tavrı nasıldı?

O yalnız Allah'tan korkardı. Zalimlere hiç bir zaman boyun eğmemiştir. Ve zalimlere karşı hiç susmamıştır. "Cihadın en efdali, Allah'ın hükmüyle hükmetmeyen, zalimlere karşı hakkı haykırmaktır" derdi. O muradına kavuşmuş ve Allah'ın sevdiği kullardan biri olmuştur.

Biz, hiç üzülmedik ve hiç üzülmeyeceğiz de. Çünkü O emellerinin en büyüğüne kavuştu. Ne mutlu ki, ameller defterine, bizim evden de bir şehid adı yazıldı. Allah nasib ederse, şehidler defterine nice adlar yazacağız. Ve çocuklarımızı, O'nun yolunda yetiştireceğimizi de, söz veriyorum.

Diğer şehidlerimizin ailelerine söyleyecekleriniz var mı?

Onlara söyleyeceğim şey: Hiç üzülmesinler ve hiç korkmasınlar. Korkumuz ancak Allah'tan olacaktır. Aç açık kalmaktan da korkmasınlar. Çünkü rızığımız zalimlerin elinde değil, Allah'ın elindedir. Diğer isteğim de: Zalimlere taviz vermeden, çocuklarını da şehidler yolunda büyütüp, islami bir terbiye ile eğitsinler. Bütün şehid analarına, şehid babalarına ve bütün şehid çocuklarına söylüyorum: Ne mutlu ki bu yolu tanıdık ve bu yol uğruna şehid evrdik. Müjdeler olsun kardeşlerim, çünkü şehid; akrabadan 72 kişiye şefaattir, sizi Allah'a emanet ediyorum. Şehidlere selam olsun. Sinan Kılıç-

Antalya

xx

Yeryüzü Dergisi Mart 1993 Sayı 28 sayfa 2

Şehadet madalyası

Bir yıl kadar önce tanıyıştım. Arkadaş olduk. O'na dedim ki "Bazı insanlar ölümden korkmuyorlar" " Kim mesela?" dedi. "Afganistandaki mücahidler ve Filistinli gençler, vatanlarını kurtarmak için gece gündüz demeden mücadele ediyorlar. Korku nedir bilmiyorlar " dedim. Bana "Sen o kadarnı da bilmiyorsun" demişti. Daha sonra da, sporcuların gece gündüz demeden, nasıl çalışıp madalya bekliyorlarsa, mücahidlerin de Allah'tan madalya beklediklerini anlattı. "Nasıl bir madalya bekliyorlar?" diye sorduğumda da " Allah yoluna ölüp, cenneti kazanma madalyası" demişti. Şehadet büyük bir ödüldür. H herkese nasib olmaz. O arkadaşım bana büyük bir cesaret vermişti. Çünkü en korktuğum ölümdü. Artık ölümden de korkmuyordum ve aradan beş ay geçti. Şehadet özlemiyle dolu o arkadaşım, zalim ve kafir güçler tarafından, şehid edildi. Özlediği şehadet madalyasını almıştı artık. Ne mutlu şehid olanlara, ne mutlu onur kafilisine katılanlara ve ne mutlu o incileri kucaklarında büyütenlere. Rabbimizin şehadet kapısını arzulayanlara her zaman açıktır. Bizi de Ona ulaşmaktan mahrum etme. Senin için yaşayıp senin için ölmek istiyoruz ya rabbi. Tüm şehid ailelerine sabır ver. Amin.

G.Ş. Şahin- Antalya

FILİZ BEYAZ: 29 Temmuz 1998-Konya

Ağabeyi Cengiz Beyaz'ın dilinden Filiz Beyaz:

Filiz 1975 yılında doğdu. İlkokul ve lisede oldukça başarılı idi. Çok araştırmacıydı. Hiç bir ayırım gözetmeden tüm fikirlere ait kitapları okurdu. Üniversiteyi kazandıktan sonra daha bir girişken ve daha araştırmacı bir insan olarak karşımıza çıktı.

Hidayetine bir rüyanın vesile olduğunu söyledi. Ama bu rüyayı anlatmadı. Ama o kadar etkilenmiş ki, bir anda değişiverdi. Daha önce çok ayrı bir düşünceye, sol düşünceye zahipti. Araştırmaları sonucu hakk yolunu buldu diyebilirim. Bu değişim ailemizde memnuniyetle karşılandı.

Hislerimi anlatmak o kadar zorki... Ben kızkardeşimin cesediyle tam sekiz saat beraber ambulansla yolculuk yaptım. Parmaklarına dokunuyorum, keferin altından ayaklarına dokunuyorum "kalk selam ver" diyorum. Ailemiz için de çok zor, çünkü ailenin tek okumuş çocuğu idi. Allah rahmet eylesin diyorum. Ama gönlüm çok rahat. İnşallah şehid olmuştur diyorum.

O çok güzel bir insandı. ben Konya'da duydum. Orada yetimlerin çamaşırlarını yıkamış, bilgisayar dersi vermiş, öğrencilere matamaklık dersi vermiş. Bunlar çok güzel şeyler. Okullar kapandığı zaman eve gelirdi O. "Abi burada işim var" der ve orada uğraş vermeye devam ederdi. O'nun ölümü, ailemizde çok şeyi değiştirdi.

Böyle güzel insanlar hepimiz için örnek olmalı.

Filiz'in ölümünden önce, böyle değerli bir kardeşe sahip olduğumuzun farkında değildik. Olay duyulur duyulma, umduğumun üstüne bi sevgi seli geldi. benim umduğumun üstünde bir tanıdık çavresi vardı. Ben kardeşimin bu kadar güzel şeyler yaptığını bilmiyordum. Ve bu kadar sevildiğini de tahmin etmiyordum.

xxxxxxx

Hanife Telek (Filiz'in Arkadaşı): Yüreği ve beyni köleleştirilmiş bu toplumda yüreğinin veyninin namusunu koruyup, zeli bir hayata kendini kaptırmamak, O'nun birinci ve en büyük gayesiydi. O, esaretin bileğe takılan kelepçeler değil, ruhların görünmez prangaları olduğu bilincini hazmetmiş, yüreğinin ve tüm yüreklerin hür olması için ölümüne mücadele vermeyi kendine vazife telakki etmişti... O, hiçbir zaman okuduğu okulu amaç edinmemiş ve istikbal kaygılarıyla taviz vermek gibi bir zillete düşmemişti... "O, bileği kelepçeli yüreği ise hür olan bir özgürlük savaşçısıydı. O, yüreğinin renginde konuşur, konuştuğu renkte hareket ederdi."

xxxxxxxxxxxxxx

Sana düşmezdi karanlık çağda karanlıklara yumruk sıkılmak. Bileğine yakışmazdı çelik kelepçeler. Ama sana düştü Hüseyinsiz çağda acılar içinde mücadele etmek. Sana düştü.

Filiz Beyaz. Eğer, elleri kelepçeli iki jandarma arasında sınava götürülürken ki görüntüleri medyada yer almasaydı, belki de bu kadar tanınmayacak, bir dava adamı unutulup gidecekti. O, Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek için çaba sarfedenlere karşı, hep en ön saflarda mücadele verdi. Konya'da başörtüsü eylemlerinin sembolüydü. Adı gibi, hayaylleri de beyazdı, hem de zalimlerin asla ulaşip kirletemeyeceği kadar beyaz. Zalimlerin, tüm çabalarına, korkutma ve sindirmelerine rağmen yıldırmadığı Filiz'i, bir trafik kazası aldı biz den. 29 Temmuz Çarşamba günü Konya'da geçirdiği bir trafik kazasında Filiz Beyaz ve O'nun, "ablam, biricik kader ortağım" dediği Havva Gülveren hayatını kaybettiler. Filiz Beyaz ve Havva Gülveren hayatta birlikteydiler, ölüme de birlikte gittiler, artık ayrılmayacaklar.

Filiz Beyaz'ı araştırmaya başladığımızda çağdaş bir zeynep ile karşılaştık. Bir arkadaşı O'nu iki kelime ile anlattı: "Güzel bayandı." Zahirî bir güzellik değildi kasti, bunu araştırdıkça öğrendik.

Müslüman olmadan önce solcu bir bayandı. Özgür gündende yazılar ya zıyordu o zaman oranın köşe yazarıydı. Bu anlattıkların 4-5 sene önceydi. O zamanda aktifti eylemlere gider kavgalara girerdi. Hatta bir anısını anlattı. Biz polislerle kavga

ediyorduk dedi. Polis bizim üzerimize ateş etti dedi. Kendisinin tam arkasındaki bir erkek vurulmuş, bu olay On'u çok etkilemiş. Ondan sonra hidayete erdi. İki sene önce üniversite sınavına girdi ve Konya Selçuk Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği'ni kazandı. Kendisi çok aktifti nerede bir hareket varsa hemen oraya gidiyordu. İslam'la tanışması da bu yıllara rastlıyor. Engin Vural isimli arkadaşı O'nun yaşadığı değişimi şöyle anlatıyor: Okula gittikten sonra ilk dönem geldi, bazı değişiklikler olmuştu. Daha sonra gitti. Tatil zamanı geri geldiğinde tamamen kapanmıştı. İslam kurallara uymakta oldukça dikkatli davranıyordu. Çok samimi idi. Mücadeleciydi. Hep şunu derdi: "Bir insan müslümansa ve diğer insanlardan farklı olduğunu iddia ediyorsa, kesinlikle

oturmamalıydı. O'na göre müslüman kesinlikle oturmazdı. Oturamazdı. Allah'ın O'na hesap soracağına inanırdı." Özellikle kürtlerle ilginelirdi. Onlara yardım ederdi. Doğuda insanlar zulüm altında iken kendisinin asla oturamayacağını söylerdi. Yeni yaşantısından dolayı ailesi ile kopuktu. Filiz okula ilk gittiği sene Fatih Kız Öğrenci Yurdu'nda kaldı. Bu sırada değişik görüşten insanlarla sürekli fikir çatışması yapıyor. Oradaki müslüman öğrenciler oldukça pasif, gidiyor oradaki müslümanları örgütüyor, onları bir düzene koyuyor. Tabi yurt yönetimi Filiz'in çalışmalarından rahatsız oluyor ve Filiz'i yurttan uzaklaştırıyorlar. Bundan sonra Akabe Vakfının evlerinde kalmaya başladı.

Engin, Filiz'in gayretini ve mücadeleci kişiliği hakkında da şöyle anlatıyor: "Örneğin Oğadin ile ilgili bir program hazırlamıştı. Dedimki, neden bu işi erkekler yapmıyorsa, sen yapıyorsun. O da bana, "erkeklerin hepsi korkuyorlar bu işte bize düştü" dedi. Filiz neredeyse gece gündüz demeden ve çok az uyuyarak sürekli tebliğ yapan biri idi. Mesela okullardaki panoları tebliğ amacı ile ele geçirmişti. Sabahın erken saatlerinde kalktığını herkesin uyuduğu bir vakitte çıkışını ve birde kuru sıkı silahını yanına alarak okula gittiğini ve burada panoları gece boyunca hazırladığı döviz ve bildirilerle donattığını anlatmıştı. Bir gün yine panoyu değiştirmesi gerekiyormuş. Şiddetli bir yağmur yağıyor. O buna rağmen gidiyor, panoyu değiştiriyor. Fakat o kadar ıslanıyor ki, sonunda bir yere yığılıp kalıyor. Kendisi ile birlikte trafik kazası geçiren Havva Hanım, 32 yaşında idi. Bütün programları beraber yaparlardı ve Filiz, O'na abla derdi. Havva kardeşimizde, geçmişte eşini ve çocuğunu trafik kazasında kaybetmişti.

Tutuklanması nasıl oldu.

Filiz, okuduğu fakültede, tek peçeli bayan bu idi. O yüzden zaten dikkati çeken bir bayandı. Okuldaki aktif çalışması ve başörtüsü eylemlerindeki gayreti de, polisin dikkatini çekiyor. Bunun ardından Filiz hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkıyor. Filiz sınava kadar tutuklanmamak için Konya'nın bir köyüne gitti. Orada bir ay kaldı. Bu arada mahkemesi oluyor, mahkemeye gidiyor, orada tutuklanıyor ve hapse atılıyor. Filiz cezaevinde 20 gün kalıyor bu süre zarfında oradaki bayanlara İslamı anlatıyor. İlk derste Yusuf Suresi'nin tefsirini işliyor. Oradaki bayanlardan birinin hidayetine vesile oluyor. O bayana çıkınca kitap ve pardesü alıyor. Ama kazadan dolayı götürmek mümkün olmuyor.

Filiz cezaevindeki duygularını Yusuf şiri ile şöyle dile getiriyor:

Yusuf

**İftiraya mı uğradın Yusuf
zindandaki tebliğci
ne güzelde görevini yaptın
haklıyken haksız mı dediler Yusuf.**

.....

**İftiralar sabıra
zalimler cihada
batıl hakka
kafir müslümana
yenik düşer be Yusuf**

yenik düşer.

İçerde kaldısıre, sınavı olduğu için, sınava gitmek istediğin söyler. Sırf elleri kelepçeli ve yanında da jandarma olduğu halde, halk kendisini görsün ve uyansın, diye. Oturuyor masaya ve boş kağıt veriyor. Hayatının her alanında, her türlü yöntemle tebliğ vazifesini yerine getiriyor Filiz.

Bir dostuna cezaevinden yazdığı mektupta " Biliyorumki müslüman özgürdür. özgürlük ne sosyalistin ne kapitalistlerin ne de bu düzenin özgürlüğüne verdiği anlamı kabul etmiyorum. Özgürlük la demektir la de ve özgür ol. " Aynı dostuna "Burada en yakın dostum Kur'an-ı Kerim, Allah'a =şükürler olsun. " diyor bir başka mektubunda.

Kısacık hayatı mücadele ile geçen Filiz, bir savaşçıyı, yazdığı şu dizelerle anlatıyor ve biz bu dizelerde Filiz'i ve O'nun yorulmak bilmeyen azmini görüyoruz:

Savaşçı**Hangi çağdayız****Sömüren ve sömürülen****Ağlayan ve gülen****Duygular kalmamış****Kalpler karanlık****Merhamet idam edilmiş****Sevgi çöp kutusunda****Hayal ediyorum****Boyunlarda zincir çekenler****Kahkaha tufanında****Ölümcül yaralar almışsınız****Kimi menfaatle yaklaşıyor Kitabına****Kimi, kimi****Artık anlatmadan ve yazmaktan****Söylemekten yoruldum mu?****Hayır****Allah yolunda yorgun savaşçı olmaz.**

Türkiyeli Müslümanların Bosna şehidi Selami Yurdan için de bir şeyler karalamış Filiz, adeta şehadetine imrenircesine:

"SELAMI YURDAN**Sen hiç elverişsiz şartlar altında****Nasırlı ellerle mısır döven****Ve alından boncuk boncuk ter döken****Suratı coğrafyayı andıran insanları****Hiç düşündün mü?****Sen, kendi benliğini fakir sofralarına****Hediye etmeyi hiç düşündün mü?****Bir yaşlı insandır ezilmiş****Kendisi çoğulculuk kurbanı seçilmiş****hayatı başak, buğday, tarlada geçmiş.****Sevda türküleri söylemiş****Altın sansı başakların içinde sevgisini aramış.****Kanlı gömleği üstünde "Ya Rab, Ya Rab"****Sensin benim sevgilim diye haykırmış dağlara.****Yankılanan kendi sesi,****Dalga dalga ekolu bir şekilde geri gelmiş"**

Ve yaklaşan ölüm adeta Filiz'e kendisini hissettirmiş ve duygularını anlatmakta en çok başvurduğu yöntem, şiire sarılmış:

Ölüm kapıda**Çalıyor kapıyı****Bekle diyemiyorsun**

Yeni girdim doğru yola Rabbim

Mücadelemin başındayım

Hayatta en çok arzuladığı ve kavuştuğuna inandığımız şehadeti de şöyle dile getiriyor:

Bir baran (yağmur) bekliyorum

Ben üniversite bahçesinde

Üzüm sarmaşığının altında

Gençliğimi masaya yatırdım

Baran gibi yağsa şehadet

Ve ben içsem

İçsem ve yine içsem

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bünyamin Doğruer'in Filizin ölümü üzerine şiiri

Ölümü kutlu dostum

Ey payıma düşen acı

Şimdi

Kıyısız denizler

Upuzun ölümler

kaldı bana

En dik güneşler

Ellerimi çoğaltan

Kor ateşler taşıyan

Hayatın bedeli

Böyle de uzun ölünmüymüş

Ne de ağır...

Siz hiç ölmezmişsiniz

Öleni görmez misiniz...

Filizin Savaşçı şiirinden

Hangi Çağdayız

Sömüren ve sömürülen

Ağlayan ve gülen

Duygılar kalmamış

Kalpler karanlık

Merhamet idam edilmiş

Sevgi çöp kutusunda

Hayal ediyorum

Boyunlarda zincir çekenler

Kahkaha tufanında

Ölümcül yaralar almışsınız

kimi menfaatle yaklaşır Kitabına

Kimi, kimi

Artık anlatmadan ve yazmaktan

Söylemekten yoruldum mu?

Hayır

Allah Yolunda yorgun savaşçı olmaz.

xxxxxxxxxxxxxx

Filiz'in Ajandasından-Ajanda Sahibine ait bilgiler:

Adı.....: Filiz Beyaz

Firma Adı.....: Selçuk Üniversitesi

Posta Kodu.....: İnan bilmiyorum.

Ev Adresi.....: Nerede kaldığım pek belli değildir. Bir gün bir arkadaşta,
başka bir gün birinde, anlayacağınız göçebe hayatım var.

Banka Hesap No....: Para yatıracaksanız vereyim.
Oto Plakası.....: Mazda'nın mı, yoksa Mercedes'in mi?
Ruhsat No.....: Bilmem.
Motor Ve Şasi No..: Haa onu hiç bilmem.
Sigorta Poliçe No..: Ne sigortası be. Ben kendimi Kur'an'a sigortalıyorum.
Kan Grubu.....: B Rh Pozitif.
Allerjiler.....: Bu düzen.
Acil durum bildirme: Allah biliyor, Allah görüyor, Allah sînelerdekini de biliyor. Vallahi biliyor.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bandırma Cezaevinde Gıyabi Cenaze Namazı

Başörtüsü direnişinin sembol şahsiyetleri Filiz Beyaz ve Havva Gülveren için, Bandırma Cezaevinde gıyabi cenaze namazı kılındı. Cenaze namazında yapılan bir konuşmada; " Bir Meryem, bir Sümeyye ve bir Zeyneb misali taşıdıkları kimlik ve misyon, sergiledikleri mücadele ve direniş, yükselttikleri izzet ve onur ile, Filiz ve Havva bacılarımızın anısını sürekli yaşatacak; onların gönlündeki davayı ergeç zafere ulaştıracamız" denildi.

KAYNAK: Selam Gazetesi: 9-15 Ağustos Sayı:349

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

FAZLADAN BİLGİLER

Zalimlerin tüm çabalarına korkutma ve sindirmelerine rağmen yıldırmadığı Filizi trafik yıldırdı. 29 Temmuz Çarşamba günü Konyada geçirdiği bir trafik kazasında Filiz Beyaz ve onun ablam biricik dert ortağı dediği Havva Gülveren hayatını kaybettiler. Filiz Beyaz ve Havva Gülveren hayatta birlikteydiler, Ölümde birlikte gittiler artık ayrılmayacaklar.

Filiz Beyaz'ı araştırmaya başladığımızda Çağdaş bir Zeynep ile karşılaştık. Bir arkadaşı onu iki kelime ile anlattı. "Güzel Bayandı" zahiri bir güzellik değildi kastı bunu araştırdıkça öğrendik. dünya görüşüne sahip Filiz. Hatta bu dönemde bile yazmış. vemişO günleri ile ilgili bir anısını şöyle anlatıyor arkadaşı: "Bo"

Daha sonra üniversite sınavlarına girmiş filiz ve ardından Konya Selçuk Üniversitesi Jeoloji mühendisliğini kazanmış. İslamla tanışması da bu yıllara rastlamış. Engin Vural isimli arkadaşı onun yaşadığı değişimi şöyle anlatıyor: "yA"

Filiz Öğrenciliğinin bir kısmında devlet yurdunda kalmış yurda gelir gelmez orada dağınık halde bulunan müslümanları toplamış ve yurtda güzel bir çalışma başlatmış. Filizden rahatsız olan yurt idaresi çareyi Filizi yurttan uzaklaştırmakta bulmuşlar. Bir müslüman olarak üzerine düşen hiçbir problemten kaçmamış. Hiçbir gerçeğe gözlerini kapamamış. Onu tanıyanlar hep "Doğuda insanlar zulüm altındadıklarıne"rdi" diyerek onun tüm dünyadaki müslümanlarla da yakından ilgilendiğine şahitlik ediyorlar.

Engin Filiz'in gayretini ve mücadelecilik kişiliğini bir anısında şöyle anlatıyor: "hoyu değiştiriyor ama o kadar ı."

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bu saklanma döneminde psikolojik olarak bayağı sıkıntılar çektiğini söyledi. Kaçmaktan yorulduğunu söylüyor. Bir ara köyde bunalıyor şehre iniyor ve önüne gelen insanları durdurup "La ilahe illallah de kurtul" diyor.

Annesine ve ablama bir gün öldürüleceğini söylüyor. İnsanların söylemde kalmamaları gerektiğini dinlerinin gereğini yaşamayı gerektiğini söylerdi. özellikle içeride kaldığı günlerin kendisi için oldukça iyi olduğunu söylerdi. Bize hep en büyük arzusunun şehit olmak olduğunu söylerdi. Son günlerde ise oldukça şüpheli olmuştu. insanlardan

çekiniyordu. O korkuyu filize vermişlerdi. Ölme öldürülme korkusunu. Gözaltına alındığı sırada kötü muamele görmediğini bize söylemişti.

Filizler olay günü tramvay durağında bekliyorlar orada bir arkadaşlarını bekliyorlar Olayı görenlerin anlattıklarına göre adam özel mersedeki ile satta 170 km hızla bunlara çarpmış filiz zaten olay yerinde ölüyor diğer hava hanım ise 80 metre uzağa fırlatmış. Olayı anlatan bayan diyor ki o durak sürekli ışıklandırılırdı ama o gün ışıklar yanmıyordu adeta bilinçli olarak karatılmıştı diyor. Polis filizlere çarpan şahıs hakkında hiç bilgi vermemiş, Zaten adam üç gün sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmış.

Ayrıca adamın kürt ve alevi olduğunu öğrenmişler. Birde ifadeleri arasında çalışki varmış, ama biz ifadelerine ulaşamadık. İlk ifadesinde karantık nedeniyle şahısları görmediğini ikinci ifadesinde de bayanların el ele tutuştuklarını gördüğünü söylemiş. Birde filizin tefsir dersi aldığı bir bayan vardı. Bir gün onun evine ümraniye jandarma karakolundan bir telefon geliyor filiz öldükten sonra diyor ki filiz beyaz telefonla insanları rahatsız ediyomuş hakkında gıyabi tutuklama kararı alındığını söylemiş. Hocada öyleyse gelin mezardan çıkarın diye onlara çıkışıyor.

Filizin tutuklandığı sarada içeride tanıştığı bir polis vardı. Filiz ona çok güvenirdi. Hatta mitinglerde polisin ne şekilde tedbir alacağını dahi Filize haber vererek nasıl davranmaları gerektiğini anlatırmış. Filiz bu polise çok güvenirdi. o izeri alındığı sırada polisler filizin kimliğini alıyorlar aradan kıza bir süre geçince bu polis kimliği getirerek Filiz'e geri iade ediyor. Biz bu polise güvenme diye uyardık, o müslüman biri olduğunu belirterek ona güvendiğini söylemişti.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

FUAT ÇAĞLAR - TACIKISTAN**Yeni Yeryüzü Ekim 1994 sayı 16 sayfa 16 Tacikistanda Türkiyeli Bir Şehid**

Fuat Çağlar Tacikistan'da Şehid oldu : Haftalık Selam Gazetesi 57. Sayı 14. Sayfa : 1968 Yılında Tokat'ta doğan Fuad Çağlar ilk ve orta okulu Tokat'ta okuduktan sonra, İstanbul'da İmam-Hatip oOkulu'nda lise tahsilini tamamladı. Lise yıllarında farklı olduğunu belli ediyordu. Kabına sığmaz, çalışkan bir mizacı vardı. Lise eğitimin yanında özel olarak dersler aldı. Çağın problemini, Kuran'ı anlayamamış olmamızda buluyordu. bir müslümanın çok çalışması, Kuran'ı çok iyi bilmesi gerektiğine inanan bir kimseydi. Tahsiline İlahiyat Fakültesi'nde devam etmeye karar verdi. Tahsilini sürdürürken, öğrendikleri, kendisini zor durumda bıraktı. **"Çünkü bu öğrendiğim Kuran yaşanmak için gönderilmiştir. Öğrendiklerimle amel etmek zorundayım"** dedi. Ve kendisini Afgan dağlarında buldu. Afgan dağları'nda mücadelenin hazzına ulaşan Fuat, geri döndüğünde, aynı heyecanı arkadaşları arasında da yaşadı. **"mücadele insanı yalnızlıktan kurtarır. mücadele insana hayat verir"** diyordu. Tahsiline bir müddet daha devam eden Fuat dört aylık eşini Allah'a emanet ederek, cihad etmeyi yeni öğrenen Tacikistan'lı kardeşlerinin yanında olması gerektiğine inandığından dolayı, bu cephemize koştu. Tacikistan yeni bir mekân. Fuad'ı bekleyen vardı orada. Tacikistan; sevgiliye, en sevgiliye kavuşma yenydi Fuad için.

"Bilmem ki safa neş'e bu ömrün neresinde**Bâni şâd olsa bu gönül, son nefesinde"**

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Müslüman Genç Dergisi Nisan 1991 Sayı: 4 Sayfa 8'de Fuat Çağlar'ın yazısı:**Ümmet Olma Şuuru-Fuat Çağlar:**

İnsanlığın yaradılışından bu güne insanlık iki kampta yer almıştır. 1-Islam Ümmeti 2-Küfür Milleti

Bu iki millet arasında hakk-batıl savaşı devam etmiş ve hali hazırda da devam etmektedir. Hakk taraflarının Kur'an ve Sünnet "Hizbullah" "Ensarullah" "Müslüman" "Cemaat" vb. şeklinde tarif ederken, bunların özelliğini de kemmiyete göre değil, hakk ve adaletin yanında olmakla sınırlandırılmıştır. Kur'an-ı Kerim'de Hz. İbrahim (as)'den bahsedilirken "O tek başına Allah'a boyun eğen bir ümmet idi" diyerek, ümmetin İbrahim'i bir özellikte olduğunu açıklamıştır. Yine İbn-i Mes'ud cemaati (Ümmeti) şu şekilde tarif etmiştir: "Tek başına da olsa hakk ve adaletin yanında olandır."

İşte bu ümmet, İslam Ümmeti. Yeryüzünde Allah'ın nizamını hakim kılmak için geldi. Bu ümmetin varlık sebebi, bu nizamı pratik-ameli şekilde var etmektir. Onun kendisine has özel prensipleri vardır. Bu prensipleri ilahî hükümler, hareket ve iş, düşünce ve ahlak halinde inkılab eder.

Bu ümmet beşeriyete kumandan olmak için gelmiştir. O zaman nasıl olur da, Allah nizamına uydurmak veya kökünden değiştirmek istediği cahiliyyet anlayışını kabul eder. Bu ümmet kumandanlık için gelmiştir. Sağlam bir düşünce, sağlam bir itikat, sağlam bir şuur, sağlam bir ahlak, sağlam bir nizam, sağlam bir idare kumandası. Ancak bu sağlam kumandanlar idaresinde, akıl gelişme imkânı bulur.

"Ey iman edenler, eğer kendilerine kitab verilenlerden bir zümreye uyarsanız, imanınızdan sonra sizi çevirir de kafir yaparlar."

"Allah'ın ayetleri okunur, aranızda peygamberi bulunurken, nasıl küfre dersiniz? Kim Allah'a sımsıkı sarılırsa, muhakkak doğru bir yola iletilmiştir." (Al-i İmran 100-101)

İşte Kur'an'ın her zaman tekrarladığı gerçek. İşte müslüman düşüncesinin, islam ahlakının, fırsatı bulunca üzerine oturacağı kaide. Bu ayet-i kerimelerde işlenen konu bu. O dönem islam düşmanlarının ve her dönemde var olacak İslam düşmanlarının, yeni teşkil eden cemaatine karşı mücadele metodları, taktikleri, hile ve tuzakları.

Küfür milleti ve kendisine müslüman adı vererek, müslümanları kandırmak için, ilim ve metod değiştiren bu günkü müzebzebler, bu ümmeti iman ve itikadından

uzaklaştırmaktan başka gaye gütmmez. Bu iman ve itikat ki; İslam ümmetinin müdafaa hattı, savunma gücünün kaynağı kurtuluş mayasıdır.

İşte küfür müslümanların kendilerine olan meylini görünce, onları çirkin emellerine alet edecek, islam cemaatini küfre sürükleyecektir. Şayet islam cemaati zalimlere meyletmenin, kendisini ateşe götürüleceğini bilir ve buna göre hareket ederese küfrün bu oyununa düşmez. Ama zalimlere meylederek menfaatleşme sürecine girerse ve buna da islam'ın ve müslümanların menfaati adını verirse; o islam cemaati özelliğini kaybetmiştir. Bu an ne korkunçtur, imandan sonra küfür bataklığı, cennete ulaştıktan sonra cehennem...

İman davası hazır bulunduğu, islam davası dimdik ayakta durduğu halde küfre dönmek. İmanla küfür yolunun ayrılış noktasında şu ilahî emir asılı olduğu halde "Allah'ın ayeti size okunur halde iken nasıl küfredersiniz?" İşte kurtuluş yolu!

"Kim Allah'a sınıksı sanılırsa, muhakkak doğru bir yola iletilmiştir."

Yine islam ümmetinin hareketlerinin Kur'an ve sünnete göre düzenlemelerine Peygamberimiz(sav)'ın şu hadis-i şerifi ışık tutmaktadır.

"Ehl-i Kitab olan Yahudi ve Hristiyanlara bir şey somayın. Onlar delalette olduklarından doğru yolu göstermezler. O zaman siz, ya batılı tasdik eder, ya da hakkı tekzip edersiniz." Müsned, Ahmet b. Hanbel

İşte Allah'ın yönlendirmesi, işte Rasûlullah'ın talimatı. Ya kendisini müslüman zanneden bizler!

Kur'an ve hadis anlayışımız müsteşriklerin aynısı, hayat felsefemiz ondan bundan toplanmış; hayat nizamımız, kanunlarımız, ithal malî ahlakımız, adabımız, gidişatımız, dinden uzak olan Hind sofizminden ve Yunan felsefesinden. Hangi dinden bahsediyorsunuz? Allah için bütün bunlardan sonra, kendimizi müslüman mı zannediyoruz? Bu öyle bir zankı; günahı, açıktan küfrün günahından daha ağır. Biz bu halimizle islam'a leke sürüyoruz.

Bizler bu sisteme gönülden inanıp bağlananlar!

İnsanlığı neye ve niçin davet ettiğimizi biliyor muyuz? Biz bu beşeriyetin bu günkü halini görüyor, düştüğü çirkefli pis bataklığın, iğrenç kokusunu duyuyoruz.

Bu nizama bağlı olanlar, Allah nizamının temizliği ve selameti için civarında bulunan müsteşrik cahiliyyet prensiplerinden yönlendirme almamalıdır. Ve bir gün hakimiyet sancağını, cahiliyyeden alıp, Allah'ın kurallarına vermeli. Cahiliyyet-Küfür propagandası yapan insanlara hakimiyet sancağı bırakılır mı hiç?

Ehl-i Kitab'a uymaktan, itaatten ve onlardan anlayış almaktan sakındırdıktan sonra, Allah-ü teala İslam ümmetine tekrar sesleniyor ve onlara hayat ve sistemlerinin üzerine oturduğu esas kaideye yöneliyor. Allah'ın müslümanlara uygun gördüğü büyük emaneti, müslümanların kaldırabilmesi için bu esaslar lazımlıdır.

Mecburi olan bu esaslar:

1-İman ve kardeşlik 2-Allah'tan korkma ve hayatın her anında O'nun murakabesi altında olduğunu bilme (zikir). 3-Ma'rufu emr Münkerden nehy (hayatı münkerden temizleyip maruf asası üzerine oturma ameliyesi).

"Ey iman edenler, Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa korkun. Ve her hal-ü kârda müslüman olarak can verin"

"Toptan Allah'ın ipine sarılın, ayrılmayın ve Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz, düşman idiniz de, O kalplerinizin arasını uzlaştırdı. Ve O'nun nimeti sayesinde kardeş oldunuz. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken, sizi oradan O kurtardı. Doğru yola erişesiniz diye işte Allah ayetlerini size böyle açıklar."

"İçinizden insanları hayr'a çağırarak, iyiliği emredip kötülükten alıkoyacak bir cemaat bulunsun, işte onlar kurtuluşa erenlerdir."(Al-i İmran Suresi 102-104)

1-Başta iman ve takva esasları gelir.

Allah'ın hakkı ancak takva ile ödenir. Mü'min ömrünün hiç bir anı takvadan uzak olamaz, takva gafletten öte daimi uyanıklık-basiret verir.

Şayet Allah'tan hakkıyla korkarsak hakk'ı batıldan ayırma özelliği verilir.

"Ey iman edenler! Şayet takva sahibi olursanız Allah size furkan'ı (hakk'ı batıl'dan ayırma özelliği) verir." (Enfal 124)

İbn-i Mes'ud diyor ki; Allah'tan hakkıyla korkmak ancak

1-İsyansız itaat

2-Unutmaksızın zikir

3-inkarsız şükür ile olur.

Bu gün takva diye yutturulan miskin anlayış, insanı küfür-cahil sisteme, köle-kul yapmaktan daha öteye gidemez. Çünkü Ashab takvayı tarif ederken, "dikenli yol üzerinde yürürken paçaları sıvamaktır." diyor. Cahiliyyenin bütün tuzaklarını birer diken olarak alırsak, ancak bu dikenlerden kurtarılan ve sünnetin takva anlayışına uygun bir takva anlayışı ile kurutuluruz. Bu takva anlayışını da Rasûlullah (as) yoluyla Allah bizlere bildirmiş ve örnekliğini de onlar şahsında sergilemiştir.

"... Ve her hâlükârda müslüman olarak ölün."

Takvâ anlayışının en derin ifadesi ancak bu şekilde olur. Her an ölümü bekleyen birisini düşünün... Ölüm gizlidir. Ne zaman geleceği belli değildir. Müslüman olarak ölmek isteyen, daimi bir kontrol altında tutmalıdır kendini ki, takvanın en zirvesidir.

2-İkinci esas kardeşliktir.

"Toptan Allah'ın ipine sınımsız sarılın, ayrılmayın."

"Allah, toptan kendi ipine sarılıp ayrılmamanızdan razıdır." Müslim

Allah yolunda kardeşlik, Allah'ın nizamı üzerine kardeşlik, Allah'ın nizamını tahakkuk için kardeşlik, takva ve imandan doğan kardeşlik, Allah'ın ipine sarılarak ki O ip cemaattir (İbn-i Mes'ud) - meydana gelen kardeşlik.

Allah yolunda kardeşlik prensibinden hariç hiç bir şey kalpleri birleştiremez...

"... Ve üzerinizdeki Allah'ın nimetini düşünün. hani siz düşman idiniz de, O kalplerinizin arasını uzlaştırdı ve O'nun nimeti sayesinde kardeş oldunuz."

Hidayetle ve kardeşlikle kurtuluş.

"..... Ve siz ateş çukurunun tam kenarında iken sizi ordan O kurtardı."

Bir ateşten çukurun içine düşme hali, gözler önüne geliyor ki, bu hamiyet duygusudur. Bu milliyetçiliktir. Bu sentezlemedir. Bu Peygamberimiz (sav)'ın tabiriyle cahiliyettir. Evs ve Hazrec'in, Yahudilerin kışkırtması sonucu "Harre'de karşı karşıya gelme haberini alan peygamberin sert tepkisini alan "Ben aranızda iken yine mi cahiliyyet davası" islam kardeşliği arasına nifak sokan münafıkların özelliğidir bu.

Son iki asırdır cahiliyyenin ileri karakolu milliyetçilik-asabiyyet duygusu ve kışkırtması yüzünden, müslümanların çektiği gözler önündedir.

Bu ateş çukurunun gözler önüne gelmesinden sonra, birden Allah'ın kudret eli gönüllere ulaşıyor ve onları kurtarıyor. İnsanlar Allah'ın ipine uzanıp ona sarıyor ve kurtuluyor.

Tehlike ve panikten sonra kurtuluş.

İşte asabiyyet-milliyetçilik duygu ve düşüncesinden kurtulmak ve müslüman olmanın şuuruna ermek isteyenlere tedavi yöntemi.

Allah'ın ipine-islam cemaatine-sarılmakla olur bu iş.

"..... Doğru yola erişesiniz diye, işte Allah ayetlerini size böyle açıklar..."

İnsanları hakk yola sevk etmek. Küfrün şirk ve cahiliyyenin hile ve tuzaklarına karşı Allah insanları, ümmeti böyle uyarır.

Asabiyyet-milliyetçilik mantığına bürünmüş insanlar, gerçekten hidayete talipseler, Allah'ın ayetleri gerçekten çok açıktır.

3-İman, takva ve kardeşlik esası üzerine gelişen islam cemaatinin vazifelerine gelince:

"İçinizde insanları hayra çağırarak, iyiliği emredip, kötülükten alıkoyacak bir cemaat bulunsun."

En hayırlı işin Allah'a çağırarak olduğunu, Allah'a çağırandan daha güzel sözlü kimsenin olmadığını, bu görevin inananlara, Allah tarafından yüklendiği hatırlattıktan sonra; müslümanın, yeryüzünde hayrı şerre, marufu münkere, hakk'ı batıla galip kılmak ve Allah nizamını ikame etmek zaruri görevlerindendir. Yeryüzünde hayra çağırarak, marufu emredip münkerden sakındıran bir kuvvet bulunmalıdır. Bu bir gücün bulunmasını

gerektirir. Her ne kadar kuvvet olmadan davet mümkün ise de, emir ve nehyi yerine getirmek için, kuvvet şarttır. Birlikleri toplayıp Allah'ın ipi ve Allah yolunda kardeşlik bağıyla bağlanan kuvvet. Kötülüğü değiştirmenin bir yolunun da, güçle-kuvvetle olduğunu biz peygamber lisanıyla biliyoruz.

"Biz Rasulleri ancak Allah'ın izniyle itaat edilsin diye gönderdik"

Allah'ın nizamı ve va'z irşad ve beyandan ibaret değildir. Ma'rufu tahakkuk ettirip, insanlığın hayatından münkeri silmek gerekir. Cihad da, bu gayeye matuf olarak va'z edilmiştir.

Millet asla kurtulamaz! Beşeriyet felaha eremez, ancak hayır galip gelir, ma'ruf olarak bilinip münker de münker olarak tanınınca kurtulabilir. Bu yüzden, Allah'a iman ve Allah yolunda kardeşlik desteğine dayanan, bu meşakatli zor işe, iman ve takva kuvvetiyle sonra sevgi ve üflet kuvvetiyle mukavemet eden bir cemaat zaruridir.

Bu gün islam ümmeti vahyin bereketinden yoksun ve küfrün tasallutu altında zillet içinde yaşıyorsa, bunun içinde bir çözüm yolu bulunamıyorsa, bu ma'rufu emreden münkerden sakındıran bir cemaatin olmayışındandır. Çünkü Rasulullah'ın şu iki hadisi bunu açık ve net şekilde ortaya koyuyor.

"Ümmetin emr-i bil ma'rufu nehy-i anilmünkeri terk ettiği zaman onlardan vahyin bereketi alınır."

"Nefsim kudret elinde olana yemin ederim ki, ya iyiliği emreder, kötülükten sakındırırsınız. Yahutta Allah pek yakında katından üzerinize bir ceza gönderecektir.

Ondan sonra da Allah'a dua edersiniz de Allah dualarınızı kabul etmez." Tirmizi.

Deliller bu kadar açıkken, halâ bazıları köşelerine çekilip ilim yaparak tekkesinde tesbihi çekerek bir kaç zikirle sadece sloganlarla vahyi anladığını söylüyorsa, yalan söylüyor demektir. Bu davanın Hz. Adem'den bu güne-öncüleri ilim-amel-hareket paralellliğini devamlı gündeme getirmiş ve bu şekilde mücadele etmişlerdir.

Şayet bu ümmet yeniden dirilmek, yeniden kurulmak, yeniden harekete geçmek ve yeniden dünya siyasetinde söz sahibi olmak istiyorsa ve bütün bunların sonucuda Allah'ın rızasına kavuşup, cenneti kazanmak gibi bir niyeti varsa, Kur'an ve Sünneti; onun ruhuna uygun yaşayıp, anlatıp ve yaşatmak zorundadır.

Bütün bu yazılardan çıkardığımız, islam cemaatinin bir kaç belirgin özelliğidir. Bir topluluk ki, bir islam cemaati iddiasındadır, bu özellikleri taşımak zorundadır.

1-Bütün yönleriyle cahiliyyeden uzaklık ve ayrılış, daha sonra öncülük. Bu uzaklık ve ayrılış itikatta, harekette, metotta, yaşam biçiminde.

2-Cahiliyyeden berî olduktan sonra; iman, takva ve kardeşlik üzerine Kur'ana bağlılık.

3-Bu bağlılıktan sonra da gerçek misyon; insanları hakka götürmek ve insanları kötülüklerden kurtarmaya çalışmak.

Şehidimiz Fuat Çağlar'ın Aziz Hatırasına

SENİ İLKİN BEN KISKANDIM

Bizim için bitmedi cihad, bitmeyecek
zaman inkılaba gebe duruyor
kıyama meekteb olmuş
özgürlüğün dağlarında
Tacikistan'da
nice güller kurşunlanacak
ve mevsimler açacak
bu kahr bu zulüm
inkılab doğuracak

Hep sakıncalıdır iman erleri
sevgiyle ölüm bir tutulur
sevdası kan lekesi
ve peşinde avcı köpekleri

cellatlardan bir manga olsa da
bir tebessüm olur yiğidin gözlerinde
hayatın özeti
sevmek neymiş gösterir
öder de bedelini
uzun sürecek bu savaş
mavzerlere dost sarılıp
gözlerimi yatırıyorum uzaklara
cennetin kokusu

bir şarapnel parçasında
sanki şu dağın arkasında
ve yüzünde akıntılar
kevsere doğru

Çarılar yükseliyor dört bir yandan
sonsuzluğa vurgun çağrılar
mezar taşlarına değil
duvarlara yazsın rüzgarlar
ölüm nedeni:
şahdamlarından yakın olana
ödedi sevgisinin bedelini

Umarsızlığı, kaygısızlığı
kara gözlerinin ateşiyle erittin
seni ilkin ben kıskandım
gözlerimi uçurup gittin.

Bünyamin Doğruer

İSLAMI HAREKET ve TERBİYE - Fuat Çağlar

"De ki benim namazım ibadetlerim (yolum) hayatım ve ölümüm ortağı olmayan
alemlerin rabbi Allah içindir." En'am:162-163

İnsan yeryüzünde ilahi hilafeti ikame etmek ve Allah'a kul olmak ibadeti ona has kılmakla
emrolunmuştur. **devamı var...**

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

SELAM GAZETESİ-13-19 Şubat 2000 Sayı:428 Sayfa:3

Fuat Çağlar'ın Babası

"BAŞARILI BİR ÖĞRENCİYDİ"

1994 yılında Tacikistan'da şehid düşen Fuat Çağlar'ın şehadeti üzerine konuştuğumuz
babası Ali Çağlar, Şehid Fuat'ın öğretim hayatında çok başarılı bir öğrenci olduğunu ve
bütün çevresi tarafından başarılı bir öğrenci olarak tanındığını söylüyor. Oğlunun İslam'ı
yaşama konusunda hassasiyetini dile getiren Ali Çağlar, şehidin en fazla rahatsız
olduğu davranışın ise gıybet olduğunu belirtiyor. Ali Çağlar, Fuat'ın, bir ortamda gıybet
yapıldığı zaman hemen tepki gösterip o ortamdan ayrıldığını dile getiriyor. Şehid'in
kendisini İslami ilimlerde çok iyi yetiştirdiğini ve özellikle Arapça bilgisinin çok iyi
düzeyde olduğunu belirten Ali Çağlar, Fuat'ın çevresindeki insanlara da İslam'ı
anlatmaya çalıştığını ifade ediyor.

"ÇOK SEVİLİYORDU"

Ali Çağlar, şehid oğlunun çok iyi niyetli ve çalışkan biri olduğunu, okulun tatil olduğu
dönemlerde hem köy işlerinde kendilerine yardımcı olduğunu, belirtmek Fuat'ın özellikle
ekin biçmekteki maharetine dikkat çekiyor. Gerek kendi köylerinde, gerekse civar
köylerde Fuat'ın çok sevildiğini söyleyen Ali Çağlar özellikle de öğretim hayatında

aldığı takdir ve teşekkürlerle çevresinin sevgisini kazandığını dile getiriyor. "NAMAZIMI DÜZENLİ KILMAYA BAŞLADIM"

Ali Çağlar, oğlunun şehadetinin en başta kendisi üzerinde olumlu etkilerinin olduğunu belirtiyor. Kendisinin daha önce namazlarını aksattığını ve özellikle sabah namazı konusunda çok gevşek davrandığını, ancak Fuat'ın şehadetinden sonra bu durumun değiştiğini ve namazlarını düzenli bir şekilde kılmaya başladığını ifade ediyor. Şehid Fuat'ın isminin aile içerisinde yeni doğan bazı çocuklara verildiğini de söyleyen Ali Çağlar, şehadetin çevrelerinde insanların İslam'a olan ilgisini artırdığını belirtiyor. Oğlunun Afganistan'da bulunan kabrini henüz ziyaret edemediğini dile getiren Ali Çağlar, Şehid'in arkadaşlarının zaman zaman kendilerini ziyaret ederek hal hatırlarını sorduklarından duyduğu memnuniyeti de belirtmeden edemiyor.

FERİDUN NERGİZ: 17 Eylül 1993-Diyarbakır**Kürdistan'da cinayetler devam ediyor****Diyarbakır'da iki şehid**

16 Eylül 1993 Perşembe günü, Bağlar semtindeki dükkanında saldırıya uğrayan **Feridun Nergis** isimli müslüman, aldığı satır darbeleri sonucunda, kaldırıldığı Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastahanesi'nde, olaydan bir gün sonra, şehid düştü. Arkadaşlarının verdiği bilgiye göre, **Şehid Feridun Nergiz** saldırıya uğradığında, ilkindi namazını kılıyordu. Diyarbakır'ın sevilen müslümanlarından olan **Feridun Nergiz**, evli ve üç çocuk sahibiydi.

Diyarbakır'da meydana gelen ikinci faili mechul cinayette de, 17 Eylül günü **Ahmet Işıklı** isimli müslüman öldürüldü. **Ahmet Işıklı** da esnaftı ve sabahleyin dükkanını açarken, satırlı saldırıya uğradı. Aldığı satır darbeleri sonucunda, hastahaneye kaldırılırken, şehid düştü. **Ahmet Işıklı** da evli ve 4 çocuk sahibiydi.

Diyarbakır'ın Eylül şehidlerinin cenazeleri, **Abide Camii**'nde kılınan namazlardan sonra, birlikte kaldırıldı. Cenaze merasimine kalabalık bir topluluk katıldı. Cenazeler Sedâ Baba Mezarlığına götürülürken, müslümanların "Allah-ü Ekber, Lailahe illallah, Zalime Lanetullah" sloganlarını söyledikleri görüldü.

Diyarbakır'da müslümanların satırlarla vurularak katledilmeleri, olayı duyan tüm müslümanları canevinden yaraladı.

KAYNAK: Yeni Yeryüzü Dergisi Ekim 1993 Sayı 5 Sayfa2

(Şehid Feridun Nergiz'in resmi var)

XX

Kaynak: Hira Dergisi-Ekim 1993 Sayı:7 Sayfa:6

Hangi Suçtan Ötürü Öldürüldü?

B.Yusuf Bilal

Keşke senin hakkında yazacaklarımı şahadetinden önce yazmış olsaydım. Şimdi; **"Nasil olursa olsun her şehidin arkasından iyi şeyler söylenir, iyi şeyler yazılır"** denmesinden korkuyorum. Bu yanlış anlayışı reddederek şunu diyorum: Zaten iyi insanlara şehadet nasib olur. Onun için arkalarından iyi söylenir, iyi yazılır. Ben seni şahsen tanımadan önce, ismen tanımıştım. İki küçük odadan başka hiç bir teşkilatı olmayan bir gece konduda, üç çocuğunla birlikte yaşam mücadelesi verdiğini duymuştum. Çatı olmadığı için Diyarbakır'ın 50 dereceye varan sıcağı altında, yanıp kavruğunuzu duymuştum. Evinizin tabanı toprakmış, hiç bir döşeme olmadığı gibi, hiç bir sergi de yokmuş. Adeta sahabeleri andırır bir yaşam şeklin varmış. Sabit bir işin yok, sigortadan maaşın yok. Küçük bir el arabası üstünde çocuk oyuncakları ve ufak tefek şeyler satarmışsın. Ben zaten ilk olarak bu arabayla sokakları dolaşırken görmüştüm. **"İşte Ferid Abi bu!"** demişlerdi. Doya doya seyredip, hüzünlenmiştim. Diğer satıcılar gibi bağırman, gürültün yoktu. Senin geçişini görmek için, yol gözlemek gerekiyordu. O pāk sakallı yüzünle, mahzun mahzun duruşunla, sessiz sessiz arabayı sürüşünle, sanki bir şeyler anlatmak istiyordun etrafındakilere, bu güne ve geleceğe ait... İlk anda bu halini, ümitsizliğine, hayattan bıkmışlığına yordum Ama karşına çıkıp ta **"Selamün Aleyküm"** deyince, bir anda tüm yüz hatlarının değiştiğini, yüzünü o güzelim sakalınla beraber bir tebessüm kapladığını, gözlerinin ümid ve cesaret ışıkları saçtığını gördüm. Az önceki hüznün, seninle selamlaşınca, sevince dönüşmüştü.

Tüm bu hallerini duymuştum da: **"Bir şeyler yapalım, yardım edelim bu kardeşe"** demiştim. **"Ne yardımı?"** dediler. **"Ferid en ufak bir maddi yardım dahi kesinlikle kabul etmiyor. Brak kabul etmeyi, kendisi bu tür yardımlarda bulunuyor."** **"Benim sıhhatiim yerinde şükür Allah'a. Çalışır, kazanırım" diyor.** bunları duyunca **"Allahü Ekber"** demekten, kendimi alamamıştım Ferid'im.

Zaman geçmiş, artık seninle yakından tanışmıştık. Seni görmem için illâ da sokağı gözlememe gerek kalmamıştı.

Hemen her kaşışlaştığımızda, işini değiştirdiğini görüyordum. Plastik kablar sattın, kavun karpuz sattın, oğercilik yaptın, en son küçük züccaciye dükkânını açtın. İşin değiştiği gibi, belki kazancın da değişiyordu. Değişmeyen tek şey varsa, o da sade yaşıntındı. Bir ara taksitle bir halı aldığını duydum, sevindim. Halen taksitlerin ödenmemiştir, ki halının alındığını söylediler. **"Allah Allah, bu işte bir hikmet var"** dedim, kendi kendime... Şimdi düşünüyorum da, acaba diyorum; Mevlâm seni o günlerden, tüm müslümanlara örnek olacak bir şehadete mi hazırlıyordu?

Seni her gördüğümde, sabrı, sebatı, kanaatkârlığı ve infakı hatırlardım. Fedâkârlık denince, hep sen akla gelirdin. İsmi açıkta zikredilerek veya zikredilmeyerek, örnek gösterilirdin. Yengeyi (eşini) ziyarete giden bayanlar, yengenin halinden hiç şikayetçi olmadığını, derdi ve endişesinin İslami davet ve tebliğ olduğunu söylüyorlardı. Bu fedâkârca yaşamın yükünü, baci da taşıyordu. Allah senden de ondan da razı olsun. Senin halini yazmak, şehadetinden sonraya nasib oldu; hiç olmazsa bacımı sağlığında anmış olayım. Ailece, uyum içinde fedâkârlık örneği oluyordunuz çevrenize... Senin isminin geçtiği her yerde, mutlaka yeni bir fedakârlığından bahsedilirdi.

16 Eylül 1993...

Perşembe, Cuma akşamı...

Yine senin ismin anılıyordu. Fakat şimdi biraz farklıydı. Herkes birden "Ferid, Ferid" diyor, bir türlü arkasını getiremiyorlardı. Hıçkırıklar düğümleniyordu, boğazlara...

-Söyleyin Allah aşkına ne oldu Ferid'e?

-Ferid'i, ikinci vakti, dükkânında satırlarla vurmuşlar. Çok ağır yaralı... Vucudu paramparça olmuş. Önce Devlet Hastahanesi'ne kaldırmışlar. Durumu çok ağır olduğu için Tıp Fakültesi'ne sevk etmişler.

-Aman Allahım, nasıl olur bu? Demek bu sefer mustazaf **Ferid**'i vurdular ha!.. Ama niçin, neden? Ne istedi **Ferid**'ten zalimler?

Vurulma haberiyle beraber, herkeste bir hareketlilik, bir koşuşturma başlamıştı. Tıp Fakültesi'nden gelen yeni bir haber, hızla ortalığa yayıldı. **"Kan gerekiyor Ferid'e kan"** feryadları yükseliyordu. Senin için kan isteniyordu Ferid'im. Bu sefer senin bir fedâkârlık haberiyle birlikte, her kes sana başka bir fedâkârlığa, bir bağışta bulunmaya çağrılıyordu.

Bu güne kadar, hiç bir bağışı kabul etmemiştin sen. Bilmem ki, böyle bir bağışa, kan bağışına ihtiyaç duyacağın hiç aklından geçmiş miydi? Yoksa bu bağışı da mı kabul etmeyeceksin şimdi?

Tıp Fakültesi Acil Servis kapısına vardığımda, bir çok kişinin kan vermek için orda hazır beklediğini gördüm. Hatta erkeklerden daha erken davranıp, sana kan vermiş olan bayanları gördüm. Kan gurubunu bilen-bilmeyen herkes koşmuştu hastahaneye. İyi ki de gelmişlerdi. Çünkü seninle birlikte satırta doğranmış ona yakın yaralıya da kan lâzımdı.

Senin için de kan bağışında bulundular Ferid'im. Hem de ihtiyaçtan kat e kat fazlasıyla... Kan vermek için sabaha kadar hazır bekleyenler de oldu. Fakat Heyhaat!.. Ben seni yaralıyken görmedim, göstermediler; ancak şehadetinden sonra gördüm. Çok ağır yaralanmıştın, devamlı kan kaybediyordun. Sağlam kalmış hiçbir yanın yoktu. Böyle diyordu görenler...

Nihayet ameliyata alınmıştın. Fakat doktorlar, nereden, nasıl başlayacaklarına bir türlü karar veremiyorlarmış. Bir kaç ameliyatı peş peşe gerçekleştirdiler. Ve yaklaşık 3.5-4 saat sonra, ameliyat odasından, yoğun bakım odasına alındın. Halen bir kaç ameliyat daha olman gerekiyormuş. Fakat yine doktorlar, nereden başlayacaklarına karar verememişler. Ben bunları duyunca, senden ümidi kestim. Çünkü doktorlar, asıl "Ölmek üzere olan bir hastayı, ameliyat etmeye gerek var mı, yok mu?" ona karar veremiyorlardı.

Sen yoğun bakım odasında; biz hastahane koridorlarında, saatlerce bekleyebirdük.

Geceyarısından sonra saat ikide eve döndüm. Otuup düşündüm uzun uzun... Gözler uyku alır mıydı? Daldığım bir sırada, telefonun zili acı acı çalıp, gecenin sessizliğini bozdu. İkinci çalışına izin vermeden, ahizeyi kaldırdım. Boğuk bir sesle selam verildi. Hastahaneden biriydi telefondaki... Endişeyle selamını aldım. Ben, hemen arkasından çıkacak sözü bekliyordum. Bu saatte açılan telefonla verilecek haberin endişesi sarmıştı içimi...

-Evet, söyle ne oldu? Seni dinliyorum.

-Ferid!... Şehadete kavuştun....

Donup kalmıştım. **"Inna lillâh ve inna ileyhi raciün"** demeye dahi takatim kalmamıştı.

Şok olmuşum âdeta.. İslami mücadele adı altında, müslümanların katledilmesi ve şehadete kavuşmaları, inanılacak gibi değildi. Fakat gerçektir, gerçek!..

Ayağa fırladım, öteye beriye, heyecanla ve hüznle gidip gelmeye başladım.

Yeni bir fedâkârlık örneği sergiliyordun. En büyük fedâkârlık... Tüm uzuvları harekete geçiren canı, Allah yolunda, Allah rızası için vermek... Ne büyük fedâkârlık bu.. İşte, sen bunu yapmış, bu yüce değere kavuşmuşsun. Şehid olmuşsun..

Allah (cc), şehadetini makbul ve mübare kılsın, kardeşim. Şefaatinizi bizlere ulaştırın

Ferid'im Bizlere de senin yolunu sürdürmeyi nasib eylesin!

Sabah olunca biz hastahaneye, bayanlar da evine, yengenin yanına koşmuşlardı. Çok geçmeden bayanlar, yengeyle beraber morgun önüne gelmişlerdi. Ninen, annen, bacıların, acı acı ağlıyorlardı. İkide bir ellerini açıp havaya kaldırarak: "Ya Rabbi! Sen bu zulmü yapanların yanına bırakma, Ya Rabbi! Bu zalimleri sana havale ediyoruz Ya Rabbi" diyorlardı.

Yengeyi, bir köşedee iki bacının arasında perişan haliyle, sessiz sedâsız ağlarken gördüm. Sabrından ve Allah'a olan tevekkülünden olsa gerek ki, hiç sesini yükseltmiyordu. Zaten dünden beri saatlerce göz yaşı dökmekten, ayakta beklemekten ağlayacak hali bile kalmamıştı. Herhalde bir taraftan ağlarken, diğer taraftan başına gelecekleri, karşılaşacağı bir sürü sorulara nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. Şimdi ne diyecekti etrafındaki insanlara?... "kocanı kim katletti?" sorusuna ne cevap verecekti. Kafirler mi katletti desin, zalimler mi katletti desin, ne desin? Bu güne kadar hep: "Müslümanlıktan, müslümanlardan kimseye zarar gelmez" demişti. Şimdi kime nasıl izah edecekti bu zulmü? Sıradan halkın meseleyi anlaması çok zordu. Hele müslümanlık adı altında müslümanların katledilmesine anlam vermeleri hiç mümkün değildi. Böyle bir şeyi duymaları halinde, doğrudan doğruya dine ve tüm müslümanlara karşı şüphe uyanacaktı içlerinde.

Ağlayan ve üzülen, sadece seni tanıyanlar değildi. Cesedini o parçalanmış haliyle gören herkes; doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar, vatandaşlar, herkes dehşete düşüp, zalimleri la'netliyordu. Doktorlar ve otopsiye gelen savcı, bu güne kadar böyle bir celsede hiç rastlamadıklarını söylüyorlardı. "Evet, bir sürü insan karşılıklı birbirini vurup öldürüyor. Fakat bu şekilde hunharca bir öldürmeye hiç rastlamadık. Bu insan kasap gibi canlı canlı doğramışlar. Tek fark, kasaplar ölü hayvanları doğrar, bunlar canlı bir insanı böyle doğramışlar!" diyorlardı.

Seni o halinle görmek ne acı şeydi. Kaç darbe yediğinizi saymak, tesbit etmek mümkün değildi. Çünkü darbe üstüne darbe yemiştin. Bazı uzuvların, bazı parçaların vücudundan ayrılmıştı. Kafatasında sağlam bir yer yoktu. Onca kan kaybetmene rağmen, yaraların hafiften kanıyordu. Yüce mevla'nın emri gereği, şehidler ölmez ya, kanayan yaraların sanki ölmediğinin belirtisiydi. Canlı ve dipdiriydın. Sadece konuşmuyor ve hareket etmiyordun, o kadar. Boyun kısmından, üst üste öyle darbeler almıştın ki, 10-15 santim uzunluğunda deri ve et parçaları omuzlarının üzerine sarkıyordu. Sanki kopup düşecek gibiydiler. Belki de bir kısmı kopup düşmüştü. Kulak kısmındanda üst üste darbeler almıştın ve kulağının bir kısmı ortada yoktu. Üst üste gelen satır darbelerinden, derisiyle birlikte kafatası kemiğinin de yer yer kopup, ayrılmıştı. Kafanda sayısız, satır darbesi vardı. Yüz kısmında ise nisbeten azdı. İki kolun da baştan başa doğranmıştı. Onları açık halini görmedim. Dikişli halini gördüm ancak! Kolların bir kaç sıra halinde, baştan başa dikişliydi. Özellikle eklem yerlerine dikey

darbeler indirilmişti. Amaçları, kollarını bir daha çalışamaz hale getirmektir her halde. Olur ki, takdir-i ilahi; ölmeyebilir, yaşayabilirdin. Öyleyse sakat kalmalıydın. Böyle arzulanmışlardı. Parmakların kesilip düşürülmüştü. Hepsini koparmak istemişler, hepsine darbe inmişti. Fakat bir kısmı kopmuş, bir kısmı da kopmak üzereydi. Dikiş telleriyle vücuduna tutturulmuştu.

Asıl öldürücü darbelerden ikisini sağ yanından yemiştin. Satırları vücudunun içine iyice batırıp içerde çevirmişler. Bu darbelerle ciğerin, doğram doğram olmuştu. Şehadete kavuşmadan önce devamlı kanadıklarını duymuştum. Meğerse ne kanaması, zaten ciğerlerin doğranıp, kan pıhtıları haline gelmişti. Bu ciğerlerle hayata geri dönmek mümkün müydü?

Aynı darbelerden bir kaç tane de karın bölgesinden ve sol taraftan almıştın **Ferid'im**. Bu sefer hedef kalbindi. Kalbine saplamak istemişlerdi, satırları... Gel gör ki, takdir-i ilahi kalbin değilde miden doğram doğram olmuştu. İlk ameliyata alındığında mideni dikmişlerdi. Fakat ne çare? Sadece mide değil ki doğranan!... Seni yaralı halinle ilk görenler, bağırsaklarının dışarda olduğunu söylemişlerdi. Kamına inen darbelerle bağırsakların dışarı atılmıştı. Düşün ki doktorlar, mide ameliyatı için, yeni bir yara açmaya gerek duymamış. Satır yaralarından içeri girmişlerdi. Belden aşağı kısımlara da bir kaç darbe indirmişlerdi. Bunlardan birisi satırın 12 santim içeriye sokulması şeklindeydi. Asıl amaçları seni katletmek olsa gerek ki darbelerin çoğu, baş göğüs, karın kısmında idi. Ve bir değil, bir çok öldürücü darbe indirmişlerdi. O parçalanmış vücudunun en ince ayrıntılarına kadar anlatmaya ne kalemim, ne kâğıdın ne de benim tahammülüm kaldı. Cesedi gören ve duyan her keste şu kanaat kesinleşmişti: Hiç bir insan, hiç bir insanı bu şekilde doğramaz. Amaç öldürmek dahi olsa, bir insan bu şekilde öldürülemez! Bir müslümanın, başka bir müslümanı veya bir insanı bu hale koyması asla düşünülemez., kabul edilemez. İslam böyle bir hareketi, değil müslümana, insanlara hatta hayvanlara karşı bile yapmayı yasaklamış, haram kılmış. Sabahın erken saatlerinde cenazeyi almaya gelenler arasında, ani bir hareketlilik ve yeni bir nefret ve la'netleme dalgası yayılmaya başladı. Evet... Bir müslüman daha doğranmış ve anında şehid olmuştu.

Evet, bu sefer kurban **Molla Ahmet Işıktı**. Bir müslümanın bakkal dükkânında ücretle çalışır, 4 çocuğunun geçimini sağlardı. Cuma sabahı dükkânı açıp, eşyaları dışarı çıkarırken, satırlarla saldırıp, vücudunu doğramışlar, katletmişlerdi.

Bu acı haberle birlikte cenazelerin Abide Camii'ne kaldırılacağını ve Cuma namazı'ndan sonra Alıpınar Mezarlığı'nda toprağa verileceği haberi geldi. Bu mübarek cuma gününde, iki mazlum şehidi birlikte, bir yerde toprağa verecektik. Ateş almış, yanıyordu içimiz. Bu yangın, sizin şehid oluşunuza değil, sizi katledenlerin İslam adına ortaya çıkışlarına ve bu zulmü bu ad altında yapışlarına idi.

Öğlene doğru, cenaze hazırlanmıştı. Hastahanedan alınıp, camiye götürülecek. seni koymak için ne özel bir tabut ne de götürmek için özel bir araba vardı. Cenazeni morgun sedyesinden ambulansın sedyesine aktardık. Şehre doğru yola çıktık.

Ambulansın arkasında üç dört tane taksi vardı. Garip bir yolculuktu bu. Garip yaşamıştın, garib gidiyordun. hastahane ambulansı ve sedyesiyile taksiler eşliğinde... Camiye ulaşmıştın, fakat cuma namazı kılacak halin yoktu, böyle bir mükellefiyetin de yoktu. Sen artık rabbine kavuşmuştun. Şehid olmuşsun.

Cuma namazını müteakiben cenaze namazını da kıldık. Sen hâlâ garib yolculuğuna devam ediyordun. Caminin tabutuna konmuşsun. Üzerine camiden alınan örtü konmuş, o örtünün üstüne de tam tabutu kapatacak şekilde iki tane "Lailahe Illallah" bayrağı sarılmıştı. Artık götürülmeye hazırdın. Mezarlığa kadar omuzlarda taşınacaktın. Tabutun omuzlara alınır alınmaz, feryad koptu. "**Allah-ü Ekber, Allah-ü Ekber, Allah-ü Ekber, Muhammedün Resulullah**"

Diyarbakır hep birden ağlıyor. ve tek bir sesleriyle inliyordu saanki. Her bağırsı anında yumruklar, kolları omuzlardan koparıncasına havaya fırlıyordu. Boğazlar yırtılıncasına tekbirler getiriliyordu. Yol yarı edilmiş, feryadlar hiç kesilmeden sürmüştü. Çevredeki halkın bir kısmı cenazenin kim olduğunu ve kimler tarafından katledildiğini bilmiyordu. Bir

anda "la ilahe illallah"ın ardından "Zalimler la'netullah" feryadı yükseldi. Artık herkes kendinden geçmiş, zalimleri la'netliyordu. Cenazenin arkasından, yaşlı, çocuk, kadın, erkek halktan herkesim vardı.

Mezarlığa yaklaşıncı, saatlerdir mezarlıkta bekleyen bayanlar, bir anda ağlamayı kesip eğik başlarını kaldırarak ayağa kalktılar. Ve getirilen tekbirlere ve tel'ine eşlik ettiler.

Ahmet'in cenazesi doğrudan mezarlık yanındaki camiye getirildiği için, müslümanların bir bölümü burda idi. İki şehidin tabutu ve müslümanlar bir araya gelince tekbir seslerinden yer yerinden onuyordu a deta...

Sağ olsaydınız da bir görseydiniz ki, devlet güçleri ne önlemler almamıştı ki orada..

Mezarlığın önüne koca bir panzer dikilmişti. Mezarlığın dört bir yanı polis otolarıyla ve polisle çevrilmişti. Sivil resmî, sakallı, sakalsız bir sürü polis vardı etrafta...

Mes'elenin düşündürücü ve kuşkulandırıcı yönü şu ki, iki müslümanın katilleri hâlâ gezerken, devlet güçlerini katillerin üzerine değil de cenazelerin ve mazlumların üzerine göndermişti.

Ve defnettik cenazeleri... Tekbirlerle, dualarla en son kalabalıktan biri konuşma yaptı.

Zulmün her türüsüne karşı çıkmaya davet etti bizleri. Biz de tekbirlerle karşılık verdik.

Sabır ve hiddet, son noktaya gelmişti artık. Bir anda **"Zalimler için yaşasın cehennem!"** haykırışı kulakları çınlattı. Defalarca tekrar edildi. Dağılma zamanı gelmişti ve sorular yumağı bir değil binlerce...

XX

FERİDUN NERGİZ

1967'de Diyarbakır'ın merkeze bağlı Alipınar köyünde dünyaya gelen Feridun

Nergis, ilk tahsilini Alipınar İlkokulu'nda yaptı.

İlkokuldan sonra, diğer yoksul köylüler gibi, önüne gelen her işi yaptı. Geçimini sağlamanın küçük yaşlarda başladığı bu köyün (şimdi mahalle) tüm çocukları gibi, O da daha ortaokul çağındayken, bu dertle tanıştı. 19 yaşındayken evlendi.

1986'da askere gittikten sonra hayatı değişmeye başladı. Artık belli bir hedef için yaşamaya başlayan Feridun Nergiz'in durumu, ekonomik olarak hiç değişmemesine rağmen, kültürel olarak değişmeye başladı.

İslami bilgi ve bilincin pratik değerini kavradıktan sonra, bunun toplumsal yansımaları gerçekleştirilmeye başladı. Seyyar satıcılık yaparken bile, tebliğ yapmaktan geri durmayan Feridun, şehadetine kadar bir çok insanın hidayetine vesile oldu. Fakir yaşantısından, hiç bir zaman şikayetçi olmadı. Bilâkis, eşiyle beraber İslamî bir hayatı sürdürmekten, fakirlikle bile olsa, oldukça memnundu.

Bir ara açtığı ciğerci dükkânını işletirken, İslamî uğraşlarından ötürü, **"faaliyetimizi engelliyor"** gerekçesiyle ulusalcı-marksistler tarafından dükkânı taranınca **"Ya bizim düşüncemize hizmet edeceksin veya seni öldürürüz"** şeklindeki tehdide, boyun eğmeyerek, burayı kapatıp, tekrar seyyar satıcılığa başladı. Akrabalarının **"vaz geç bu yoldan"** demelerine karşılık, **"Bu yolda ölmek var, geri dönmek yok!"** dedi.

Şehadetinden üç dört ay kadar önce, yeniden bir dükkân açtı. Bu sefer, Züccaciye işinden geçimini sağlamaya gayret ediyordu. Burada da, İslamî toplumsal sorumluluğun gereklerini yerine getirmeye çalıştığı için, eli satırlı zalim güçlerin saldırısına uğradı. Başından, vücudunun diğer yerlerinden aldığı onlarca satır darbesi, O'nun şehadetine vesile oldu.

Cenazesi, kalabalık bir müslüman topluluğun tekbirleri eşliğinde, Abide Camii'nde kılındı. Cenaze namazından sonra, kalabalık cemaatin tekbir ve tehlilleriyle, Alipınar mezarlığında toprağa verildi.

XX

KAYNAK:Hira Dergisi-Kasım 1993 Sayı:8 Sayfa:18

Feridun Nergiz'in eşiyle roportaj:

Sizi biraz tanıyabilir miyiz?

Bismillahirrahmanirrahim. Allah'ın rahmeti ve selameti, tüm müslümanların üzerine olsun. Adım **Fatma Nergiz**, ortaokul 3. sınıfta öğrenimimi yarıda bırakmak zorunda kaldım. Ferid'le evlenirken islami bir anlayışımız yoktu. Evlendikten sonra askere gitti. Askerliğinden 6 ay geçmişti ki, islamdan söz etmeye başladı. Askerdeyken kitab göndermeye başladı.

Eşinizin çevresi üzerinde etkisi nasıldı?

Ferid, zaten önceden de namaz kıldığı, kahve, kumar gibi kötü alışkanlıkları olmadığı için, çevresi tarafından sevilirdi. Askerden döndükten sonra, ikimiz de de değişiklikler olunca; bu, akraba çevresinin dikkatini çekti. O sakal bırakıp, ben de çarşaf giydikten sonra, epey tedirgin oldular tabii...

Bu, onların geleneksel bir islami anlayışa sahip olmalarından kaynaklanıyordu. Sonraları daha da çekindiler.

Peki bu islami yaşantıyla birlikte, çocukların eğitiminde de bu ilkeleri hayata geçirebiliyor muydunuz?

Çocuklar, henüz küçük olduğu için, onlara bir şeyler anlatmak veya kitab okutmak mümkün değildi. Çocuğa ne anlatacak ki? Esasında ailede bir islami yaşantı varsa, bir iki yaşındaki çocukta, haliyle buna katılacak ve ister istemez, bu terbiyeyi alacak. Yani bu doğal bir şekilde gelişir, özel bir çaba sarfetmeye gerek kalmadan... Bunun için islami yaşamak lazım! Ferid'in çocukları için yaptığı, onları sevgi ile bağrına basmaktı.

Peki eşinizin şehadete bakış açısı nasıldı?

Ferid'in her zaman söylediği şey şuydu: "Biz ölümü yeterince düşünmüyoruz. Eğer yeterince düşünseydik, Allah yolunda O'nun rızasını kazanma yolunda daha çok çaba gösterirdik!" Bu davaya inanan tüm müslümanların en büyük arzusu şehadete ulaşmaktır. Gerçi O böyle bir isteği izhar etmedi. Ama, tavırlarından O'nun şehadeti arzuladığı anlaşılıyordu.

Bu şehadet olayından sonra neler hissediyorsunuz?

Şehadetten önce bunu çok düşünüyordum. İnsan bu kadar yıllık hayat arkadaşı, dava arkadaşı, bir çok özel şeyi paylaştığı arkadaşını kaybedince,; doğal olarak, ilk etapta zor geliyor. Ama yine de şehadet mertebesiyle, Allah'ın katına ulaştığı için şükrediyorum. Ölüm zaten er geç bulacaktı O'nu... Bunun şehadetle gerçekleşmesi en güzeli...

Defin olayı sırasında polislerin kadınları mezarlıktan çıkarmaya çalıştığını söylediler. Bundan biraz söz eder misiniz?

Defin sırasında polisler mezarlığa geldiler ve kadınların mezarlığa girmesinin yasak olduğunu söylediler.

Peki buna gerekçe olarak neyi gösteriyorlardı?

Sözüm ona, İslam'da kadınların mezarlığa girmesinin, haram olduğunu söylüyorlardı. Tabii, o anda Allah razı olsun, bir bacı müdahale edip tersledi. Amirlerinden aferin de alamayınca sıvıştılar.

Ailesinin şehadete ilişkin tepkileri oldu mu?

Tabii, geleneksel bir yaşantıya sahip oldukları için, rahat yatakta ölmesinin, bu şekilde öldürülmesinden, daha iyi olduğu kanısındalar.

Size bir müdahale oluyor mu?

Benim islami yaşamama ve islam için çalışmama müdahaleler oluyor. Elbette canı veren Allah, mutlaka benim rızımı da verecektir. Benim bundan endişem yok. Benim tek endişem, islami uğraşlardan, geri kalma korkusudur.

Son olarak müslümanlara bir mesajınız var mı?

Tüm müslümanlara mesajım şudur: Bu yolda safların daha da kenetlenmesi gerekir. Zorluklar kimseyi korkutmasın, aksine daha da güçlü kılsın.

Allah razı olsun. Bizim de tek dileğimiz şehidlerimizin tüm müslümanlara rehber olmasıdır.

Rop: Fadime Karakuş

Kaynak: Hira Dergisi-Kasım 1993 Sayı:8 Sayfa:18

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

FEVZİ BEKTAŞ: ? - İSTANBUL

Bakırköy İmam Hatip Lisesi Müdürü olan Fevzi Bektaş Hocamız, kör anarşinin kirlî ellerinin kurbanı olarak şehid olmuştur. Geçtiğimiz haftalarda meydana gelen olay, tüm camiamızı ve ailesini üzüntü içinde bıraktı. Fevzi Bektaş, o gün iki İmam Hatip lisesi müdürü ile buluşmak için, Beşiktaş'taki bir kahvehaneye gelmiş, ancak kendisine burada şehadet şerbetini içmek nasib olmuştur.

Hayatı boyunca, İslam'ın yiğit ve şanlı mücadelesini engel tanımaksızın sürdürdü. Düzenin görevli bir memuru olması, O'nun mücadelesinin şuuruluğundan, azminden bir şey kaybettirmedi. Bu büyük davayı taviz vermeden yürüten hocamız, bir gün okulu denetlemek üzere gelen müfettiş, okulun duvarlarında bulunan bir hadis-i şerifin yazılı olduğu tabloyu kaldırmak için baskı yapınca: **"Beyefendi burası İmam Hatip Lisesi'dir. Buradan ülkenin imanlı nesli yetişiyor. Bu gördükleriniz, Peygamber Efendimizin mübarek sözleridir. Kendinize geliniz."** demiştir. Mücadelesini Allah rızası için, tüm engellemelere rağmen sürdüren hocamız ve değerli büyüğümüz; düzenin paralı, kravatlı, fotr şapkallı anlayışına değil, insanın anlayışına değer verdi. O'nun için söylenecek sözler böyle satırlara sığdırılmaz.

Okulundan tüm talebelerinin ortak görüşü: **"O gerçek bir dava eri ve mücahid bir hocamızıdır."** şeklindeydi.

Talebelerinin gönüllerine taht kuran bu değerli mücahidin ardından, son vazifelerini yapmak için, Edimekapı Mihrimah Sultan Camii'nde ilkindi namazından sonra cenaze namazını kılmak üzere toplandılar. Düzenin eli kanlı zorba polis ve jandarması, tüm müslümanların karşısına dikildi ve hocalarına son görevlerini yapmalarını engellemek için; küfür ederek, coplarla saldırdı. Ancak vazifesinin idrakinde olan talebeleri ve müslüman halk, kuru patırtıya pabuç bırakmayarak direnmişler ve **Fevzi Bektaş Hoca'mızı Topkapı Aile Mezarlığı'na defnetmişlerdir.**

Konu ile ilgili olarak İstanbul Akıncı Liseliler Birliği Merkez Komitesi bir açıklama yaparak, olayı nefretle kınamışlar ve şu basın bildirisini yayınlamışlardır: "Müslümanın zora talip olduğu, Cenab-ı Hakk'ın bu davayı dağa taş a tebliğ ettiğinde; dağların bu davanın ağırlığından, paramparça olduğu görülmüştür. İşte bu mukaddes davaya, insan sahip çıkmıştır. (Müslüman sahip çıkmıştır. Akıncı sahip çıkmıştır.)

Bu dava, elbette kansız yürümez, elbette şehidsiz olmaz. Metinsiz, Erdoğansız, Bektaşsız olmaz." Akıncı da bu davanın idrakinde, talabesiyle, hocasıyla; yeryüzünden fitne ve fesat gidinceye kadar mücadeleyi sürdürecektir."

KAYNAK: Akıncılar Dergisi- 4 Ocak 1980 Sayı:10

GIYASEDDİN UĞUR - 21 Ocak 1994-BATMAN

SELAM GAZETESİ 23. sayı 6 Şubat 1994 sayfa 12 (Resim var)

Geçtiğimiz hafta Batman'da yörenin tanınmış müslümanlarından Gıyaseddin Uğur silahlı dört kişinin saldırısı sonucu şehid edildi.

Uzun süredir mechul kişiler tarafından tehdit edilen Gıyaseddin Uğur, elektrikçi kılığında eve gelen kişiler tarafından çocuklarının önünde hunharca taranarak şehid edildi.

Uzun yıllar bölgede islami faaliyetleriyle temayüz eden, her kes tarafından sevilen bu müslüman sonunda faili mechul cinayetler kervanına katılarak susturuldu. Bölgede oynanan karanlık oyunların kurbanı olan Gıyaseddin Uğur'un cenazesi ve taziyesine çeşitli bölgelerden çok sayıda müslüman katıldı.

xx

HIRA DERGİSİ-Şubat 1994 Sayı:11 Sayfa:9

ŞEHİD GIYASEDDİN ŞEHİDÇE YAŞADI

Henüz hayattayken yüz yüze gelmek veya hatırlamak istediğimde O'nu görürdüm.

Çünkü hayattayken de şehidçe yaşadı. Yaşamının her anında bir şehid hali vardı.

Şehid Gıyaseddin bir volkandı. Ateş püsküren değil, iman püsküren bir volkandı.

Cesaret fişkıran.. O'na öldürüleceği söylendiği zaman, hep aynı cevabı verirdi:

"Benim yolum bu!..."

Böyle bir şehidi anlatırken şüphesiz 'dili geçmiş zaman kipi'ni kullanmak, çok ağır geliyor ama, kalem çaresiz, ben çaresiz. Başka bir alternatifim yok.

Bazen karşılıklı oturduğumuzda, O bir yere dalarken, ben de yüzüne bakardım.

Şehadetini düşünür dururdum. Benim elim nasıl varacak O'nu yazmaya diye... Hep

Allah'dan geç olmasını dilerdim, ayrılığın... O ise umurunda değil... Bu volkanın

sıcaklığıyla... Allah'ın yardımıyla... Yarına göndermede bulunduğum umudlarla...

O'nun qadirşinaslığına hep gıpta ile baktım. Kendi babası yaşında bir insanla nasıl

konuşabiliyorsa, aynı şekilde, henüz ilkokul yaşlarında bir çocukla bile oturup

konuşabiliyordu. Ama arkadaşça, dostça... Böyle birisinin yokluğunu duyumsamak, çok acı ama, ilahî Vahyin gereği, bu, bizim şuurunda olmadığımız 'dirilik'ten ötürüdür, diye düşünüyorum.

Tesellisi olmayan bir ademiyyet en acı verici bir olgu olarak karşıyor, teşevvüş içinde olan duygularımın arasına...

Garzan'ın münfid topraklarında yetişen bu yiğidin ardından söylenecek o kadar çok şey var ki, hepsini kağıda dökmeye kalem direniyor.

Şehidçe yaşamının künhüne varabilmek için O'nu yakından tanımak yeter de artar.

Ama gel gör ki, bu kadar yakından tanıtabilmek için ne gücüm var, ne de mecalim.

Doruğa ulaşan cesaretiyle, kafirlerin ve zalimlerin gözünde çok daha büyüktü. Hemhal

dostlarının gözünde olan büyüklüğünden çok daha büyük O'nu, bırakın dostun

gözünde, düşmanın gözünde bile bu kadar büyük yapan neydi?

Davasını iyi bilen ve bildiğini anlatabilen yapısı ve bunun da ötesinde, davasının hak

ve doğru olduğuna, sonuna kadar güvenen bir kişiliği vardı. O'nun bu kendine güveni

(ideolojisine güveni) ister istemez, karşıt herhangi bir düşünceyi savunanı, kendi kendi ile çelişir hale getiriyordu. Kendisi için hayatın hedefini şöyle dile getiriyordu:

"Allah'ın rızası arzumuz,**Muhammed (a) mürşidimiz****Kuranî hayat davamız****Şehidlerin kabristanı mekânımız..."**

Hayatı boyunca uğradığı bütün iftiralara karşı hep başı dikti. "Gelin ispatlayın!" diyordu.

Müfterilerin buna karşılık yaptığı ise, karşısında dut yemiş bülbüle dönmekti. Ama O yılmadı.

Mekke döneminin o kasvetli ortamını anımsatırcasına, karşı karşıya kaldığı tüm

zorluklara, direnmesini bildi. Tıpkı, Garzan'ın yalçın ve başı dik dağları gibi.. O kadar çok

iftiraya ve manevi işkenceye uğratıldı ki, O, tüm bunlara karşı cevap vermek yerine, kendinden eminliğiyle alını açık bir şekilde yılmadan durdu ve bu yılmazlığı O'nu keskin bir kılıç gibi biletti...

Ve hayatı, baştan başa direnişti. Nefsin garkedici ihtirasından, kahrolası sağırılığa ve ihanete kadar... Her şeye, ama her zaman bir direniş...

21 Ocak.... Ve şehid edildi. bu direnişi söndürebileceklerini zannederek... Elleri kırılacak zalimler tarafından.... Yanıldıklarını göreceklerdir. Nerde görülmüş ki, baştan başa direniş kesilmiş mazlumların direniş alevi sönmüş?

Ve Garzan şimdi mahzun; tasa ve kederden sisler kaplamış Garzan'ı...

Garzan ağlamada, ine ince gözyaşlarıyla İloh Çayı'yla...

Garzan, ömrü boyunca böyle bir yığılı çok zor gördü ve bir daha da zor görecektir!

Ve duyumsamakta şimdi Garzan'ın toprağı, O'nun sıcak kanını içine çekmek istiyor bu kanı...

Ve Garzan toprağı şimdi vuslata ermenin sarhoşluğuyla demlenmiş... Kimi misafir etitğini biliyor.

Bizse değil hazan, yeni bir baharın müjdesi kanın takipçisi...

Garzan toprağı vefalıdır.

Garzan toprağı cefakârdır.

Kucakladığı bu şehidi, bize geri verecek... Adım gibi eminim!

Bize geri verecek binlerce...

Hayat dolu binlerce lüle ile...

Tarih boyunca sulanmakta olan Tevhid ağacına doğru yol buluyor kan...

Ve Garzan toprağı bu geçişe izin veriyor.

Tevhid ağacını diriltmenin karşı konulmaz sorumluluğuyla davranacak bu toprak!

Bir değil, bin çiçek açacak!..

Ve kırmızı güller, şehid Gıyaseddin'den selam getirecek!..

Vefalıdır bu toprak...

Kiminle tanıştığını iyi biliyor.

Qadirşinaslığını gösterecek! Çünkü şehidin qadirşinaslığına aşina oldu.

Şehid Gıyaseddin, Orhan Hoca'nın Pasur (Kulp)'da şehid edilmesinden sonra şunu diyordu, bize kalan yadigârda:

"Gözün arkada kalmasın!

Biz arkadayız,

Davanı sürdüreceğiz!

Senin yolundan ve izinden geliyoruz."

KAVUŞACAĞIZ

ORHAN HOCA'ya duyduğu hasretliği ifade etmeye çalıştığı bu mısralarda verdiği

sözü tuttu. Ve O şimdi dostlarına kavuştu, geri kalan dostlarına bir miras bırakarak...

Ahinde durmayı... Şehidçe yaşamayı bıraktı.

Ve ey şehid!

Senin öpülesi alın ve mübarek yüzün, zalimlerin hafızasına nakşoldu. Bir daha unutmayacaklar; benim unutmadığım gibi... Ben hatırladıkça, belki yüzümü acı bir tebessüm ve ayrılık hasreti kaplar. İçimi çekerim. Ama onlar hatırladıkça, uykuları kaçacak; gece yarları yataklarından fırlayıp feryad edecekler. Bir bardak soğuk su içecekler korkuları yatışsın diye... Silüetin, gözlerinin önünde canlandıkça, bilinç altında bastırılmış duyguların içinden saygıyla beraber bir korku dolaşacak gönüllerinde, donmuş beyinlerinde ve taşlaşmış yüreklerinde...

Kime el kaldırdıklarını o zaman anlayacaklar.

Sen ki, bir kanıncayı bile incitmekten kaçardın.

Sen ki, her şeyden önce, insanlığını kaybetmemiş herkesin kıymetini bilecek kadar qadirşinasın.

Sen ki, sana yıllar yılı zulmeden katillerinin bir tevbesi ile onları bağrına basacak kadar merhametle doluydun.

Sen ki, yumuşaklığın, cesaretin, izzetin bilincin, merhametin, dostluğun zirvesinde taht kurdun.

Ve işte kurduğun bu tahtın karşısında, ezilip büzülecekler ve af dileme yüzü bile bulamayacaklar zalimler!..

Ve mahşer günü, senden merhamet dileyecekler. Belki sen yine onlara merhamet edersin, ama ya Allah!?

Ve şimdi ben, seni tanıdığım için kendimi bahtiyar hissediyorum. Bunu bana nasib ettiği içinde, Allah'a sonsuz hamdediyorum.

Gel gör ki, bıraktığın hatıralar o kadar fazla ki, günün her vaktinde seni hatırlamadan, anmadan yaşamak çok zor!.. Can değer bir dostun, somutunu kaybetmek kolay mı sanıyorsun!

Cennet için yaşamadığını bilmek ayrı bir direnç, cehennem için yaşamadığını bilmek ise ayrı bir aşk veriyor. Tutulduğun o sonsuz ilahî aşkla, yıkadığın imanını ve cesaretini unutmayacağımıza söz veriyoruz.

Davana sadık olduğun kadar, sadık kalacağız. Söz ahiddir. Kanın ise bunu perçinlemiştir. Sana şahidiz. Senin sıdkına şahidiz. ve senin şahidliğine şahidiz. Bu şahidliği kanımızla yapmaya hazırız.

XX

Hıra Dergisi Ekim-Kasım 1994 Sayı:14 Sayfa:29

"Gün gelir de kurumuş bir papata, çınar gibi dağları, ovaları gölgelendirir; tevhid bülbülleri, eblîğ şarkılarını, Davûdî nağmelerle, Nemrud'un beynini patlatırcasına söylerler ve örtülü bir vicdan ırkılıp, Hz. Hüseyin gibi Kerbelâlara koşarsa; işte o gün, evet o gün, her kalpte Muhammedî bir papatyanın filizlerine şahid olabilirsiniz."

Gıyaseddin Uğur.

XX

Hıra Dergisi - Şubat 1994 Sayfa:11

Orhan korkmaz Hoca ile ilgili olarak Gıyaseddin Uğur'un Kürtçe bir şiiri var.

XX

Hıra Dergisi- Şubat 1994 Sayı:11 Sayfa:12

Şehid Gıyaseddin Uğur'un Duaları

1-

İlahî!

Şeytanın şerrinden, fasidin fesadından

fasıkin fiskından,

nisa'nın şehvetinden,

kapitalistin cimriliğinden,

diktatörün diktasından,

faşistin teröründen,

komünistin zorbalığından,

yobazın ahmaklığından,

ırkçının taassubundan,

tağutun tuğyanından,

zalimin zulmünden,

münafiğın iki yüzlülüğünden,

bel'am'ın belâsından,

Kârun'un malından,

Firavn'ın gururundan, sana sığınırız.

2-

İlahî!

Sen bize; Muhammedî bir merhamet,

Ebuzerî bir dürüstlük,

Alî'ce bir cesaret, Hüseyinî bir aşk,

Zeynebî bir tebliğ,

Ömerî bir adalet,

Şeh Said'ce bir şehadet,
İmâmî bir feraset,
Rehberî bir izzet,
Haşimî bir siyaset,
Şeriatî'ce bir kabiliyet,
Recaî'ce bir münzeviyet,
Beheştî'ce bir samimiyet;
bunların hepsini bünyesinde toplayan bir şahsiyet nasib eyle!

XX

GÖKHAN SUFÜRLER..... 21 Aralık 1996 OGADEN

Muhterem Nureddin Bey bize kendinizi kısaca tanıtır mısınız ?

--- Ben İstanbul doğumluyum. Fakat aslım Selanik göçmenidir. Atalarımın ne zaman göçtüğünü öğrenemedim. Çünkü Annemin babası da, babamın babası da, İstiklal Harbi sırasında, şehid düşmüşler. Hatta , hiç unutmuyorum, babama şehid maaşı bağlanmıştı. Ben bunu alamam deyip, bağlanan maaşı kabul etmedi.

Açık konuşmak gerekirse, ben de laik kesim diye adlandırılan kesimden birisiydim. Fakat toplumdaki kastedildiği manasındaki laikliği, kabul etmiyorum. Ben laikliği şöyle anlıyorum. Ben kimsenin ibadetine karışmıyayım, kimsede benim ibadetime karışmasın. Yani kimse kimseye müdahale etmesin. Mesela benim ailem, kızım daha önce örtünmüyorlardı, oğlum bunları yaptıramamıştı. Ailem bazen namaz kılardı. Ama beş vakit namaz kılmazdı. Biz böyle bir düşünceye sahiptik. Fakat şimdi hepimiz beş vakit namaza başladık.

--- Ne zaman beş vakit namaz kılmaya başladınız ?

--- Oğlumun şehadet haberi geldiğinden bir süre sonra. Ben, ailem, kızım ve akrabalarımızdan bazıları, beş vakit namaza başladık. Bütün bacanaklarımız ve aileleri namaza başladılar, hepsi şu an kapanmış durumdadır.

--- Yüce Rabbimiz Bakara Suresi 216. ayeti kerimesinde : " Gerçi hoşunuza gitmez ama, size savaş yazıldı (farz kılındı). Bazen hoşunuza gitmeyen bir şey, hakkınızda iyi olabilir ve hoşunuza giden bir şey de hakkınızda kötü olabilir. Allah bilir siz bilemezsiniz. " buyurmaktadır. Evladınızın şehid olması sizin aileniz için hayırlı olmuştur. Şehid oğlunuz; size hayattayken yaptıramadığı şeyleri, şehadetinden sonra yapmanıza vesile oluyor. Şehidin yaşaması budur herhalde.

--- Şimdi her namazımda Alah'a dua ediyorum ki böyle bir çocuğa sahip oldum. 47 yaşından sonra bana, doğru yolu nasib etti. Evladımın mektubu, şehid olmasından sonra elime geçti. Ailemizin bir çok ferdine ve yakınlarımıza çok tesir etti. Bir çoğu namaza başladı.

--- Size belki ters gelebilir ama, başışlayın beni. Şu anda oğlunuz şehid olmuş. Eski hayatınız ile yeni yaşantınızı kıyaslar mısınız ?

--- Şimdi bu sorunuz acı olsa dahi, bir hakikati ifade edeyim. İçim acı dolu olsa da şu andaki hayatımdan memnunum. Ateş düştüğü yeri yakıyor. İçim kan ağlıyor. Fakat ben yine de şimdiki halimden çok memnunum. Akrabalarımın bazı kimseler ilk günlerde bana " Bu gençler kandırılıyorlar. Başkalarını da kandırmasınlar. Televizyonlara açıklamalarda bulunalım. Başka aileler de yanmasın, bunların önüne geçelim hiç olmazsa " diyerek bazı tekliflerde bulundular. Ben ilk günlerde, bunu çok düşündüm. Beynimi çok kurcaladı. İçimde bir savaş yaşıyordum. Şayet, televizyon kanallarına çıkıp " Bu gençleri kandırıyorlar " falan gibi şeyler söyleseydim. Beni seyredenlerin kimisi tasvip edecek, kimisi de etmeyecekti. Gerçek bu, kimisi "Allah belasını versin, bu ne biçim baba. Bir kısmı da böyle bir evladın böyle bir babası var hayret !.. " diyeceklerdi. Toplum, iki değişik tarzda değerlendirecekti.

--- Ben bu noktada size bir şeyler hatırlatayım. Bosna Hersek'teki müslümanlara Sırp'lar 1992'nin Mart ayı sonlarında saldırdılar. Bu saldırıların ilk günlerinde, bir çok müslüman kadınına, kızına tecavüzlerde bulundular. Kadın, çocuk, ihtiyar demeden, masum insanları katlettiler. O günlerde Türkiye'den bir Selami Yurdan kardeşimiz, onların yardımına koştu. O'nun şehadetinden sonra; Türkiye'de insanlar ve müslümanlar, Bosna'ya teveccüh ettiler. Bir çok Türkiye'li genç de Bosnalı kardeşlerine cephede yardıma koştu. Laik, Boyalı basın; devamlı olarak Amerika ve Batı taraftarlığı yapmaktadır. Amerika ve Batı'nın isteği doğrultusunda, bu kardeşlerimizi " Fundamantalistler, Şeriatçılar Bosna'ya gidip, orada eğitim görüp, geri gelerek burada eylemler yapacaklar. Laik devleti yıkıcı faaliyetlerde bulunacaklar " diyerek; günlerce, haftalarca televizyonlarında, gazetelerinde karaladılar. Aradan yıllar geçti. Batı, bilhassa Amerika Bosna'ya müdahale edeceğinde; boyalı basın, yine Amerika'nın istekleri doğrultusunda, Bosna'ya büyük tantonlarla gittiler. Oradaki müslüman kardeşlerimizin çektiği acılar, sıkıntılar üzerine destanlar yazmaya başladılar. Çünkü Amerika böyle istiyordu.

- Şehidik mertebesi peygamberlikten sonraki en yüksek mertebe olsa gerek. Bizi ziyarete gelen yakınlarımız ve dostlarımız " Üzülmeyin ! Ne mutlu size ki şehid olan bir evlada sahip oldunuz. Ne kadar iftihar etseniz azdır " gibi tesellilerde bulundular. İlk günlerdeki üzüntümüz; dostlarımızın bu tür destekleriyle, şimdi bir sevince dönüşmüş bulunmaktadır. **Şimdi bizim evimizde üzüntünün yerini, ibadet aldı.**
- Sizin son olarak söylemek istediğiniz şeyleri öğrenebilir miyim ?
- Bütün ailelere Allah böyle bir çocuk nasip etsin. En fazla bir hafta üzülyorsunuz. Sonra iftihar etmeye başlıyorsunuz.
- Bize, konuşma fırsatını tanıdığınız için, size çok teşekkür ediyoruz.

Ogadin Şehidi GÖKHAN SÜFÜRLER

Doğumu: 19.09.1977 İstanbul

İlkokulu Şair Yahya Kemal ilk ve orta okulunda okur. Orta okulu okul 1. olarak bitirir. İstanbul Kabataş Ticaret Meslek Lisesi'nden mezun olur. Bir müddet Kartalda özel bir müessesede muhasebeci olarak çalışır. Bilgisayarda teknik bir arıza olur, yazdığı bilgileri bilgisayar siler. İş yeri sahibi Gökhan'ı azarlar " sen kasıtlı olarak siliyorsun " der. Gökhan da " ben yalan söylemiyorum. Gelin siz de kontrol edin " deyince, patronu, bilgisayarın başına oturur ve bir miktar yazı yazar, aynı arıza nüksedip yazı kaybolmasına rağmen; Gökhan'la tartışmayı sürdürür. Bunun üzerine Gökhan işten ayrılır.

Babası, Gökhan'ın başka bir işe girip, askere gidene kadar çalışmasını ister. Fakat Gökhan " benim ideallerim var. Ben çalışmayacağım " diye ısrar eder. Babası, oğlunun ideallerinin ne olduğunu daha önceden öğrenmiştir.

Şehadeti: 21 Aralık 1996 Etopya-Dolo operasyonunda.

Şehid'in 09 Ekim 1996 günü yazıp ailesine gönderdiği mektub:

09.10.1996

Esselamü Aleyküm ve Rahmetullah

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Baba, Anne ve kardeşim Gökşen, ben bu mektubu Güney Afrika'dan yazıyorum. Durumumu merak ediyorsanız, sıhhatim ve sağlığım yerinde. Sizlerin de iyi olmanızı temenni ederim. Öncelikle sizlerin bana teker teker, haklarınızı helal etmenizi istiyorum. Çünkü, yola çıkmadan önce size haber vermedim ve sizleri çok üzdüm. Sakın benim için üzülmeyin, hatta tam tersine sevinin. Ben biliyorum ki, yüzde yüz karlı bir iş içerisindeyim ve zerre kadar şüphem de yok. Biliyorum, Rabbim yola çıkan mücahidini geri çevirmez, yolda bırakmaz, ona iki güzel şeyden birini verir. Ya büyük bir ganimetle evine döndürür, ya da onun ruhunu kabzeder ve onu sevdiği şehidler safına yerleştirir.

Bu olaya neden girdiğimi merak ediyorsanız, sizlere anlatayım. Beni bu düşünceye iten tek güzel şey Allah'ın dini olan İslam'dan başka bir şey olmadı. Bu ameli işleme isteği, benden başkasından çıkmadı. Neden mi ? Çünkü hayat benim hayatım. Ahiret te benim ahiretim olacağı için buna benden başkası karar veremezdi ve vermedi de. Allah(cc) Kuran-ı Kerim'de şöyle buyuruyor : " Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve ' Rabbimiz, bizi şu halkı zalim olan kentten çıkar. Bize katından bir koruyucu ver, bize katından bir yardımcı ver ' diyen; zayıf erkek, kadın ve çocuklar uğrunda savaşıyorsunuz ? " Nisa Suresi 75 " İnananlar Allah yolunda savaşırlar, inkar edenler de Tağut (azıtkan) yolunda savaşırlar. O halde şeytan'ın dostlarıyla savaşın, çünkü şeytanın hilesi zayıftır." Nisa Suresi 76

İşte sebeplerden biri bu. Neden mi; çünkü buradaki müslüman halkın durumu, ayette geçenlerden farklı değil. Buradaki insanlar zulüm altında iniyorlar. Halkın erkekleri acımadan öldürülürken, kadınlarına ve kızlarına da tecavüz ediyorlar, çocukları öldürüyorlar. Bu insanlara sırf müslüman oldukları için kıyılıyor. Bu arada bizler de evlerimizde rahat rahat yatalım, yemek yiyelim, gülelim, eğlenelim, gezelim, tozalım. O mazlum halk ta orada, onlara yardım edecek birini beklesinler, bu arada da öldürülsünler ve dünya olanca genişliğine rağmen onlara darken; bana orada oturup, bu olanlara seyirci kalmak ar geliyor ve

bunun akabinde de Allah zaten emrediyor; onlara (bu durum içerisinde olan insanlara) yardım edin, onların yanında azgınlara karşı savaşın diyor. Üzerime farz olmuştu artık. Ve bunu yaptığım için de hiç pişman değilim. Aksine, hayatımın, zor olmasına rağmen, en güzel günlerini yaşıyorum. Elhamdulillah. Diyeceksiniz ki , senden başka bu işi yapacak birileri yok muydu ? Ben de derim ki, var ama, ben değil de neden onlar. Yoksa ölürüm diye mi korkuyorsunuz ? Sakın korkmayın. Çünkü ölüm, insana piyangodan çıkar gibi, tesadüfen gelmez. Neden mi ; ölüm günümüz, saniyesi , dakikası, saati, günü, ayı , yılı daha önceden belirenmiştir. Ne bir saniye ileri gider, ne bir saniye gelir.

Mademki öleceğim ve bu bir defa olacak; öyleyse ölümlerim en güzeliyle ölmek isterim. Nasıl mı ? Şehid olarak .

"Dünya hayatını ahiret hayatı karşılığında satanlar, Allah Yolu'nda savaşsınlar. Kim Allah Yolu'nda savaşır da , öldürülür veya galip gelirse, biz ona yakında büyük bir mükafaat vereceğiz " Nisa Suresi 74

Allah (cc) , şehid olanlara çok büyük ve güzel mükafaatlar veriyor. " Allah Yolu'nda öldürülenlere ölümler demeyin. Hayır onlar diridirler. Ama siz farkına varamazsınız " Bakara Suresi 154

" Allah Yolu'nda öldürülenleri ölümler sanmayın. Hayır onlar diridirler. Rableri katında rızıklandırılır. " Ali İmran suresi 169

İşte ben Allah (cc) büyük mükafaat diye bahsettiğ şeyi, yani Firdevs Cenneti'ni arzuluyorum. Ben cehennem değil cenneti istiyorum. Bundan dolayı da cihada çıktım. Tatil yapmaya değil, savaşmaya geldim. Hala daha savaşmaya gidenin ben değil de; başkaları olmasını istiyorsam, hayır buna ben katılmıyorum. Çünkü ebedi mutlu olanlardan biri de ben olmak istiyorum. Hiç sıkılmadan, hiç zorlanmadan, hiç üzülmeden, hiç korkmadan; rasüllerle, nebilerle, velilerle, sıddıklarla, şehidlerle haşrolup, onlarla beraber cennette olmak istiyorum. Şehidlere; şehid oldukları ilk anda akan tek kan damlasıyla, tüm günahları siliniyor. Hurilerle nikahları kıyılıyor. Başlarına iman tacı giydiriliyor. Bu tacın üzerindeki tek bir taş, dünyadan ve içindekilerden daha değerli ve güzel. Ve onlar 70 kişiye şefaate edebiliyorlar. Kime mi ? Ailesinden, İslam'a göre yaşayan 70 kişiye, ancak müslüman olarak yaşayanlara şefaate edebiliyor ve beraber cennete giriyorlar. **Baba, Anne ve kardeşim Gökşen ve akrabalarım ; sizler düşünün, biz dünyaya nereden geldik, ne için geldik, niçin ölüyoruz, nereye gidiyoruz ?** Düşünmekle bunların cevabını bulamazsınız. Allah (cc) bize Kuran'da söylüyor " İnsanları ve cinleri yalnız bana kulluk etsinler diye yarattım. " Zariyat Suresi 56 Ne için geldiğimizi Allah (cc) bizlere söylüyor. Yalnızca O'na kul olmamızı, kula kul olmamızı, O'na eş koşmamayı, yalnız O'na ibadet etmeyi, yalnız O'ndan yardım istememizi, tek rızık verenin O'nun olduğunu bilmemizi yani LAİLAHE İLLALLAH kelimesini anlayıp, yaşamamızı istiyor. Sizden tek isteğim, İslam'a göre yaşamamızdır. Ben Gökhan (Zeyd) bana dua edin. Rabbim hakkımda hayırlısını versin.

Şehid Gökhan (Zeyd) Süfürler'in Vasiyeti :

Bismillahirrahmanirrahim

Rahman ve Rahim olan Allah (cc)' in adıyla

Allah'a Hamdolsun.

Savaşın ve Rahmetin Peygamberi Hz. Muhammed (sav)'e salat ve Selam olsun.

Selam O'nun Ashabının, Ehli Beytinin bütün LAİLAHE İLLALLAH Tevhidi

Müslümanları üzerine olsun.

Selam Dağlarda kafirlerle cihad eden mücahidlerin üzerine olsun. Allah (cc) ve Rasülüne İman eden ve Hicret edenlere sabr ve sebat versin.

ESSELAMÜ ALEYKÜM VERAHMETULLAHİ VE BEREKATUH

Genelde tüm müslümanların, özelde ise aileme aittir. " Size ne oluyor ki Allah Yolu'nda ve çaresizlik içinde bırakılıp ' Ey Rabbimiz ! bizi halkı zalim olan şu beldeden çıkar. Bize senin tarafından bir sahip gönder. Bize tarafından yardımcı gönder ' diye yalvaran erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda düşmanla savaşmıyorsunuz " Nisa Suresi 75

Müslümanlar ! Burası Oğadin. Tam 4.5-5 yıldır silahlı bir mücadele veriliyor. Gayeleri ise İlayı Kelimetullahı yükseltmek. Dikkat edin kabile savaşı değil. Ve mücahidler sayısız şehid vermişler ve vermeye de devam ediyorlar. Bizler bu dünyanın bir imtihan yeri olduğuna biliyoruz. Ama imtihana kansız, cansız, cihadsız devam ediyoruz. Bu da bizim zilletten kurtulmamızı engeliyor. Karaya oturmuş olan Tevhid Gemisi'ni kanlarımızla yüzdürmenin zamanı gelmedi mi ? Artık, yoksa bizler cennete gireceğimize dair gaybdan haber mi aldık ? Müslüman olmakla kurtulunmuyor. Biz mü'min muttakiler olmalıyız. Dönemimizin öncüleri olalım ki artık Tevhid Gemisi , hareket etsin, yüzmeye başlasın.

" İman edenler Allah (cc) Yolu'nda savaşırlar. Küfredenler ise şeytan (aleyhiline) yolunda. O halde siz (müslümanlar) şeytanın dostlarıyla savaşın. Şüphesiz ki şeytanın hilesi zayıftır." Nisa Suresi 76 O halde gelin kafirlerle savaşalım.

"O halde dünya hayatı yerine ahireti satın alınız; Allah(cc) yolunda savaşır da öldürülür yahut düşmana galip gelirse, ona biz pek büyük bir mükafaat vereceğiz" "Allah Yolu'nda öldürülenlere sakın ölümler demeyiniz. Onlar diridirler. Siz idrak edemezsiniz."

Türkiye'deki müslümanlardan ve ailemden isteğim haklarınızı helal etmenizdir. Benden yana herkese, var sa helal olsun. Sizden isteğim, benden hak talep edenlere istediklerini, paraysa para, malsa mal, ne olursa olsun, vermenizi ve bunu yalnızca Allah (cc)'ın rızası için yapmanızı istiyorum. Allah sizlerden razı olsun. Ailemden istediğim ise; yalnızca müslüman olarak yaşayıp, müslüman olarak can vermeleridir. Çünkü ayette de böyle geçiyor. Ne yaparsanız yapın ama müslümanlar olarak can verin. Faydalı olabilmem, yani şehid olursam, Allah'ın izniyle şefaathakımı; yalnızca müslüman olur, yaşar ve öylece can verirsiniz kullanabilirim. İnşallah Müslümanlar olarak can verirsiniz. Buradaki bütün varlığımı mücahidlere bırakıyorum. Pasaportumu ve vasiyetimi müslümanlara ve aileme ulaştırın. İnşallah aileme bu olay tebliğ edilsin. Ve gücü yeten herkesin, en az bir kaç mücahidi donatacak kadar maddi yardımda bulunması ve dua etmesidir.

Şehadete kadar cihad parolasını sürdüreceğiz.

[illegible]

-- Gökhan Süfürler....: Oğadın'de şehid olmuş.

Babası Nureddin Süfürler : Tel: 294.61.68

Yahya Kemal Mah. Gümüşhane Sokak No:25 Gültepe-İstanbul

GÜNEYDOĞU ŞEHİDLERİ İLE İLGİLİ

Yeryüzü Dergisi 15 Eylül 1992 sayı 22 sayfa 2
Muhammed Sena Mağaç ve Muhammed Said Bozkurt ve Şehid Molla Zeki ile
ilgili mektublar var XXXX Yazılar isimlerine aktarıldı XXXXX
Şehid Muhammed Said Yaşayacak

Şehid Molla Muhammed Sena
Sayfa 4 Bosna Şehidimiz Selami Yurdan

Sayfa 13 Mardin ve Silvan'da dokuz şehid
Diyarbakır'ın Memmer Nahiyesi'ne bağlı Karanas, Silvan'ın Bülbül ve Mardin
Kızıltepe'ye bağlı Girmiş köylerinden kaçınan müslümanlardan dokuzu öldürüldü.
Şehid olan müslümanların naaşları, işkence edilmiş bir halde bulundu.
Karanas Köyü ile Bülbül Köyünden kaçınan müslümanlardan dördünün cesedi Silvan
İlçesi'nin Darköprü Köyü yakınlarında, işkence edilmiş ve bir ağacın üzerine asılmış
olarak bulundu.

Bülbül Köyünden kaçınanlar **Mehdi Çetinkaya ve Misbah** isimli müslümanlar. Bu
insanların yalnızca müslüman oldukları ve namaz kılmak gibi, islami tavırlara sahip
oldukları için, şehid edildikleri tahmin edilmektedir. PKK özel timlerinin bu kişileri
kaçırması sırasında, köy halkı tarafından takip edildikleri ve daha sonra görüşerek
serbest bırakılacaklarına dair söz alındığı bildiriliyor. PKK özel tim görevlileri "Bir kaç
soru sorulduktan sonra" bırakacakları ve öldürülmeyecekleri hususunda "Kürdistan"
üzerine söz vermişler. Daha sonra türlü işkencelerden geçirerek, şehid etmişler.
Güney Kürdistan'da Cahş olarak tanınan ve Saddam'ın polisi olarak nitelenen
PKK'lıların, gerçek yüzleri, kuzeyde de artık ortaya çıkmaya başladı. Yol kesip, kimlik
kontrolü yapan, vergi toplayan ve müslüman halkı sindirmeye çalışan tam bir Cahş
grubu.

2 Eylül tarihinde ARGK imzası taşıyan bir bildiriyle müslümanların hedef alındığı ve
kendileri tarafından katledildiği açıklanmıştır. PKK'nın "özgürlük" veya istiklal
mahkemelerinde yargılanarak, suçlu bulundukları için dört müslümanın öldürüldüğü
vurgulanmakta. Ve özellikle bu tür eylemlerine devam edeceklerini bildirilmekte.
Liderinden örgütüne, mahkemesinden özel timine kadar TC'yi ve şövenist ideolojisini
taklit eden PKK çetesi, bildirilerinde bile "bölge valisi" uslubu kullanmaya gayret ediyor.
Öte yanda aynı günlerde, Mardin'in Kızıltepe İlçesi'ne bağlı Girmiş Köyünden üç
müslüman da yine PKK özel timleri tarafından şehid edildi. Bu müslümanların da kendi
hallerinde insanlar olduğu bilinmektedir.

Mardin'in çeşitli köylerinde çalışıp, PKK'nın Diyaneti'ne (YDK) üye olmayı reddeden iki
imamın daha, şehid edildiği haber verilmekte. Olayla ilgili ayrıntılı bilgi edilememiştir. A.

Mesud

Bir Şehid de Genç'ten

Bingöl'ün Genç İlçesi'nde ikamet eden Nazım Artar isimli müslüman, PKK canileri
tarafından şehid edildi.

26 Yaşında olan şehid kardeşimiz, Oman İşletmelerinde çalışmaktaydı. 23 Ağustos
tarihinde Genç yakınlarında şehid edilen Nazım Artar, bir iş üzerine gittiği Diyarbakır'dan
dönüyordu. Allah Rahmet eylesin. "Şehadet Bir çağrıdır, bütün nesillere." Hasan

Hüseyin-Diyarbakır

XX

Yeryüzü Dergisi 15 Ekim 1992 Sayı 23

Sayfa 10 Şehadet Köprüsü

Silvan'da Beş Şehid

Kürdistan bölgesinin en sıcak bölgesi olan Silvan'da, 20 yaşındaki **Muhammed Celal**
Bahir, Tekel Mahallesi'ndeki Demir Konstüüksiyon Atelyesinde, kaynak yaparken,
uğradığı silahlı saldırı sonucu, şehid edildi.

Geçtiğimiz hafta (7-15 Ekim 1992) Silvan Lisesi öğrencileri **Hanefi Poyraz** ve **Fuat Yaşasın** okul çıkışında şehid edildi. PKK özel timleri tarafından takip edilerek pusuya düşürülen öğrenciler, Kürt halkının hamiliğine soyunmuş, gözü dönmüş Katil PKK militanları tarafından, Kürt Halkı'nın çıkarları (!) uğruna katledildi.

01 Ekim 1992 günü Silvan'da dede ve torun birlikte, kurşunlanarak şehid edildi. Aşağı Çarşı mevkiindeki dükkanında, 75 yaşındaki **Ebedi Korhan** ile 8 yaşındaki torunu **Nuri Korhan**; PKK özel timlerinin, silahlı saldırısına uğradılar. Sabah saat 9.00-10.00 arası yapılan hunharca saldırının, bir gün önce öldürülen iki PKK militanına, misilleme olarak yapıldığı öğrenildi. 8 Yaşındaki Nuri Korhan, tetik çekmeyi ne zaman öğrenmişti acaba? Yoksa katil PKK özeltimleri kundaktaki bebelerden alışkanlık mı edinmişler?

Yeryüzü Dergisi 15 Ekim 1992 Sayı 23 Sayfa 4

Batman'da bir Şehid Daha:

5 Ekim 1992 günü Batman'da bir müslüman daha şehid edildi. Şehid **Fahreddin Çelik**, Hizbullahi kişiliği ve yoğun islami çalışmaları sebebiyle, bölgede sevilen ve saygı duyulan bir şahsiyetti. Mazlum halkımıza, İslam'ın evrensel mesajını ve kurtuluş müjdesini, büyük bir aşkla taşıyan **Fahreddin** kardeşimiz, bu faaliyeti sebebiyle; gerek TC, gerekse PKK özel timleri tarafından, defalarca tehdit edilmişti. Baskı ve tehditlerin yolundan döndüremediği **Fahreddin Çelik** kardeşimiz, geçtiğimiz pazartesi akşamı, evinin önünde, kahpece vurularak şehid edildi. Tetige uzanan kafir eller, Allah'ın nurunu söndürmeye çalışıyorlar. Ancak kafirler istemese de, Allah Nurunu tamamlayacaktır.

Yeryüzü Dergisi 15 Ekim 1992 Sayı 23

Sayfa 11 Diyarbakır Ka'bi de Üç Şehid:

Diyarbakır merkeze bağlı Ka'bi (Bağıvar) Nahiyesi'ne 22 Eylül gecesi baskın düzenleyen PKK özel timi, köy kahvesinde, kimlik kontrolü yaptı. Elleri isim listesi de bulunan **Cağışlar**, altı müslümanı yanlarına alarak kaçırdılar.

Kaçırılan müslümanlardan üçü, çeşitli işkencelerden geçirildikten sonra şehid edildiler. Olay şöyle gelişti: Akşam saatlerinde nahiyedeki işbirlikçileriyle birlikte, nahiyeyi basan PKK özel timi, önce camiye saldırdı. Cami kapısını kırarak içeri girdiler. Orada kimseyi bulamayınca, işbirlikçileriyle birlikte kahveye girerler. Daha önceden hazırlanmış olan listelerine bakarak, altı müslümanı, köy halkından ayırıyorlar. Köy halkı onlara müdahale eder. Daha önceki müslümanları götürürken uyguladıkları mazereti, kabileleri de ileri sürerek "götürüp bir kaç soru sorup tekrar bırakacağız" derler.

Müslümanların ellerini bağlayarak, kendilerini bekleyen bir minübüse bindirip götürürler. Bir evde işkence yapılır. Sanki TC güvenlik birimlerinin işkencehanesine düşmüştür müslümanlar.

Müslümanların karşı çıkmaları, onları yalanlamaları ve gerken cevabı (özellikle Şehid **Hacı Toprak**'ın) vermeleri, PKK özel timini çileden çıkarır. Müslümanların "nasıl olsa bizi öldüreceksiniz, neden işkence ederek eziyet ediyorsunuz?" sorusuna, TC mantığıyla hareket eden PKK'lılar: "TC'de bize böyle davranıyor" cevabını verirler.

Ka'bi Köyünden yaralı **Siddik Beyazyüz**'ün babasının, baskı zulüm ve horlanmalar karşısında, yanına alarak koruduğu ve kolladığı köylünün oğlu **Muharrem Bozan**, müslümanlara işkence ederken yüzündeki kefiyeyi de çıkararak, "yüzüme bakında kim olduğumu görün. Merakınız gitsin, nasıl olsa sizi öldüreceğim" der.

O gece ve ertesi gün müslümanlara çeşitli işkenceler yaparlar. Müslümanlar işkence altında, imanlarından ödün vermeyerek "Müslüman olduklarını ve islami yüceltmek istediklerini" haykırırlar.

Bu arada PKK özeltiminden bir kişi, silahını **Hacı Toprak**'ın sırtına dayayarak: "PKK'nın yüksek adaletine sığındım. Biji Apo" de, 'seni serbest bırakayım' teklifini yapar. Teklifi reddederek Tekbir getiren **Hacı Kardeş**, oracıkta şehid edilir. Bu esnada diğer müslümanlar da taranır. Müslümanların öldüğünden emin olan PKK özel timi, olay yerinden ayrılır. Olayda **Davut Ayzit**, **Hacı Toprak**, **Hüsamettin Beyazyüz** şehid olurlar. **Siddik Beyazyüz** ve **Hamza Toprak**, yaralı olarak kurtulurlar.

Olayda delik deşik olarak yaralı kurtulan Hamza Toprak ve Sıddık Beyazyüz, ikiyüz metreyi aşkın sarp yamaç ve dikenlerle dolu yolu; sürünerek, Allah'ın yardımıyla çıkarlar. Yoldan geçen arabalar yaralıları almak istemez. Daha sonra, Van plakalı bir kamyon, yaralıları alarak hastahaneye kaldırır.

Şehidlerin akrabası olayı şöyle yorumluyordu: "Biz onların şehid olmasına üzülmiyoruz, belki de böylesi daha hayırlıdır. Üç kişi kaybettik ama, üç bin kişi kazandık. Şehidin kanının bereketli olduğunu böylece görmüş olduk"

Yaralıları hakkında da şunlar söyleniyordu: "Allah onlara yardım etmiştir. Onlar o halleriyle, o yolu nasıl çıktılar? Dikenli ve yokuş olan yolu, biz bile çıkamazdık. Burada bir mucize vardır. O kadar kan kaybetmelerine rağmen, sadece birisine altı litre kan verdik. Allah onlara yardım etmiştir. Biz diğer cenazeleri almaya gittiğimizde, kalabalık olmamıza rağmen, zortaşırdık"

M. Sıddık Beyazyüz olayla ilgili olarak: "Köylüm olan ve babamın besleyip büyüttüğü kişiye dedimki: Sen beni öldüreceksin, ama baban, amcan gibi, benim yanımda oturacaklar, bunu nasıl açıklayacaksın?" deyince, "Onu bilmem, seni uzun zamandır ele geçirmeyi düşünüyordum. Artık seni kimse elimden kurtaramaz, seni öldüreceğim" dediğini aktarır.

İşte böyle zıt kişilik ve aşağılık kompleksli insanları bünyesinde bulunduran PKK, müslümanlara yönelik eylemlerini artırmaktadır.

Müslümanlara "İşbirlikçi" iftirasını atanlar, kendi ihanetleri içerisinde gerçeği itiraf ve kabul etmektedirler.

Bunu kanıtlayan ve destekleyen bir haber de 30 Eylül'ünkü Gündem Gazetesi'nde yayınlanan haberdır. Haberi aynen aktarıyoruz: "Gaziantep'te iki Hizbi-Kontra elemanı, taşıdıkları ruhsatsız silahla birlikte yakalandılar."

Allah, yalanlarını bazen kendi ağızlarıyla, onlara söyletir. Bunlardan biri de budur. Kendi gazetelerinde yayınladıkları gibi müslümanlar, TC ile işbirlikçi değildirler. Olsa olsa PKK yönetiminde batı uşakları vardır ve onları yanlış hedefe doğru kilitliyordur. Kafirlerin bir hesabı varsa, Allah'ın da bir hesabı vardır ve Allah'ın hesabı çetin olacaktır.

A. MESUD/ DIYARBAKIR

XX

Yeryüzü Dergisi 15 Kasım 1992 Sayı 24

Sayfa2 Okuyucu Mektupları:

Şehid Molla Şeyhmus

Bu şehid öyle bir yolda yürüdü ki, tüm zorlukları ve sıkıntıları dinlemeden, davasında devam ediyordu. Şehid edildiği ve ikamet ettiği Kızıltepe'de ilk islami mücadeleyi başlatan ve sayısız musibetler içerisinde ailesiyle beraber sabreden, Allah eriydiler. O'nun daima belam ve sahte aydınlar karşı katı bir tutumu vardı, zalimlere karşı bir şey yapmadan, canıyla ve malıyla kendini ortaya koymayan kişinin, zillet içerisinde yaşayacağını söylüyordu.

O şehid edilmeden 17-18 saat evvel, beraber yanyanaydık. O esnada bana dedi ki:

"Biliyormusun? benim yaşıtıların olan kardeşlerim, hepsi şehadete kavuştu.

Acaba bana da bu mukaddes şerbet nasib olur mu?" Ve ertesi gün 4 Ekim 1992 günü kalles PKK timleri; kendilerine, elektrik memuru süsü vererek, evine girip, O'nu haince şehid ettiler. Ve biz diyoruz ki: Ey şehid gittin, ama yerine sayısızca kendini bu yola adayan genç bıraktın. Ve bu mücadelemiz hep devam edecektir.

Şehidin ardından, üç gün geçmeden Mazıdağ'ın yakın bir köyünde, ilkökul öğretmenliği yapan **A. Vahab** adlı aziz ve değerli kardeşimiz hunharca PKK ve TC köpekleri tarafından şehid edildi. (7Ekim 1992). Biz diyoruz ki: Ey şehidler ne mutlu ki, sizler görevinizi eda ettiniz. Fakat zalimler bunu bilsin ki, islam şehidlerinin kanının hesabını soracağız.

A. Mazlum-Kızıltepe

XX

Yeryüzü Dergisi 15 Kasım 1992 Sayı 24

Sayfa 8-9 Bağır'da ölümsüzleşenler

Geçtiğimiz 22 Eylül 1992 gecesi Diyarbakır'ın Ka'bi (Bağıvar) nahiyesi'nde altı müslümanın kaçırılarak kurşuna dizilmesi ve üçünün şehid olması olayını önceki sayımızda duyurmuştuk.

Rabbimiz Allah'tır denildiği için ölmek: "Burçlar sahibi, gökler, va'dedilen gün Cum'a ve Arefe hakkı için Ashab-ı Uhdud la'nete uğradı. Yalazlı ateşçiler. Hani onlar ateşin çevresinde oturmuşlar ve mü'minlere uyguladıkları işkenceyi seyrediyorlardı. Mü'minlerden intikam almalarının sebebi, sırf göklerin ve yerin maliki aziz ve hamid olan Allah'a inanmaları idi. O, her şeyi görür."

"Erkek-kadın mü'minlere eziyet ve işkence edip de, sonradan tevbe etmeyenler için cehennem azabı, ateşte yanma azabı vardır."

İnkâr edenler tarih boyunca iman edenlere işkence etmiş, öldürmüş veya yurtlarından sürmüşlerdir. Bu olayın bir benzeri de, Diyarbakır'a bağlı Bağıvar Nahiyesi'nde yaşandı. Tarihi seyrine devam eden iman kervanı, Bağıvar'da üç şehid daha kazandı. Oturdıkları kahveye birilerinin bakıp bakıp gitmesi, nedense hiç bir kuşku uyandırmamıştı. Ve o kişi son bir kez bakıp gitti. Az sonra saat 20.30 ellerinde otomatik silahlarla, altı kişi dalıverdiler içeriye. PKK'lı olduklarını söyleyerek kimlik kontrolü yapmaya başlamışlardı. Formalite icabı bakılan kimlikler, ellerindeki isim listesini tutuyordu. Sonra Hacı Toprak, Hüsameddin Beyazyüz, Davut Ayzit, Sıddık Beyazyüz, Mehmet Ok ve Hamza Toprak'ı bir kenara ayırdılar. Bir yandan da müslümanlara karşı olan klasik propagandalarını yapmaya başladılar. "Bunlar şeytandır, bunlar devlet yanlısıdır. "Çok iyi tanıdıkları, güvendikleri, sevdikleri ve bu güne kadar hiç bir zarar gömedikleri müslümanlara "Devlet yanlısı ve şeytan" demeleri kabullenilemezdi. Köyün yaşlılarından Rıza Durmuş karşı çıktı buna. "Bu insanların kimseye bir zararı dokunmadığını, kimseye zulmetmediklerini, hep iyi yönleriyle tanıdıklarını" söylemesine ve "Götüreceklerse, onların yerine kendisini götürmelerini" istemesine rağmen; yaşlı adama oturmasını ve işe karışmamasını, konuştuktan sonra serbest bırakacaklarını, söylediler. Müslümanlar bunun üzerine, konuşulacak bir şey varsa, bunu toplumun karşısında konuşacaklarını ve böylelikle iftiralarda ortaya çıkacağını söylediler. Suçlamaların asılsızlığını bilen PKK'lılar, namluları dayayıp kattılar yanlarına mü'minleri, köy dışına çıkardılar. Kendilerini bekleyen minibüse bindirdiler. Araç, Bozdemir Köyü'ne doğru yola çıktı. İçerdekilerse mü'minlere küfrediyor, hakaretler yağıdırıyorlardı. PKK'lılardan biri oldukça zevklenmiş "Aboneyim, abone" şarkısını söylüyor, alkış tutuyordu. Araç, pamuk tarlaları arasında hızla yol aldı. Müslümanlar elleri ve gözleri bağlı bir vaziyette, araçtan indirilip, bir eve sokuldular. PKK'lılarla gece boyunca tartıştılar. Onların iftira ve suçlamalarını kabullenmediler. Batı uşağı kürt gruplarının Kürt Halkına ihanetini, TC'nin bölgedeki politikasını ve Batılıların orta doğu siyasetini anlatmaya çalıştılar.

Sadece müslüman olduklarını herhangi bir örgüte bağlı olmadıklarını söyledikçe, PKK'lıların kini daha bir artıyordu. İslama hakaret etmeye başlıyorlardı bu kez. İşkenceye başlıyorlardı birden. Bir yandan işkence, öbür yandan küfür ve alay, "PKK'nın adaletine sığının" diye bağırıyorlardı. "Biz yalnızca Allah'a sığınırız. O'nun adaleti sığınılacak tek adalettir" tekrar işkenceye başlıyorlardı. Elleri kolları bağlı olan müslümanların üzerinde tepiniyor, ayaklarını tekmeliyorlardı. O kadar ki yediği darbelerden Hacı Toprak'ın hayaları patlamıştı. Hüsameddin ve Davut, karnı boşluklarına inen yumruklarla yere yığılmışlardı. PKK'lılar böyle bir direnme beklemiyorlardı. Yenik düşmüş olmanın verdiği öfkeyle, ertesi akşam onları traktöre bindirdiler. Mehmet Ok'u elleri ve gözleri bağlı olarak bir yerde bıraktılar. Diğer 5 müslümanı, Silvan yolu üzerinde Kağıtlı yakınlarında bir yerde indirdiler. İşkenceye yığılınca direnen, dillerinden dua ve tekbiri düşürmeyen Hacı Toprak ve Davut Ayzit'i alıp tarlalara doğru götürdüler. Az bir zaman geçmişti ki, seri silah sesleri duyuldu. İman edenler, şehadete adım adım yaklaşmanın iç huzuru ile, rablerine en güzel dönüşle dönen kardeşleri için, dua ettiler. Allah'a sığındılar. O'na yalvardılar. Bir anda kendilerinden uzaklaşan PKK'lılar, yaylın ateşine başlamışlardı. Ağabeyi Hüsameddin'in, kurşun sesleriyle karışmış Tekbir seslerini duydu Sıddık.

Sonra sesler kesildi. Her şey bir an durmuştu. Bütün dünya durmuştu sanki. Her kesin hareketsiz kaldığını gören PKK'lılar, hemen uzaklaştılar oradan. Acılarını gizleyen **Sıddık**, kimsenin kalmadığını görünce, sürüne sürüne ağabeyinin yanına geldi. Öne doğru uzanıp, yumrukleşen elini tuttu. Şehid olmuştu ağabeyi... **Hamza**'nın yanına gitti. **Hamza** yaşıyordu. tükenmeye yüz tutan enerjilerine rağmen, rablerinin yardımıyla, iki yüz metre ilerdeki yola, o vaziyette ulaşmayı başardılar. Yoldan geçen arabalar, yaralıları almaya cesaret edemediler. Kurşunlarla sol bacağı ve sol kolu kırılan, kalbi ve göğsü hizasından da üç kurşun alan ve bir kurşunun da alnından sıyırdığı **Sıddık**, kendini yola uzatmıştı. **Hamza** ise çeşitli yerlerinden beş kurşun yemişti. Sürekli kan kaybediyorlardı. Nihayet Van plakalı bir kamyon, yaralıları aldı. Yaralıları su veren kamyon sürücüsü, onların Allah'ı zikredişlerinden, müslüman olduklarını anlamış, alelacele hastahaneye yetiştirmenin telaşına düşmüştü. Hastahaneye getirilen yaralıları, **Sıddık Beyazyüz**'ün şuuru yerindeydi. Ve ilk andan itibaren, olayı anlatmaya çalışıyordu. Yaralıları ha bire kan kaybediyorlardı. Olayı duyan her kes yığılmıştı hastahaneye **Sıddık** gözlerini hafif aralamıştı ki, **Hacı**'nın ağabeyi karşısındaydı **"Hacı şehid düştü"** dedi... **Davut**'un ağabeyi ile gözgöze gelmekten korkuyordu adeta... O baktı ısrarla... yanına geldi... **"Davut da şehid oldu"** dedi ve akabinde, ağabeyi **Hüsameddin**'in de şehid olduğunu, söyledi. Artık olay tüm boyutlarıyla anlaşılmıştı. Akrabaları ve müslümanlar yaralıların tariflerinden yola çıkarak, sabaha doğru olay yerine ulaştılar. Önce **Hüsameddin**'i buldular. Sonra ellerini arkadan bağlayıp bir direğe bağlanan **Hacı** ve **Davut**'u buldular. Yığılmışlardı üstüste. Gözlerindeki sargı düşmüş ve kucaklaşmışlardı sanki.

Alıp gittiler şehidleri... **Bağvarlılar** sabahın erken saatlerinde, şehidlerin baş ucuna geldiler. Kelimenin tam anlamıyla, mazlumdular bu müslümanlar. Kadınlar feryad ediyor, erkekler gözyaşlarını tutamıyorlardı. Akraba ve köylüler lanet ediyorlardı PKK zalimlerine...

Çünkü bütün köy tanırdı bu müslümanları. **Hacı**'yı tanımayan yoktu ki, **Hüsameddin**'i sevmeyen yoktu ki... O **Hacı** ki köydeki fakirlere, elinden geldiği kadar ilaç yardımı yapardı. Devlet dairesinde çalışmanın bütün avantajlarını, köydeki bütün müslümanlar ve fakirler için kullanırdı. Müslümanların derdleriyle derdlenir, nerede olursa olsun bir müslümanın sıkıntısını, kendi sorunu olarak görür ve bunu paylaşmaya çalışırdı. En belirgin yönlerinden biri de güzel ahlakıydı. Küçük büyük herkese selam verir, hal ve hatırlarını sorardı. Sırf müslüman olduğu için, kendisinden nefret eden PKK sempatanlarına bile, merhametle yakaşırdı. Ne kadar isterdi onla da müslüman olsunlar diye.

Halim selimliğiyle, kimseyi kırmamasıyla tanınan **Hüsameddin**'e bakıp bakıp ağlıyordu **Bağvarlılar**. Yüksek edebi, tevazusu ve olgunluğuyla, bütün müslümanların kalbinde yer etmişti. Amellerini niyadan öylesine uzaklaşmıştı ki, kimse onun bir toplumda, göze battığını göremezdi. Müslümanlara olan sevgisi, bakışlarından okunur, sadece ve sadece Allah'ı ve müminleri veli edinirdi. Toplum tarafından sevilme, takdir edilmek onun için bir hiçti. O sadece gizliyi ve açığı bilen rabbi tarafından, sevilme ve takdir edilmek istiyordu.

Hele **Davut** hiç unutulur mu? O mahzun ve içli bakışlar. Bir müslümanı gördüğünde, hemen ışıltılı olurdu gözleri. Bu korkunç cahiliye ortamında, müminlerin değerini çok iyi bilir, onlarla kardeş olmanın mutluluğu ve asaleti içerisinde hisseder, bakışlarında da bunu yaşatırdı. Sürekli Kur'an okurdu. Onun ayetlerinden aldığı feyizle, takvasını süslerdi. Hepimiz tanırız bu müminleri. Hepiniz tanırırsınız onları... Tağut'a olan düşmanlıkları hiç kimseye karşı yoktu. Çünkü çok iyi bilirlerdi, gerek bölgede gerek batıda, insanların hakk'tan sapmalarında ve küfrî hareketlerde yer alamalarında, Tağut'un etkisi oldukça büyüktü.

Köylüler hayret üstüne hayret ediyorlardı. Nasıl kıydılar bu insanlara. Eli nasıl tutardı adamın. Ama onlar insan değildi ki. İnsanlıktan iz bile kalmamıştı.

Kalabalığı yara yara bir kadın bütün soğuk kanlılığıyla, yüzünde donuk bir tebessüm, şehidinin baş ucuna geldi. Açtı yüzündeki örtüyü, alnından öptü şehidini, "Şehadetin

kutlu olsun" dedi. Bir diğeri çocuklarıyla geldi. And içti şehidinin başı ucunda "Çocuklarımı senin istediğin gibi yetiştireceğim" müslümanlar cevapsız bıraktılar, bebelerin "babam nerede?", "Babam niye gelmiyor?" sorularını. Mü'minler dua ettiler kardeşlerinin ardından. Bir yandan şehadet gibi bir makama ulaştıkları için, onlara gıpta ediyor ve sevinç duyuyor, öte yandan bu mü'minlerin toplumdaki güzel yerlerine ve kafirlerin onlara olan zulmünü hatırladıkça, üzüliyor ve öfkeden yumruklarını sıkıyorlardı. Yine de her şey Allah'ın takdiriyle olmuştu. Ve bir müslümana düşen, Allah'ın takdirine sabretmektir. Sabrettiler mü'minler ve sabredeceklerdi. Yaşatacaklardı bu şehidler kendi aralarında. Çocuklarını şehadet aşkıyla büyüteceklerdi. Ve bu şehidler müslümanların yoluna ışık tutacaktı. En son onlar ve kendileri hakkında şu ayeti okuyarak ayrıldılar mezarlıktan. "Mü'minlerden öyle erler var ki, Allah'a verdikleri ahde sadakat gösterdiler. Kimi bu uğurda canını vermiş, kimi de beklemektedir. Onlar ahidlerini hiç değiştirmediler." Ahzab 23

Abdullah Arslan-Diyarbakır

xx

Yeryüzü Dergisi 18 Aralık 92-1 Ocak 1993 Sayı 25

Sayfa 2 Şehid Hatırlatıyor:

(Şehid Muhammed Emin'in fotoğrafı var)

Şehid Muhammed Emin kardeşimizin, derginizin 20. sayısında bir yazısı vardı:

İslam'a Kurulan Tuzak: PKK başlıklı.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hükmüne karşı gelinemeyen Allah'a hamd olsun, Salat ve Selam Rabbinden kendisine indirileni ölünceye dek tebliğ edene olsun.

Değerli Yeryüzü çalışanları, hareketimiz büyük güçlükleri göğüslemiştir. Yeryüzünde üstünlük ve bozgunculuktan başka bir amaçları olmayan, Allah arzında Allah'a rukû ve secdede edenlerin bulunmasını hazmedemeyen, özellikle Allah'ın kullarını toptan Allah'tan başkasına kul yapan insanları nurdan zulumata sevkeden İslam düşmanları, bize gece gündüz tuzak kurmaktadır. İşte bu İslam düşmanlarından birisi de kafir PKK'dır. PKK Kürdistan'da halk yararına hiç bir şey yapamamıştır. Ne olduysa halka olmuştur. Bu münafık PKK bölgede gelişmekte olan Hizbullahî hareketin önüne geçmek istiyor. Bölgedeki Hizbullahî Direnişi hazmedemiyor. Bölge halkının PKK'ya itimadı ve güveni kalmamıştır. Çünkü halka hep zulmetmişlerdir.

Tüm müslümanlara sesleniyorum PKK'yı (Kürdistan Kafir ve Ermeni Partisini)

lanetleyiniz. Yeryüzü dergisi çalışanları, bölgedeki Hizbullahî Direnişi tüm dünyaya yayınız. Bölge şehidlerini kapak yapınız, kafir ve kan içiciler bilsin ki, Kürdistan'da Hizbullahî bir direniş vardır.

Allah'ın selam ve rahmeti üzerinize olsun.

Namert Bir Kurşun

27 Ekim 1992 günü Batman'ın Mehtap Sineması civarında, iki müslüman üzerlerinin aranması için, bazı komünistler tarafından polise ihbar edilmiştir. Polisin yanlarına gelip, üzerlerini aramak istemesi sonucu, kardeşlerimiz kaçmak istemiş, polisin dur ihtarı üzerine, **M.Nur Koyun** ellerini havaya kaldırıp dumuş ve o anda polis, kallesçe arkadan ateş açarak, onu öldürmüştür. Arkadaşının vurulduğunu gören diğer müslüman, kaçmayı bırakıp, polise ateş etmiş ve iki polisi yaralamıştır. Kendisi de, polis tarafından vurulmuştur. Ve şu anda polis gözetimi altında hastahanede tedavi görmektedir. Olay kesinlikle basın, radyo, televizyonda belirtildiği gibi değildir. Kardeşimiz polis otosuna ateş açmamış, bilakis polis; kardeşimizi kallesçe vumuştur. Şimdiye kadar Hizbullahî müslümanlara devletin işbirlikçisi diyen kafir PKK, bakalım bu kardeşimizin şehadetinden sonra ne gibi yalan ürünü prdpagandalar üretecek.

Ey iman edenler Allah'a ve resûlüne itaat edin, çekışmeyin, yoksa başarısızlığa düşersiniz ve gücünüz gider. Sabrediniz, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.

Cafer H. / Batman

1988 Şırnak, Şehadet, Hüseyin

Yıl 1988. Şımak şehrinde insanlar zillet içinde ve Amerikancı bir islam anlayışıyla yaşıyorlardı. Şundan istifade kafirler, onları kendi himayesi altında yaşatabilmek ve avucuna almak istiyordu. Zulum ve karanlık bir zamanda Şımak'ta bir ışık, bir mücahid doğdu. Bu mücahid, insanları hakk'a çağırıyor, durmadan okuyor, durmadan çalışıyor. Bir yanda dükkanda, öbür yanda arkadaşlarını islam'a çağırıyor ve Kur'an-ı Kerim'i öğrenmeye çalışıyordu. 35 yaşlarında olan bu mücahid, kafirlerin kalbine bir korku koydu. Hakk'ı kabul etmeyen kafirler ve satılmış milisler, bu mücahidi ortadan kaldırmak için, her türlü yola baş vurdular, tehdid ettiler. Son çareyi O'nu şehid etmekle buldular. Bir akşam gecesi, sessiz bir hava, vefasız bir alem, uyuyordu. O'na hain bir tuzak kurdular. Saat 20.30 sıralarında bu mücahid, evden dışarıya çıkarken hainlerin kurşunlarına hedef oldu. O da şehadet şerbetini içti. Allah bize de nasib etsin. Şehid **Hüseyin Tekin** idi. Binlerce hüseyin bu gün başkaldırmışlar, herkes Hüseyin olmuş ve hepsi de bu yolda canını, malını, veriyorlar. Biliyoruz, bizi bekliyorsun. Allah bize şehadeti nasib etsin.

Mücahid Korkmaz-Şımak

DİCLE ŞEHİDLERİ

Derginizin devamlı okuyucusuyum. İslami çevrelerin el atmadığı işçi sorunu ve özellikle Kürt sorununa eğilmeniz çok isabetli ve daha Türkiyeli politikaarınıza da uygun bir davranıştır.

Habil ile Kabil arasında başlayan ve bu güne değin devam eden, Tevhid-Şirk mücadelesi, Türkiye Kürdistan'ında, olanca hızı ile devam etmektedir. Şirk ehli, atalarından tevarüs ettikleri taktiklerle, müslümanları kallesçe ve barbarca şehid etmektedirler. Kendilerini bölgenin sahibi zanneden bu şirk avanesi, bölgede yaşayan Hizbullahî müslümanların bağlı oldukları oluşumlara bakılmaksızın, yalnız Hizbullahî düşüncede oldukları, İslam'ı Kur'an ve Sünnet çerçevesinde algıladıkları ve çevresine Muhammedî İslamı tebliğ ettikleri için, her türlü yalana baş vurarak ortadan kaldırmaya çalışmışlardır.

Şeyh Said (ra) kıyamına beşiklik eden Piran'ın Dide toprağı, şehid kanına hasretti. Şehadeti dualarının başına koyan, zillet içerisinde yaşamaktansa, izzetlice ölmeyi tercih eden iki genç ile bu çorak toprak bereketlendi. **14 Kasım 1992** günü PKK özel timleri tarafından kaçırılan Dide'nin gonca gülleri, **Cihan Alpaslan ve Mehmet Korkut 17 Kasım 1992** günü her biri Dide'nin bir tarafında bulundu. Bu olaydan bir iki gün önce Gündem Gazetesi manşetten verdiği bir haberde, Dide'ye bağlı bazı köylerde, TC askerlerinin saldırısında öldürülen bir çobandan ve iç harekâttan dem vuruyordu. Kendileri TC'nin zulmünü aratmayacak zulümler yapıyorlar.

Verdikleri bu tirajik haberden iki gün sonra, tek suçları İslami bir dünya görüşüne sahip olmak olan, bu iki genci kaçırıp, başını taşlarla ezerek şehid ediyorlardı. Fakirlere kurtuluş çaresi olduğunu iddia eden PKK, değil şehirlinin, köylü gencin dahi giymediği, kara lastiklerini yaz kış giyen ve ekonomik olarak zayıf bırakılmış olan Mehmet'i fakirlikten kurtaracaklarına, ipile asmayı yeğliyorlar. O Cihan ki, Dide'nin yaşlısıyla genciyle kendisini takdir ettiği Cihan'ın kafasının ezilmesi ile, kafirlerin ezileceğini ve fikirdaşlarını yıldıracağını tahmin ettiler. Defnedildikleri gün, tüm Dide, bu canilere lânet okudu. PKK şunu bilmelidir ki, Dicle'de (her yerde olduğu gibi) ilk müslüman kanını kendileri akıttı ve inşaallah akıttıkları bu iki aziz şehidin kanında, kendileri boğulacaktır. Başını verip, davasından vazgeçmeyen Şeyh Said torunları olan müslüman gençler, davalarını sonsuza dek sürdüreceklidir. PKK özel timleri ve onların iş birlikçileri, bunu iyi bilsinler ki, Türkiye Kürdistan'ı, onlara ve efendileri olan Emmenilere, mezar olaktır. Allah'ın selam ve Rahmeti üzerinize olsun.

Muhammed Arnasi -Dicle

XX

**Yeryüzü Dergisi 18 Aralık 92-1 Ocak 1993 Sayı:25
Sayfa 2 Şehid Hatırlatıyor:**

(Şehid Muhammed Emin'in fotoğrafı var)

Şehid Muhammed Emin kardeşimizin, derginizin 20. sayısında bir yazısı vardı:

İslam'a Kurulan Tuzak: PKK başlıklı.

(Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Arena Programıyla Uğur Dündar, Emperyalizmin Hizmetinde

(YAZISI BOSNA'YA AKTARILDI)

Mehmet Özkan-Ankara

Şehid Hasan'ı Unatamıyoruz (Hasan Şahin'in yazısı ismine aktarıldı)

N. ŞAHİN- ANTALYA

DİCLE ŞEHİDLERİ

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Muhammed Arnasi -Dicle

Şehid Davut Ayzit Anısına

(Yazısı Davut Ayzit'e aktarıldı)

I. Halil - Konya

Sayfa 14 Şehidler Kervanı yürüyor

Kızıltepe Şehidimiz Molla Şeyhmus

(Yazısı Şeyhmus Aktaş ismine aktarıldı)

M. Ciziri - Mardin Cezaevi

Dicle-Silvan ve Diyarbakır'da Şehidler

Dicle: Diyarbakır Dicle'de PKK özel timleri tarafından kaçırılan iki müslüman, işkence ile şehid edildi. 13 Kasım 1992 akşamı, Dicle'nin Hastahane Caddesi'nden kaçırılan **Mehmet Korkut ve Cihan Arslanalp** isimli müslümanların cesedi, iki gün sonra farklı bölgelerde bulundu.

Mehmet Korkut'un cesedi Dicle-Hani karayolu üzerinde, bir bahçe içinde bulunurken; **Cihan Arslanalp**'in cesedi, Hastahane Caddesi'nin aksi istikametinde, 100-200 m. mesafede bulundu.

MANTIKA WHAN ZULMU-ZAR EGER NEKIN NIKARIN: Mantıkları Zulum ve Baskıdır; Yapmazlarsa Duramazlar

Kaçırılan her iki müslüman da işkence ile şehid edilmişler. **Mehmet Korkut**'un vücudunda yoğun işkence izleri bulunuyordu. Gözleri çıkarılmış, boğazı sıkılmış, kafasına taşlarla vurulmuştu. Kurşun yarası yoktu.

Cihan Arslanalp'in vücudundaki işkence izlerinden **Orhan KorkmazHoca**'ya uygulanan işkence metodunun kullanıldığı anlaşıyordu. Vucudu yakılmıştı. Göğüs bölgesi tamamen yanık. Ve kurşun izi yoktu.

İşkence yöntemlerinde TC ve İsrail'i aratmayan PKK timlerinin şehid ettiği **Mehmet Korkut ve Cihan Arslanalp**'in islamla yeni tanıştıkları bildirildi.

SILVAN

13 Kasım 1992 tarihinde, Silvan'ın Helde Köyü'nden kaçırılan **Abdülhalim Yaz**, PKK özel timleri tarafından şehid edildi.

Helde Köyü'nde imamlık yapan **Abdülhalim Yaz**, 13 Kasım akşamı "Dışarıda biraz konuşalım" diyerek evine gelen PKK'lılar tarafından kaçırılmıştı.

Abdülhalim Yaz'ın PKK'lılar tarafından götürüldüğünü anlayan hanımı, köylülere haber vermiş, bunun üzerine köy halkı, hocayı bulmak için seferber olmuştu. Hoca'nın cesedi, 16 Kasım günü Silvan'a 6 km. mesafede bulunan Kurte Köyü civarında bulundu.

Vücudundaki yanıklardan, şehid edilmeden önce işkence gördüğü anlaşıyordu.

Cesedin çevresinde ise 25'in üzerinde boş kovan bulundu.

Şehid **Abdülhalim Yaz**, daha önce Silvan'da şehid edilen **Hane fi Poyraz**'ın cenazesini yıkamıştı.

DIYARBAKIR

4 Aralık 1992 tarihinde PKK özel timlerinin bombalı, silahlı saldırısı sonucu **Mutlu Kaya** isimli müslüman şehid oldu.

Akşam saatlerinde, **Mutlu Kaya**'nın işlettiği **Kaya Market**'e yapılan saldırı sırasında; **Mürsel Kaya**, **Mücahid Kayave Hamza Tuncer**'de yaralandılar. Biri kadın dört kişi oldukları belirtilen PKK'lı caniler, dükkâna önce el bombası attılar, ardından otomatik silahlarla taradılar.

Saldırıdan sonra, Diyarbakır Devlet Hastahanesi'ne kaldırılan **Mutlu Kaya**, bir gün sonra şehid oldu. Diğer yaralıların tedavisi ise devam ediyor.

Şehid **Mutlu Kaya**'ya ait market, daha önce de kundaklanmış istenmişti.

"İman edenler, sabırla ve namazla yardımdileyin. Gerçekten Allah, sabredenlerle beraberdir." Bakara 153

Bir Şehid de Konya'dan (Şehid Resul Barış'ın resmi var)

Konyada 19 Ekim 1992 tarihinde, **Resul Barış** isimli müslüman, PKK özel timleri tarafından şehid edildi.

Mardin Dargeçit doğumlu olan **Resul Banş**, yıllar önce Konya'ya yerleşmişti. Doğulu işçilerin bulunduğu B.İhsaniye Mahallesi Camii önünde şehid edilen **Resul Banş**, sekiz çocuk babasıydı.

Halktan haraç toplamayı adet edinen PKK'lı zalimler, Konya'da da yoksul halkı kendilerine haraç vermeye zorluyorlar. **Şehid Resul Barış**'tan da haraç isteyerek, O'nu 500.000 liralık makbuzu ödemeye zorlamışlardı. Resul, makbuzu ödemediği gibi, onlara karşı çıkmış, sesini yükseltmişti. Haraçlarını alamayan caniler, O'nu kurşunla susturmayı tercih ettiler. Ve kalabalığın yoğun olduğu gündüz 11.00 sıralarında ellerini kollarını salalayarak, olay yerinden uzaklaştılar. **Resul Barış** çevresinde mazlum, çalışkan ibadet ehli bir müslüman olarak tanınıyordu. Mazlum ve mustazafları sever, Tağut'tan ve tüm zalimlerden nefret ederdi. Arkadaşları O'un, "ümmetin hali ne olacak?"

Zalimlerden, despot Tağut'lardan nasıl kurtulacağız?" sorusunu sürekli sorarak, bu doğrultuda çaba gösterdiğini ifade ediyorlar.

N. Yılmaz - Konya

XX

Yeryüzü Dergisi 4-19 Ocak 93 Sayı 26 Sayfa 1

Bosna Şehidi Ahmet Pınar ve Ubeydullah Dalar'ın resimleri var.

Sayfa 2: Bir güzel adamın ardından Şehid Ubeydullah Dalar için

(Yasızı Ubeydullah Dalar'a aktarıldı)

Cevad Beran-Istanbul

Şehid Celal Sönük Anısına

Bazı nimetler vardır ki, değeri acak yokluğunda anlaşılabilir. Ekmek gibi, sağlık gibi... Ve İslam gibi. Kuşkusuz İslam'ın insanlığa kazandırdığı değerleri, nimetleri, İslamın olmadığı bir ortamda yaşayıp daha sonra İslamla müşerref olan insanlar, daha iyi bilirler. Bu insanlar İslama daha sıkı sarılırlar, maliyle, canıyla İslamla bütünleşirler. Seyyid kutub gibi, Malkom X gibi... Ve Celal gibi...

Celal, çocukluğundan başlayarak uzun bir süre islami yaşantının olmadığı bir hayat sürdü. Oldukça fakir bir ailenin çocuğu idi. Gar-i meşru ortamda "Arap Celal" namıyla ismini duyuran Celal, korkusuzluğu ve cesareti ile tanınıyordu.

Bir süre sonra bazı müslümanlara tanışan ve onların sohbetlerinden etkilenen Celal, tüm cahili adetlerini terk ederek yaşantısını islami esaslara göre düzenledi. O'nun, gayri meşru işleri bırakarak islami yaşaması halkta galret uyanımıştı. Celal artık bulabildiği her işte çalışıyor, ailesinin nafakasını helal alintileri ile sağlıyordu.

Celal, İslam öncesi yaşantısında küfrü çok iyi tanıdığından, İslama ve müslümanlara bağlılığı çok büyüktü. Yoksul olmasına rağmen, çok cömertti. Cahili yaşantısındaki kötü işleri terkederek Celal, cesaret, yiğitlik ve korkusuzluğundan hiç bir şey yitirmemişti.

Yiğitliği ile İslamîyeti şahsında birleştiren Celal, artık kafirlerin korkulu rüyası olmuştu.

Yığılğı ile İslamıyetü şahısında bileştiren Celal, artık kâinâtı korkdu. Yağmur olmasın. Korkularından Celal'in karşısına çıkamayan kafirler çareyi, O'nu düzinin güçlerine şikayet etmekte buldular. TC özel timleri 10 Nisan 1992 günü Celal'i şehid etti. Celal'in yolunu üzerine barikat kuran TC özel timleri her zaman yaptıkları (!) o meşhur "dur" ihtiarını da yapmadan kurşun yağmuruna tuttular. celal o gün, bir gün önce şehid edilen **A. Menaf Yavuz'un** mezarını ziyaretten geliyordu.

Celal şehid olurken, O'nu şikayet eden PKK'lılar evlerinde bayram ediyor, TC özel timlerini alkışlıyorlardı.

Abdullah İslamoğlu-Diyarbakır

XX

Veryüzü Dergisi 4-19 Ocak 93 Sayı 26 Sayfa 1
Sayfa 4 Kürdistan'da Şehidler Kervanı Yürüyor:
Diyarbakır'da bombalı saldırı

Bölgede müslüman halka ve işyerlerine yönelik saldırılar devam ediyor. 14 Aralık 1992 akşamı Diyarbakır'ın Bağlar semtindeki çevik kuvvet caddesinde, bir müslümana ait market, saldırıya uğradı. Akşam saat 17.30-18.00 sıralarında saldırıya uğrayan market, PKK'lılar tarafından molotof kokteyli ile kundaklanmak istendi. İçeride bulunan iki müslüman, yanarak yaralandı.

Çınar'da çatışma

15 Aralık 1992 günü Çınar'dan köye dönen müslümanlarla, yolu kesip arama yapan PKK timleri arasında çatışma çıktı. Çatışmada iki müslüman şehid olurken iki PKK'lı öldürüldü, birisi de yaralandı.

Olay şöyle gelişti: Üç müslüman, akşam saatlerinde ısrarlara rağmen, köylerine gitmek üzere Çınar'dan yola çıkarlar. Müslümanlar 10 km. mesafede bulunan Pıra Xan mevkisinde arama ve kimlik kontrolü yapan PKK'lılarla karşılaşırlar. Müslümanlarla PKK'lılar arasında çıkan çatışmada **Muhsin Musilioğlu ile Molla Hamdullah Andıç** şehid olurken, iki PKK'lı öldürüldü, biri de yaralandı.

PKK özel timlerinin kimlik kontrolü yaptıkları yerde, daha önce alıkonulan 10-15 kişi fırsattan istifade ederek kaçtılar. Bu kişilerin sonradan "Hizbullahiler, bizleri PKK militanlarının elinden kurtardı, onlar olmasaydı bizleri öldüreceklerdi." dedikleri söylendi. Alıkonulanlar arasında 12-14 yaşlarında çocuklar da bulunuyordu.

Çatışmada yaralanan **Molla Hamdullah Andıç**, köye ulaşmak için yaralı olmasına rağmen sarp yokuşu yürüyerek geçmek ister, ancak ömrü vefa etmez ve kan kaybından vefat eder. Allah'ın rahmetine kavuşarak şehidler kervanına katılır.

Abdullah Mesud - Diyarbakır

Mersin'de bir şehid

Mersin'de **Mustafa Biçer** isimli müslüman, şehid edildi. 17 Aralık 1992 tarihinde, PKK özel timleri tarafından şehid edilen **Mustafa Biçer** seyyar satıcılık yapmaktaydı. Gündoğdu Mahallesi Kıbrıs İlkokulu divarında silahlı saldırıya uğrayan **Mustafa Biçer'i** şehid eden hainler, olaydan sonra gazeteleri arayarak, cinayeti üstlendiler.

Daha önce bir çok kez PKK'lılarca tehdit edilen kardeşimiz, bu tehdidlere aldırış etmeden, doğru bildiği şekilde yaşamaya devam ediyor, hiç bir şekilde taviz vermiyordu. Evli ve beş çocuk sahibi olan **Mustafa Biçer'in** ağabeyi Hacı Cemil Biçer 'de yaklaşık üç ay önce Diyarbakır'da şehid edilmişti. Kur'an okurken şehid edilen Hacı **Cemil Biçer'in** vucudundan elliye yakın kurşun çıkarılmıştı.

18 Aralık günü, defnedilen şehidimizin cenaze namazına kalabalık bir müslüman topluluğu katıldı. Bu esnada atılan sloganlarla TC, PKK, ABD ve İsrail lanetlenirken, islami mücadele kararlılığı bir kez daha yenileniyordu.

Bu kararlılığı hazmedemeyen PKK özel timleri, aynı akşam cenazeye katılan bir kardeşimizin arabasına silahlı saldırı düzenledi. Saldırıda arabanın camında asılı bulunan Kelime-i Tevhid yazısının, özel olarak tahrib edildiği gözlenmekteydi. PKK'lı saldırganların doğrudan islam'ı ve islami değerleri hedef aldıkları anlaşılıyor.

Mustafa Biçer'in şehid edilmesi halk tarafından tepkiyle karşılanırken, Kürdistan'da yoluna devam eden şehidler kervanına katılan şehidimiz, PKK guruhunun kalles yüzünü bir kez daha açığa çıkarıyordu.

Şehid Mustafa Biçer'in ve Şehid Hacı Cemil Biçer'in yolu sürüyor. Bıraktıkları bayrağı daha da yükseğe dikmek için, gözü pek mücahidler onların aziz yolunu sürdüreceklerine, bu yolda hiç bir fedakârlıktan geri durnayacaklarına and içtiler. İmam Humeyni'nin buyurduğu gibi: "Biz tarih boyunca, zulme terk edilmiş mahrumlar ve

yoksullarız. Bizim Allah'tan başka kimimiz, kimsemiz yoktur. Binlerce parçaya börselerde bedenimizi, genede zulümle savaşmaktan el çekmeyiz". Şehidlerin ektiği tohumlardan binlerce Mustafa, binlerce Hacı Cemil, binlerce Molla Fehim yetişiyor. Zalimlerin, korkularından kestiği iman ağaçlarının yerine, binlercesi kök salıyor. Binlerce yedi veren ardan sıra yetişiyor. Şehidlerimizin kanı yerde kalmayacak!

Hacı Azadi- Mersin

Haçlı Azadi- Mersin

[illegible]

Yeryüzü Dergisi 23 Ocak 1993 Sayı 27.

Sayfa 2 İbrahim Kızmaz Hoca'nın resmi var

Şehadete Susamak

6 Ocak 1992'de alçakça şehid ettiğiniz **İbrahim Hoca**'yı başımızın tacı yapıp, bir değil bin İbrahim Hoca olarak karşınıza dayız, Hizbüşşeytanlar.

Şehadete susamış olanlara selam olsun. Kendi canını, malını hiçe sayıp gecesini gündüze katan, Allah'ın rızasını kendine amaç edinen, insanların en büyüğünü, Resûlullahı kendine rehber edinen, tek gayesi hakkın, hakikatin kalması, dünyanın çirkeflerinden kendini soyutlayıp, kula kul olma yerine, tek bir olan rabbe kul olma niyetinde olan, Allah'ın dinini yer yüzünün her beldesine ikame etmekle müşerref olan tüm İslam şehitlerini rahmetle anıyoruz. Yolları bize ışık olacaktır.

Biraziye Bilal-Gercüş

Mustafa Biçer de Şehid

"O'na cennette gir denilince keşke dedi, kavmim bilseydi, rabbimin beni bağışladığını ve beni ağırlananlardan kıldığını" (30/ 26.27)

Karla beslenen PKK, **Mustafa Biçer** kardeşimizi şehid etti. **Biçer**'in suçu müslüman olmaktır. Ancak, İslam dışındaki bütün idolojilerin iflas ettiği gibi, gün gelecek PKK düşüncesi de iflas edip tarihin çöplüğüne atılacaktır. Çünkü Hakk'ın olduğu yerde batıl can çekismeye mahkumdur. (21/18)

Gün gelecek maskeler düşecektir. Kutsallığın ırkta, toprakta, bayrakta değil de; ancak inançta olduğunu görecekler. Kalemşörlerin şeytanizim tarafından satın alındığı, kalemin ucundan çıkan düşüncenin referansını Allah'a değil de şeytana bağlıdır. Ezilmiş Kürt halkı tarafından her geçen gün anlaşılmaktadır.

Bosna da sırların yaptığıını, şu an PKK müslümanlara, mazlum Kürt halkına yapmaktadır. Arada hiç bir fark yoktur. Hepsi hizbüşşeytandır. Bedenlerde islam değil de şeytanın iktidar olduğu, manevi dünyaları Bosna Hersek'e dönmüş bu insanlar, oraya yardım yaptıkları gibi, kendi iç ve dış dünyalarına Kurani yardım yapmayı unutmasınlar. Çünkü deccalizmin beşiğinde yıllardır uyuya kalan yığınlar, vahiyle uyanıp, uyarmaya başladıklarından, üstlerinde sırp zihniyetli insanların olduğunu göreceklerdir. "Rabbin sana verecek ve sen razı olacaksın" (93/5).

Can Türkan Yetiker-Mersin

iki Şehidimiz

İki Şeydirmiz
Müslümanlar için küfür her çeşidiyle küfürdür. İsmi ister TC olsun ister PKK, hiç farketmez.

.....
Diyarbakır'ın Çınar ilçesinde köye dönmekte olan **Muhsin (20)** ve arabayı kullanmakta olan **Melle Hamdullah (30)**, yolda daha önce araçları durdurup kimlik kontrolü yapan PKK katilleri tarafından durdurulup kimlik istenmiştir. Bu katiller, onlardan önce, sırf müslümanların etkin olduğu köyden oldukları için, bir kaç kişiyi kenara çekip, daha sonra öldürmek için ayırmışardı. **Muhsin**, PKK katillerinin kendilerini öldüreceklerini anlayınca, arkadaşı **Molla Hamdullah'a** "Sen kendini önden atıp siper al, ben onlara ateş ederim" demiş. **Molla Hamdullah** ve yanındaki arkadaşı, kendilerini kapıdan atmalarıyla **Muhsin** ateş etmiş. Kimliği isteyen PKK'lı yere düşmüş. Diğerlerine de ateş açan Muhsin, bu arada kafasına isabet eden bir kurşunla, arabanın içinde tekbir getirerek şehid olmuş. Sağ kolu yukarıya doğru yumrukları sıkılmış vaziyette, öylece

kalmıştı. **Molla Hamdullah**'da arabadan atladıktan sonra, kamının sağ tarafına bir kurşun isabet etmiş. Yakındaki bir köye yetişmek için yürümüş. Köye 500 m. kala soğuktan ve kan kaybından, orada şehid olmuştur. Bu arada PKK katillerinden üçü ölmüş, dördü de yaralanmış. Yaklaşık yüz kişiyi araçlarıyla birlikte, daha önce durdurup, üç dört saat bekleten PKK katilleri; çatışmadan sonra, cesedlerini yolun üzerinde bırakıp kaçmışlardır. Yaklaşık 20-30 kişi oldukları halde...

Olaydan önceki gece **Muhsin** misafirimizdi. **Muhammed Ata**'nın posterine gıpta ile bakıyordu. "Biz de O'nun gibi olabilsek" diyordu. Bu isteğine 24 saat geçmeden, O da tıpkı M. Ata gibi onurlu ve şerefli bir şekilde kavuştu. **Molla Hamdullah** da

küçüklüğünde, anne ve babasını kaybetmiş, mahrumiyet içinde büyümüş, medresede ilmini tamamlayarak, köylerde fahri imamlık yapıyordu. En son oturduğu köyden de, PKK katillerinin baskısı üzerine; Diyarbakır Çınar İlçesi'ne gelip yerleşmişti. Daha iki ay olmamıştı. Bana inşaatlarda iş bulun, inşaatlarda çalışırım diyordu, ailesini geçindirmek için. O da arkasında beş çocuk yetim bırakarak şehadete kavuştu. Hiç bir zaman islami gizlememiş, gerçekleri açık açık söylemişti. Daha medresede okurken bu tehdidlere maruz kalmıştı. Rabbimiz bizleri şefaatlerinden mahrum bırakmasın, bize de şehadet nasib etsin inşaallah.

Mustafa Aydın-Çınar

Şehid Molla Ömer Ergül

Şehadet şerbetini içip hakkın hakimiyeti uğrunda canını verenlere selam olsun. Dünyanın her bir yerinde emperyalist güçlerin ve bunlara uşaklık yapan laik kafir güçlerin, müslümanlar üzerindeki baskı, zulüm, işkence ve tuzakları gün be gün sürmekte ve artmakta. Allah'a inanmış erlerin bütün bunlara göğüs gerdikleri, hatta süper güç konumundakilerin de, bunların karşısında, ancak beş on sene dayanabildikleri malumdur. Çünkü onlar tuzak koyucudurlar. Allah da tuzak koyucudur, Allah'ın tuzakları daha güçlüdür, daha hayırlıdır.

Bundan hareketle son bir yıl içerisinde, laik zalim güçler PKK ve TC, canına malına, hakkın hakimiyeti uğrunda verenlere yönelmişler. "Nı kar kar, diç kurt n" atasözüyle mertçe müslümanlarla görüşme, konuşma cesaretini gösteremediklerinden; kallesçe, hunharca, zifiri gece karanlığından yararlanıyorlar. Bundan dört beş sene, Kürdistan Medreselerinde islami eğitimini sürdürmekte olan değerli kardeşimizi, **Şehid Ömer Ergül**'ü de bu şehadet kervanına katmış bulunuyoruz. Bu kardeşimiz Derik'in Birabas Köyü'nde oturuyordu. Köyde iken bir akşam gelip, O'nu götürüyorlar, hakktan geri dönme veya ölümle, tehdid ettiler. Hakk yolundaki kararlılığını gösterince, yakın komşu köylerde de duyulan tekbir sesleri arasında, canilerin kurşunları sonucu şehadete ermiştir. Ey Şehidler ! sizin yolunuzu sürdüreceğiz ! A.A/ Mardin

Sayfa 10 Ubeydullah Dalar Hoca'nın Şehid edilmesi üzerine - Burhan Kavuncu'nun yazısı var.

Sayfa 11 Silvan'da Bir Şehid: Osman Güneş

15 Ocak 1993 günü Silvan'da **Osman Güneş** isimli bir müslüman şehid edildi. Tekel Mahallesi'ndeki evinden işine gitmek üzere çıkan **Osman Güneş** kardeşimiz, sabahın erken saatlerinde pusu kuran PKK özel timleri tarafından vuruldu. **Şehid Hacı Biçer** kardeşimizde aynı mahallede pusuya düşürülmüştü.

45 yaşlarında ve evli olan **Osman Güneş**, geçimini seyyar satıcılıkla sağlıyordu. Çevresinde genç yaşlı her kes tarafından sevilen bir şahsiyetti. Gönül verdiği İslam davasında, Allah taraftarı olmanın müslümana yüklediği bilinç ile, kafir ve zalimlere karşı tavrını geliştirmiş, zulme asla rıza göstermemişti. TC ve PKK özel timlerinin zulmüne karşı aldığı tavır rabbimin rızası içindi.

İmanının ve zalimlere boyun eğmez tavrının imzasını, şehid kanıyla atan kardeşimiz

Osman Güneş, şehadetin kutlu olsun. **Yeryüzü-Silvan**

xx

Yeryüzü Dergisi Mart 1993 Sayı 28

Sayfa 12: Silvan toprağı şehide doymuyor

Silvan'da PKK özel timlerinin saldırısına uğrayan **Mehmet V. Kan** (28) şehid oldu. Olaydan bir kaç gün sonra da **Abdürrezzak Bozkurt** (20) isimli müslüman PKK'lılar tarafından şehid edildi.

Silvan Ulucami önünde işportacılık yapan **Mehmet Kan** 27 Ocak 1993 sabah saat 8.00 civarında silahlı saldırıya uğradı. Saldırıda, Ulucami önünde işportacılık yaparak hayatını kazanan kardeşimizi şehid eden PKK canileri artık arkasına sığınacakları bir şey bulmaktan acizlik çekmekte.

27 Şubat günü yine Silvan'da yolda yürümekte olan bir aile, tümüyle PKK'nın hedefi oluyordu. PKK özel timinin saldırısı sonunda baba **Sabri Zengin** ile oğulları **Fikret** ve **A. Hadi Zengin** şehid düştüler.

Diyarbakır'da Silahlı ve Bombalı Saldırı

23 Ocak 1993 günü saat 16.00 civarında, üç kişi oldukları bildirilen PKK özel timi tarafından Diyarbakır'ın Bağlar semti Yanıkköşk mevkiinde bulunan Köşk Çay Ocağı'na bombalı ve silahlı saldırı düzenlendi.

Çoğu yaşlı insanların oturduğu çay ocağını önce otomatik silahlarla tarayan özel tim, daha sonra da el bombası atarak kaçtı. Saldırıda **Abdullah (Ahmet) Elkasım, Zülküf Gümüş, Kasım Erenler** ve **Salih Şin** isimli kişiler hayatlarını yitirdiler. Aynı ca 13 kişi de yaralandı.

Saldırganlar olay yerinden kaçarken kalesinkof marka otomatik silahlarını ve el bombalarını da ara sokaklara attılar. El bombasının bir çocuk tarafından bulunarak eve götürülmesi ve evde patlaması sonucunda bir aile daha söndü. PKK özel timleri izlerini kaybettirerek kaçtılar.

Genellikle yaşlıların oturduğu çay ocağını "Hizbullahilerin oturduğu kahve" şeklinde kamuoyuna lanse eden PKK çeteleri, 60'lık yaşlı dedeleri öldürüp, yaraladıkları için utanmadılar.

Mustazaf masum insanlara yönelik PKK katliamı yörede nefretle karşılandı.

Â. Mesud - Diyarbakır

XX
Yeni Yeryüzü Dergisi Eylül 93 Sayı 4 Sayfa 10
Diyarbakır'da bir şehid daha (Nurettin Tunagür ismine aktarıldı)

Bir Bombalı Saldırı Daha

Diyarbakır'ın Merkez Ulu Camii yanında bulunan kahveye bombalı saldırıda bulunuldu. Bilanço: Bir ölü, dokuz yaralı.

Olay şöyle gerçekleşti: 16 Ağustos 1993 akşamı, saat 21.00 civarında Ulucami yanında bulunan kahvede oturan müslümanlara karşı bombalı saldırı gerçekleştirildi. Olayda Aziz Buro (18) adındaki müslüman şehid olurken, 4 müslüman da çeşitli yerlerinden yaralandılar. Olayı gerçekleştiren PKK özel timleri, kaçarak izlerini kaybettirdiler.

Batman'da TC polisiyle meydana gelen çatışmada biri ağır olmak üzere iki müslüman yaralandı.

Elde edilen duyumlara göre PKK'lıların şikayetleri sonucu TC polisi, sokakta yürüyen müslümanları durdurarak aramak eister. Müslümanlar reddederek karşılık vermeleri sonucu çıkan çatışmada iki müslüman da yaralandı. 20 Ağustos 1993 günü vuku bulan olayda, yaralı müslümanlardan birinin durumunun ağır olması sonucu Diyarbakır'daki Tıp Fakültesi Araştırma Hastahanesi'ne kaldırıldı. Diğer de Batman Devlet Hastahanesi'nde tedavi altına alındı.

Müslümanları işbirlikçilikle suçlayan PKK'lılar, TC polisine ihbar yağdırırken, hakkı konuma düşüyorlar? Hem müslümanları suçlayacaksın, hem de onları TC polisine şikayet edeceksin. PKK, ilan ettiği veya etmek zorunda olduğu ateşkes sürecinin bozulmasından/ bozdurulmasından sonra bölgedekisilahlı eylemlerini yoğunlaştırdı. bir yandan da "Barış teraneleri" ile kamuoyu oyalanmaktadır. Topyekün savaş naralarıyla, kendileri gibi düşünmeyen insanları, kadın, kız, ihtiyar, bebek demeden katletmektedir.

PKK, bu eylemleri ile halı sindirebileceğini, tarafına çekebileceğini sanmakta.

A. Mesud - Diyarbakır

XX

Yeni Yeryüzü Dergisi Mart 1994 Sayı 10

Sayfa 13 Tatvan'da Bir Imam Şehid

Tatvan İbadullah Camii İmamı Gıyaseddin Parlak, PKK timlerinin silahlı saldırısı sonucu şehid oldu.

25 Şubat akşamı teravih namazı sonrasında imamlık yaptığı camiden çıkarken saldırıya uğrayan Gıyaseddin Parlak'ın cenazesini kalabalık bir müslüman topluluk tarafından kaldırıldı.

Olaydan sonra PKK'nın yayın organı Gündem Gazetesi cinayeti üstlendi.

XX

Yeni Yeryüzü Dergisi Kasım 1994 Sayı 17

Sayfa 7 Diyarbakır'da gözaltına alınan iki müslümanın cesedi bulundu

Arz-ı ilahinin zulümle sembolleşen bir coğrafyası olan G.Doğ'da, sadizmin sınırlarını zorlayan olaylar zincirine eklenecek halkaların ardı arkası kesilmediği gibi, bu olaylar gün geçtikçe daha da azarak katmerleşiyor. 24 Eylül tarihinde Diyarbakır'da bulunan Çevik Kuvvet Merkezi'ne PKK'lılar tarafından düzenlenen saldırıdan sonra polis, yoldan geçen vatandaşları şüpheli şahıs zannıyla toplamaya başlıyor. Gözaltına alınanlar arasında Lice İlçesi nüfusuna kayıtlı olan **Ahmet Ceylan** (35) ve **Sıddık Etyemez** (30) isimli müslümanlar da bulunuyor. Aileleri emniyete başvurarak yakınlarının durumunu sorduklarında "Bizdeler" cevabı veriliyor. Evli ve iki çocuk sahibi olan **Ahmet Ceylan**'ın ve **Sıddık Etyemez**'in isimleri DGM'nin gözaltında bulunanlar listesinde de yer alıyor.

Aradan 6 gün geçtikten sonra, 30 Eylül tarihinde iki müslümanın cesedi bulunuyor. Karacadağ Mevkii'ne atılmış olan cesedlerin hali ürperti verici. Filistin askısından dolayı omuzlar çıkmış, kaburga kemikleri kırılmış ve derileri elektrik yanığından, sigara söndürülmesinden simsiyah olmuş durumda.

"Faili meçhul" süsü verilen bu cinayete yerel basın organlarında yer verilmedi.

Kabristanın etrafı da güvenlik kuvvetleri tarafından kuşatılmıştı. Söz konusu şahıslar, çevrelerinde mağdur, mazlum ve müslüman kişilikleri ile tanınıyorlardı.

Mehmet Aslan-Diyarbakır

EBU MÜSLİM: 1994-BOSNA

Aslen Şanlı Urfa'lı olan **Müslim Ağabey**, İngiltere'de ikamet ediyordu. Evli ve iki kız çocuğu vardı. Tek düşüncesi şehid olmaktı. **Müslim Ağabeyi** bir cephe arkadaşı şöyle anlatıyordu:

Müslim Ağabey, çok asabi birisiydi. Fakat, aynı zamanda kendisini hemen afettiren, bir yapıya da sahipti.

Bir gün bizleri **Biyolobiçi**'de operasyon var diye topladılar. Bizim Türklerin emiri o zaman **Ali Pınarbaşı** idi. Emir "Türkler'den 7 kişi operasyona katılacak" dedi. **Müslim Ağabey**'den eski olmama ve üstelik O'nun yaşlı olmasına rağmen, beni almayıp **Müslim Ağabey**'i aldı. Ben **Müslim Ağabey**'e "Ağabey, cihada ben senden önce geldim, bu operasyona gitmek benim hakkım. Senin yerine ben gideyim" dedim. Giderdin, gitmezdin diye bayağı tartıştık. Tartışmanın sonunda O, operasyona gitmek için bizden ayrıldı. 5-10 dakika sonra tüm mücahidler geri döndü. **Müslim Ağabey** de, gülerek yanıma gelip bana sarıldı. Kucaklaştık, helalleştik.

Biz Türkler **Müslim Ağabey** diye çağırırdık, diğerleri ise O'na **EBU MÜSLİM** derlerdi. **Müslim Ağabey**, tüm operasyonlara katılmak isterdi. Bir operasyon öncesi, o zamanki Emir Ebu Ubeyde, operasyona katılacakları seçti, seçilenler arasında **Müslim Ağabey** yoktu. Bu O'nun çok zoruna gitti. Emir Ebu Ubeyde'nin yanına gitti. Yalvardı, dil döktü, yine de seçilmedi. Araclar gönderdi, ağlayıp sızlamaya devam etti, yine de seçtiremedi. İki gün ağladı. Hatta operasyon bitip, arkadaşlar dönmesine rağmen, O hâlâ ağlıyordu.

Bir operasyon sırasında kolundan yaralandı. Doktorlar, kolundaki kırıkların ancak 6 ayda iyi olacağını, söylemelerine rağmen, kolu 45 gün içinde, maşaallah tamamen iyileşmişti. Kolu sarılı iken bile, bilgini çalıştırıyordu zaten.

Hastahaneden yeni çıkmıştı. Mücahidlerin o günlerdeki operasyon emiri, Mısırlı Vahyüddin yeni operasyon için mücahidleri seçiyordu. Ebu **Müslim**'i, yeni hastahaneden çıktığı için seçmemişti. **Müslim Ağabey**, emirin yanına giderek yalvarıp, yakarmaya başladı. Sonunda, kendisini operasyon timine seçtirmeyi başarmıştı.

1994 yılında Vitez'in alınması için yeni bir operasyon yapılacağı söylendi. Operasyona hemen hemen hepimiz katılacaktık. Çünkü büyük bir operasyon idi. Operasyonun bir gece öncesi aniden uyandım. Baktım **Müslim Ağabey** ağlıyor. "Neden ağlıyorsun **Müslim Ağabey**?" diye sordum. "Rüyamda **Rasûlullah ve sahabesini gördüm. Beni öne itti ve 'Sen imam ol, biz üçümüz cemaat namazı kılacağız' dedi, tam o anda uyandım**" diyerek rüyasını anlattı. Rüyasında gördüğü **Rasûlullah**'ın özellikleri, Şemail-i **Rasûl**'deki özelliklerin tıpa tıp aynısıydı.

Operasyon sırasında bir köye girildi. Köyün arka tarafındaki tepeler farkedilmemişti. Mücahidler, birden hilal şeklinde bir muhasaraya tabi tutuldular. **Müslim Ağabey** tam o esnada, yere çömelmiş, elinde silahı sağı solu kolağan ederek, yukarıdaki tepelere bakıyordu. O anda gelen bir kanas mermisi, sağ böğründen isabet etti. Geriye doğru düşerken Tekbir getiriyordu. O anda şehid olmuştu. **Müslim Ağabey**'in cesedini alamadan, köyden çıkmak zorunda kaldık. Cesedini 4 ay sonra değişim sırasında alabildik. Vucudu hâlâ taze ve yaralarından kanakıyordu.

Kiselyakta yaralandığında, hastahane yanına gelenlere "1. nişanı aldık. inşaallah **şehadet bekliyoruz**" derdi.

Zaman zaman da "Ben çok günahkâram. Beni ancak **şehadet temizler**" derdi. O çok çalıştı. Günahlarına keffaret olması için, **şehadet** çok aradı ve sonunda buldu.

DURMUŞ ÖZTÜRK: 6 Eylül 1980-Ankara

ÖZTÜRK: İslam Uğna Ölüm Bize Şereftir

Demet'te bir Akıncı askerler tarafından şehid edildi.
MSP Yenimahalle İlçe Başkanı **Numan Öztürk**'ün oğlu **Durmuş Öztürk** geçtiğimiz Cumartesi günü, sabah erkenden kalkıp, sabah namazını kıldıktan sonra, annesinin elini öpüp hellaleşmiş ve Konya'da düzenlenen **Kudüs'ü Kurtarma Günü-Miting ve Yürüyüşü**'ne katılmak için, Konya'ya gitmek üzere evden çıkmış. Kafil otopüslerinin bulunduğu yere giderken, etrafını aniden saran askerler tarafından, hiçbir tepki göstermeksizin şoursuzca vurularak şehid edilmiştir. Vucuduna şoursuzca saplanan, zalim kurşun tarafından şehid edilen **Durmuş**'un babasını ziyarete giden muhabirimize olayı anlatırken, özetle şunları söylemiştir: **Her şeyden önce, Kudüs'ün anlamını izah etmekte fayda görüyorum. Mescid-i Aksa Kudüs'tedir. Burada kılınacak olan bir vakit namazın sevabı diğerlerinden kat kat fazladır. Bu mübarek beldeyi kafirler işgal ettiler. Yaktılar, yıktılar. Şimdi de, tamamen ortadan kaldırmak istiyorlar. Vatanımızdan giden hacılar, Mescid-i Aksa'yı ziyaret sevabından mahrumdurlar. Hacca gideceklerle soruyorum: Burayı görmek istemez misiniz? İstiyorsanız, uyuşukluğu, pısrıklığı bırakın. Allah nzası için cihada buyurun. Kur'an'da lânetlenmiş Yahudi mille ti, Kudüs'ü istilaya kalkarken, biz müslümanlar daha uyuyacak mıyız? Bütün varlığımızla mücadele vermemiz gerekirken, maalesef büyük kitleler halindeki müslümanlar, bundan habersizce yaşamaktadır. Akıncı gençler, bunun mücadelesini vermektedirler. Bu mücadeleyi başımızdaki yöneticiler yapacakken, millet adına buna mecbur oldukları halde, aksine bu mücadeleyi veren imanlı evlatlarımıza silah çekiliyor. Bu uğurda yıllardan beri mücadele vermekteyiz. Şehid verdikçe mücadelemiz daha da alevlenecek ve kuvvetlenecektir. Oğlum, bu mücadele içerisinde, inşaallah şehid olarak gitmiştir. Bin tane oğlum olsa; bu uğurda, iman ve islam davası yolunda, bini de feda olsun. Katiyyen gam ve keder duymam. Allah bizimle beraberdir. Bizim için hayatın gayesi bu dünyanın çirkefi değil, öbür alemin nimetidir.**

KAYNAK: Milli Gazete-9 Eylül 1980

ERBİLLİ ES'AD EFENDİ: 4 Mart 1931-Menemen

Anne ve baba tarafından Peygamber Efendimizin mümtaz neslinden olan Erbilli Es'ad Efendi 1847 yılında Erbil'de dünyaya geldi.

Tahsil hayatına memleketinde başladı. 23 yaşında Nakş-i Halidi Taha'î Hariri'ye intisap ederek seyri sulukunu tamamlaması, 61 yıl sürecek irşad yürüyüşünün başlangıcı oldu.

Şeyhinin vefatı üzerine İstanbul'a geldi. Burada Fatih Camii'nde dersler okuttu. Bu dersler sayesinde, İstanbul'da kısa sürede adından bahsedilir oldu. O'nun derslerine bir çok değerli insan devam etti. Devlet erkânından bir çok kimseye Arapça ve dini ilimler okuttu. Hatta devrin padişahı İkinci Abdülhamit tarafından Meclis-i Meşayih Azalığı'na atandı. (Daha sonraları kısa bir sürede reislik yapacaktır.) Bu görevde bulunduğu sırada tekkelerin ıslahı ve şeyhlerin yetiştirilmesi için çalışmalarında bulundu.

Tekke tahsis olunması için müracaatı üzerine, kendisine o zamanlar boş olan Kelamî Dergâhı tahsis edildi. burada hem dersler okuttu, hem de sohbetler ve zikirler icre edildi.

Geçen süre zarfında Es'ad Efendi'nin müntesiplerinin sayısı hızla arttı. Bir çok halifesinin olması, müntesiplerinin sayısının hızla artmasını sağladı.

Es'ad Efendi 1925 yılına kadar, yani tekkelerin kapatılmasına kadar irşad görevlerine devam etti. Bu tarihten itibaren kendi iç dünyasına çekildi ve gündemin dışında kalmaya çalıştı. Ama buna rağmen dikkatler üzerinden eksik olmadı.

1930 yılında Menemen Vakfı meydana gelince ilişkisi bulunduğu iddiası ile Es'ad Efendi ve yakınları tutuklandı. Es'ad Efendi idam talebi ile yargılandı ve idama mahkum edildi. Yaşının ilerlemiş olması hasebiyle cezası ömür boyu hapse çevrildi. Oğlu M.Ali Efendi'nin cezası uygulandı ve infaz gerçekleştirildi. Bu olaydan çok kısa bir süre sonra, Es'ad Efendi hastalandığından dolayı Menemen'deki askeri hastahaneye kaldırıldı. Ama 3-4 Mart 1931 gecesi, ebedî aleme irtihal etti.

Es'ad Efendi'nin Irak'lı, yani doğu kökenli olması O'na bazı avantajlar kazandırdı. Türkçe'ye hakim olduğu gibi Kürtçe ve Arapça'ya da hakimdi.

Muhammed Es'ad Erbilli Efendi 84 yıl süren ömrünü, hep insanlığın kurtuluşu için çalışarak geçirmiştir. O'ndan geriye binlerce müntesib ve muhibb kalmıştır.

Kenz-ül İrfan, Mektubat, Divan, Risale-i Es'adiyye, Tevhid Risalesi Tercümesi, Fatiha-i Şerife Tercümesi, başlıca eserleridir. Bunların yanısıra bir çok mecmuada yazıları yayınlanmıştır.

KAYNAK: Millî Gazete-2 Nisan 1998

Bursa'da sıcak bir yaz günüydü. Esad Efendi Hakkı Paşa Otel'i'nde kalıyordu. Karşıdaki Ada Palas'ta ise CHP'nin ileri gelenleri.... Şükrü Kaya, Mahmut Esat Bozkurt, Vasıf Çınar gibi CHP'nin müfrit elemanları oradaydılar. Dışarıdan gürültüler geliyordu. Cama gelen CHP'liler kalabalığı görünce sevindiler. "Halk bizi ne kadar da severmiş" diyerek gürültüler. Az sonra gördüler ki, kalabalık karşı otele bakıyor. Birileri girip çıkıyor, her keste bir sevinç.

Şükrü Kaya Merakla dışarıya çıktı. "Ne oluyor? Ne bu kalabalık?" Halktan biri cevapladı. "Esad Efendi gelmiş." "Kim bu Esad Efendi? Neden herkes toplanıyor?" Vatandaş gözlerini otelden ayırmadan, acele acele sayın CHP'liye cevap yetiştirdi. "Esad Efendi çok alim bir kişidir. Aslen Musul, Erbil'dendir. Çok derin alimdir."

Şükrü Bey, otele döner. Çok üzgündür. Olanları anlatınca, diğerlerinin de yüzleri buruşur, suratları asılır. "Nereden çıktı bu adam? Biz hepsini temizlediğimizi sanıyorduk." "Ne ise, telaşa kapılmayın. Düşünün de bir çare bulalım." diyerek tartışmaya başladılar.

"Esad Efendi 1888'de İstanbul'a yerleşmiş, kısa zamanda halkın sevgisini kazanmıştı. Cumhuriyetten sonra Ereköy'deki evine, 1925 yılındaki 'Tekke ve

Zaviyelerin kapatılması Kanunu'ndan sonra köşesine çekilmişti. 1930 yılında, Bursa'yı ziyarete gitti. Hakkı Paşa Otel'i'nde kalırken, halkın büyük ilgisiyle karşılaştı."

Zekî CHP'îler kısa zamanda bir çözüm yolu buldular. Olayı hemen **Vakit Gazetesine** bildirerek bir yaygara kopardılar.

Vatansever (!) "**Vakit**" bu olaya hemen el koydu, "**Esad Hoca en kısa zamanda ortadan kalkmalı. Tam yobazlardan kurtulduk derken bu adam da nereden çıktı?**" diyerek telaşa kapılarak bastı manşeti: "**Erenköy'de dedi kodu**" Altta büyük puntolarla "**Yüzlerce müridi olan bu şeyh kimdir?**" yazıyordu. Cumhuriyet döneminin hızlı devrimcileri, devirecek bir şey daha bulmuşlardı.

Devrim adına, milletin en kutsal değerlerine saldırmışlar, alimleri asmışlar, "**Çağa uymuyor**" diye kadınlarımıza başlarını açtırmışlardı. Ülkenin rotasını tam Batıya çevirmişken, bazen böyle geri kafalı yobazlar (!)da çıkmıyor değildi !.

"**Vakit**" bazılarını (?) harekete geçirebilmek için açık açık yalan söylüyordu, tahrik ediyordu: "**Şeyh, beyaz bir konakta oturuyor. Halk içindeki cahiller, safdiller koşuyor, konağı bir mabede çeviriyorlar. Her giden bir şeyler götürüyor. Şeyh, cennet hayatı yaşıyor... Müridleriyle birlikte her gün ayın düzenliyor....**"

Makalenin tamamına yakını uydurmaydı. Esad Efendi'nin ortadan kaldırılması için gizli gizli planlar düzenleniyor, tutuklamak için bahane aranıyordu. Vakit Gazetesinin jumali üzerine polis, Esad Efendi'nin evinde inceleme yaptı, gözlemledi, fakat gazetenin yazdıklarına benzer bir şey göremedi.

Esad Efendi'nin Bursa ziyaretinden yaklaşık beş ay sonra, **Menemen Olayı** patlak verdi. Olaydan sonra tüm şüpheliler yakalandı. Tabiki Esad Efendi de. Nihayet Esad Efendi'yi yakalamak için, iyi bir fırsat ele geçirmişlerdi. Bursa'yı ziyaret ederek, beş ay önceden ayaklanmaya sebep olmuştu (!). Esad Efendi'nin evi basıldı. Esad Efendi şaşkın bir halde "**Neler oluyor? Neden beni tutukluyorsunuz?**" diye sordu. Jandarmalar cevapladı "**Hem milletin evlatlarını birbirine düşür, hem de ma'sum ol. Zaten ülkenin bu kadar geri olmasının tek sebebi, senin gibi sarıklılar.**" diyerek zorla alıp götürdüler.

Esad Efendi hücereye kapatıldı. Muhakeme gününü bekliyordu. Çok hastaydı. Hastahaneye kaldırıldı. Ancak ilericilerin beklemeye niyeti yoktu.

"**O zindandayken bile çok şey yapabilir. Bir an önce ortadan kaldıralım.**" Ve yemeğine zehir koyarak öldürmeyi denediler. Ancak zehir, sadece hastalığını artırdı. Esad Efendi'yi asarak halkı ayaklandırmak istemiyorlardı. Bir gece damarından zehirli iğne vurarak hayatına son verdiler.

KAYNAK: Selam Gazetesi 4-10 Ekim 1993 Sayı: 6

ERDOĞAN TUNA - 26 ARALIK 1977 EDİRNE

Erdoğan Tuna'nın Kabrinde.....

İnanan, hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla savaşılanların, Allah katında dereceleri daha büyüktür. İşte kurtuluşa erenler onlardır. **Tevbe Suresi Ayet : 20**

Mü'minlerden öyle erkekler var ki , Allah'a verdikleri sözde durdular. Onlardan kimi adağını yerine getirdi, (**şehid oluncaya kadar çarpışacaklarını adanmışlardı, çarpıştılar ve şehid düştüler**) , kimi de (**şehidlik**) beklemektedir ; sözlerini asla değiştirmemişlerdir. **Ahzab Suresi Ayet : 23**

İçinizden hayra çağıran, iyiliği buyurup kötülükten meneden bir topluluk olsun ; işte onlar kurtuluşa erenlerdir. **Âli İmran Suresi Ayet : 104**

Gümüşhaneli kardeşlerimizden Hüseyin Hoca ve İsa ile , Selâm Vakfı'nın Genel Merkezi'nde 1996 Eylül'ün de bir vesileyle tanıştık. Edirne de 1978 yılında kavmiyetçiler tarafından, 14 yerinden bıçaklanarak Şehid edilen **Erdoğan Tuna**'nın ailesini ziyarete gidip gitmediklerini, şehid ediliş yıldönümünde, herhangi bir program yapıp yapmadıklarını somuştum. Kardeşlerimizden maalesef olumsuz cevap aldığım için, içim burkulmuştu. Bundan dolayı kardeşlerime; **Şehidlerimize sahip çıkmamız, ailelerini ziyaret etmemiz, şehadet yıldönümlerinde, mümkün olduğu kadar programlar yapmamız** gerekliliği üzerinde, hatırlatmalarda bulunmuşum.

Kardeşlerimiz Allah razı olsun, memleketlerine döner dönmez, **Şehid Erdoğanımızın** ailesini ziyarete giderler. Selâm Vakfı'nın Gümüşhane Şubesi'nin resmen kuruluşunun akabinde, Erdoğan'ın şehadet yıldönümü olan 25 Aralık 1997 günü de; şehidimizin Gümüşhane'nin Şiran İlçesi Telme Köyü'ndeki mezarı başında ve baba ocağında anma merasimi tertiplerler. Mezarının kaybolmak üzere olması üzerine de , mezarını yaptırma kararı verirler.

Geçtiğimiz günlerde mezarının yapılması münasebetiyle, bir program yapacaklarını ve bizleri davet ettiler. Ben de davetlerini severek kabul ettim.

1 Ocak 1978 tarihinde yazdığı şu kısa makale, bizim Erdoğan Tuna'yı daha iyi tanımamıza vesile olur kanaatindeyim: "**Bir müslüman dertsizmiş gibi gezemez, dolaşamaz, yaşayamaz. Müslüman ne zamanki kendi düzeninde yaşar, o zaman rahat olarak uyuma zamanı gelmiştir.**

Bu bozuk düzenin, kahredici illetleri dururken, müslümanın gülmeğe vakti asla olamaz. Müslüman çilekârdır, dertlidir o.. Çünkü yuvasını uğursuz baykuşlar sarmıştır. Yılanlar içerisinde rahat olarak uyur mu ?

Doğanların diyarında, güvercinler serbes serbes dolaşabilir mi ? Müslüman kafese konmuş, müslümanlık göklere kaldırılmıştır.

Kafesteki müslüman, o dar yerden kurtulup, davasını ve nizamını hayata hakim kılmak, yeryüzünde Allah'ın Halifesi olduğunu ilân edinceye kadar, mücadelesini sürdürecektir. Gerekli mücadeleyi elinin yettiği yerde eliyle, dilinin yettiği yerde diliyle, ona da imkân bulamadığı zaman kalbiyle yapar. Bunun kolay olmadığını bilir. Fakat bunun içinde, bütün fedakârlığı göze almaktan kaçınmaz. Bu güne kadar, zaten hep böyle olmuştur. Zaten cephede hezimetle uğrayan düşman, kaleyi içten fethetmeye başvurmuş, türlü hileli oyunlarla oyununu oynayarak, hedeflerine ulaşmıştır.

Artık müslümanın bu oyunlara gelmeğe zamanı kalmamıştır. Uyanması için, kendisine bu güne kadar yapılanlar fazla bile gelmiştir. Vakit kaybetmeğe asla tahammül edemez. Hedefine ulaşamazsa, gözüne rahat uyku girmez. "

Trabzon Havaalanı'nda, Gümüşhane Selâm Vakfı yöneticilerinden Sebahattin Kardeşim ve üç kişi beni aldılar. Trabzon'dan Maçka istikametinde Gümüşhane'ye doğru yola çıktık. Yolun Zigana Geçidi'ne kadar olan kısmı yeşilin tüm tonları ve çeşitli ağaçlarla kaplıydı. Diğer tarafta ise gittikçe ağaçların eksildiği ve dağların kırılandığı görülüyordu. Yol aldıkça rakımımız yükseliyor, hava da gittikçe serinliyordu. Torul'dan sonra Gümüşhane'ye ulaşmadan sağa Şiran yolu'na

döndük. Buradan sonra yol stabilize olduğu için süratimiz bayağı düştü. Biraz ilerideki tabelâda Şiran 60 km. diye gösteriyordu. **Tersundağı Geçidi'**ne ulaştığımızda, rakım 2.000 m. ye çıkmıştı. Tam buraya ulaştığımızda Ömer Kardeşimizin mide bulantısı artmıştı. Taksiden inip, serin havada, yolun kenarındaki tabii pınardan yüzünü yıkadı. Bizlerde bu arada temiz havadan mümkün olduğu kadar istifadeye çalıştık. Biraz ilerlerdeki tepelerde halâ karların bulunduğunu görünce; rabbimizin ülkemize bahsettiği güzelliklerin kıymetini idrâksizliğimize, içimden hayıflandım. Bakara Suresi'ndeki şu ayet aklıma geldi : Sonra bunun ardından kalpleriniz katılaştı; şimdi onlar taşgibi, hatta daha da katıdır. Çünkü öyle taş varki, içinden ırmaklar fışkırır, öylesi var ki çatlar da bağrından su kaynar, öylesi de varki, Allah korkusundan yukarıdan (**yere**) düşer. Allah, yaptıklarınızı bilmez değildir. **Bakara Suresi Ayet : 74** Böylesi güzellikleri bizlere bahsettiği için de, Rabbimize hamdettim.

Şehid Erdoğan'ın köyü Telme'ye ulaştığımızda saat 15.30 olmuştu. Önce şehidin muhterem babası Hasan Tuna'nın evine uğradık. Hasan Amca, Gümüşhane'den gelecek diğer arkadaşları karşılamak ve mezarlık yapımı için gerekli malzemeleri almak için Şiran'a gittiğini öğrendik. Hasan Amca'nın evinde, 163 mağdurlarından Fatih ağabeyle tanışıyoruz. Fatih Ağabey; 1980 li yılların yoğun tartışma konularından Cuma Namazı, kılmadığı için, hakkında dava açılmış ve 5 yıl hapis yatmış. Fatih Ağabey'le konuşurken, Savcılara ifade verirken ve bazı İslâmcı karşıtlarıyla tartışırken, yüzlerce belki de binlerce defa işittiğim şu söz aklımdan geçiyordu " **Müslüman olduğundan dolayı, bu ülkede, kime, ne zulüm yapılmış? Kaç kişiye zulmedilmiş? Niye ortalığı kanstırıyorsunuz? "** Gümüşhane'den gelen arkadaşlarımızın Şiran'da bizi beklediklerini öğrenince; şehidimizin mezarına kısa bir ziyaretten sonra, hemen yola çıkalım dedim. Fatih Ağabey'le şimdilik vedalaşarak izin alıp, köyün mezarlığına doğru yollandık. Köyün içerisinde traktörüyle Hasan tuna amcaya rastladık, tanıştık. Muhterem ellerini öperek tanıştık. Kendisine evde beklediklerini, bizim mezarlıkta kısa bir ziyaret yaptıktan sonra Şiran'a gidip, diğer arkadaşlarla birlikte geri geleceğimizi söyleyerek vedalaştık. Köyün mezarlığı, çevresi güzel bir duvarla çevrilmiş, fakat içerisinde pek bir bakım yoktu. mesela pek ağaç dikilmemişti. Şehid Erdoğanımızı selamlayarak kısa bir ziyaret yaptık.

Şiran'da, beni karşılamaya gelen Ömer kardeşimizin Eniştesi Hasan Kardeş, bizi çok sıcak bir şekilde karşıladı. Kardeşimiz, bizim gecikmemiz üzerine misafirlerine öğle yemeği ikramıyla uğraşıyordu. Öğle namazını kıldıktan sonra, Hasan Kardeşimizin güzel ikramını biz de tatık. Daha sonra aceleyle hep birlikte Telme Köyü'ne doğru yola çıktık. Direkt mezarlığa gittik. Kardeşimizin bir kısmı mezarlığı yapmakla meşguldüler. Bu arada hava bayağı kapanmıştı. Kardeşlerimiz mezarın memmer kısımlarını yerleştirirken, bizler de Yasin okuyorduk. Tebareke'nin de okunmasını mükeakip duamızı ettik. Dua edilirken Hasan Amca'nın gözyaşlarını tutumayıp, ağladığını farkediyorum. Daha sonra da Hasan tuna Amca'nın evine gittik. Burada çok sıcak bir ilgiyle karşılanıyoruz. Hasan Amcayla sohbet etmeye çalışıyoruz.

Sohbetten bazı pasajlar: "Erdoğan Trabzon İmam Hatip lisesi'ni bitirdikten sonra Tekirdağ'ın Muratlı kazası'nda imamlık yapıyordu. Üniversiteyi kazanınca, Edime'ye tayinini aldırdı. Dört beş ay olmuştu ki, kardeşimin oğlu düğünde kaza kurşunuyla vuruldu. Oğlum Erdoğan başsağlığı için izin almadan buraya gelmişti. Dedim oğlum, karışma, böyle siyasi işlerle uğraşma, falan dedim. Dedi ki " Baba dedi, benim siyasi işlerle ilgimiz yoktur. Biz Allah'ın emri neyse Kuran ne diyorsa onları uğraşyoruz, onları haşroluyoruz, onları davet ediyoruz " Hatta o zaman halkçıları, solcuları aşırı şey sayıyoruz. Erdoğan dedi ki, baba okulda iki yüz kadar halkçı, solcu var. Bunlarla tartışırız, sohbet ederiz, ayrılırız, yine ayrılırken de hoşlukla ayrılırız. Fakat Türkeşçilerle uyamıyoruz, onlar bize biz onlara, saldırıyoruz. Kesin olarak bizim dediğimizi kabul edeceksiniz, başka bir şeyi kabul etmiyorlar. Akçaabat'tan iki genç gelmiş. Erdoğan'ı bulmuşlar. Onlara yatacak yer bulur. Onları yerleştirir. Ocakları batası Ocakları caddenin üzerindeymiş. Yurtta sohbete dalıyor. Güneşin inmesi sırasında oradan geri dönüyor. Altı kişiyle birlikte oradan geçerken, ocaktan elli kişi kadar çıkıp önlerini kesiyorlar. İlk tabaca çıkmışlar. Çocuk yoksa

kurtarırdı belki de. Tabanca çektiklerinde basireti bağlandı, vade de yetti. Arkadaşları bir tarafa o bi tarafa kaçmış. O tek kalınca, onu bıçaklamışlar. Saat dokuz muydu, dokuz buçuk muydu, Almanya'dan bir komşuuz gelmişti, O'na hoşgeldine gitmiştim. Oraya benim bacanak geldi. Böyle böyle Atölyeden kereste çektireceğim, gel yardım et. Atölyeye gittik ki kimse yok. Dediki yahu seni kasabadan istiyorlar. Karakoldan istiyorlar. Ne o ? Senin mahkemen varmış. Benim mahkemem yok, bir şeyim yok, dediysem de, yok gideceksin dedi. Saat dokuzdan sonra indik kasabaya. Oysam onlar televizyonda dinliyorlar haberleri. Erdoğan Tuna'yla ilgili haberleri dinlemişler. Gümüşhane'den talebeler

gelmişler, benim peşime gelmişler, hepsi polis parkesi giymişler, talebeler. Ben anlamayrum, bunlar benim peşime neye gelmişler ? Kafa yok ta anlamayrum da. Yahu bunlar beni ne edecekler ? Uzatmayalım, kalktık gittik Gümüşhane'ye. Saat onbir miydi ne ? Çay getiriyler, yumurta getiriyorlar. Gettik Trabzon'a, oğlan geldi, Mehmet isminde. Mehmet ne o hani Erdoğan Hani ? ha böyle birdenbire. Dedi Erdoğan yok dayı, böyle deyince şafak attı. O zaman anladım. O zamana kadar kafam hiç anlamaydı. Desenize Erdoğan'ın başına iş geçti. (**Hasan amcanın birden sözleri düğümlendi, elini hafiften hafiften dizine vuruyordu. İçini çekiyordu.**) Bana dedilerki uçakla gideceğiz, seni İstanbul'da bekleyecekler. Üç kişi gidecektik. Fakat uçakta yer olmadığı için ancak benim biletimi kesebildiler. Ben indim İstanbul'a kimse yok. Yanıma parada almadım. Bilmiyorum geçmiş gün bin lira mıydı, neydi cebimde param var. Gidiyorum o yana buyana, taksiler Edirne'ye binüç yüz ellilira istiyorlar. Bin üçyüzden aşağıya gitmezik dediler. Baktım olacak gibi değil. Bir belediye otobüsüne bindim gittim Topkapı'ya. Indim Edirne otobüsü yolun kenarında gidiyor, atladım. Gettik olan olmuş. Hastahanenin morguna gittim. Sabahları oldu. Merasimini yaptılar. **Dernek yerinde sordular ne dersin ? Dedim Bu Allah'ın emri, dört tane oğlum var. Dördü de gitse o yolda Keyfim kaçmaz Allah yolu. Bunu da söyledim yani orada. Zaten olacak olmuş. Zaten Elhamdülillâh, öleceğiz, hepsi. Ölse de yani bu yolda umuruma gelmez.** Namazını kıldılar. Kimi tanıyorum ki. Diyarbakır'dan, Konya'dan araba araba, öyle ki Mahşer yeri Şimdi dedilerki. Uçakları yollayalım. Uçak Trabzon'a gider. Trabzondan bir daha aktarma zor olur. Minibüs tuttular. Minibüs hareket ettik. Şehiri çıkıyoruz. Ama dikkatimi çekti. Güvercinler bizimle beraber kalktılar. Bizim üstümüz sıra şehri çıkıncaya kadar geldiler. Şehir çıkınca kayboldular. Kışın iki yüz kişi kadar ta buraya kadar geldiler. Trabzon'dan battaniye falan getirmişler. Komşularımızdan Allah razı olsun. Odalara taksim ettiler. Yedirdiler içirdiler. Sağolsunlar iyi baktılar. Ondan sonra da Allah razı olsun arada sırada gelen gidenler oldu.

Hasan Amca'yla sohbetimizi müteakip bize ikramlarda bulundular. Daha sonra Şehid kardeşimizin, aynı sergisiyle duran odasını gezdik. Küçük mütevazı bir kitaplığı ve duvarda da, Fatih Ağabey aynı zamanda Fotoğrafçılık yaptığı için Erdoğan'ın vesikalık bir fotoğrafını ve harmanda düven sürerken çekilmiş bir fotoğrafını büyütmüş. Bunların arasında da, Kardeşimizin kendi hattıyla 21 Nisan 1974 yılında yazdığı orijinal Esmâül Hüsnâ çerçevesi bulunuyordu. Odasını gezdikten sonra da Erdoğan kardeşimizin Annesiyle tanıştık. Kendisine tebrik ve tesliyetlerimizi arzettik. Bu arada hep birlikte evin önünde hatıra fotoğrafı çektirdik.

Daha sonra kendileriyle vedalaşıp ayrıldık. Telme Köyü'nün çıkışında, içimden Erdoğan Tuna Kardeşimize selam vererek ayrıldık.

ŞEHİD ERDOĞAN TUNA . ŞEHADETI : 26 ARALIK 1977

" Bir Müslüman; dertsizmiş gibi gezemez, dolaşamaz, yaşayamaz. Müslüman ne zaman ki kendi düzeninde yaşar; o zaman rahat olarak uyuma zamanı gelmiştir. Bu bozuk düzenin kahredici illetleri dururken, müslümanın gülmeğe vakti asla olamaz. Müslüman çilelidir... Müslüman çilekardır... Dertlidir O... Çünkü yuvasını uğursuz baykuşlar sarmıştır. Yılanlar içerisinde rahat olarak uyunur mu ? Doğanların diyarında, güvercinler serbest serbest dolaşabilir mi ? Müslüman kafese konmuş,

Müslümanlık göklere kaldırılmıştır. Kafesteki Müslüman, o dar yerden kurtulup; davasını ve nizamını hayata hakim kılmak, yeryüzünde Allah'ın Halifesi olduğunu ilan edinceye kadar mücadelesini sürdürecektir. Gerekli mücadeleyi; elinin yettiği yerde eliyle, dilinin yettiği yerde diliyle, ona da imkan bulamadığı zaman kalbiyle yapar. Bunun kolay olmadığını bilir. Fakat bunun için de bütün fedakarlığı da göze almaktan kaçınmaz. Bu güne kadar zaten hep böyle olmuştur. Zaten cephede hezimete uğrayan düşman; kaleyi içten fethetmeye başvumuş, türlü hileli oyunlarla oyununu oynayarak, hedefine ulaşmıştır.

Artık Müslümanın bu oyunlara gelmeğe zamanı kalmamıştır. Uyanması için

kendisine bu güne kadar yapılanlar, fazla bile gelmiştir. Vakit kaybetmeğe asla tahammül edemez. Hedefine ulaşmazsa gözüne rahat uyku girmez."

1956 Yılında Gümüşhane'nin Şiran Kazası Telme Köyünde dünyaya gelen Erdoğan Tuna 1978 li yıllarda "Bu bozuk düzenin kahredici illetleri dururken, müslümanın gülmeğe vakti asla olamaz." diyerek ifadelendirdiği; bozuk düzenle olan mücadele azmini daha küçük yıllarda yakalamıştı.

Gümüşhane Selam Temsilciliği'nden arkadaşlarımızın yaptığı görüşmede; Şehidimizin Muhterem Babası Hasan Tuna; Şehid oğlunun daha ilkökul yıllarında bile, ibadetlerini aksatmadığını, günlük işlerde çok gayretli ve becerikli olduğunu ifade ediyordu. Şehidimiz kendi isteği doğrultusunda Gümüşhane İmam Hatip Okulu'na kaydolar. Orta kısım 1. sınıftayken girdiği bölge yatılı imtihanını başarıyla kazanarak Trabzon İmam Hatip Okulu'na geçer. Muhterem babası zaman zaman Trabzon'a oğlunu ziyarete gider. Bu ziyaretlerinde dikkatini çeken şey; oğlunun sürekli olarak ve çok okumasıdır. Çocukluk yıllarındaki arkadaşı ve şu anda da köylerinin İmam Hatip'liğini yapan Zarf Hoca, şehidimiz Erdoğan Tuna Hakkında "Erdoğan çocukluk yıllarında çok gayretli, cesareti, ibadetlerini hiç aksatmayan, tatil dönemlerinde köyüne geldiğinde tebliğ faaliyetlerinde bulunan ve çok kitap okuyan bir genç" olduğunu, buruk bir hatıra olarak anlatıyordu.

Erdoğan Tuna'nın doğup büyüdüğü evini ziyaret eden arkadaşlarımıza Babası Erdoğan'ına olan sevgisinden odasını, eşyalarının yerlerini ve kütüphanesini dahi değiştirmedini söylüyor. Kütüphanesinde o yıllardaki yayınlanmış olan, tercüme ve telif, İslamcı Gençliğin okuması gereken tüm kitapların bulunması gözlerinden kaçmaz.

Trabzon İmam-Hatip Lise'sini bitiren Erdoğan Tekirdağ'da İmam Hatipliğe başlayarak düşüncelerini hayata aktarma ameliyesinden asla geri durmaz. Bir akrabası; İmamlık yaptığı dönemlerde kendisine yazdığı mektuplarda sürekli olarak "Söylemlerden çok canını ortaya koymak gerekliliğini; Allah yolunda canların feda edilerek, toprağa dökülen kanlarımızla bu dava yükselecek" diye yazdığını ağlayarak anlatıyordu.

İmam-hatiplik yaparken girdiği Üniversite imtihanlarında Edirne'de bir fakülteyi kazanır. İmamlık tayinini de Edirne'ye yaptırarak, bir taraftan imamlık yapar, diğer taraftan da fakülteye devam eder. Erdoğan mizacı gereği Fakülte'de de İslami faaliyetlerden geri durmaz. Kısa zamanda çalışmaları meyvalarını vermeye başlar. Rejimin yandaşı olan o dönemin kavmiyetçileri Erdoğan Tuna'nın bu İslamcı çalışmasından rahatsızlık duyarlar. Erdoğan'ı susturmak için önce tehditler savururlar. Erdoğan bu tür kuru tehditlere aldırış etmeden doğru bildiği yolda çalışmaktan geri durmaz. Kavmiyetçiler Erdoğan Tuna'nın İslamcı kişiliğinden artık iyice bizar olmuşlardır. Erdoğan'a yaptıkları her türlü tehditin bir faydası olmadığını anlayınca O'nun fani vücudunu ortadan kaldırmaya karar verirler. 26 Aralık 1977 günü Elli Altmış kişilik bir gurup ile Fakülteden çıkışlarında Erdoğan'ın yalnızlığını da fırsat bilerek gurup halinde saldırırlar. Erdoğan ne kadar dirense ve boğuşsa da karşısındaki ler kahteliklerini icra ederek Erdoğan'ı on yedi yerinden bıçaklarlar. Hastahaneye kaldırılan Erdoğan, çevre illerden ve kazalardan kan aranmasına rağmen, kan zamanında bulunamaz ve kan kaybından hastahanede şehid olur. Erdoğan Tuna'nın yaralanma haberi; bize Tepebaşı Gazinosu'nda bir program esnasında ulaştı. Fatih Akıncıları olarak, katıldığımız toplantı da hoparlörden "Edirne'de ırkçılar tarafından bıçakla yaralanan bir kardeşimiz için A gurubu Rh Pozitif kana ihtiyaç var. Kan gurubu tutan arkadaşlarımız lütfen isimlerini kuliste görevli arkadaşımıza yazdırsınlar" diye bir anons yapıldı. O an beraber olduğumuz

Reisimiz Metin Yüksel' e " Benim kan gurubum tutuyor dedim. Metin hemen git ismini yazdır. Gerekirse beraber Edirne'ye gideriz " dedi. Anonstan yaklaşık 15 dakika kadar sonra da " Yaralı arkadaşımız şehadete erdi " diye bir anons yapıldı. O gece Metin ve bir kaç arkadaşla birlikte; Edinekapı-Fatih-Beyazıt-Sultan Ahmet-Gülhane-Sirkeci güzergahında slogan yazmaya müsait olan tüm yerlere " Şehidler Ölmez " " Erdoğan Tuna' yı Şehid Edenler O'nun Kanında Boğulacaklardır" vb. sloganlarla donattık. Yanlış hatırlamıyorsam, üç gece de, bu yazıların silinmemesi için devriye gezmıştık. Metin Yüksel, Erdoğan Tuna ile ilgili olarak o günlerde yazılan şu marşı çok sever ve sürekli olarak okurdu. Hatta sesi güzel olan her arkadaşına bunu ezberletmek için uğraşırdı:

ŞEHİD ERDOĞAN

Vurulmuş ahından bre canan yerde yatıyor
İslam Davaşında bre canan binler doğuyor.

Yiğit Erdoğanım bre canan yerde yatıyor
İslam Davasında bre canan binler doğuyor.

Şehid Erdoğanım bre canan yerde yatıyor
İslam Davaşında bre canan binler doğuyor.

Erdoğan Tuna kardeşimiz her daim er meydanındaydı. İnandığı davası uğruna hiç bir fedakarlıktan kaçınılmaması gerektiğini söylerken; kendisi bunu yaşayarak ortaya koydu. Bu uğurda da canını feda etmekten çekinmedi. Peki, bizler bu hususlarda neler yapıyoruz. İnancımızın hayata hakim olması için, ne gibi fedakarlıklara katlanıyoruz ? Şu anda yaşadığımız topraklarda hüküm süren zulüm düzeninin ortadan kaldırılıp; insanlarına zulmedilmeyen, haksızlık yapılmayan bir düzenin oluşması için ne yapıyoruz ? İslam' adaletinin bu topraklara hakim olma mücadelesi sırasında şehid olmuş kardeşlerimizin, arkadaşlarımızın arkasından neler yapıyoruz ? Onların davalarına ne derece sahip çıkıyoruz ? Onların hatıralarına ne derece sahip çıkıyoruz ? Bizler şehidlerimizin arkada bıraktıklarını gözetip kollamazsak; ailelerine gereken ilgiyi ve hürmeti göstermezsek ; vay bizim halimize. Yalnız Rabbimizin huzuruna vardığımızda " Şehidleriniz için neler yaptınız ? " diye bizi hesaba çektiğinde; ne cevap vereceğiz ?

İşte Erdoğan Tuna'nın mezarı ... Bakımsızlıktan ne halde... Mezarını geçtik, acaba Erdoğan Tuna Kardeşimizin Muhterem babasını kaç kişi ziyaret ederek hal hatır sorduk. Herkes samimî olarak kendi nefisini hesaba çeksin, en yakınından başlayarak ve daireyi genişleterek şu soruyu soralım "Şehidlerimizin ardından bunca ay, bunca sene geçti onlar için ne yaptım ? Onların geride bıraktıkları için neler yaptım ? Kaç defa şehid mezarını ziyaret ederek Ruhuna Kur'an-ı Kerim okudum ? Kaç defa sırf Allah rızası için; Şehidlerin geride kalanlarını ziyaret ederek hal ve hatırlarını sordum ? " Şehidlerine sahip çıkmayan ; bir kişi, gurup,hizip, cemaat , hareket ne derece başarılı olabilir ? Ne kadar Allah' ın rızasını kazanabilir ? Yarın Allah' ın huzuruna ne yüzle çıkabilir ?

Bütün bunları bir defa daha gözden geçirelim ve hepimiz tek tek nefislerimizi hesaba çekelim. Bundan önce düştüğümüz yanlışlarımızdan, eksikliklerimizden bir an evvel , birbirimizle yardımlaşarak, vaz geçelim. Birbirimizi bu hususlarda sürekli uyaralım ve en kısa zamanda Şehidlerimize layık oldukları derecede sahip çıkacak organizasyonlar gerçekleştirelim. Hiç bir şey elimizden gelmiyorsa ; en azından , çevremizdeki Şehid ailelerini ziyaret edelim. Bu hususta çevremizdekileri de uyaralım. Şehidlerimize sahip çıkalım ki yarın ahirette onların yüzüne bakmaya yüzümüz olsun..

XX

Milli Gazete: 28 Aralık 1977 Sayfa: 1

MSP Gençlik Teşkilatı Başkanı Okur:
ÖLÜMLER BİZİ YILDIRMAZ, GÜÇLENDİRİR

MSP Gençlik Teşkilatı Genel Başkanı Şükrü Okur, Edime'de Ülkücüler tarafından şehid edilen **Erdoğan Tuna** ile ilgili olarak dün basına yaptığı açıklamasında: "İnanıklarını iddia edenlerin, inananları katletmeleri inanmadıklarının isbatı olduğunu" söylemiştir.

Okur, MSP Gençlik Teşkilatı olarak bu hadiseyi esefle kınadıklarını belirterek "Ölümler, bizi yıldırmaz, güçlendirir. **Erdoğan Tuna**'yı öldürdük, diyenler, sevinmesinler. **erdoğan Tuna**, ölmedi; şehid oldu. Aslında ölenler, O'nu şehid edenlerdir." demiştir.

MSP Gençlik Teşkilatı Başkanı Okur'un açıklaması şöyledir:

"Manevi ve iktisadi istiklal savaşının Yılmaz Mücahidi **Erdoğan Tuna**, Edime cephesinde, emperyalist güçlerin yerli işbirlikçileri tarafından hunharca katledilmiştir. İnanıklarını iddia edenlerin, inanmadıklarının ispatıdır. Bu grup içine, çeşitli sebeplerden dolayı düşmüş bulunan; gerçekten inançlı, samimi Anadolu evlatları vardır. Bu hadise karşısında, inançlı kardeşlerimizin, başlarını avuçlarının arasına alıp, iyice düşünerek, tarihi kararlarını verip, kendi yuvaları olan Milli Selamet Partisi'ne dönmeleri, kendilerinin ve memleketimizin menfaatinedir. Şehid kardeşimiz **Erdoğan Tuna**'ya Cenab-ı Hak'tan Rahmet, geride kalan ailesine ve inananlara baş sağlığı dilerim.

Yoğunlaşan Saldınlar üzerine Akıncılar Derneği bir bildiri yayınladı Milli Gazete (İstanbul)

Akıncılar Derneği İstanbul Şubesi, dün bir bildiri yayınlayarak, son günlerde Müslüman gençliğe karşı yapılan saldırıları kınamıştır.

"Çatırdayan kapitalist düzenin, komünist ve faşistlerin gayreti ile ayakta durma mücadelesi verdiğini" belirten Akıncılar, İslami Hareket'in, komünist ve faşistleri tedirgin ettiğini açıklamışlar ve bildirimlerinde şu hususlara yer vermişlerdir:

"Her geçen gün, müslümanlara yapılan saldırılar artmaktadır. Fatih'te **Metin Yüksel** ve üç arkadaşı komünistlerce yaralanmış, Elazığ'da **Bahri Kılıç**, 25.12.1977 Pazar günü **Kartal'da Nazım Durmuş** yine komünistlerin kurşunları tarafından hunharca şehid edilmişler ve yine Edime'de Milliyetçilik maskesine bürünen faşistler tarafından 23.12.1977 Cuma günü, Meslek Yüksek Okulu talebesi **Erdoğan Tuna**, 14 yerinden canice bıçaklanarak, şehadet mertebesine kavuşmuştur.

Bu durum şunu gösteriyor. İslami Hareket, komünistleri ve faşistleri tedirgin etmektedir. Onun için, Hakk'ın karşısında, mediste olduğu gibi, sokakta da birleşmek ihtiyacını duymuşlardır. Bu, beynelmilel mihrakların bir oyunu olarak, Müslüman Türk milletinin gözleri önüne sergilenmektedir. Ama bu durum, bizi yıldırmak yerine; azmimizi bilemekte ve arttırmaktadır.

Siyonistlerin bütün hesapları, komünizmin ve faşizmin, dünyada daima aktüalitesini devam ettirmesi paralelindedir. Yani, dikkatlerin devamlı olarak, batıla çekilmesi, dolayısıyla Hakk'ın gizlenmesidir.

İyi bilinmelidir ki, islam dışı güçlerin bütün hesapları, boşa çıkacaktır. Zira, gücünü inancından alan Allah'ın askerleri er geç galip gelecektir.

Önderimiz, ne Marks Yahudisi, ne de dağlarda uluyan canavardır. Önderimiz, çağlarüstü mutlak fikrin habercisidir.

Güçlüyüz... Çünkü, Allah'a ve O'nun nizamına inanıyoruz. Ve bu nizamın kavgasını her gün, yeni akınlarla sürdürmeye kararlıyız.

Kahrolsun, her türlü doğu ve batı emperyalizmi. Ve onların, ülkemizdeki yerli iş birlikçi ve piyonları....

YAŞASIN ÇAĞLAR ÜSTÜ MUTLAK FIKIR ve ONUN SAVAŞÇILARI....

MTTB BAŞKANI YAPICI:

Adam Öldürmek; okul, lokal bombalamakla düzen değiştirilemez

İstanbul (THA)- MTTB Genel başkanı Kasım Yapıcı, dün düzenlediği basın toplantısında, Edime Meslek Yüksek Okulu öğrencisi **Erdoğan Tuna**'nın Ülkü Ocaklı kişilerce öldürüldüğünü ileri sürmüştür.

"Bir müslüman dertsizmiş gibi gezemez, dolaşamaz, yaşayamaz. Müslüman ne zamanki kendi düzeninde yaşar, o zaman rahat olarak uyuma zamanı gelmiştir.

Bu bozuk düzenin, kahredici illetleri dururken, müslümanın gülmeğe vakti asla olamaz. Müslüman çilekârdır, dertlidir o.. Çünkü yuvasını uğursuz baykuşlar samıştır. Yılanlar içerisinde rahat olarak uyunur mu ? Doğanların diyarında, güvercinler serbes serbes dolaşabilir mi ? Müslüman kafese konmuş, müslümanlık göklere kaldırılmıştır.

Kafesteki müslüman, o dar yerden kurtulup, davasını ve nizamını hayata hakim kılmak, yeryüzünde Allah'ın Halifesi olduğunu ilân edinceye kadar, mücadelesini sürdürecektir. Gerekli mücadeleyi elinin yettiği yerde eliyle, dilinin yettiği yerde diliyle, ona da imkân bulamadığı zaman kalbiyle yapar. Bunun kolay olmadığını bilir. Fakat bunun içinde, bütün fedakârlığı göze almaktan kaçınmaz. Bu güne kadar, zaten hep böyle olmuştur. Zaten cephede hezimete uğrayan düşman, kaleyi içten fethetmeye başvurmuş, türlü hileli oyunlarla oyununu oynayarak, hedeflerine ulaşmıştır. Artık müslümanın bu oyunlara gelmeğe zamanı kalmamıştır. Uyanması için, kendisine bu güne kadar yapılanlar fazla bile gelmiştir. Vakit kaybetmeğe asla tahammül edemez. Hedefine ulaşamazsa, gözüne rahat uyku girmez."

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Milli Gazete: 30 Aralık 1977 Sayfa:1

ERDOĞAN TUNA'NIN CENAZESİ TELME'DE TOPRAĞA VERİLDİ

Önceki gün, Edime'de, kendilerine Ülkücü adı verilen kalabalık bir grubun, bıçaklı saldırısı uğrayarak şehid edilen Edime Meslek Yüksek Okulu öğrencisi Erdoğan Tuna, bu gün, memleketi olan Gümüşhane'nin Şiran Kazası'na bağlı Telme Köyü'nde toprağa verildi.

Erdoğan Tuna'nın öldürülme olayı, İslamcı Gençlik tarafından İstanbul ve Edime'de tertip edilen yürüyüşlerle, tel'in edilmiştir. Bu arada bir çok talebe kuruluğu da, bildiri yayınlarak olayın faillerini ve bağlı bulundukları teşkilatı, bu tür olaylara sebebiyet verdiklerinden dolayı, kınamışlardır.

Fotoğraflarda, dün İslamcı Gençlik tarafından Edime'de yapılan yürüyüşler görülüyor.

xx

Milli Gazete-30 Aralık 1977 Cuma SAYFA: 2

ÜÇ ŞEHİT-Zübeyir Yetik

Erdoğan Tuna... Nazım Durmuş... Bahri Kılıç... Ardarda verilen "İslamcı" kesimin üç şehidi. Lafta değil, gerçek şehid bunlar... "Şehid"lik müessesine vucud veren İslam'ı reddetmelerine rağmen "ölü"lerini şehid olarak anaların gürültüsünün hakim mevkide bulunduğu bir toplumda verilen üç gerçek şehid oluyor. Erdoğan, Nazım ve Bahri.

Gerçek şehidler diyoruz. Çünkü Allah için çalışmış, Allah için didinmiş, Allah rızasından başka hiç bir hesaba girmemiş, Allah'ın gösterdiği dışında hiç bir gayenin peşine düşmemiş yiğitler üçü de.

Nitekim şehadetinden iki gün evvel Erdoğan Tuna, aynen şunları yazmıştı.

"Bir müslüman dertsizmiş gibi gezemez, dolaşamaz, yaşayamaz.

Müslüman ne zamanki kendi düzeninde yaşar, o zaman rahat olarak uyuma zamanı gelmiştir.

Bu bozuk düzenin, kahredici illetleri dururken, müslümanın gülmeğe vakti asla olamaz. Müslüman çilekârdır, dertlidir o.. Çünkü yuvasını uğursuz baykuşlar samıştır. Yılanlar içerisinde rahat olarak uyunur mu ?

Doğanların diyarında, güvercinler serbes serbes dolaşabilir mi ? Müslüman kafese konmuş, müslümanlık göklere kaldırılmıştır.

Kafesteki müslüman, o dar yerden kurtulup, davasını ve nizamını hayata hakim kılmak, yeryüzünde Allah'ın Halifesi olduğunu ilân edinceye kadar, mücadelesini sürdürecektir. Gerekli mücadeleyi elinin yettiği yerde eliyle, dilinin yettiği yerde diliyle, ona da imkân bulamadığı zaman kalbiyle yapar. Bunun kolay olmadığını bilir. Fakat bunun içinde, bütün fedakârlığı göze almaktan kaçınmaz. Bu güne kadar, zaten hep böyle olmuştur. Zaten cephede hezimete uğrayan düşman, kaleyi içten fethetmeye başvurmuş, türlü hileli oyunlarla oyununu oynayarak, hedeflerine ulaşmıştır.

Artık müslümanın bu oyunlara gelmeğe zamanı kalmamıştır. Uyanması için, kendisine bu güne kadar yapılanlar fazla bile gelmiştir. Vakit kaybetmeğe asla tahammül edemez. Hedefine ulaşamazsa, gözüne rahat uyku girmez. "

Bu satırları görüp okuduktan sonra bilmem kimlerin, kim için çalıştığı, ne için can verdiği ve kimlerin de dışarıya kendilerini takdim ettiklerinin aksine, kimleri on dört yerinden bıçakladıktan sonra kafasını ezmek suretiyle şehid ettikleri... Şehid olanın ve şehid edenin kimlikleri üzerinde daha fazla söze hacet kalıyor mu?... Bütün bir İslamcı kesime başsağlığı diliyoruz. Şehidlerimiz ise şüphesiz cenabı hakkın mağfiretine garkolmuş bulunarak şimdi kabirlerinde bir cennet hayatı yaşamaktadır.

Dökülen kan, elbette boşa gitmeyecek. Elbette, elbette...

ERSOY TEKİN: 9 Ağustos 1996-Ogaden

Ogaden'de şehadete koşular

Hiz. Muhammed (sav)'in emriyle Müslümanların Medine'den önce Hicret ettikleri Habeşistan'a cihada giden Türkiyeli mücahidler Unal Ekici, Ersoy Tekin, İsmail Öztürk ve Resül Aran şehid oldular.

Hoşumuza gitmesede, cihad bize farz kılındı. Hoşlanmadığımız bazı şeylerde bizim için belki iyilik; hoşlandığımız bazı şeylerde ise bizim için belki kötülük vardır.

Cihadı bir çok bölgenin müslümanlarıyla birlikte, Türkiye'li müslümanlar 80'li yıllarda tanıdı. Misak-ı Milli sınırlarına hapsedilmek istenen Müslüman Türkiye'li, Afganistan'a maddî ve manevî olarak elini uzattı. Bir çok kardeşimiz, gidip bizzat orada cepheye katıldı, Ruslar'la savaştı. Yaralananlar oldu. Derken Ödemiş'li **Bilal Yıldızcı'nın** şehadet haberi, dalga dalga yayıldı tüm Türkiye'ye. **Tayfur** ve diğerleri, Afganistan'da başka ırklara mensub müslümanlarla beraber şehadet kervanına katıldılar. Afganistan'dan Ruslar'ın kovulmasıyla biraz gündemden düşen cihad, 1992'de Bosna'da yeni bir mekteb açıyordu.

Bosna Mektebi'nin ilk öğrencilerinden **Selami Yurdan**'ın şehadetiyle irkildik ve yeniden toparlандık.

Selami'yi Adil Balat'lar, Maraş'lı İlahiyat öğrencisi **Ali**, Karaman'lı Gazeteci **Ömer**, Kayseri'li **Muammer** ve isimlerini hatırlamakta aciz kaldığımız yiğitler takip etti. Yakın arkadaşım **Fuat Çağlar**'da bir deli gönül idi. Afganistan, Sudan ve Bosna'da kavuşamadığı şehadet, O'na Tacikistan'da nasib oldu.

Her cepheye, artık hem maddî yardım hem de mücahid gönderiyorduk. Son iki yıldır yoğun bir şekilde Çeçenistan'la ilgileniyoruz. Orada da şehidlerimiz var elhamdülillah. Türkiye'den giden her mücahid Evrensel İslam Birliği'nin bir işaretidir. Her şehid te Dünya İslam Birliği adına atılmış en büyük adımdır. Cihad bir mektebdir, şehadet bir çağrıdır.

Ogaden diye bir yer. İçimizdeki okumuş yazmışların dahi, haritada yerini bulmakta zorluk çektikleri bir yer. Halbuki bize o kadar uzak bir yer değil. Daha yüz sene önce, Osmanlı toprağıydı Ogaden. Bu gün Hristiyan Etopya'nın işgalinde. Ogaden, Somali'nin yaylası olarak da biliniyor. Yaklaşık 8 milyon müslüman yaşıyor. Osmanlı'nın hakimiyetinden sonra Portekizlilerin, İngilizlerin ve Hristiyan Habeşistan'ın işgaline uğrayan Ogaden'liler, zaman zaman kurtuluş savaşı başlatmışlar. Kimi zaman Ogaden'de bağımsız olmuşlar, ama bağımsızlıklarını koruyamamışlar.

Bir kaç yıl önce Habeşistan ikiye bölündü ve Eritre ile Etiyopya kuruldu. Eritre halkı müslüman çoğunlukta olmasına rağmen, yönetim Hristiyanların elinde. Etiyopya zaten Hristiyan bir ülke. Eritre Etiyopya'nın kuzeyinde, Ogaden ise güneyinde yer alıyor. Şu anda Ogaden torakları Hristiyan Etiyopya'nın işgalinde. 1990'da kurulan İttihadi İslami Hareketi Ogaden'in kurtuluşu için 5 yıldır silahlı mücadele veriyor.

Şehid İsmail Öztürk'ün mektubunda belirttiği gibi, Ogaden'li mücahidler çok zor durumda. Geçen hafta, İttihadi İslami'nin iki temsilcisi, dergimizi ziyaret ettiler. kendileriyle yaptığımız roportajı, bu yazının devamında okuyacaksınız Şehid İsmail mektubunda naklettiğine göre; Ogaden'li müslümanlar, müthiş yokluk içindeler. Mücahidler, terliklerle cepheye gidiyorlar. Yemek için pılav ve çaydan başka bir şey bulamıyorlar. Ogaden'li herhangi bir mücahidin ağırlığı, 45-50 kiloyu geçmiyor. Hava saldırılarına karşı savunma silahları yok. Dış dünyayla bağlantı için bir havaalanına ihtiyaçları var. Bize 200 bin dolar gönderin, hava alanını yaparız diyorlar. Türkiyeli zenginlere duyuruyoruz. Somali'deki kargaşa ortamı Ogaden'li mücahidlerin silah teminini kolaylaştırıyor. Sorunları para.

Ogaden cihadı, bir Somali Kenti olan Lugh'dan idare ediliyor.

Nefislerini İslamın yoluna adanmış dört kardeşimiz, bundan bir kaç ay önce, Ogaden'li müslümanlara yalnız olmadıklarını hatırlatmak ve İla-yı kelimetullah için, Somali'nin Lugh şehrine gittiler. Burada bir ön eğitim için cihad kampına katıldılar. Kampın varlığından

haberdar olan Etiyopya, Kenya ve Eritre ordularının müsterek olarak düzenledikleri saldırıları, üç kez püskürttüler. Dördüncü defa saldırı, havadan uçaklar ve helikopterler; karadan ise tanklar desteğinde gerçekleştirildi. Mücahidler 4. saldırıya karşı koyarlarken Türkiye'den cepheye koşan Ünal Ekici, Ersoy Tekin, İsmail Öztürk ve Resül Aran'ın da içinde bulunduğu yüzden fazla mücahid şehid oldu.

KAYNAK: Yörünge Dergisi 1-7 Eylül 1996 Sayı: 292 Sayfa:5

ÇANAKKALELİ YUSUF: BOSNA

**Bosnanın gülleri hâlâ solmadı
Çünkü şehidlerin kanıyla sulanıyor.**

Konuştuğum, gezdiğim, aynı kaptan yemek yediğim ve bir haftalık süren bir arkadaşlığım oldu, Çanakkaleli Yusuf'la. İlk defa, bir hafta boyunca, her namazdan önce ve sonra, Kur'an okuyan ve ağlayan bir arkadaşım oldu. Bir haftanın sonunda; sanki, yirmi yıllık arkadaşmışız gibi, ayrılırken gözlerim doldu. Gözden kayboluncaya kadar, şehadet parmağım havada kaldı. İçimde anlatılmaz bir huzursuzluk baş gösterdi. Sanki belliydi bir daha görüşümeyeceğimiz. Yusuf'um gitti. Yusuf'la Bosna'da tanıştım. Bir haftalık beraberliğimiz oldu. Ayrılırken ağlıyorduk. Sanki az ötede ikimizde kaybolacaktık. Ömrümde bizzat sarıldığım ve tam 4 gün sonra, şehadet haberini aldığım ilk müslümandı. Ayrılırken Yusuf'un gözleri yaşlıydı. İçinde, dışına vuramadığı bir acısı vardı sanki. Ben o acıyı biliyordum. Bosna'ya gideceğini, anne ve babasına söylediğinde, annesinden ve babasından olmuştu. Anne ve baba bir tarafa; Allah ve rasûlü bir tarafa diyerek gelmişti Bosna'ya cihada. Bu üzüntüsünü, O'nunla paylaşmaya çalışıyorduk, ama teselli edebiliyor muyduk? Hayır. O'nun, Yusuf'un gözleri bundan dolayı hep yaşlıydı. Kalbindeki acı, gözlerinden yaş olarak çıkıyordu. Yusuf'um, yiğit Yusuf'um... Allah senin şehadetini kabul eyleyip, Firdevsi Âlâ'ya yerleştirsin. Yusuf'umun şehadeti, yanındakilerden öğrendiğime göre şöyle gerçekleşmiş: Yusuf ve yanındakiler, bir hendekte bekliyorlar. Çatışma bir taraftan sürüyor. İsmi hatırlayamadığım, fakat şu anda gözümün önünde olan, İngiltere'li bir mücahidi bacaklarından vuruyorlar, oraciğe yığılıyor. Kurşunlar yağmur gibi yağıyor. Kurşunlar toz kaldırıyor Bosna topraklarından. Yusuf, bu kardeşe 25-30 m. uzaklıkta. O kadar kurşunun arasında, kendini o müslümanın yanına atıyor. Yaklaşık 100 kg. ağırlığındaki mücahidi sırtına alıp, hendeğe dönmeye çalışıyor. Tam o esnada Sırplar'ın kurşunlarına hedef oluyor. İşte böyle gerçekleşiyor, gözü yaşlı Yusuf'umun şehadeti.

UKBE BİLAL

Çeçenistan'ın Coğrafi Konumu: Doğusunda Dağıstan Özerk Cumhuriyeti, Batı'da Kuzey Osetya Özerk Cumhuriyeti, Güney'de Gürcistan Cumhuriyeti, Kuzey'de Rusya Federasyonu (Stavropol Eyaleti) bulunmaktadır.

Yüz ölçümü 16.000 km. karedir (İnguşetya ayrılmadan önce 19.300 km. kare idi). Önemli ve büyük şehirleri Grozni (Çeharkale) Gudemes, Malgobek'tir. Şali, Şatoy ve Videni diğer şehirlerdir.

Çeçenistan 17 yönetim birimine (Rayon) ayrılmıştır.

Kuzey Kafkasya'nın güneydoğu bölümünde bulunan Çeçenistan Cumhuriyeti, Kafkas Sıradağları'nın kuzey etekleri ile Terek Düzluğu'nun (Nogay stepi) güney kesimini kaplamaktadır. Güney sınırlarında bulunan Tebulos-Mta Dağı'nın yüksekliği 4494 metreyi bulur. Terek Dağları ile Terek Irmağı üzerinde Terek Düzluğu bulunur. Cumhuriyetin Kuzey bölümü, bu düzlüğün içindedir.

Akarsuları, cumhuriyeti doğu-batı doğrultusunda kesen Terek Irmağı havzasına bağlıdır. Terek Irmağı'nın en büyük kolu Sunja Irmağı'dır. Bu nehrin de bir çok kolu vardır. En büyük kolları buzul suları ile beslenen Assa ve Argun ırmaklarıdır. Bu ırmaklar önemli hidroenerjiye sahiptir, ayrıyeten sulamada da faydalanılmaktadır. Düzluklerde ve dağlarda, ılıklı ufaklı bir çok göl mevcuttur. En büyük göl, ülkenin güneydoğu ucundaki Kezenoyam'dır.

Bitki örtüsü toprak durumuna bağlıdır. Terek Düzluğu'nun güney kesimi, ekime elverişlidir. Kuzeyi ise kumlu, yarı çöl durumundadır. Terek vadisinde, çayır bitkileri hakimdir. Bu düzlük ekim yapmaya da elverişlidir. Dağlık bölgelerinde (1600-2000 m.) geniş yapraklı ormanlar (Akgürgen) yer alır. Bu yüksekliklerden sonra ise Alp çayırları yetişir.

Dağ ormanlarında yaşayan hayvanlar arasında boz ayı, kurt, tilki, yaban domuzu, Kafkas orman kedisi vardır. Kuşlar arasında Sülün ve Bildircin önemli yer tutar. Terek düzlüğünde ise tavşan, tarla faresi, sürüngenler ve çakalara rastlanır.

Tarım alanında tahıl ekimi, bağcılık, bahçecilik ve hayvancılık ülkenin gelir kaynaklarındandır.

Yer altı servetleri bakımından, çok zengin olan Çeçenistan'da, Petrol ve yer altı gazalarına, hemen hemen her yerde rastlanır. Ülkenin hemen her yerinde, maden suyu kaynakları mevcuttur. Bu bağlamda kaplıcalar da önemli bir gelir kaynağıdır. Yapı gereçleri olan kireç taşı, marm, alçı, kuvars kumu, kil vb. bakımdan zengin yataklara sahiptir.

İklim bakımından Çeçenistan Cumhuriyeti değişiklikler gösterir. Ülkenin kuzey bölümünde, kara iklimi hüküm sürer. Ülke genelinde yazlar sıcak olur ve uzun sürer. Kışlar ise ılık olur ve fazla kar yağmaz. Yeşillik süresi 233 gün, yıllık yağış tutarı 300-450 mm. dir. Ülke genelinde sıcaklık ortalaması Temmuz'da 25.5 derece, Ocak da -4 derecedir. Dağ eteklerinde bu ortalama Temmuz'da 19-22; Ocak'ta ise -5 derecedir. Yağış tutarı 600-700 mm. Yeşillik süresi ise 220-224 gündür.

Çeçenistan'ın Tarihi: Etnolojik ve arkeolojik çalışmalar, Çeçenler'in Kuzey Kafkasya'nın yerli halklarından olduğunu ortaya çıkarmıştır. Geleneklerine çok bağlı olan Çeçenler, kültür ve gelenek yönünden, öteki Kafkas kavimleriyle benzerlikler gösterir. Özellikle Dağıstan'da yaşayan Avarlar, Kumuklar gibi, dağlı kavimlerle aralarında büyük benzerlikler vardır. Çeçenler, kültürel yönden Alanlar'dan da etkilenmişlerdir. Çeçenler arasında; 10. yüzyıldan sonra, Gürcistan yoluyla, Hristiyanlık yayılmaya başlamış. 17. Yüzyılda da, Dağıstan yoluyla, büyük bir bölümü müslümanlığı kabul etmiştir.

1732'de Ruslar'ın Kafkasya yayılcılığına karşı, direndiler ve Ruslar'ı geri püskürttüler. 1875'te Çeçen topraklarını almak için, yeniden harekete geçen Ruslar'a karşı; Uşurma (İmam Mansur) adındaki önderlerinin yönetiminde başlayan ve İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat, Şeyh Şamil ile süren bu döneme; İmamlar Dönemi Kıyamı da diyebiliriz. İmam Mansur'a zayıf bir destek veren Osmanlıların yardımına rağmen, bir başarı sağlayamadığından, 1791 yılında ilk olarak İnguşlar Rus egemenliğine girdiler. Ruslar 1812'de Kafkas müslümanlarının direnişini bütbütün

kırmak için geniş çaplı bir harekâta daha giriştiler. 1830 yılında **Dağıstan'lı Gazi Muhammed** kendisini **Müslümanların İmamı** ilan ederek, bütün müslüman Kafkas kavimlerini, Ruslar'a karşı cihada çağırdı. **Gazi Muhammed**'den sonra **İmam** olan **Hamzat** (İmam Hamza da denilir) 1832-1834 yıllarında; **İmam Şeyh Şamil** de 1834-1859 yılları arasında, Ruslar'a karşı cihadı sürdürdüler.

Şeyh Şamil'in 1859 yılında Rus Generali Baryatinski'ye esir düşmesiyle, Çeçenistan ve Dağıstan toprakları, Rus egemenliğine girdi. Ancak Çeçenler, meşhur 93 harbi diye adlandırılan 1877-1878 Osmanlı-Rus harbi sırasında, **Simsirli Ali Bek** önderliğinde yeniden ayaklandılarsa da, bir sonuç alamadılar. Ruslar'ın işgaliyle vatanlarını terke mecbur bırakılmışlardır. 1864 yılı itibarıyla Çeçenler'in az bir kısmı, Osmanlı'ya hicret etmiş, bütün zorlamalara rağmen vatanlarını terk etmeyen Çeçenler, direniş destanları yazmışlardır.

Bolşevik İhtilali sırasında Bolşevikler'in: "Bizleri Çarlara karşı destekleyin, sizler de bizim gibi bağımsızlığınızı, özgürlüğünüze kavuşursunuz." sözlerine inanırlar ve Bolşevik İhtilali'ne destek verirler. Bolşevikler İhtilali kazanınca, Kafkas Halkları'na verdikleri sözde önceleri dururlar. Bu ihtilalin hemen sonunda kurulan **Birleşik Kafkasya Cumhuriyeti** ancak 4 yıl sürebildi. Bolşeviklerin saldırısına uğrayan Cumhuriyet, fazla bir direniş gösteremedi. Bu dönemden, ikinci dünya savaşına kadar bir çok defalar isyan eden Çeçenler 1939-45 yılları arasında işgalci Alman Ordularına karşı, kendi vatanlarını korumak için direniş göstermelerine rağmen; işbirliği yaptıkları iddiasıyla Ruslar tarafından "Vatana ihanet" suçlamasıyla, bir tek Çeçen kalmamacasına 23 Şubat 1944 yılında Sibirya'ya sürgüne gönderilmişlerdir. Bu sürgün 1957 yılına kadar (13. yıl) sürmüş, SSCB'de **Nikita Kruşçev** iktidara gelince, Çeçenler'in yurtlarına dönmelerine izin verildi. Ve **Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti** yeniden kuruldu. Bu Sibirya sürgünü, çok kısa sürede ve olumsuz şartlarda gerçekleştiği için; yüzbinlerce Çeçen, yollarda ve sürgün edildikleri yerlerde, işkence ve hastalıktan öldü. Sürgüne giden Çeçenlerin ancak % 58'i Çeçenistan'a sağ dönebilmiştir. Sürgüne giden 780.000 nüfusun ancak 400.000 civarında olanı geri gelebilmiştir (Hiç nüfus artışı göz önünde bulundurulmasa bile bu rakamlar soykırımın ne şiddette yapıldığını göstermektedir). Bu günkü Çeçenistan'da yaşayan 1944-1957 arası doğumlular Sibirya'da sürgünde doğmuştur.

Çeçen Direnişi'nin Kısa Tarihçesi

Rusya Federasyonu, eski SSCB'ni meydana getiren, 15 bağımsız cumhuriyetten birisidir. Bu 15 bağımsız Cumhuriyet şunlardır:

Azerbaycan
Beyaz Rusya
Ermenistan
Estonya
Gürcistan
Kazakistan
Kırgızistan
Litvanya
Lettonya
Moldovya
Özbekistan
Türkmenistan
Tacikistan
Ukrayna

En son kabul edilen, 1976 Sovyet Anayasası'na göre; 1990 yılında SSCB'nin dağılmasıyla, bu 15 cumhuriyetin her birisi, bağımsız birer cumhuriyete dönüşmüştür. 1976 Sovyet Anayasası ki, Brejnev Anayasası diye de isimlendirilmektedir. (1982'de kabul edilen Anayasanın, Evren anayasası olarak adlandırılması gibi) Bu anayasada; **Rusya Federasyonu ve Azerbaycan Cumhuriyeti, Türkmenistan Cumhuriyeti,**

Özbekistan Cumhuriyeti, Gürcistan Cumhuriyeti, Tacikistan Cumhuriyeti vb. cumhuriyetlerde bulunan, özerk ve otonom cumhuriyetler; SSCB'nin dağılmasıyla otomatikman, bağımsızlık kazanma hakları vardı. Buna göre, özerk cumhuriyetlerde yaşayan halklar, referandumla konumlarını belirleme haklarına sahipti.

Çeçen İnguş Cumhuriyeti yetkilileri, bu haklarını kullanmak için, 23-24-25 Kasım 1990 günü, Çeçen İnguş Büyük Halk Kurultayı'nı toplarlar. Bu kurultayda, başkanlığa **Cehar Dudayev** seçilir. Kurultay kararları, üç ana başlık altında toplamış ve bunlar halka duyurulur. Bu kararlar arasında en önemlisi, **Egemenlik kararı** ve en kısa zamanda yapılması kararlaştırılan **Cumhurbaşkanlığı seçimleridir**.

19 Ağustos 1991 günü, dağılan Sovyetler Birliği'nin Devlet Başkanı olan Mihail Gorbaçov'a karşı, başarısız bir darbe teşebbüsü gerçekleşir. **Çeçen Halkı**, bu başarısız darbe teşebbüsünü gerçekleştirenler aleyhine, başkent **Ceharkale** (o günkü adıyla Grozni)'de gösterilere başlar. Bu gösterilerin öncülüğünü de; **Cehar Dudayev** ve o zaman **Vaynah Demokratik Partisi Başkanı** olan, **Zelimhan Yandarbiyev** yapmaktadır. Rusya'nın tanıdığı Çeçen Hükümeti'nin devlet başkanı olan **Dokka Zagayev**, Zelimhan Yandarbiyev'i tutuklatır ve hapse atar. Bunun üzerine göstericilerin hedefi, Dokka Zagayev ve hükümeti olur. Göstericiler hükümet ve başkanının istifası için gösterileri artırır. Halk, 6 Eylül 1991 günü, Çeçen parlamentosu, televizyon, radyo ve PTT'nin merkez binalarını işgal ederek; Komünist Partisi'ni kapatır, KGB ve diğer güvenlik güçlerine el koyarak lağveder ve Zelimhan Yandarbiyev'i serbest bırakırlar. Gösteriler, 21 Eylül 1991 akşamı, Cehar Dudayev, Zelimhan Yandarbiyev'in konuşmalarından ve yapılan dualardan sonra; **Hüseyin Ahmedov**'un Başkanlığı'nda, geçici bir yönetime; iki ay içerisinde seçimlerin yapılması şartıyla, yürütme yetkileri devredilerek, sona erdirilir.

Uluslararası İnsan Hakları Komitesi'nin gözetiminde, 27 Ekim 1991 günü yapılan cumhurbaşkanlığı seçimini % 92 oy oranıyla (Rus yanlısı muhaliflere göre %85) Cehar Dudayev kazanır. Seçimlerin resmi sonuçları, 1 Kasım 1991 günü belli olur. Cehar Dudayev bir konuşma yapar. Bu konuşmasında, 6 Eylül 1991 tarihi itibarıyla, **Çeçen İnguş Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını** ilan eder. (**? Dip Not Numarası ver**)

Rusya Federasyonu Başkanı Borist Yeltsin, Cehar Dudayev'in Cumhurbaşkanlığını tanımaz ve 7 Kasım 1991 tarihinde, **Çeçenistan'da** olağanüstü hal ilan eder. **Cehar Dudayev** ve hükümet üyelerinin hepsini **TERÖRİST** olarak lanse etti.

Rusya, **Cehar Dudayev** ve destekleyenlerini tutuklamak üzere, 11 Kasım 1991 günü Grozni Hava Limanı'na, 622 kişilik özel **Spetsnaz Komandoları**nı sevk eder. Çeçen Halkı, **Cehar Dudayev**'in önderliğinde bu özel birliklerin hepsini tutuklar ve Kuzey Osetya'daki Rus birliklerine teslim eder.

Çeçenistan'da bu gelişmeler sürerken, İnguş Halk Kongresi toplanır ve Çeçen İnguş Cumhuriyeti'nden ayrılma kararı alarak, 30 Kasım 1991 tarihinde de, bunu halk oylamasına sunar. İnguş halkı bu oylamada, Rusya tarafını seçer ve Çeçen İnguş Cumhuriyeti'nden ayrılıp, Rusya Federasyonu'nda **İnguş Özerk Cumhuriyeti** olarak kalmayı kabul eder. Çeçen Halkı ve Cehar Dudayev hükümeti, bu kararı saygıyla karşılar, **İnguşların** ayrılmasını kabul ederler.

Çeçen Cumhuriyeti Anayasası, 8 Şubat 1992 tarihinde prensip olarak, 12 Mart 1992 günü de parlamentoda yapılan oylamada da resmen kabul edilir. (**Dip not numarası ver---** Kaynak: **Çeçenya 95 - Kafkas-Çeçen Dayanışma Komitesi Yayını** (İstanbul- Mayıs 1995))

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni oluşturan 15 cumhuriyetten birisi olan, Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti Başkanı olan Boris Yeltsin'e bağlı kuvvetler tarafından, Rusya Federasyonu'nun parlamentosu fiilen kapatılır ve anayasa da feshedilir. **Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti**'ni oluşturan federe birimlerin, birbirleri ve kendi aralarındaki ilişkilerin yasal çerçevesini oluşturmak için, 31 Mart 1992 tarihinde, kısaca **Rusya Federasyonu Anlaşması** olarak adlandırılan

Rusya Federasyonu içerisindeki Egemen Cumhuriyetlerin iktidar organlarıyla, Rusya Federasyonu'nun Devlet İktidar Organları arasında, Yasama ve Yetkinin Dağıtımı (paylaşımı) üzerine anlaşma imzalanmıştır. Bu anlaşmanın giriş bölümünde çok net bir şekilde belirtildiği gibi, Rusya Federasyonu'nun egemenlik deklarasyonu ile; Rusya Federasyonu içerisindeki özerk ve otonom cumhuriyetlerin egemenlik deklarasyonları temelinde imzalanmıştır. Böylece Rusya Federasyonu içerisindeki cumhuriyetlerin, egemenlik hakkı açıkça tanınmış ve bu hak çerçevesinde, yeni kurulan Rusya Federasyonu'nun yasal prosedürü oluşturulmuştur. Yani SSCB zamanındaki Rusya Federasyonu yasaları yürürlükten kaldırılıp, yeni yasalar çerçevesinde anlaşmalar imzalanmıştır. Yeni oluşturulan Rusya Federasyonu anlaşmasını eski iki özerk cumhuriyet imzalamamıştır: Tataristan Cumhuriyeti ve Çeçen İnguş Cumhuriyeti. 12 Aralık 1993 günü, Rusya Federasyonu yeni anayasası ve parlamento seçimleri yapılır. Tataristan ve Çeçenistan cumhuriyetleri bu oylamaya katılmamıştır. Bu seçimlerin resmi sonucu, 25 Aralık 1993 günü belli olur ve Rusya Federasyonu Anayasası ve Parlamentosu resmîyet, yani yasalık kazanır. Halbuki Çeçen Cumhuriyeti'nin Anayasası 12 Mart 1992 tarihinde yasalık kazanmıştı. Bütün bunları şunun için ayrıntılı olarak izah etmeye çalışıyorum. Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin defalarca, Cehar Dudayev ve yanında yer alan herkesi; Rusya Federasyonu Kanunları'na itaat etmemek ve karışıklık çıkarma suçlamasıyla terörist olarak itham etmişti. Emperyalist duyguya sahip olan ülkeler, her zaman, kendi çıkarlarına ters düşen her ülke ve insanı, terörist olarak ilan etmişlerdir. Daha dün kadar, bütün emperyalistlerce terörist ilan edilen Yaser Arafat; bu gün Filistin Özerk Bölgesi'nin Devlet Başkanı ilan edilmiştir. Emperyalistler için önemli olan çıkarlardır. Çıkarlarına zede getirecek her oluşumu ve insanı, hemen terörist ilan ediverirler. Aslında gerçek terörist kendileridir. Dünyanın öbür ucunda yer alan ABD'nin Kuzey Irak'ta, Somali'de, Fars Körfezi'nde kısacası bölgemizde ne işi var. Rusya Federasyonu Başkanı Yeltsin'in, uzlaşmaz ve Çeçenistan'a karşı düşmanca tavırlarına karşı Cehar Dudayev, sürekli olarak anlaşma zeminleri oluşturmaya çalışmıştır. Çeçenistan Kuzey Kafkasya'nın merkezi ve kilit konumundadır. Başkent Caharkale (Grozni); Petrol boru hatlarını ve Hazar denizi kıyısında bulunan Moğaçkale ve Kaspisk limanlarından geçen demiryolu hattını, Karadeniz kıyısındaki limanlar ve Rusya'nın iç şehirlerine bağlayan bir merkez konumundadır. Cehar Dudayev'in gösterdiği her türlü yumuşak tavırlara rağmen, Rusya bir türlü uzlaşmaya yanaşmamaktadır. Üstelik uluslararası alanlarda, Cehar Dudayev ve taraftarlarını sürekli olarak terörist ilan etmektedir. Bu görüşmelerin en önemlilerinden birisi, 21 Mart 1994 günü Rusya Devlet Başkanı temsilcisi Sergei Feilatov ve Çeçenistan Devlet Bakanı Aslanbek Akbulatov arasında Moskova'da yapılan görüşmelerdir. Rusya tarafı bu görüşmelerde Çeçenistan'a en fazla Tataristan'a tanınan özerklik statüsünü verebileceklerini, bağımsızlığını asla kabul etmeyeceğini belirtir. Rusya bir taraftan da, Çeçenlerin arasından satın aldığı uşaklar vasıtasıyla, Çeçenleri içlerinden yıkmaya gayret eder. Ruslan Hasbulatov, Gantemirov, Afturhanov ve Labazanov gibi Çeçen asıllı uşaklarına yaptığı askeri ve ekonomik desteklerle; Çeçenistan'ın bağımsızlığını isteyen Dudayev ve taraftarlarını, yok etmek ister. Diğer taraftan da dünyaya, Çeçenistan'ın içerisinde meydana gelen olaylarda, hiç bir dahlinin olmadığı propagandasını yapar. Dudayev'e bağlı güçler, sözüm ona muhalif güçlere yeniliyormuş gibi bir görüntü vererek, bir çok yerde kaybederek geri çekilir. Rusya'nın, 70 tank ve çok sayıda askerle desteklediği Çeçen muhalif güçler, 26 Eylül 1994 günü Çeçenistan Başkanlık Sarayı'nı kuşatırlar. Dudayev'e bağlı kuvvetler, işte o anda; gerçek güçlerini ortaya koyarlar ve muhalif güçleri hezimete uğratırlar. Muhalif güçler arasında bulunan 72 Rus askerini de esir alırlar. Dudayev, Rusya bu askerlerin kendisine ait olduğunu kabul ederse; esir muamelesi yapacağını, kabul etmediği takdirde de, öldüreceğini ilan eder. Rusya bunu daha fazla gizleyemez ve 7 Aralık 1994 günü Rusya Federasyonu

Güvenlik Konseyi toplanır ve "Çeçenya'da genel güvenliğin sağlanması, Cehar Dudayev gibi teröristlerden, silahlardan arındırılması, genel güvenliğin ve Anayasal düzenin sağlanması için askeri harekât yapılması" kararı alınır. Bu karar gereğince de 11 Aralık 1994 günü Çeçenistan işgal edilir.

Savaş yaklaşık 20 ay sürdü ve Rusya, uluslararası savaş hukuku kurallarını da çiğneyerek Çeçenistan şehirlerini ve sivil halkın yaşadığı bölgeleri acımasızca bombardımana tabi tutarak, sivil halktan 150.000'in üzerinde kadın, çocuk, yaşlı sivil insanı öldürmüştür.

Çeçenler, ülkelerini işgal eden Rus kuvvetlerine karşı, yiğitçe direnmişler ve her türlü imkânsızlığa rağmen, Ruslar'ı ülkelerinden çekilmeye mecbur bıraktılar. 1996 Ağustos ayına kadar süren savaş boyunca, Çeçenler direniş destanları yazdılar.

Destan yazarlardan birisi de **Şamil Basayev**'dir. Çeçenistan'a Selam Gazetesi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olduğum dönemde, gazetenin Ankara temsilcisi **Talip Özçelik** ile birlikte; Türkiye'den Çeçenistan'a, savaş döneminde giden ilk gazeteciler olduk. Önce, uçakla Azerbaycan'a gittik. Orada bulunan Çeçen dostlarımız vasıtasıyla ve tercümanlığımızı yapan Can Dostumuz Yasir Abbasov ile Azerbaycan-Dağıstan sınırını kaçak olarak geçip, yaklaşık 200-250 km. uzunluğunda bir karayolunu, kaçak olarak katedip, Çeçenistan'a girdik.

Naiber-Alleroy üzerinden, Genelkumay Karargâhı'nın bulunduğu Videnö şehrine ulaştık. Burada bizi **Şamil Basayev** karşıladı.

Şamil Basayev, ilk gördüğüm anda, Fetih Suresi'nin son ayetlerini hatırlattı.

"Muhammed Allah'ın Rasûlü'dür. Ve O'nunla birlikte olanlar da kafirlere karşı zorlu, kendi aralarında ise merhametlidirler."

kendisiyle yaklaşık 45 dakika yaptığımız görüşmede, sıcakkanlı, canayakın ve sempatik bir izlenim bıraktı. Görüşmemizin akabinde hemen yanibaşımızda bulunan askerleriyle aralarında geçen diyalogları; bana, Şehid Reisimiz Metin Yükseli hatırlattı. Askerleriyle olan samimi ve şakalaşan davranışları, tıpkı Metin Yükseli'nin davranışı gibi idi.

Kendisiyle tanışma faslını bitirdikten sonra, sıcak temasın bulunduğu cephelere gitmek isteğimizi söylediğimizde, bize çok tehlikeli olduğunu ve korkabileceğimizi söyledi. Ben de kendisine Afganistan'da ve Bosna'da, cephelerde bulunduğumu anlattım. Bunun üzerine işaret pamağı ile bir tarafı işaret ederek, **"Şurada 3 km. ilerde on günden beri Ruslar'la savaşıyoruz. Sizi oraya götürebilirim."** Cephede durumun nasıl olduğunu sorduğumda ise cevabı şaşırtıcıydı "Yaklaşık yüze yakın tank ile bize saldırdılar. On günden beri bir adım ilerleyemediler. Fakat on gündür Videnö'yu uçaklarla bombardıman ediyorlar. Şehirde isabet almadık bina neredeyse kalmadı. Maalesef, uçaklara karşı uçaksavarlarımız yeterli değil. Bizim elimizdeki uçaksavarlar 1.000-1500 m. menzilli. Uçaklar ise 3.000 m. den aşağıya inmiyor. Yukarıdan bombaları sallayıp kaçıyorlar. Bizim ise elimiz kolumuz bağlı, sadece tadiz atışı yapabiliyoruz. Ama karada bir adım bile attırmıyoruz. On günden beri, sadece kırk kişi karşısında, bir adım bile ilerleyemiyorlar." Bu konuşma esnasında sağımızda, solumuzda bir sürü asker bulunmaktaydı. Ben bu askerleri göstererek "Cepheye neden daha fazla asker götürmüyorsunuz?" diye sorduğumuzda, beni hayrete düşüren şu cevabı vermişti "İhtiyacımız yok. Sadece bu askerleri bazen 24 saatte, bazen iki günde bir değiştiriyorum." Bu cevap karşısında o anda biraz inanmamıştım, daha doğrusu mutmain olmamıştım. Karşımdaki yiğit müslümanın, yalan söylemediğine kesin kanaat getiriyor olmama rağmen, söyledikleri bana imkânsız gibi gelmişti. Kendisiyle görüşmemiz uzadıkça, içimde bir yakınlık, sıcaklık oluşmaya başladı ve söyledikleri bana Hz. İbrahim (as) ile Cenab-ı Hakk arasında geçen kıssayı hatırlattı. **"Hani İbrahim: 'Rabbim bana ölümleri nasıl dirilttiğini göster' demişti. (Allah O'na): 'İnanmıyor musun?' deyince 'Hayır (inandım), ancak kalbimin tatmin olması için.' demişti. Öyleyse dört kuş tut. Onları kendine alıştır, sonra onları (parçalayıp) her bir parçasını bir dağın üzerine bırak, sonra da onları çağır. Sana koşarak gelirler.**

Bil ki, şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir."

Bakara Suresi 60

Kendisiyle kısa görüşmemiz sonunda, Aslan Mashadov ile görüşmemizin akabinde gelip, bizi alarak 3 km. ilerdeki cepheye, birlikte gitmeyi kararlaştırdık. Fakat bizim Genel Kumay Başkanı Sayın **Aslan Mashadov** ile görüşmemiz sonunda akşam oldu. Ertesi gün de, olağan üstü bir bombardıman yaşadık. Karargâhın, Videnov'u boşaltma kararı; ertesi gün, ilkinden sonra başladı. Kafkasya'nın kahramanı, yiğit insan, **Şamil Basayev** ile bir daha yüz yüze gelemedik.

Bu görüşmemizden iki hafta sonra **Şamil Basayev**, Ruslar'ı dize getiren o meşhur **Budennovsk Baskını'nı** gerçekleştirdi. Bu baskının, ajanslarda birinci haber olarak yer almasıyla, biz de haberdar olduk ve ilk duyduğum andan itibaren, bu yiğit müslüman kardeşimizin eyleminin başarıyla neticelenip, sağ salim ülkesine dönmesi için, namazlardan sonra dua ediyordum.

O günlerde Çeçenistan Cumhuriyeti Güvenlik Bakanlığı Özel Şube Başkanı dostumuz Hüseyin Gurbanov ile telefon bağlantısı kurup, **Şamil Basayev**'in yaptığı eylem hakkında, ayrıntılı bilgi almaya çalıştık. Hüseyin Gurbanov'un Bakü'den 21 Haziran 1995 tarihinde geçtiği faksta şöyle diyordu:

Basayev Ruslar'a Kök Söktürdü

Altı aydır Rusya siyasi liderleri ve Çeçen liderlerinin gerçekleştiremediklerini, **General Mayor Şamil Basayev**, bir günde gerçekleştirdi.

Rusya Başbakanı Çerno Mirdin, Çeçenistan topraklarında bütün askeri harekâtların durdurulması hakkında, resmi anlaşma imzaladı. Rusya resmi temsilcisi heyeti Grozni'ye gelmiştir. Burada Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Heyeti temsilciliği binasında, Çeçenistan tarafı ile sulh konuşmalarına başlamışlardır. Bu görüşmelerde Çeçen tarafını, Çeçenistan eski Başsavcısı **Osman İmayev** temsil etmekte.

Şamil Basayev 1965 yılında doğmuştur. Hava Kuvvetleri Okulu'nu bitirmiştir. Afganistan'da Afgan Mücahidleri tarafında, ve Tacikistan'da muhalefet saflarında savaşmıştır. Abhazya'daki savaşlarda "Patpolkovnik" rütbesi (iki yıldız) almış olup, Çeçenistan savaşında ise Dudayev, **Şamil Basayev**'e "Polkovnik" rütbesi vermiştir. Bu günlerde ise (14-15 gün önce) **Basayev**'e "General Mayor Harbi rütbesi" ve "Halk Kahramanı Harbi rütbesi" verilmiştir. **Şamil Basayev** hali hazırda Hasavyurt şehrinde. Haziran'ın 15'inde, saat 1230'da plaka numarası olmayan iki Kamaz marka kamyon ve bir Uaz marka otomobille, Çeçenistan'ın Neftekumsk şehriinden, Budennovsk şehri tarafına hareket etmiştir. Budennovsk şehri, 1799 yılında kurulmuştur. Stavropol Eyaleti'nin Budennovsk il'i'nin merkezidir. Kuma Çayı'nın kenarında kurulmuştur. Toplam nüfusu 54.000 civarındadır. Şehirde kimyasal maddeler üreten bir fabrika olup, bu yönüyle stratejik önemi vardır. Budennovsk şehrine giren **Basayev** ve askerleri bir kaç saat içerisinde, şehir hastahanesini ve postahanesini, ele geçirmişlerdir. Artık o andan itibaren (15 Haziran) Budennovsk şehri ile telefon bağlantısı kesilmiştir. Saat 2030'da ele geçirilen şehir hastahanesine, 30 kadar gazeteci gelmiştir. **Şamil Basayev** burada yaptığı basın toplantısında "Kendisinin ve askerlerinin terörist olarak kabul edilemeyeceğini beyan etmiştir."

O "Biz Çeçenistan'ın kurtuluşu ve bağımsızlığı uğrunda mücadelecileriz. Yalnız siyasi talepler öne sürüyoruz." demiştir. Ve bazı istekler öne sürmüştür. Bu istekler:

1-Rusya ordusu Çeçenistan'dan çıkarılmalıdır.

2-Savaş bir an evvel durdurulmalıdır.

3-Dudayev'le bir an evvel görüşmelere (anlaşma hükümleri konusunda) başlanmalıdır.

4-Çeçenistan'da yeniden kurutuluşuyla ilgili seçimler yapılmalıdır.

Basayev, daha sonra taleplerinin yerine getirilmediği ve binaya karşı hucum olduğu takdirde; binadaki rehinelere öncelikle askerler, devlet organlarında çalışanlar, sonra da sağlam erkeklerin vurulacağını; kadın, çocuk ve hastalara ise dokunulmayacağını ve hali hazırda hastabakıcıların vazifelerini yerine getirmekte olduğunu belirtti.

Gazeteciler, **Şamil Basayev**'e şu soruları sordular:

--Nasıl oldu da siz Budennovsk şehrine kadar gelebildiniz?

"Bizim esas maksadımız Moskova'ya kadar gidip, buradaki yaptıklarımızı, Moskova'da da gerçekleştirmekti. Paramız olsaydı, bu hiç te zor olmayacaktı. Her üç kamyon da, oldukça rahat hareket ediyordu. Her polis geçiş noktasında, polislere bir miktar para verdik, buradaki her adam için 500 ruble'den 50.000 rubleye kadar rüşvet verdik. (1 dolar yaklaşık 50.000) Paramız kalmadığından bizde burada kaldık. Biz sonuna kadar sözümüzde duracağız" diyerek **Şamil Basayev** basın toplantısını sona erdirdi.

Haziran'ın 19'unda **Basayev** ve askerleri Moskova saatiyle 16.00'da hastahaneyi terk ettiler. 5 Ikarus otobüs ve bir kamyon dan oluşan konvoyla; Çeçenler, Rusya Parlamentosu'nun temsilcileri, yerli hakimiyet organlarının temsilcileri, 13 gazeteci ve 120 gönüllü iştirak etmiştir. (Aynı zamanda otobüslerin her birinde güvenlik açısından bir miktar rehineyi bulundurmaktadırlar)

Artık hastahanedeki rehinelere çıkarılmıştır. Halihazırda Grozni'de anlaşma için konuşmalar devam ediyor. Bu konuda basına malumat verilmektedir. Taraflar askeri hareketlerini şu an durdurmuş bulunmaktadır.

Rusya Başbakanı Çerno Mirdin "**Basayev ve askerleri, Çeçenistan arazisine varınca kanun karşısında cevap vereceklerdir. Bütün meseleler Rusya kanunları çerçevesinde halledilecektir.**" demiştir. O'nun bu sözlerine göre, hiç bir iyi niyetten söz edilemeyeceği, söylenebilir.

Şu an Moskova'da Kremlin'deki "Ak Ev" in korunması güçlendirilmiştir. Rusya Parlamentosu'nda güvenlik meseleleri üzerine oluşmuş komite, hükümete güvensizlik kararı, vermiştir.

Olay dünya basınında ve siyasi çevrelerinde şok etkisi yapmıştı. Gerçektende **Şamil Basayev** ve arkadaşları, askeri olarak çok büyük bir operasyon gerçekleştirmişlerdi. Bu olayın büyüklüğünü, askeri operasyonlarda uzman olanlar ve bu sahada çalışanlar daha iyi kavrayabilirler.

Çünkü bir zamanlar İsrail güvenlik güçlerinin, Entebbe Baskı'nında gösterdikleri başarı, dünyanın dilinde aylarca sakız olmuştu. Nihayetinde kaçırılan bir uçağa, yabancı bir ülke havaalanında yapılan başarılı bir operasyonla, uçak kaçırılanlar etkisiz hale getirilmiş, rehinelere sağ salım kurtarılmıştı. Gerçekten bir başarı idi. Fakat İsrail'in elindeki imkanlar, göz önüne alınacak olursa; **Şamil Basayev**'in başarısının yanında (askeri olarak) çok sönük kalmaktadır.

Kanaatime göre **Şamil Basayev**'in gerçekleştirdiği bu operasyon, İslam tarihinin, ender olayları arasında, yer alacak bir olaydır. Çünkü yapılan iş muhtevası ve sonucu bakımından mükemmel bir olaydır.

Şamil Basayev'in 15 Haziran 1995 günü başlayıp 20 Haziran 1995 günü zaferle sona eren, tarihi operasyonu ile ilgili, o günlerdeki değerlendirme yazımı burada tekrar sizlerle paylaşmak isterim.

Alemlerin yaratıcısı Allah Azze ve Celle nelere kadir değil ki. Rabbimiz kendi dinine yardım edenlere, kendi yoluna sadakat gösterenlere, katından nimetler ihsan ederek, onları başarılı kılmaktadır.

Yüzyıllardır eğik olan müslümanların başını kaldıran, kafirler karşısında zillet içerisinde olan müslümanların, birazını olsun, izzete kavuşturan İmam Humeyni'den sonra; müslümanlara ferahlık veren, kafirlere ise dünyayı dar eden, iki olayı zikretmek istiyorum. Bunlardan birincisi 23 Ekim 1983 günü sabahın erken saatlerinde, bir kaç saniye ara ile; Lübnan'da bulunan ABD ve Fransız elçilikleri, iki müslümanın iftiharî saldırısı ile yerle bir olurlar.

ABD elçiliğinde 241, Fransız elçiliğinde ise 49 olmak üzere, toplam 290 kişi öldürülüp, yüzlercesini yaralayınca; Amerika'lı ve Fransız askerler hemen o gün arkalarına bakmadan, Lübnan topraklarını terkettiler.

Dünya emperyalizminin, kolu kanadı kırılmış Rusya Şubesi'de, bu tür bir iftiharî eylemle 15 Haziran 1995 günü sarsıldı. 20 Haziran 1995 günü de, **Şamil Basayev**'in şanlı

zaferi ile neticelenen olayda, eli kolu bağlı olarak, **Şamil Basayev**'in istediği şartlara ses çıkaramamıştı.

"Mü'minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterdiler; kimisi adağını ödedi, kimisi de bekliyor (Şehid oluncaya kadar doğuşeceklerine dair söz verdiler, kimisi şehid oldu, kimisi de şehid olmayı bekliyor) Onlar asla verdikleri sözü değiştirmediler. Ahzab 23

Şamil Basayev ve arkadaşlarının, başarılarındaki temel faktörün, yukarıdaki ayet olduğunu zannediyorum. Çünkü şehadeti göze almadan, bu eylemin gerçekleşmesi mümkün değildir. Sebebi ise, Budennovsk şehri, Çeçenistan sınırına 180-200 km. uzaklıkta bir Rus şehri olmasıdır. Buraya saldırıp, sağ kurtulmak milyonda bir ihtimaldir. Rabbimizin inayeti ile bu milyonda bir ihtimal gerçekleşti ve **Şamil Basayev**, yüzünün akı ile, bu eylemden zaferle çıktı.

Şamil Basayev 1965 doğumlu olup, ilk savaş tecrübesini, Afganistan'da Ruslar'a karşı mücahidlerin safında edinmiştir. Üç yıl Abhazlar'ın yanında, Kafkasya'nın bir çok yerinden gelen müslüman savaşçılarla, Gürcistan kuvvetlerine karşı savaşmıştır.

Rusya'nın da desteklediği Gürcistan kuvvetlerine karşı, bölge müslümanlarının oluşturduğu **Birleşik Kafkas Halkları Ordusu**'nun komutanı olur. Savaşın sona erip, barış görüşmelerinin başlaması üzerine ülkesine döner. Çeçenistan'da büyük bir halk kitlesi tarafından, sevinç gösterileri ile karşılanır. Çeçenistan'a döndükten kısa bir süre sonra da, Tacikistan'a geçer ve Rusya yanlısı hükümete karşı, kıyam eden müslümanların yanında savaşır. Çeçenistan'da durum gerginleşince ülkesine dönmek zorunda kalır. 1994 Aralık ayında, Rus işgal kuvvetlerine karşı, Dudayev'e bağlı Hükümet kuvvetleri'nin bir komutanı olarak savaştaki yerini alır.

Bütün bunların arasında, Çeçenistan'ın bağımsızlığını dünyaya duyurmak maksadıyla ilki Türkiye, ikincisi Almanya'ya olmak üzere iki Rus uçağını kaçıır.

1991 Kasım ayında, Tupelov 154 tipi Rus yolcu uçağını 171 yolcusu ile Ankara Esenboğa Havaalanına indirir, hiç bir yolcuya zarar vermez.

Türk yetkili makamlarına "Şeriatımızı ve bağımsızlığımızı dünyaya duyurmak için bu eylemi gerçekleştirdiğini" açıklar. Yetkililer "Basın toplantısında 'şeriat' karıştırmazsan seni serbest bırakır, ülkeni dönmene izin veririz; aksi takdirde, seni iade ederiz" pazarlığında bulunurlar. **Şamil** bunu kabul ederek basın toplantısında "Ülkemizin bağımsızlığını dünyaya duyurmak için, bu eylemi gerçekleştirdim" der. Ülkesine döndükten kısa bir süre sonra ikinci bir Rus uçağını, bu sefer Almanya'ya kaçıır. Alman makamları da, O'nu serbest bırakırlar.

Inguş Cumhuriyeti'nde yayınlanan, yerel bir gazetede yer alan bir yazıda, **Şamil Basayev**'in Çeçen dilinde şiirlerinin yayınlandığını ve ağızına kesinlikle içki koymadığı ve beş vakit namazını kıldığı kaydedilmektedir.

Şamil Basayev ve arkadaşlarının gerçekleştirdiği ve ümmetin yüzünü güldüren tarihi **Budennovsk Baskını**'nı ana hatlarıyla şöyle bir hatırlayalım:

15 Haziran 1995 : Çeçenistan'a 180 km. uzaklıktaki, Rusya Federasyonu'nun Stavropol Eyaleti Budennovsk şehri 54.000 nüfusludur. Yerel saatle 14.30 sularında şehir merkezi, **Şamil Basayev** ve 100 kadar arkadaşı tarafından basılır. İlk ele geçirilen yerler, şehrin merkezi postahanesi ve emniyet müdürlüğü binalarıdır. Şehrin haberleşme sistemi imha edilir. Emniyet güçleri tesirsiz hale getirilir. Çıkan çatışmalarda **Şamil Basayev** kuvvetlerinden 8 müslüman şehid olur. Şehrin hastahanesi ele geçirilir ve içerisinde bulunanlar rehin olarak alınırlar. Bir başka grup mücahid de, 4 otobüs rehine ile şehrin güneyinde ve doğusunda etrafları, güvenlik güçleri tarafından kuşatılır. İlk günkü Rus zayılatı ise 10'u polis olmak üzere 25 kişidir.

Şamil Basayev yaptığı ilk açıklamada Çeçenistan'daki Rus işgali kaldırılmazsa; ellerinde bulunan rehinelere öldüreceklerini, rehinelere çocuklar, yaşlılara, kadınlara, yaralılara kesinlikle dokunulmayacağını belirtir. Boris Yeltsin ise "Çeçen militanlarının istekleri yerine getirilemez, etkisiz hale getirmek için, tüm güçleri seferber edin" emrini verir.

16 Haziran 1995: Genel Kurmay Başkanı **Aslan Mashadov** "Şamil Basayev'in kendi askerleri olduğunu, fakat bu baskınla hiç bir ilişkilerinin olmadığını, terörizme karşı olduklarını" açıkladı.

Şamil Basayev düzenlediği basın toplantısında "Gayelerinin terörizm olmadığını, tek gayelerinin Rusya'nın Çeçenistan'dan çekilmesi olduğunu" belirtti. **Şamil Basayev** konuşmasının devamında "İnsan hakları şampiyonları, aralarında hamile kadınların da bulunduğu Grozni Hastahanesi, Ruslar tarafından bombalanırken neredeydiler?" diyerek, Batı'nın ikiyüzlülüğünü, gözler önüne seriyordu.

Rusya Başbakan Yardımcısı **Nikolai Yegerov**'un **Şamil Basayev**'e kendilerini istedikleri ülkeye götürecek uçağı sağlamayı, istedikleri kadar parayı vermeyi, teklif ettiğini ancak, **Basayev**'in bunu kabul etmediğini açıkladı.

Şamil Basayev'e bağlı güçler, Çeçenistan'da savaştıklarını tesbit ettikleri, 5 Rus pilotunu idam ettiler. Rehinelere önce 20, daha sonra ise 30 cesedi General Viktor Medvedetskoy'a teslim etti.

17 Haziran 1995: Çeçenler'e karşı Rus Güvenlik güçlerince, sabah saat 5.00 sularında bir operasyon düzenledi. İlk operasyon aralıksız, 6 saat sürdü. İlk saldırıda, askeri savaş helikopterleri, tank, top ve ağır silahlar kullanılmasına rağmen Ruslar'ın, bir çok kayıp verdiği, Çeçenlerden ise kayıp verilmediği ajanslar tarafından açıklandı. Ruslar'ın fiyaskoyla sonuçlanan bu ilk baskınlarından sonra Çeçenler, ellerinde bulunan rehinelere, çoğu hamile kadın ve çocuk olan 150 kişiyi, salıverdiler.

Serbest bırakılan rehinelere "Çeçenler bize iyi davranıyor, içerdekiler Çeçenler'in değil, Ruslar'ın kurşunlarına hedef oluyorlar" diye açıklamalarda bulundular. Fiyaskoyla sonuçlanan ilk operasyondan sonra, öğlen saatlerinde ikinci bir operasyonda bulunan Ruslar'ın, özel komando birliği **Alfa Birlikleri** halkın yoğun protestosuna uğradı.

18 Haziran 1995: Budduyonovsk şehri hastahanesindekileri ellerinde rehin tutan Çeçenler, sonunda Yeltsin'i dize getirdiler. Moskova'dan, Çeçen Komutan **Şamil Basayev** ile telefon bağlantısı kuran Başbakan Viktor Çerno Mirdin, Çeçenistan'daki operasyonların hemen durdurulacağını ve barış görüşmelerinin başlayacağı yolunda güvence verdi. Rusya'nın Çeçenistan'daki kuvvetlerinin komutanı General KULIKOV birliklerine, bütün askeri operasyonları durdurma emri verdi. **Şamil Basayev**, gece az sayıda kabul ettiği gazetecilere yaptığı açıklamada "**Ben terörist değil, SABOTAJCI'yım.** Çünkü, savaş devam ediyor, savaş sürdüğü için benim yaptığım eylem, terörizm değil, **SABOTAJ**'dir." dedi. Basayev, konuşmasının devamında "Yanına iki yüz kadar rehineyi alarak, otobüslerle ayrılacağını" belirtti ve 340 rehineyi daha serbest bıraktı.

19 Haziran 1995: Rusya'nın ORT televizyonu, **Şamil Basayev** komutasındaki Çeçen Mücahidler, şehid arkadaşlarının içinde bulunduğu soğuk hava tertibatlı bir kamyon ve 7 otobüsten müteşekkil; 150 kadar rehine, gönüllü rehinelere birlikte 8 Rus parlamenter, 16 Rus gazeteci'nin bulunduğu konvoy, Çeçenistan'a doğru yola çıktı. Ancak hastahane binası içerisinde yola çıkacak gönüllü rehinelere doldurtulan formlar, halk arasında tedirginliğe yol açtı "Teröristlerle gönüllü olarak yola çıkıyor ve sonuçlarına şimdiden katlanıyorum" diye, yazılı formları her gönüllü rehineye Rus yetkililer imza attırdılar. Rus Başbakanı Viktor Çemo Mirdin "Budduyonovsk'ta bir hastahane yüzlerce kişiyi rehin tuttuktan sonra, buradan otobüslerle ayrılan **Şamil Basayev** konutasındaki Çeçen Mücahidler yerine ulaştığında hiç kimseye acınmayacaktır." dedi. Interfaks'ın haberinin devamında Çerno Mirdin "Çeçen silahlı guruba verilen güvenlik güvencelerine; bu gurup, anlaşma yerine varıncaya kadar uyulacaktır." dedi.

20 Haziran 1995: Budduyonovsk'da rehin alınanlar ile gönüllü rehinelere ve gazetecilere taşıyan konvoy, Dağıstan'ın Hasavyurt Şehri'nde coşkun bir kalabalık karşıladı. Yaklaşık 13.000 kişi kadar olan göstericiler, **Şamil Basayev**'in otobüsünün etrafında büyük bir izdiham yaşanmasına sebep oldular. Büyük sevinç gösterilerinde bulunan halkı polis güçükle kontrol altına alabildi. Dağıstan'ın İç İşleri Bakanlığı yetkilileri, Hasavyurt'tan Çeçenistan'ın günlük bölgesinde bulunan **ZENDAK** Kasabasına ulaşan **Şamil Basayev** ve arkadaşları ellerinde bulunan 130 rehineyi de serbest bırakarak,

Çeçenistan'a sağ salım girdiler, açıklamasında bulundular. Bu arada Interfaks Ajansı Stavropol Eyaleti Bölge Savcı Yardımcısı **Aleksey Selyukov**, Çeçen Komutan **Şamil Basayev** ve altı arkadaşı hakkında tutuklama emri çıkarıldığını belirtti. Savcı Yardımcısı **Basayev** ve 6 arkadaşı için, tutuklama kararına gerekçe olarak, eşkiyalık, taammüden adam öldürme, rehin alma, toplum güvenliğini bozma, olarak gösterdi. **Şamil Basayev** ve arkadaşları böylelikle müslümanların göğsünü kabartan, kafirlerin kalbine ise, büyük bir korku salan bu iftiharî eylemlerini, başarılı bir şekilde sona erdirdiler.

DAĞISTAN ŞEHİDLERİ

- 01-MURAT KONUKÇU:10 AĞUSTOS 1999
 02-FARUK.....
 03-CEMİL.....
 04-HÜSEYİN.....
 05-MEHMET ÖGÜT: 06 EYLÜL 1999

DAĞISTAN CUMHURİYETİ

Rusya Federasyonu'na bağlı özerk bir cumhuriyettir. 20 Ocak 1921'de Rusya Federatif Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne tabi olarak kurulan **Dağıstan Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti**, SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği)'nin dağılmasından sonra, özerk bir cumhuriyet olarak, Rusya Federasyonu'na bağlı kalmıştır.

Rusya Federasyonu'nun Avrupa'daki kesiminin güneyinde yer alan **Dağıstan**, Büyük Kafkas Dağları'nın kuzey yamacının en doğu ucunda, doğudan batıya 200, kuzeyden güneye 400 km. uzunluğa, 50.300 kilometrekarelik bir yüzölçümüne sahiptir. Güney ve batısı **Güton Dağı**nda 3446 metreye, **Bazardyuzu (Pazardüzü) Dağı**nda da 4480 metreye ulaşan **Kafkas Dağları**'nın ana doruk hatlarıyla çevrilidir. Doğusunda **Hazar Denizi**, kuzeyinde **Kalmuk Özerk Cumhuriyeti**, batı ve kuzeybatısında **Çeçenistan** ve **Kuzey Kafkasya**, güneybatısında **Gürcistan** ve güneyinde de **Azerbaycan** yer alır.

En son 1989 yılında yapılan sayıma göre 1.792.000 olan nüfus, 1995 yılında yaklaşık 2.500.000 olarak tahmin edilmektedir. (Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi) Başkenti **Mohaçkale** 'dir. Önemli şehirler **Derbent-Kızlar-Izberbaş ve Buynaktır**. Türkçe Dağ kelimesi ile Farsça -istan ekinin birleşmesinden oluşan ve **Dağ Ülkesi** veya Dağlık Ülke anlamına gelen **Dağıstan** kavmi değil, coğrafi-topoğrafik mana ifade eden bir kavramdır. Rusça'da da " Dağlar Ülkesi " anlamında **Strana Gor** ifadesi kullanılmaktadır.

Dağıstan coğrafi açıdan beş bölgeye ayrılır. Birinci bölgede Kafkas Dağları ve Dağıstan iç platosu yer alır. Dağlar arasından Hazar Denizi'ne akan Sulak, Samur ve Kurak gibi ırmaklar buralarda derin vadi ve uçurumlar meydana getirir. Kafkas Dağları'nın güneyine bakan yamaçlarında yağış çok azdır. Bu yüzden bazı bölgelerde bitkisel hayat yoktur.

İkinci bölge, birinci bölgenin kuzeyinde yüksekliği 920 m. ye ulaşan ve çıkıntı tepelerinden oluşan ikinci bir dağ kuşağından ibarettir. Bu bölge kuzey ve kuzeybatıdan esen rüzgârlar sebebiyle oldukça yağışlı olup, sık ormanlarla kaplıdır. Dağlar ile Hazar Denizi arasında kalan dar kıyı düzlüğü üçüncü bölgeyi oluşturur. Petrol ve doğalgaz yatakları barındıran bu ovanın genişlediği yerde başlayan dördüncü bölge, alçak ve bataklık ovalar ile **Terek** Irmağı deltasından oluşur.

Son olarak, Terek'in hemen kuzeyinde kumullarla kaplı **Nogay Bozkırları** beşinci bölgeyi oluşturur.

Dağıstan'ın başlıca ırmakları **Gazi Kumuk, Kara, Avar ve Andi Koysularının** birleşmesinden oluşan ve Mohaçkale'nin kuzeyinde Hazar'a kavuşan **Samur**'dur. Genellikle dağlara paralel olarak akan bu ırmaklar, 1000 m. ye varan derinlikte ve darlıkta, kanal ve mecralar oluşturarak, Dağıstan'ın özelliklerinin şekillenmesinde önemli rol oynarlar.

Dağıstan'ın iklimi genel olarak sıcak ve kurudur. Alçak kesimlerde ortalama sıcaklık Ocak ayında -3,6 derece, Temmuz ayında 23 derece dolayındadır.

Dağıstan'ın kuzey kısmını teşkil eden **Sulak-Terek-kuma** düzlüğü en yüksek yeri 26 metreyi geçmeyen ve denize doğru gittikçe alçalan, susuz ve kırıç bozkırlardan ibarettir. Bu sahanın nüfus yoğunluğu çok düşüktür. Kuma ile Terek arasında bir çok tuz gölü ve bataklık vardır. Terek ile Sulak arasında ise, kumsallarda kaybolan Aktaş-

Yarksu-Yamansu ve Aksay çaylarından bu gün ziraatte istifade edilmektedir. Bu bölgenin iklimi son derece kurudur. Düz, ırmaktan ve ormandan mahrum, yağmursuz ve kuzey rüzgârlarına açık olan daha kuzeydeki bölgede sıcaklık ortalaması yazın +40, kışın -40 dereceyi bulur.

Dağıstan tabii zenginliklerle doludur. Dağlık bölgenin bitki örtüsü, vadilerde ve kanyonlarda yaprak döken ormanlardan, yüksek tepelerde çam ve huş ağacı ormanlarından ve ağaç sınırının üstünde de Alp çayırlarından oluşur. Tepe yamaçlarında yer yer çöl bitkisiyle kesintiye uğrayan sık yaprak döken ormanlar bulunur. Alçak yamaçlarda seyrek-esmer toprak alanlarıyla bölünen verimli keşane rengi topraklar egemendir. Hazar Denizi kıyısında ise tuzlu bataklık toprakları yaygındır.

KAYNAK: Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi.

Dağıstan Tarihi :

Dağıstan tarihi genel olarak Kafkasya tarihi ile birlikte incelenmiştir. Yüzyıllar boyu, özellikle Hazar denizi'nin doğusundan gelen kavimlerin hareket sahası olan Kafkasya, bir taraftan Hint-Avrupa gurubuna dahil kavimlerin, diğer taraftan da Turan kavimlerinin akınlarına uğramıştır. 4. asırda başlayan Türk ve Moğol akınları, asırlarca aralıklı olarak devam etmiş, Kafkasya'nın siyasi ve etnik yapısında büyük değişiklikler meydana getirmiştir. Slavlar'ın üzerlerine akınlar yapan Avarlar'la Hazarlar'ın seferleri 4. asırdan 13. asra kadar devam etmiştir. Volga ve Kuzey Kafkasya arasında devlet kuran Hazar Türkleri, 7. yüzyılda Kafkasya'yı hakimiyetleri altına almışlardır.

Kafkaslar'da 7. yüzyılda İkinci Halife Hz. Osman zamanında başlayan Müslüman Arap akınları sonucu 652-53 yıllarında Bâbu'l-Ebvab veya el-Bâb (Derbent) fethedilmiştir. Emevi Halifesi Hişam b. Abdülmelik devrinde (724-743) bölgede İslam hakimiyeti kurulmuştur. 796 yılında Derbent tekrar Hazarlar'ın eline geçmiş, sonunda Hazarlar ile müslüman Araplar arasında iki asır süren mücadele, Müslümanların zaferiyle sonuçlanmıştır. Arap ordularının başında Halife'nin kardeşi Ebu Müslim bulunuyordu. 9. yüzyılda Arap egemenliği artmış ve Abbasiler'e bağlı valilikler (âmil) oluşturulmuştur. Dağıstan arazisi üzerinde cereyan eden savaşlar, Emevî ve Abbasiler'le Dağıstan'a hakim olan Hazar ve sair Türk kavimleri arasında geçerken, bu arada ülkenin yerli halkı olan Lezgiler müslüman olmuş ve Hristiyanlığı kabul etmiş olan komşuları Gürcülerle aralarında pek çok savaşlar vuku bulmuştur.

11. yüzyılda Büyük Selçuklular tarafından fethedilen Dağıstan, 13. yüzyıldaki Moğol istilasına kadar Selçuklu Türkleri'nin yönetiminde kalmıştır. 11-12. yüzyıllarda Karadeniz'in kuzeyinde ve Dağıstan'da hüküm süren Kıpçaklar (Kumanlar) Dağıstan'a kadar sokularak, bölgeye Türklerin yerleşmesinde önemli rol oynamışlardır. Daha sonra sırasıyla İlhanlılar (1256-1353), Altın Ordu Hanlığı (1226-1502), Şirvanşahlar, Timurular (1370-1506) ve Safeviler Dağıstan'a hakim olmuşlardır.

Dağıstan ile Osmanlılar arasında 1475'te Kırım Hanlığı vasıtasıyla başlayan sıcak ilişkiler Osmanlı'nın yıkılışına kadar devam etmiştir. **Fatih Sultan Mehmed** zamanında, Haziran 1475'te Kefe'nin fethedilmesiyle Kırım Hanlığı'nın Osmanlı Devleti'ne bağlanması üzerine, bu hanlığa bağlı bulunan Dağıstan Beyleri de Osmanlı'ya bağlılıklarını bildirdiler.

1578 yılında **Özdemiroğlu Osman Paşa** tarafından fethedilen Dağıstan, 1578-1606 yılları arasında 28 yıl doğrudan Osmanlı hakimiyeti altında kaldı. Dağıstan Hakimleri'nin Osmanlılar'la olan ilişkileri bundan sonra da devam etti.

Dağıstan 16. yüzyıldan itibaren Ruslar'ın da ilgisini çekmeye başladı. 1722'de **Çar Birinci Petro** Rus tüccarların öldürülmesi bahanesiyle İran'a savaş açarak, Derbent'i işgal etti. Osmanlı Devleti, Derbent kendi himayesinde olduğundan, Petro'yu protesto edip şehri terk etmesini istedi. Hazar sahillerinde hakimiyet kurabilen Ruslar, Osmanlı kuvvetlerinin yardımıyla Bakü önlerinde durduruldu. Ancak İranlıların 1724 yılında Ruslar'la imzaladığı **Reşt Andlaşması**'yla Derbent ve Bakü Ruslar'ın eline geçti. 1732'de Derbent **Nadir Şah** tarafından tekrar geri alındı. Ancak 1747'den sonra Ruslar

Dağıstan'da yeniden nüfuz kazanmaya çalıştılar ve 1875'te Kafkasya Valiliği'ni ihdas ederek hakimiyetlerini büyük ölçüde sağlamlaştırdılar. 1813 yılında İranlılar ile Ruslar arasında imzalanan **Gülistan Andlaşması** ile Dağıstan Ruslar'a verildi. Fakat Ruslar uzun müddet Dağıstan'da hakimiyet kuramadı. Baddeley'in tabiriyle, gökyüzünden yağmurun düşmesi gibi, 1783'te bir savaşçı, lider ve vâiz olarak dağlardan çıkan **İmam Mansur**, ilk defa dağlı kabileleri birleştirmeyi düşündü ve Ruslar'a karşı cihad ilan etti. Böylece, 1783'te **İmam Mansur**'la başlayıp 1794'te **Gazi Muhammed**, daha sonra da **Hamzat Bek** tarafından yürütülen mücadele, **Şeyh Samil** tarafından şiddetli bir mukavemetle devam ettirildi. **İmam** seçilen **Şeyh Samil**, Dağıstanlıların Ruslar'a karşı yürüttüğü cihad hareketini ciddi bir şekilde organize etti ve tam 25 yıl boyunca Ruslar'a karşı kahramanca savaştı. Nihayet **25 Ağustos 1859**'da **General Baryatinski** kumandasındaki ağır silahlı Rus birliklerine teslim olmak zorunda kaldı.

Kafkasya'daki kavimlerin küçük hanlıklar ya da kabileler şeklinde teşkilatlanmış olmaları ve güçlü bir devlet etrafında birleşememeleri kendileri için iyi olmamıştır. **İmam Samil** çok farklı etnik kökene mensub bu kavimleri, din esasında birleştirmeyi başarmakla birlikte, bu birlik, Osmanlı gibi dünya müslümanlarının hamisi olan tek güçlü devletin, gerileme süreci içinde ortaya çıkması sebebiyle, hedefine ulaşamamıştır.

İmam Samil her biri büyük bir din alimi olan seleflerine göre daha başarılı bir idareci ve asker idi. Şeyhin mücadele yıllarında Ruslar, sadece Hazar sahilini ve güney bölgesini kontrol edebildiler. Şerî hükümleri uygulayan **Şeyh Samil** şaşmayan adaletiyle tebaasının derin hümetini kazandı. Ruslar, askeri bir idare kurdukları Dağıstan'da **İmam Samil**'in kurduğu şerî sisteme alternatif ve görünüşte şeriat ve örf-adetlere göre hüküm veren mahallî mahkemeler kurdular. Ancak Ruslar'ın kurduğu bu sistem, Dağıstanlılar tarafından benimsenmemiş ve **İmam Samil**'in İslami esaslar üzerine tesis ettiği devlet sistemi bütün kuvvetiyle bâki kalmıştır.

İmam Samil Dağıstan'da derebeylerin nüfusunu kırıp, İslami bir idare kumayı başardığı halde Rusya, Dağıstan'da köylünün tabi tutulduğu kölelik rejimi konusunda hiç bir ıslahat yapmamıştır. Halbuki Rusya, **Samil**'in esaretinden iki yıl sonra bu rejimi, dahillî Rusya'da kaldırmış bulunuyordu. Tersine Rus Çarlığı, Azerbaycan'da yaptığı gibi, burada da ihdas ettiği yeni toprak derebeylerine isnad etmeyi tercih etmişti. Bunlara sürgün, idam ve müsadere gibi tedbirler de ilave edilecek olursa, Dağıstanlıların Rus hakimiyetine karşı nasıl bir duygu besledikleri tahmin edilebilir. Buna karşılık, çok sayıda etnik guruba ayrılan bir ülkede, bu kadar kavmî bir mefkûre etrafında toplamayı başaran ve bu gün bütün bu guruplar tarafından hâlâ sahiplenilerek derin bir sevgiyle benimsenen **İmam Samil**'in, askeri olduğu kadar idarî başarısı ve neden çok sevildiği ilginç bir araştırma konusu olacak niteliktedir.

Ruslar **İmam Samil**'in teslim olmasından sonra imamlara karşı mahallî beyleri destekleme kararı aldılar. Dağıstanlıların Ruslarla mücadelesi çok etkili olmamakla birlikte bundan sonra da devam etti. 1877 Osmanlı-Rus savaşından faydalanan Dağıstanlılar, Çerkezler ile aynı zamanda isyan ederek **İmam Samil**'in naiplerinden **Abdurrahman Efendi** başkanlığında millî bir hareket başlattılar. Eski millî müesseseler ihya edilerek, kısa bir zamanda Dağıstan Ruslar'dan temizlendi. Osmanlı Ordusu'nun yardımı geleceği ümidiyle, Dağıstanlılar Ruslar'a karşı büyük bir direnç gösterdiler. Ancak savaşın lehlerine dönmesi üzerine Ruslar, Osmanlı sınırından çektikleri askerleri Dağıstan'a sevk ederek bu isyanı bastırdılar.

1905'te başlatılan ikinci isyanda başarılı olmadı. 1912'de Rus dilinin kullanılmasına karşı Dağıstanlılar'ın gösterdikleri çok şiddetli mukavemet, Rusya'yı kararından vazgeçmeye mecbur bıraktı.

1917 Bolşevik İhtilâli'nden sonra Mart ayında **Timurhan-Şura**'da teşekkül eden Millî Komite Dağıstan'da hakimiyeti eline aldı. Ruslar mukavemet göstermeden hükümeti teslim ederek uzaklaştılar. Nisan 1917'de Bakü'de toplanan **Kafkasya İslam Kurultayı**'na Dağıstanlılar da katıldı.

Mayıs ayında Terek-Kale (Vladikafkas) şehrinde Hazar'dan Karadeniz'e bütün **Kuzey Kafkasya Dağlıları'nın** iştirak ettiği büyük bir kurultay toplanarak millî bir devlet kurma kararı alındı. **Terek Dağıstan Mahallî Hükümeti** kuruldu.

11 Mayıs 1918'de Dağıstan, Osmanlılar'ın desteğiyle **Abdülmecid Çermoy** başkanlığında **Dağıstan ve Kuzey Kafkasya Cumhuriyeti** adı altında bağımsızlığını ilan etti ve **6 Ekim 1918'**de millî kuvvetlerin eline geçen Derbent'e, **13 Ekim 1918'**de halkın büyük coşkusu altında cumhuriyetin ayyıldızlı yeşil bayrağı çekildi. Fakat Osmanlı Ordusu' nun **30 Ekim 1918 Mondros Mütarekesi'** yle Kafkasya'yı tahliye etmesinden sonra yalnız kalan Dağıstan, yeniden işgal tehlikesiyle karşılaştı.

Dağıstanlılar'ın önce Çarlık ordularına sonra da Bolşevikler'e karşı mücadelesi Mart **1920'** ye kadar devam etti. Ancak **30 Mart 1920'** de Kızıl Ordu'nun Dağıstan'ı işgale başlamasından sonra **20 Ocak 1920'** de Rusya Federatif Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne tâbi **Dağıstan Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti** kuruldu. SSCB' nin dağılmasından sonra ise Dağıstan, halen **Rusya Federasyonu'na** bağlı **Özerk Cumhuriyet** statüsünü devam ettirmektedir.

KAYNAK: Dağıstan'ın Sosyo-Ekonomik Tarihi
Yrd. Doç. Dr. İsmail ÖZSOY

DAĞISTAN ŞEHİDLERİ

Dağıstan'ın Rus işgalinden kurtarılması için verilen mücadelede Türkiye'den giden müslümanlardan ilk şehidler verildi: **Murat Konukçu** (Cüheyman)-**Cemil** (Ebu Zeyneb) ve Avrupa'dan iki kardeş birlikte gelen ve büyüğü olan **Faruk**. Faruk, henüz 3.5-4 aylık islâmî bilince ulaşmış bir müslüman olduğunu öğrendik. Kardeşi halen cephede cihada devam etmektedir.

MURAT KONUKÇU: 10 Ağstos 1999-DAĞISTAN

1974 yılında Eskişehir'de doğdu. Babasının işi nedeniyle İzmit'in Karamürsel İlçesi'ne yerleştiler. Çocukluğu ve okul dönemi burada geçti. 1992 yılında Karamürsel İmam Hatip Lisesi'nden mezun oldu. Daha sonra Anadolu Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü kazandı.

Lise yıllarında başlayan islâmî mücadelesi, üniversite yıllarında daha bir olgunluk kazanmaya başladı. Bosna savaşının başlaması ile birlikte eğitimine ara vererek 1995 yılında Bosna'ya gitti. Yaklaşık 5 ay savaştıktan sonra, savaşın durması ile birlikte, Türkiye'ye döndü. Bosna'da şehid düen arkadaşlarını anlatırken, kendisine nasib olmadığı için hayıflanırdı.

Bosna cephesinden tanıdığı Karamürsellî Salih ile zaman zaman cephe hatıralarını konuşurlar ve sohbet ederlerdi. **Murat Konukçu'**, Dağıstan cephesine gitmeden bir kaç gün önce, yine böyle bir sohbet esnasında Salih'e "**Bu gün öyle bir rüya gördüm ki, çok enteresan. Bosna'da iken bir arkadaşım, aynen benim gördüğüm bu rüyayı gördüğünü anlattıktan sonraki gün, şehid olmuştu. Benim gördüğüm de, o kardeşimin anlattığı rüyanın aynısı. İnşallah Dağıstan'da şehid olurum**" diyerek, şehadet özlemini dile getirmişti.

Aklından hep Oğaden, Keşmir, Filistin geçiyordu. Çeçenistan'da **Şamil Basayev**'in bağımsız bir kampının olduğunu öğrenince, 1998 yılı başında Çeçenistan'a gitti. Bir süre eğitim gördükten sonra, kampa yardım toplamak üzere Türkiye'ye geldi. Şehir, şehir dolaşarak şahsî dostlukları bulunan esnaflardan yardım toplayarak, bu kampa götürdü. Bu faaliyetlerine bir yıl kadar devam etti.

23 Haziran 1999 tarihinde ailesiyle vedalaşarak Çeçenistan'ın yolunu tuttu. Bu gidiş farklıydı. Yardımları götürmek gayesiyle gidiyordu fakat yakında bir operasyonun yapılacağından bilgisi vardı. Şehid olması için, yakınlarından, dua etmelerini istiyordu. Operasyondan bir hafta önce, Çeçenistan'dan telefonla annesini arayarak helâlik diledi. Ve Dağıstan operasyonunun 4. gününde 10 Ağstos 1999 Salı günü, saat 12.00 civarında, operasyonun ilk şehidi olarak Rabbine kavuştu. Cephede birlikte olan bir arkadaşı şehadet anını şöyle anlattı:

Kendisi **Şeleka** tabir edilen ve Kamaz Kamyonu üzerine monte edilmiş uçaksavar komutanıdır. Bu silahı iki kişi kullanmaktadır. **Cüheyman** Komutandır. Uçaklara aman vermemektedir. Uçaklar, bunların kamyonunu farkeder ve yüksekte bombardımana başlar. Bombardımandan kurtulmak için, kamyon, Dağıstan'lı mücahid şöför tarafından mevzi değiştirmek için manevraya başlıyor. Uçak çok yoğun bir bombardıman yapmaktadır. Kamyonu sürekli zik zak yaparak bombalardan kurtarmaya çalışan mücahid, bir ara bir rampaya gelir. Tam o esnada kamyonun freni patlıyor. Kamyon, sağ tarafta bulunan uçuruma doğru, yuvarlanmaya başlıyor. Şöför atlamaya muvaffak oluyor. Fakat **Cüheyman** lakabı **Murat Konukçu** ve yardımcısı **Abdülbari** isimdeki Ürdün'ü mücahid, kamyonun sağ taraftaki uçuruma yuvarlanması sonucu, şehid oluyorlar. Arkadaşları kamyonun enkazının yanına vardıklarında **Cüheyman** (**Murat Konukçu**) yaşıyormuş. Fakat iki dakika sonra şehid olmuş.

Murat Konukçu'nun cenazesini defneden **Suud**'lu **Osman** isimdeki mücahid, Murat'ın şehadet parmağının şehadet getirir vaziyette ve kalbinin üzerinde olduğunu, defnederken sağ kolunu ne kadar yanına koymaya çalıştıysa da, her seferinde kolu dirseğinden bükülerek, elini şehadet getirir vaziyette kalbinin üstüne gitmekten alıkoyamıyor ve öylece defnediyorlar.

Murat'ı tanıyan herkesin ortak kanaati şuydu: Aldığı görevleri yerine getirmek ve başarmak için her şeyini ortaya koyan, şehadeti çok arzulayan, gözü pek bir delikanlı. Haksızlığa hiç tahammül edemezdi.

Karamürsel İmam Hatip Lisesi'nde okurken hocası olan Yaşar Kara **Murat** için şunları söylüyordu: "**Kalbindeki imanının ateşi, alev alev dışarıya fişkıran, şehid olmadan önce şehid gibi yaşayan bir evladımızdı.**"

Annesi O'ne hep şöyle derdi: "**Oğlum, sen sadece kendini düşünüyorsun. Bizim de senin üzerine hesaplarımız var. Hiç değilse mürüvvetini görmek istiyoruz. Biraz da bizi düşün.**" Buna karşılık O şöyle cevap verirdi: "**Anneciğim, Kur'an'da tasvir edilen o büyük günde, belki siz beni tanıyıp, sahip çıkmayacaksınız.**

Ama ben şehid olursam, inşaallah sizlere sahip çıkarım."

Şehadet haberini anne ve babasına iki eniştesi haber verir. Bütün aileyi bir odada topladık, ayetler okuyarak anne, babasına şehadet haberini verirler. Anne ve babaları hemen şükür secdesine kapanırlar.

Şehid Murat Konukçu'nun Bosna'ya gitmeden önce kaleme aldığı ve şehidliği ne kadar özlediğini yansıtan bir şiiri:

**Dağlardır benim yuvam, sılamdır dağlar,
Sılaya vuslatı özlerim.
Kanım kaynar, çeker beni çağırır kendine,
Ebedî yuvaya dağlar.**

**Haksızlık karşısında AMMAR gibi kıyama çağırır beni,
Ana kucağı gibi sıcak ve şefkatli dağlar.
Duyarım sessiz çığlığını Bosna Dağları'nın,
Çağırır beni,
Bekle, Bekle! Gelirim Ey Şehid Dağları!...**

Şehid bir kabir ziyareti sonrası duygularını kağıda şöyle dökmüş:

Ölecekleri hiç akıllarına gelmeyen; peygamberlerin, mü'minlerin kendilerine haber verdiği Allah'ı ve Ahiret'i inkâr eden zalimler, şimdi kabirdedirler ve size kitabınız onların sonunu haber vermektedir. Bu haberi kabirde görürsünüz, yaşarsınız.

Onların acı sonunu, yaşayanların da aynı sona doğru adım adım ilerlediğini görürsünüz. ve istersiniz ki, içinde bulunduğunuz cahili toplumdaki müstekbir ve firavnları uyarasınız. Ve istersiniz ki, yaşayan insanlar bu fedi akibetten ders alsınlar.

Bir insan düşünün; hem Allah'a inandım diyor, hem de Allah'ın hükümlerine gücü oranında boyun eğmiyor. Allah'tan başka hüküm koyucular tanımış, onlara itaat ediyor. Hem "Allah vardır" diyor. Hem de var olan Allah'ın kendinden istediklerini değil, O'nun

istekleriyle çatışan; efendisinin, nefsinin, hevasının, menfaatinin isteklerini yerine getiriyor.

Hangi kişilikte insan tasavvur ediyorsanız; o insanların ölüm sonrasını, mezarlarda seyredebilirsiniz.

Hepsi toprakta,

Hepsi dünyadan maddî bir şey götürememiş

Ve hepsi Allah'ın bildirdiği bir öte dünyanın muhasebesinde...

Sanki terliyorlar

Sanki azab çekiyorlar

Sanki ateşler

Sanki..... sanki..... sanki....

İşte bunları görebilmek, hissedebilmek için böylesi yaşayan insanların arasında bulunmaktansa, zaman zaman kabirleri ziyarette bulunmak, kabirde olmak gerekir.

Şehidin **Müslümanın Şahsiyeti** ile ilgili olarak kaleme aldığı yazısı:

Öyle bir toplumda yaşıyoruz ki, her anı rezillik ve zillet ile donatılmış. Ve insanlar, bu necaset içinde kendilerini gül bahçesinde zann ediyor. İşte bu toplum içinde, İslam'ı yakalamış, muvahhid müslümanlara çok iş düşmektedir.

Onlar ki, imanın kalpte güzellemeler olmadığını, ancak pratiğe döküldüğü zaman bir anlam kazandığını ve ancak o zaman Allah'ın razı olduğu bir kul olunulduğunu bilirler. İşte bu doğrultuda, Hakk'ın başına, ortasına ve sonuna hiç bir şey eklemeyen ve çıkarmayan emr olundukları şekilde tebliğ yaparlar.

İşte bu muvahhidler, daha önceki kitab ehlinin yaptığı gibi, Hakk'ı Batıl'la karıştırmaz, söz verdiği halde sözünü unutup, Hakk'ı tebliği görevini arkasına atmaz.

Çünkü bilir ki bunu yapanlar, ancak dalalete uğrayanlardır.

bu muvahhidler zulmün her türlüşüne karşıdır. Zulme, asla rıza göstermezler. Çünkü onlar bilirler, **zulme rıza zulumdür.**

Onlar yine bilirler ki, en büyük zulüm **şirktir.** İşte bu **şirkin** düzenine, yani **Tağut'a** baş kaldıranın en büyük cihad olduğunu bilirler.

Onlar kınayanların kınamasından da korkmazlar. Tk rızası alınması gerekenin, yalnız ve yalnız Allah olduğunu bilirler.

Onlar birbirlerini de çok severler. Hem de teminatını Allah'ın verdiği bir sevgi ile... Öyle bir sevgi ki, dünya ve içindekileri versen, yine de kopmayacak... Allah onların aralarındaki sevgiyi o kadar kavî kılmıştır ki, bütün dünya bir araya gelse, bu sevgi meşalesini söndüremez. Çünkü gönüllere söz geçirecek; sultanlar, fermanlar, değil; yalnız ve yalnız **Mukalib'ul Kulûb** (Kalpleri evirip, çeviren) olan Allah'tır.

O muvahhidler ki, Allah'a güçleri nisbetinde boyun eğler. Bu boynu eğmek için, hiç bir şahıstan, yasadan, müesseseden, velhasıl bunları kapsayan düzenden izin almazlar.

Zaten bu düzen, Tağutî rejim ise, onu hiç tanımazlar. Onlar için rızası gözetilen ve izin alınması gereken tek sultan, Allah'tır.

Onlar, yiğittir, mert ve vakarlıdır, dipdiri ölüme kucak açarlar ve hayat ancak bundadır derler.

Onlar için ağlamak, ak yüzee kara bir lekedir. Yalnız Allah için ağlarlar. Bilirler ki, ancak bu ağlama, günahlara kefarettir.

Onlar aşkıdır. Öyle bir aşk ki; sevgiliyi memnun eden, kendi kanlarıyla bulanmış bir avuç toprağı, al renkli bir karanfil sayarlar. İşte bu sevgiliye kavuşmak için; Şehadet'i özlerler, sayıklarlar. Onlar başka alemlerin havasını solurlar; şehadet kokan, cennet kokan, şehid kanı kokan bir alemi...

Ne mutlu şehadet için, Allah rızası için yaşayıp ölenlere....

Ya Rabbil... Bize, sonu şehadet olan ameller işlet...

Ya Rabbil... Bizi sevdikleriyle beraber yaşat, sevdikleriyle beraber öldür, sevdikleriyle beraber haşreyle....

Senin zikrini anmayı ve yaşamayı bize nasib et.... AMİN.....

xx

MEHMET ÖĞÜT: 06 Eylül 1999-Dağıstan

Çeçen Komutan **Şamil Basayev**'in liderliğinde, Dağıstan'a giren ve Rus birlikleri ile çatışan müslüman güçler adına savaşan **Mehmet Öğüt**, şehit oldu.

Konya'dan, Çeçen güçlere katılan **Ebu Bekir** lakablı **Mehmet Öğüt**, 6 Ağustos günü, Dağıstan'ın Botlikh mevkiinde, Ruslarla girilen çatışmada hayatını kaybetti. 1978 Konya doğumlu olan **Öğüt**, yaklaşık 6 ay önce Çeçenistan'a gidip, **Şamil Basayev** komutasındaki Çeçen ordusuna katılmış ve kısa bir süre içerisinde, silahlı mücadeleye girecek seviyeye yükselmişti. Konya İmam Hatip Lisesi mezunu olan **Öğüt**, 1999 başlarında Kafkasya'ya giderek, direnişe katıldı. **Öğüt**, komutanı ile birlikte şehid oldu.

Lokman Kalyoncu

KAYNAK: Yeni Şafak Gazetesi: 18 Eylül 1999 Sayfa: 4

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

OĞLUMUZ, GURURUMUZ

6 Eylül 1999 günü Kafkasya'nın Dağıstan bölgesinde, Ruslarla girdiği çatışmada şehid olan 21 yaşındaki **Mehmet Öğüt**'ün ailesi, oğullarının şehadetiyle gurur duyuyorlar. Dağıstan'ın bağımsızlığını kazanmak için Ruslar'a karşı verdiği mücadeleye katılmak üzere, 5 ay önce Dağıstan'a giden ve ömrü boyunca, tek arzusu Allah yolunda cihad etmek ve yine Allah yolunda şehid olmayı arzulayan 21 yaşındaki **Mehmet Öğüt**, 6 Eylül 1999 günü, bu arzusuna kavuştu. Çeçen Komutan **Şamil Basayev**'in komutasında katıldığı cihadda, mevkilerin en yükseğine erişti. **Mehmet Öğüt**, şehid olduktan sonra, Dağıstan'da dualarla toprağa verildi. Oğullarının Dağıstan'da şehid olduğu haberini alan **Öğüt** ailesi, sadece, evlatlarını son bir kez olsun görememenin burukluğunu yaşadıklarını ifade ederken "**Mehmet'in, maddi durumunun çok iyi olmasına rağmen, O kendisine uzatılan dünya nimetlerini reddetti ve zulüm gören kardeşlerinin yanına gitti. Çok saf kalpli ve dürüst bir insandı. Mehmet'in tek arzusu Allah için, Allah yolunda şehid olmaktı. O, arzusuna da kavuştu. Mehmet'in şehid olması bizim üzüntümüz değil, gururumuz oldu.**" dediler.

Ömrünün büyük bölümünü Suudi Arabistan'da geçiren, 1995 yılında Konya İmam-Hatip Lisesi'nden ayrılan 21 yaşındaki **Mehmet Öğüt**, Çeçen Komutan **Şamil Basayev**'in komutasında, Dağıstanlı Müslümanların özgürlüğüne destek vermek için katıldığı cihadda, 6 Eylül 1999 günü şehid oldu. Evlatlarının şehid olmasından gurur duyduğunu söyleyen babası Mustafa Öğüt "**Mehmet çok saf bir insandı. Beş kardeştiler. Hepsisi aynı duygularla yetişti. Aile olarak, hepimiz birlikte hacca gittik ve uzun yıllar orada yaşadık. Mehmet, diğer kardeşleri gibi değildi. Söylenen hiç bir şeye karşı gelmezdi. Ancak, yaşanan bir çok olaya çok üzülür, çok ağlardı. Hiç bir maddi sıkıntısı yoktu. Kendisine ait olan Marangozlar Sanayii'ndeki hırdavatçı dükkânını bırakarak, 5 ay önce Dağıstan'a gitti. Ağabeyi ile birlikte evlendirmeyi, birlikte düğününü yapmayı istiyordum. Bunu istemedi. Tek isteği vardı. Allah yolunda cihad etmek ve zulüm gören müslümanların yardımına koşmak. Mehmet, kendisine sunulan bütün dünya nimetlerini istemedi ve çok arzuladığı şehadete kavuştu. Mehmet gibi bir oğlumun olduğu ve mevkilerin en yücesine eriştiği için Allah'a hamd ediyorum.**" dedi.

Şehid **Mehmet Öğüt**'ün ağabeyi ise, kardeşinin şehid olmasından gurur duyduğunu ifade ederken "Kendisi her zaman cihad eden ve cihada gidenlerle ilgilendi ve cihadi benimsedi. Ömründe ve yaşantısında şehadet arzusu vardı. Hep '**Ağabey, ben gideceğim şehid olacağım**' derdi. Allah şahid ki, çok saf ve temiz bir bilince sahipti. İslamî bir saflık. Bana her telefon açtığında '**Ağabey, gel buraya, burada birlikte**

yaşayalım. İzzet burada, şeref burada. Gel ağabey, ne olursun gel. Burada birlikte yaşayalım, birlikte cihad edelim." derdi.

Burada, bütün yaşantımızı islami duyarlılıkla sürdürmeye gayret ederdik. İslami gözle, bilinçle bakardık her şeye. Rabbim, kardeşime orada istediğini verdi. Şehadeti istiyordu. Allah da şehadeti nasib etti ve şehid oldu. Kardeşimin şehadetinin, tüm yaşayanlara örnek olmasını istiyorum. Çünkü kardeşim, örnek bir insandı." dedi.

Kaynak: Merhaba Gazetesi: 18 Eylül 1999 Sayfa:1

(Konya'da yayınlanan günlük, yerel gazete)

XX

DAVUT AYZIT:22 Eylül 1992-Diyarbakır

Yeryüzü Dergisi 15 Ekim 1992 Sayı 23 Sayfa 11

Diyarbakır Ka'bi de Üç Şehid:

Diyarbakır merkeze bağlı Ka'bi (Bağırar) Nahiyesi'ne 22 Eylül gecesi baskın düzenleyen PKK özel timi, köy kahvesinde, kimlik kontrolü yaptı. Elleri ismi listesi de bulunan Cahş'lar, altı müslümanı yanlarına alarak kaçırdılar.

Kaçırılan müslümanlardan üçü, çeşitli işkencelerden geçirildikten sonra şehid edildiler. Olay şöyle gelişti: Akşam saatlerinde nahiyedeki işbirlikçileriyle birlikte, nahiyeyi basan PKK özel timi, önce camiye saldırdı. Cami kapısını kırarak içeri girdiler. Orada kimseyi bulamayınca, işbirlikçileriyle birlikte kahveye girerler. Daha önceden hazırlanmış olan listelerine bakarak, altı müslümanı, köy halkından ayırıyorlar. Köy halkı onlara müdahale eder. Daha önceki müslümanları götürürken uyguladıkları mazereti, kabileleri de ileri sürerek "götürüp bir kaç soru sorup tekrar bırakacağız" derler.

Müslümanların ellerini bağlayarak, kendilerini bekleyen bir minübüse bindirip götürürler. Bir evde işkence yapılır. Sanki TC güvenlik birimlerinin işkencehanesine düşmüştür müslümanlar.

Müslümanların karşı çıkmaları, onları yalanlamaları ve gerken cevabı (özellikle Şehid **Hacı Toprak**'ın) vermeleri, PKK özel timini çileden çıkarır. Müslümanların "nasıl olsa bizi öldüreceksiniz, neden işkence ederek eziyet ediyorsunuz?" sorusuna, TC mantığıyla hareket eden PKK'lılar: "TC'de bize böyle davranıyor" cevabını verirler.

Ka'bi Köyünden yaralı **Siddik Beyazyüz**'ün babasının, baskı zulüm ve horlanmalar karşısında, yanına alarak koruduğu ve kolladığı köylünün oğlu **Muharrem Bozan**, müslümanlara işkence ederken yüzündeki kefiyeyi de çıkararak, "yüzüme bakında kim olduğumu görün. Merakınız gitsin, nasıl olsa sizi öldürecekim" der.

O gece ve ertesi gün müslümanlara çeşitli işkenceler yaparlar. Müslümanlar işkence altında, imanlarından ödün vermeyerek "Müslüman olduklarını ve islamı yüceltmek istediklerini" haykırırlar.

Bu arada PKK özetiminden bir kişi, silahını **Hacı Toprak**'ın sırtına dayayarak: "PKK'nın yüksek adaletine sığındım. Biji Apo" de, 'seni serbest bırakayım' teklifini yapar. Teklifi reddederek Tekbir getiren **Hacı** Kardeş, oracıkta şehid edilir. Bu esnada diğer müslümanlar da taranır. Müslümanların öldüğünden emin olan PKK özel timi, olay yerinden ayrılır. Olayda **Davut Ayzit, Hacı Toprak, Hüsamettin Toprak** şehid olurlar. **Siddik Beyazyüz** ve **Hamza Toprak**, yaralı olarak kurtulurlar.

Olayda delik deşik olarak yaralı kurtulan **Hamza Toprak** ve **Siddik Beyazyüz**, ikiyüz metreyi aşkın sarp yamaç ve dikenlerle dolu yolu; sürünerek, Allah'ın yardımıyla çıkarlar. Yoldan geçen arabalar yaralıları almak istemez. Daha sonra, Van plakalı bir kamyon, yaralıları alarak hastahaneye kaldırır.

Şehidlerin akrabası olayı şöyle yorumluyordu: "Biz onların şehid olmasına üzülmüyoruz, belki de böylesi daha hayırlıdır. Üç kişi kaybettik ama, üç bin kişi kazandık. Şehidin kanının bereketli olduğunu böylece görmüş olduk"

Yaralıları hakkında da şunlar söyleniyordu: "Allah onlara yardım etmiştir. Onlar o halleriyle, o yolu nasıl çıktılar? Dikenli ve yokuş olan yolu, biz bile çıkamazdık. Burada bir mucize vardır. O kadar kan kaybetmelerine rağmen, sadece birisine altı litre kan verdik. Allah onlara yardım etmiştir. Biz diğer cenazeleri almaya gittiğimizde, kalabalık olmamıza rağmen, zortaşıdık"

M. **Siddik Beyazyüz** olayla ilgili olarak: "Köylüm olan ve babamın besleyip büyüttüğü kişiye dedimki: Sen beni öldüreceksin, ama baban, amcan gibi, benim yanımda oturacaklar, bunu nasıl açıklayacaksın?" deyince, "Onu bilmem, seni uzun zamandır ele geçirmeyi düşünüyordum. Artık seni kimse elimden kurtaramaz, seni öldürecekim" dediğini aktarır.

İşte böyle zıt kişilik ve aşağılık kompleksli insanları bünyesinde bulunduran PKK, müslümanlara yönelik eylemlerini artırmaktadır.

Müslümanlara "İşbirlikçi" iftirasını atanlar, kendi ihanetleri içerisinde gerçeği itiraf ve kabul etmektedirler.

Bunu kanıtlayan ve destekleyen bir haber de 30 Eylül'ünkü Gündem Gazetes'i'nde yayınlanan haberdır. Haberi aynen aktarıyoruz: "Gaziantep'te iki Hizbi-Kontra elemanı, taşıdıkları ruhsatsız silahla birlikte yakalandılar."

Allah, yalanlarını bazen kendi ağızlarıyla, onlara söyler. Bunlardan biri de budur.

Kendi gazetelerinde yayınladıkları gibi müslümanlar, TC ile işbirlikçi değildirler. Olsa olsa PKK yönetiminde batı uşakları vardır ve onları yanlış hedefe doğru kilitliyordur.

Kafirlerin bir hesabı varsa, Allah'ın da bir hesabı vardır ve Allah'ın hesabı çetin olacaktır.

A. MESUD/ DIYARBAKIR

XX

Yeryüzü Dergisi 15 Kasım 1992 Sayı 24

Sayfa 8-9 Bağırar'da ölümsüzleşenler

Geçtiğimiz 22 Eylül 1992 gecesi Diyarbakır'ın Ka'bi (Bağırar) nahiyesi'nde altı müslümanın kaçırlarak kurşuna dizilmesi ve üçünün şehid olması olayını önceki sayımızda duyumuştuk.

Rabbimiz Allah'tır denildiği için ölmek: "Burçlar sahibi, gökler, va'dedilen gün Cum'a ve Arefe hakkı için Ashab-ı Uhdud la'nete uğradı. Yalazlı ateşçiler. Hani onlar ateşin çevresinde otumuşlar ve mü'minlere uyguladıkları işkenceyi seyrediyorlardı. Mü'minlerden intikam almalarının sebebi, sırf göklerin ve yerin maliki aziz ve hamid olan Allah'a inanmaları idi. O, her şeyi görür."

"Erkek-kadın mü'minlere eziyet ve işkence edip de, sonradan tevbe etmeyenler için cehennem azabı, ateşte yanma azabı vardır."

İnkâr edenler tarih boyunca iman edenlere işkence etmiş, öldürmüş veya yurtlarından sümüşlerdir. Bu olayın bir benzeri de, Diyarbakır'a bağlı Bağırar Nahiyesi'nde yaşandı. Tarihi seyrine devam eden iman kervanı, Bağırar'da üç şehid daha kazandı. Oturdıkları kahveye birilerinin bakıp bakıp gitmesi, nedense hiç bir kuşku uyandırmamıştı. Ve o kişi son bir kez bakıp gitti. Az sonra saat 20.30 ellerinde otomatik silahlarla, altı kişi dalıverdiler içeriye. PKK'lı olduklarını söyleyerek kimlik kontrolü yapmaya başlamışlardı. Formalite icabı bakılan kimlikler, ellerindeki isim listesini tutuyordu. Sonra **Hacı Toprak, Hüsameddin Beyazyüz, Davut Ayzit, Sıddık Beyazyüz, Mehmet Ok ve Hamza Toprak**'ı bir kenara ayırdılar. Bir yandan da müslümanlara karşı olan klasik propagandalarını yapmaya başladılar. "Bunlar şeytandır, bunlar devlet yanlısıdır. "Çok iyi tanıdıkları, güvendikleri, sevdikleri ve bu güne kadar hiç bir zarar görmedikleri müslümanlara "Devlet yanlısı ve şeytan" demeleri kabullenilemezdi. Köyün yaşlılarından **Rıza Durmuş** karşı çıktı buna. "Bu insanların kimseye bir zararı dokunmadığını, kimseye zulmetmediklerini, hep iyi yönleriyle tanıdıklarını" söylemesine ve "Götüreceklerse, onların yerine kendisini götürmelerini" istemesine rağmen; yaşlı adama otumasını ve işe karışmamasını, konuştuktan sonra serbest bırakacaklarını, söylediler. Müslümanlar bunun üzerine, konuşulacak bir şey varsa, bunu toplumun karşısında konuşacaklarını ve böylelikle iftiralarda ortaya çıkacağını söylediler. Suçlamaların asılsızlığını bilen PKK'lılar, namluları dayayıp kattılar yanlarına mü'minleri, köy dışına çıkardılar. Kendilerini bekleyen minibüse bindirdiler. Araç, Bozdemir Köyü'ne doğru yola çıktı. İçerdekilerse mü'minlere küfrediyor, hakaretler yağıdırıyorlardı. PKK'lılardan biri oldukça zevklenmiş "A boneyim, abone" şarkısını söylüyor, alkış tutuyordu. Araç, pamuk tarlaları arasında hızla yol aldı. Müslümanlar elleri ve gözleri bağlı bir vaziyette, araçtan indirilip, bir eve sokuldular. PKK'lılarla gece boyunca tartıştılar. Onların iftira ve suçlamalarını kabullenmediler. Batı uşağı kürt gruplarının Kürt Halkına ihanetini, TC'nin bölgedeki politikasını ve Batılıların orta doğu siyasetini anlatmaya çalıştılar.

Sadece müslüman olduklarını herhangi bir örgüte bağlı olmadıklarını söyledikçe, PKK'lıların kini daha bir artıyordu. İslama hakaret etmeye başlıyorlardı bu kez. İşkenceye başlıyorlardı birden. Bir yandan işkence, öbür yandan küfür ve alay, "PKK'nın adaletine sığının" diye bağırıyorlardı. "Biz yalnızca Allah'a sığınırız. O'nun adaleti sığınılacak tek

adalettir" tekrar işkenceye başlıyorlardı. Elleri kolları bağlı olan müslümanların üzerinde tepiniyor, ayaklarını tekmiyorlardı. O kadar ki yediği darbelerden **Hacı Toprak**'ın hayaları patlamıştı. **Hüsameddin** ve **Davut**, kanın boşluklarına inen yumruklarla yere yığılmışlardı.

PKK'lılar böyle bir direnme beklemiyorlardı. Yenik düşmüş olmanın verdiği öfkeyle, ertesi akşam onları traktöre bindirdiler. **Mehmet Ok**'u elleri ve gözleri bağlı olarak bir yerde bıraktılar. Diğer 5 müslümanı, Silvan yolu üzerinde **Kağıtlı** yakınlarında bir yerde indirdiler. İşkenceye yığılınca direnen, dillerinden dua ve tekbiri düşürmeyen **Hacı**

Toprak ve **Davut Ayzit'i** alıp tarlalara doğru götürdüler. Az bir zaman geçmişti ki, seri silah sesleri duyuldu. İman edenler, şehadete adım adım yaklaşmanın iç huzuru ile, rablerine en güzel dönüşle dönen kardeşleri için, dua ettiler. Allah'a sığındılar. O'na yalvardılar. Bir anda kendilerinden uzaklaşan PKK'lılar, yayılım ateşine başlamışlardı. Ağabeyi **Hüsameddin**'in, kurşun sesleriyle karışmış Tekbir seslerini duydu **Siddik**. Sonra sesler kesildi. Her şey bir an dumuştu. Bütün dünya durmuştu sanki. Her kesin hareketsiz kaldığını gören PKK'lılar, hemen uzaklaştılar oradan. Acılarını gizleyen **Siddik**, kimsenin kalmadığını görünce, sürüne sürüne ağabeyinin yanına geldi. Öne doğru uzanıp, yumruklaşan elini tuttu. Şehid olmuştu ağabeyi... **Hamza**'nın yanına gitti.

Hamza yaşıyordu. tükenmeye yüz tutan enerjilerine rağmen, rablerinin yardımıyla, iki yüz metre ilerdeki yola, o vaziyette ulaşmayı başardılar. Yoldan geçen arabalar, yaralıları almaya cesaret edemediler. Kurşunlarla sol bacağı ve sol kolu kırılan, kalbi ve göğsü hizasından da üç kurşun alan ve bir kurşunun da alnından sıyrıldığı **Siddik**, kendini yola uzatmıştı. **Hamza** ise çeşitli yerlerinden beş kurşun yemişti. Sürekli kan kaybediyorlardı. Nihayet Van plakalı bir kamyon, yaralıları aldı. Yaralıları su veren kamyon sürücüsü, onların Allah'ı zikredişlerinden, müslüman olduklarını anlamış, alelacele hastahaneye yetiştirmenin telaşına düşmüştü. Hastahaneye getirilen yaralıları, **Siddik Beyazyüz**'ün şuuru yerindeydi. Ve ilk andan itibaren, olayı anlatmaya çalışıyordu. Yaralıları ha bire kan kaybediyorlardı. Olayı duyan her kes yığılmıştı hastahaneye **Siddik** gözlerini hafif aralamıştı ki, **Hacı**'nın ağabeyi karşısındaydı "**Hacı şehid düştü**" dedi... **Davut**'un ağabeyi ile göz göze gelmekten korkuyordu adeta... O baktı ısrarla... yanına geldi... "**Davut da şehid oldu**" dedi ve akabinde, ağabeyi **Hüsameddin**'in de şehid olduğunu, söyledi. Artık olay tüm boyutlarıyla anlaşılmıştı. Akrabaları ve müslümanlar yaralıların tariflerinden yola çıkarak, sabaha doğru olay yerine ulaştılar. Önce **Hüsameddin**'i buldular. Sonra ellerini arkadan bağlayıp bir direğe bağlanan **Hacı** ve **Davut**'u buldular. Yığılmışlardı üstüste. Gözlerindeki sargı düşmüş ve kucaklaşmışlardı sanki.

Alıp gittiler şehidleri... **Bağvarlılar** sabahın erken saatlerinde, şehidlerin baş ucuna geldiler. Kelimenin tam anlamıyla, mazlumdular bu müslümanlar. Kadınlar feryad ediyor, erkekler gözyaşlarını tutamıyorlardı. Akraba ve köylüler lanet ediyorlardı PKK zalimlerine...

Çünkü bütün köy tanırı bu müslümanları. **Hacı**'yı tanımayan yoktu ki, **Hüsameddin**'i sevmeyen yoktu ki... O **Hacı** ki köydeki fakirlere, elinden geldiği kadar ilaç yardımı yapardı. Devlet dairelerinde çalışmanın bütün avantajlarını, köydeki bütün müslümanlar ve fakirler için kullanırdı. Müslümanların derdleriyle derdlenir, nerede olursa olsun bir müslümanın sıkıntısını, kendi sorunu olarak görür ve bunu paylaşmaya çalışırdı. En belirgin yönlerinden biri de güzel ahlakıydı. Küçük büyük herkese selam verir, hal ve hatırlarını sorardı. Sırf müslüman olduğu için, kendisinden nefret eden PKK sempatzanlarına bile, merhametle yakaşırdı. Ne kadar isterdi onla da müslüman olsunlar diye.

Halim selimliğiyle, kimseyi kınamasıyla tanınan **Hüsameddin**'e bakıp bakıp ağlıyordu **Bağvarlılar**. Yüksek edebi, tevazusu ve olgunluğuyla, bütün müslümanların kalbinde yer etmişti. Amellerini riyadan öylesine uzaklaşmıştı ki, kimse onun bir toplumda, göze battığını göremezdi. Müslümanlara olan sevgisi, bakışlarından okunur, sadece ve sadece Allah'ı ve mü'minleri veli edinirdi. Toplum tarafından sevilme, takdir

edilmek onun için bir hiçti. O sadece gizliyi ve açığı bilen rabbi tarafından, sevilme ve takdir edilmek istiyordu.

Hele Davut hiç unutulur mu? O mahzun ve içi bakışlar. Bir müslümanı gördüğünde, hemen ışıltı ışıltı olurdu gözleri. Bu korkunç cahiliye ortamında, mü'minlerin değerini çok iyi bilir, onlarla kardeş olmanın mutluluğu ve asaleti içerisinde hisseder, bakışlarında da bunu yaşatırdı. Sürekli Kur'an okurdu. Onun ayetlerinden aldığı feyizle, takvasını süslerdi. Hepimiz tanırız bu mü'minleri. Hepiniz tanırırsınız onları... Tağut'a olan düşmanlıkları hiç kimseye karşı yoktu. Çünkü çok iyi bilirdi, gerek bölgede gerek batıda, insanların hakk'tan sapmalarında ve küfrî hareketlerde yer alamalarında, Tağut'un etkisi oldukça büyüktü.

Köylüler hayret üstüne hayret ediyorlardı. Nasıl kıydılar bu insanlara. Eli nasıl tutardı adamın. Ama onlar insan değildi ki. İnsanlıktan iz bile kalmamıştı.

Kalabalığı yara yara bir kadın bütün soğuk kanlılığıyla, yüzünde donuk bir tebessüm, şehidinin baş ucuna geldi. Açtı yüzündeki örtüyü, alnından öptü şehidini, "Şehadetin kutlu olsun" dedi. Bir diğeri çocuklarıyla geldi. And içti şehidinin başı ucunda

"Çocuklarımı senin istediğin gibi yetiştireceğim" müslümanlar cevapsız bıraktılar, bebelerin "babam nerede?", "Babam niye gelmiyor?" sorularını.

Mü'minler dua ettiler kardeşlerinin ardından. Bir yandan şehadet gibi bir makama ulaştıkları için, onlara gıpta ediyor ve sevinç duyuyor, öte yandan bu mü'minlerin toplumdaki güzel yerlerine ve kafirlerin onlara olan zulmünü hatırladıkça, üzüyor ve öfkeden yumruklarını sıkıyorlardı. Yine de her şey Allah'ın takdiriyle olmuştu. Ve bir müslümana düşen, Allah'ın takdirine sabretmektir. Sabrettiler mü'minler ve sabredeceklerdi. Yaşatacaklardı bu şehidler kendi aralarında. Çocuklarını şehadet aşkıyla büyüteceklerdi. Ve bu şehidler müslümanların yoluna ışık tutacaktı. En son onlar ve kendileri hakkında şu ayeti okuyarak ayrıldılar mezarlıktan.

"Mü'minlerden öyle erler var ki, Allah'a verdikleri ahde sadakat gösterdiler.

Kimi bu uğurda canını vermiş, kimi de beklemektedir. Onlar ahidlerini hiç değiştirmediler." Ahzab 23

Abdullah Arslan-Diyarbakır

XX
Yeryüzü Dergisi 18 Aralık 92-1 Ocak 1993 Sayı 25

Şehid Davut Ayzit Anısına

Şehid yakından tanıdığım bir dostumdur. Liseyi birlikte okuduk. Her mazlum gibi; okumak için ailemizin dışında yurttan beraber kaldık. Hatırlıyorum, bir araya geldiğimizde bir şeyler anlatırdı. Bizler için kurtuluşun Allah'ın dinine sığınmak, öğrenmek ve yaşamak olduğunu söylardı.

Şehid Davut, çok kitap okur, tefekkür eder, boş konuşmazdı. İlimi ile amel olmaya çalışırdı. Cahiliyyeden ârî, muttaki bir yaşantısı vardı.

O'nu tanımayan, kendisine dikkatle baksa ve hareketlerini izlese, müslüman kişiliğini hemen farkedirdi. İslam'ı hayata hakim kılmanın sorumluluğunu hisseder ve bunun için çırpınırdı. Okumanın ve öğrenmenin gayesini yaşantısı ile gösterdi. Allah'ın dinine sadakatini, şehadeti ile ebedileştirdi.

"Bizim için cihad edenleri, elbette yollarımıza iletiriz. Muhakkak ki Allah iyilik edenlerle beraberdir." Ankubut 69

Kanın bize zafer müjdesi oldu. Şehidim kalbimizi fethettin, amacına ulaştın. Yeni yeşeren İslam fidanını kanınla suladın. Gücümüze güç kattın. Yine kanın bir tufan olup, kafirleri boğacaktır. Ve onlar senin kanın üzerinde hayat değil, zillet bulacaklardır. Çünkü müslümanın kanı beyhude dökülmez. Müslümanın yeryüzünde Allah adına ve Allah'ın hesabına çalışır, güçlü olan Allah'tır. Zafer hakk taraftarınınındır.

I. Halil - Konya

XX

BAYRAM ALI DÜZ: 21 Aralık 1996-Ogaden

Şehadet Bir Çağrıdır Tüm Nesillere ve Çağlara Mehmet Ali Tekin

Şehadet aşıkları var olduğu sürece , İslam'ı yok etmek isteyen Tağuti güçler, hiç bir zaman rahat yüzü göremeyeceklerdir. Hz. Hüseyin'le bayraklaşan zalimlere ve Tağutlara karşı mücadele kervanı sümekte. Bu kervan sınır tanımıyor, dün Filistin, Lübnan, Afganistan, Bosna, Çeçenistan' dı , bu gün Ogadin yarın bütün dünya. Yüce Rablerinin :

"İnsanlardan öylesi de vardır ki , canını Allah'ın rızasını kazanmaya satar. Allah da kullanna çok şefkatlidir." Bakara Suresi Ayet 207

Bizi yaratan yüce rabbimizle yapılan alışveriş ne güzeldir, ne karlı bir alışverıştır. Bu karlı ticarete , bizi yaratan nasıl teşvik ediyor :

"Allah, mü'minlerden mallarını ve canlarını cennet kendilerinin olmak üzere satın almıştır. Allah yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler. Bu, Allah'ın üzerine bir borçtur. Gerek Tevrat'ta, gerekse İncil'de, gerek Kuran'da (Allah, yolunda çarpışanlara cennet vereceğini vaadetmiştir) Allah'tan daha çok ahidini yerine getiren kim olabilir? O halde O'nunla yaptığınız bu alışverişten ötürü sevinin. Gerçeten bu büyük başarıdır." Tevbe Suresi Ayet : 111

İşte bu karlı alışverişte bulunanlardan son iki misal : Adana - Kozan' lı, Diş Hekimliği 2 sınıf öğrencisi Nureddin Cingöz ve 1977 Konya doğumlu, Selçuk Üniversitesi İktisat Fakültesi 2 sınıf öğrencisi Bayram Ali Düz.

Bayram Ali ve Nurettin iki candan arkadaştlar. Bu arkadaşlıkları öylesine kuvvetliydi ki; cihad meydanlarına beraberce koştular. Yüce Rabbimiz ikisini de şehid olarak katına kabul etti.

Bayram Ali Düz' ün 21 Aralık 1996 günü bir operasyon sırasında şehid olmasından bir süre önce kaleme aldığı düşüncelerini tüm şehadet aşıklarına armağan olarak yayınlıyarak; bizim de bu aşka karınca karınca bir katkımız olsun istedik.

ŞEHADETE KADAR CİHAD

Yola çıktığımda yanımda bulundurduğum eşyalarım, muhtaç olan mücahidlere verilsin. Allah'ın Firdevs cennetinde sizlerle buluşmak dileğiyle. Allah'a emanet olun, hakkınızı helal edin.

Uyanın ey Müslümanlar ! Uyanın !
Bir tarafta inim inim inletilen müslüman
Diğer tarfta kasıla kasıla oturabilen müslüman
Nerede kardeşinin derdini derd bilen ?
Nerede o Müslüman nerede ?

Allah aşkına deyin bana !
Buradayım deyin, hazırım deyin !
Ama duyamıyorum !
Neden acaba ?

Kulaklarım mı duymuyor ?
Keşke kulaklarım duymasa

Keşke dünya sallansa
Burdayım, hazırım sesleriyle

Tekbir nidalarıyla dünya yeniden fethedilse İNŞAALLAH

Bu vasiyetim genelde tüm müslümanlar özelde ise aileme aittir.

Benim dhada gitmeme vesile olan, gerek maddi ve gerekse manevi yardımlarıyla Şehadetime yardımcı olanlardan ben razıyım. Allah da onlardan razı olsun ve cennetindeki seçkin kullarından eylesin.

Esselamüaleyküm verahmetullahi veberekatühü.

B. ALİ DÜZ

Allah'ın Şehid Kulu TALHA

Allah (cc) şehide Firdevs cennetiyle müjdeliyor ve şehidin günahlarını affediyor. Kıyamet günü şehid, almış olduğu yaradan kan akar halde Allah'ın huzuruna çıkacaktır ve akan kan etrafa güzel bir koku verecektir. Kıyamet günü, öyle bir gün ki hesabın zorluğundan insanların birbirini dahi göremediği, o büyük günde şehidler rahat edecektir. Şehid akrabasından, 70 kişiye de şefaate edecektir, yeter ki İslam üzere ahirete göç etsinler. Ne mutlu bir an. Şu gelip geçici dünya hayatından, biraz Allah için zorluk çekilecek ve ebedi olan, güzellik bakımından dünya ile hiç bir şekilde karşılaştırılmayacak olan ahiret hayatında, şehid yanına akrabalarından 70 kişiyi alıyor ve cennete giriyor. Rabbim mükafat verirse tam verir. Düşünecek olursa insanın aklı yetmez. Allah'ım en büyük mükafat ! Sorarım sizlere, kim ister dünyada zevk sürüp, ahireti cenneti adeta tepmeyi, kim ister ? Evlat sevgisini Allah'ın sevgisinin önüne bir ana baba geçirir ? Evlat sevilirse, dünya için değil; Allah için, evladın ahireti, ebedi olan hayatı düşünülerek sevilmeli. Yoksa o sevgi kıyamette kimseye fayda vermez. Bu nedenle anne ve babalar, sizlerde evlatlarınızı seviyorsanız; ama gerçekten, hem de Allah için seviyorsanız, hiç durmayın, onları cihad meydanlarına gönderin. Onların ve kendinizin ahiret hayatlarını zora sokmayın. Dünyanın aldattıcılığına inanmayın. Cihad meydanına çıkan bir mücahidi iki güzellik bekler. Ya şehadet Ya da gazilik. Mücahid her zaman Şehadet arzular ama gazinin aldığı ecir de çok büyüktür. Rasûlullah'a soruyorlar, Allah yolunda cihad eden bir müslümanın aldığı ecir soruluyor. Buyuruyorlar ki : " Sizden kim, bir mücahid, yola çıktıktan geri gelinceye kadar hiç iftar etmeden ve hiç ara vermeden oruç tutar ve sürekli namaz kılar ? Buna gücü yeten hiç olur mu ? Rabbim cümlemizi cennetine rahat bir şekilde giren şehadetin tadını tekrar tekrar almak isteyen seçkin kullarından eylesin. Kıyamet gününde şehide cennetteki büyük köşkü gösterilir. Arşın altında yeşil cennet kuşları üzerinde gezdirilir. Şehid ölüm acısı diye bir şey duymaz. Kabir azabından emin olur. O an 72 huri ile evlendirilir. Akrabasından müslüman olan 70 kişiye İnşallah şefaate edebilecek, başına Tacil Vakar adında bir taç giydirilir ve mahşer gününün o dehşetli anında kendisinden emin olur. Ya Rabbi ! Anamı, Babamı, kardeşlerimi kovulmuş Şeytanın şerrinden sana ısmarlıyor ve yine sana emanet ediyorum.

TALHA TÜRKİ
BAYRAM ALİ DÜZ

Sabır Savaş Zafer

Adım Müslüman

Not : Burada küffara karşı tek yumruk olmuş müslümanları gerek maddi ve gerekse manevi yardımlarınızdan esirgemeyin. Bu müslümanlar yardıma muhtaçtır, destekleyin İnşallah.

Allah beni biliyor.

Allah beni görüyor.

Kardeşler ! hayatınızı yaşarken bu iki cümleyi hiç bir zaman unutmayın. Kuran'dan ve Sünnet'den hiç ayrılmayın ki sonunda mutlu olasınız.

Akıbet müttakilerindir.

Şehid oluş tarihi : 21 ARALIK 1997 CUMARTESİ Sabahı

Bayram Ali Düz: 1977 Hollanda doğumlu. İlkokulu 4. sınıfa kadar Hollanda da okudu. Daha sonra tahsiline Türkiye'de devam etti.

BİLAL YALDIZCI 25 Ekim 1987 Afganistan
Müslüman Genç Dergisi ŞUBAT 1991 sayı 2 sayfa: 24
Şehid Bilal Yaldızci

O günü hala hatırlıyorum. O'nunla ilk karşılaştığımız an ve sonra çok uzaklarda yine karşı karşıya geliştimiz ve unutulmaz anılar. Bir gün kendisine elbise almasına yardımcı olmamı istediğinde beraberce Apar Markete gidip kahverengi şalvar ve kamiseden oluşan elbiseyi satın almıştık.

Ve aylar sonra Bilal ile kısa da olsa mücahidlerle olan beraberliğimiz. Bilal her an emire amade davranışlarıyla ilgi çekiyor ve her türlü hizmet alanında O'nun katkısı bulunuyordu. Ki O'nu çift kalesinkof ve bir de 25 kg. lık füze mermileri taşıırken görmeliydiniz, ne kadar görkemliydi.

Sonuçta Bila kuzey cephesine gittiğinde aynı davranışlarını oralarda da sergilemiş, bu özelliğiyle de mücahidlerin çok kısa zamanda sevgisini kazanmıştı.

Kumandanları Amir Şeyb (**Ahmet Şah Mesut**) O'nu mücahidlerle güreş etmesi için sürekli kışkırtıyor. Bilal gerçekte bulunduğu bölgedeki yaşantısına azami derecede dikkat ediyordu. Çünkü O bulunduğu yerde, kendi nefesinden öte, Türkiyeli müslümanları temsil ettiğinin bilincindeydi.

Cephedeki tutuşu notlarından da anlaşılacağı üzere Bilal fikri seviyesini de geliştirmesini biliyordu. Kısacası artık düşüncelerini, daha uzlaşmaz, tavizsiz bir temele oturtabiliyordu. Kuşkusuz bu oluşumda cihadın teneffüsünün debüyük payı olmuştur. "**Biz cihadın Türkiye'de edebiyatını dahi yapamıyoruz.**" derken, yine Bilal bu olguya işaret ediyordu.

Artık dönüş vakti. Bilal dönmek ister. Ama henüz ortada dönüş için gurup yoktur. Kendisine **Kiran** ve **Mincan** bölgesindeki operasyondan sonra gurup bulabileceği söylenir. Artık Bilal karardır. Bu son operasyona da katılacak ve sonra dönecektir. 28Ekim'de son hazırlıklar yapılır. Bilal kalesinkofunu temizler ve yağlar. Sabah namazının ezanı Bilal'e okutulur. Bilal'in okuduğu ezan, mermi kovanlarının çıkardığı seslerle birlikte, dalga dalga gökyüzüne dağılır.

Ve çatışma başlar. Bilal saldırı gurubundadır. Bir müddet sürer bu sıcak çatışma, düşman askerleri dağıtılmaya başlanır. Bu sırada bir düşman askeri eline geçirdiği makineliyle ateş kusmaktadır. Bir hendek atlanır ve bir mücahid şehid olur. Dördüncüsünü atlayarak geçen Bilal'imizdir. Aynı anda karşı taraftan gelen acımasız mermiler ayaklarından ve karn kısmından vücuduna saplanır. Bilal gökyüzüne gözlerini dikip bir süre Türkçe bir şeyler söylediyyse de mücahidler anlamamıştır. son sözü ise Farsça ifadesiyle "**men şehid mişem**" olmuştur.

Şehid Bilal'imize Allah'tan rahmet dileriz.

Müslüman Genç Dergisi Ekim 1991 Sayfa:18

Şehid Bilal'den Anne ve Babasına Veda

Eli varmıyordu vedalaşmaya, dili varmıyordu "**Allah'a emanet olun**" demeye. inanamıyordu vedalaşacağına ve gideceğine. Kaç veda vardı taşıdığı genç gönlünde. Kaç vedanın yükünü taşıyordu. Her vedada bir yeni hasreti, bir yeni ayrılığı yükleniyordu. Bitesi yok vedalar, bitesi yok hasretlere boğuyordu O'nu. En son vedasını ve ayrılığını hatırladı. Hatırladı ve gönlü, bakışları ve hasreti uçup gitti. Onulmaz bir heyecanla manyas yolundan kendi sokaklarına döndü. Sağlı sollu, birer sıralı, çoğu birer katlı evler. Geniş bahçenin ortasına oturmuş evlerin etrafı güller, asmalar, mevsimine göre sebzeler, yeşilin en doğal tonlarıyla çevrili. sağdaki ilk ev Ulvi Cebbar'ın evi, bir solukta geçti, her yer sakin ve sessiz, nefes yok, can yok gibi. Yüreği kor gibi yanan müslümanların, canları sessizlik içinde evlerinde atıyor ve sessizlik sokağı ayrı bir hava katıyor: sakin, sessiz, gizemli. Yürüyor Bilal ama ne yürüyüş, uçuyor, bir ruh olmak istiyor. Gören fakat, görülmeyen eve kadar engellenmeden, durdurulmadan, sorgulanmadan varmak istiyor. İşte evlerinden önceki boş arsa. İşte sırtasa üstüne çıkıp açacağı evinin biriktiren duvarı. İşte annesinin her zaman tertemiz yıkadığı, adeta kokusunu hissettiği beyaz perdeler, mavi pencere demirleri yine her yer yem yeşil: asmalar, enk limon, kiraz ağaçları, güller yine açmış, belki de onu bekliyordardı. en duru beyaz, en alımlı kırmızısiyah ve inşaa halindeki kind kat bırakıp gittiği gibi duruyordu.

Eli kapıdaydı. zile basmalı mıydı? Zilin sesini dahi özlemişti. Elinin geldiğini soracaklardı? Önce hangi hasretlisinin sesini duyacaktır. tek tek yokladı, tek tek

adlarını saydı, ayıramadı; hepsi de birdi. Zill bekliyemezdi. Ya bin Ö'nü kapı da görür de durursa, hayır hayır oyalanmadan gımeliliydi iğerye. Bütün gevikliğiyle adı demir kapıyı ve adını bahar kokan, hasret kokan, ayrılık kokan bahçeye attı.

-Abdullah, Abdullah, Hayalleri, hasretleri, son vedaı crada kaldı.

Abdullah, Bilal'in burada kullandığı adı. Ö'nua Abdullah misafiri, Abdullah Türkiye'de diyorlardı. Altı aydır Afganistan'daydı. Savaşmış, aç kalmış, zorluklara katlanmış, defalarca ölümle burun buruna gelmişti. Bombalarla nice mücahidin parçalandığına, yüzlerceesinin kurşunlarla ve sel-sularına kapılan yirmi mücahidin bir anda şehadetine şahid olmuştu. Şimdi bütün bu hatıralarını alıp gitmeye, Sila-i Rahim'den sonra tekrar dönmeye veda edecekti. Fakat, gidiş öyle zor, öyle uzak geliyordu ki, inanesi yoktu.

- Ne oldu Abdullah, dalıp gitmişsin, evdekileri çok mu özledin?

Mesut'tu bu. Encinir Ahmet Şah Mesut. Afgan cihadının bayraklaşan komutanı.

-Evet, Encinir Seyb, fakat sizlerden ayrılmak, sizleri bırakıp gitmek öyle zor ki,

histemli ifade edemiyorum. Gitmek çok zor, vedalaşmak, gitmekten de zor geliyor. -Git! Gitmelliisin! Biz buradayiz ve burada varız. Siz de orada olacaksınız. Sizin iğniz bizden kolay değil. Bililiyorum, bu garip bir duygudur. Fakat, bizi kurbanlık

garları ve görevimizi bilmediğimiz yarımlar. Fakat kimin önce kurban olacağını

senin gibi kabına sığmayan bin, senin gibi kabına sığmayanlar nasıl yaşarsınız neler

yaparsınız oralarda. Ve git Abdullah Pakistan'a giden diğer mücahidler gibi rahat git.

Onlar dönmek için gidiyorlar, sen de bir cepheden bir cepheye gidiyorsun. Seni

onlardan çok düşünüp, merak edeceğim ve haberlerini bekleyeceğim.

Veda, yakın veda, ayrılan veda. Bilal bütün mücahidlerle tek tek veda etti. Mesut'la

bir başka veda etti. Mesut takıldı. Bilal'e:

- Abdullah var mısın son bir güreşe?

-Varım be Encinir Seyb.

Şakalaşmalar ve ayrılık. Bilal ve beraber olduğu mücahidler. Bu dağlarda yıllardır ilk

defa, silahsız dolşıyorlardı, bomboslardı. Yadırgamışlardı bu hallerini.

Pensir'in sessizliği, bir anda kalşınkoffların, kalekovların, yüzlerceesinin haykırışıyla

sesse boğuldu. Gende kalan mücahidler, giden arkadaşlarına veda ateşi

yapıyorlardı. Gidenler durdur, geri dönüp son defa bakılar ve öncekinden daha

hızlı bir şekilde yola dizildiler.

Bilal, bunlukluk içindeydi, sanki yüzünlük bir ayrıllığa düşmüştü. Kalbinin üstünde

taşdığı vasiyetnamesi ayrı bir ağırlık vermeye başlamıştı. Yola gikişta, anlamını

özelliğini taşıdığı mesajı yitilmiş gibi bir duygu veriyordu. Onu da yitirmek ve

silahları, sıcağ cihaddan ayrıllığına, bu son bağlantıyı da eklemek istiyordu. Sonra

koydu bu düşüncesini. Çünkü Afganistandan çıkması için daha günler ve geceler

vardı. O günlerin yavanlığı da olsa, vasiyetnamenin işlevinin bitmesine daha

zamân vardı. Hatıra olarak da saklayabilirdi. Yine de bir şeyler olabiliirdi. Sanki eksik

şeyler kalırmıştı. Neyin eksikliğini gektğini bilemiyordu. Bir de "işikl evler" ona çok

uzak görünüyordu. Oralar çok genlerde, yüzünlük ötesinde kalmış gibiydi.

"Cepheden ayrılmaya, geri dönmeye karar verip, elahlarını teslim ettiğinde bir

daha geri dönmek, bu son savaş olsun bir daha geri dönmek, dönmek

isteyecek, bu son savaş olsun, buna katlayım, sonra dönmek diyeceksin. Bir daha

geri dönüp silah alma, yola devam et." Silahlarını teslim etmiş ve hıza ayrılmıştı.

Gen dönüyordu, uzanırken bir yilin geçtiğini sözlerde - kullaklarından bütün

canlılığıyla, tazeliliyle duyuyordu.

Yolculuğun ağınca günü molasında, geldiken tarafa giden mücahidlere rastladılar.

-Nereye böyle?

-Kalevgan'a. Encinir'in emri geldi. Her tarafa haber salmış yardım istiyor. Bir anda

alabora oldu. Kendini bir anafurun içinde buldu. Bu taarruz aylardır bekleniyor ve

konuşuluyordu. Öne alınmıştı.

Tekrar yola düşerken, mücahidlerle vedalaşılar. Böyle bir taarruzun olacağından

nasıl haberi olmadığına hayıflanıyordu.

Bir günde daha rastadılar. Onlarda Pencşir'e gidiyorlardı. Bilal'in içini ateş basmıştı. Yola mı devam etmeli, yoksa bu savaş için tekrar geri mi dönmeliydi? "Çen dönme, yola devam et" sözü de bir çağrı bir uyarı olarak kafasını

kasıttırıyordu. "Ölme meydana okumayı, ölümden korkmamayı, ölümlü ölmüşlüğü bilmeyi. Yeniden yaşayacağım ve tadacağım. Ve eğer şehadet nasib olursa... Şehadet nasib değilse bundan sonra sizlere geleceğim. Anam, babam, kardeşlerim, sizlere Sizi söz edilmeyecek mektublara, kelimelere sığdıramayacak kadar özledim. Eğer yok devam etseydim, Pakistan'a yedi sekiz günde varacaktım. Bu taarruzumuz başarılı olur ve düşman karargahını ele geçirirsek, Pakistan yolu, üç güne inecek ve ben de bu yoldan döneceğim. Her sabah namazından sonra Kur'an-ı Kerim okuyordum, bu sabah ilk defa namazımdan sonra uyudum. Çeşmeden sonra, mahallenin girişine duvar çekilmiş, duvarda bir gedik var. Oradan her kes geçiyor, bir tek ben geçemiyordum. Zorlanıyordum fakat, geçemiyordum. Sıkışıp kaldım. Bağımaya başladım. Ve birden uyandım. Mücahidler "Hayırdır inşallah, ne gördün rüyada?" diye soruyorlar, ilginç rüyalar görmeye başladım."

28 Ekim, Bilal'den yine bir şeyler karalıyor. Gözleri, bakışları ufuklarda, hasret kokuyor, özlem dökülüyor, seveda fıskırıyor o gözlerden. "Okul günlerini hatırlıyorum... Tören öncesi öğretmen ve öğrencilerin hareketliliğine, öğretmenler hep aynı tekaş içerisinde sağa sola koştuğunu, bağırıyor, azalıyor, öğrendikleri sıraya sokmaya uğraşıyorlar. Öğrencilerin kimisin umursadığı yok, kimisi kıyafatını düzeltiyor, kimisi kabak başına patlamasına diye sıraya giriyor, o tekaşlar gözünün önüne geldi birden ve mücahidlerde şu anda öyle bir tekaş içindeler. Öyle yemekler yendi. Bu son öğlen yemeği. Komutanlar sağa sola koştuğunu, biri İtalyan, diğeri Amerikalı iki zübbe gazeteci kavga ediyor, ben de bu satırımı yazıyorum."

Düşman gamizonunun içinde on beş posta var. Gamizonun resimleri haritaları gelmişti. Mesut'un anlatımıyla hangi komutanın nereye saldıracığı, nasıl saldıracığı, Ençinir Seyb, takirden kaçılmaz ve taarruz gurbunda olmak benimde hakkım. -Abdullah misafir. Sen kind gurbundan olacaksın, taarruz gurbunun bir genceinde olacaksın. Bilal, taarruzun en önünde olmak istiyordu. -Takdîr tedbirde de gelişir, sen bu defa misafir mücahidimizsin ve taarruz gurbunda yoksun. Bilal susmuştu.

29 Ekim sabahı gamizonun etrafı tamamen sarılmıştı. Mücahidler düzenli bir şekilde gurbu gurbu oturuyor, gizemli bir teslimiyet var, kimisi silahını son defa temizliyor, kimisi Kur'an okuyor, bazıları da şakaklaşıyor. Bilal de silahını temizledi, yağıladı, silip kınadı. Yiv seti yağıladı, sildi. Şarjörleri boşalttı. Yaylarını söktü, yağıladı, sildi. Mermileri her ihtimale karşı nereden arındırmak için kuru bir bezle sildi. Söktüğü bütün parçaları yeniden toparlayıp taktı. Kumma kolunu bir kaç defa çekip bıraktı. Şakıllar çıkaran mekanik ses, saat tikirisi, gibi ahenkle kulaklarına doldu. Mermilerin kutuklere doldu. İki yedek şarjör yerlerine koydu. Sirt sirta monte edilmiş iki şarjörü silahına taktı. Fittili tahrip kalıplarını ve kummalı iki adet taarruz el bombalarını da kutukluğa yerleştirdi. Savaş öncesi bütün hazırlıklarını bitirmişti. Taarruz zamanı olarak ikinci vakti bellemişti. Henüz erken olmasına rağmen teçizatını kuşandı. Kağıda yazmaya başladı. "Bu savaş bitecek, hem de karanlığa kalmadan. Bir iki saat içinde bitecek..."

Kıranmıncan, görümlü savaşıldığını, dönme dönme savaşıldığını, Çnden gidenin, düşenin, şehid olanın yerine gende kalanın nasıl doldurduğunu gör. Gör kıranmıncan sözünde duranlardan sonrakilerini de nasıl sözlerinde durduklarını. Ve havan topları gülemeye başladı. Narayı tek birer havanların sesleri birbirlerine karıştıyordu. Kalekovanın ince ve tiz seslerini kaleşinkofanın daha kaba sesleri bastırıyordu. Artık ortak tozun dumanın, patlayan bombaların uğusan mermilerin içinde kalmıştı. Havanlar susunca, taarruz gurbu ilk harmlerini yaptı. Gendekiller onları koruma atesi yapıyorlardı. Çndekiller dumanı, arkadaşları çıkartıyorlardı. Mermi metel, kurşun kurşun ilerliyorlardı. Çen dönüştü, yitmişti, sığınması yoktu ve

olmayacağı. Binelerin mevzilem içindeki hakler, parçamiler, demokratlar ne mişdi işleri, geberecekler, yada silahları bırakıp teslim olacaktardı. Ve bir bölge daha temizlenecek, alınacak. Şehirciler kanları kıranmıncarı da yıkayacak, sağlarını tekbinen aydınlıklar saçacak.

Onlar kapıdaydılar, kollarına bombaları düşman mevzilerine düşürecekleri noktadaydılar. Fırlatıp kapıları açtılar, çalınan kibritlerle tuştu. Mücahid gözleri ateş aktı. Barutun fırlanıp gitmesiyle doğru nasil koşuşturup gidiğini gördü. Yılan tıslamasını andıran sesi de onca gücünün içinde küklerken duyuyordu. Aynı anda denilebilecek yakınlıkta dört kalıp birden havalandı ve düşman kalessinin kapısına düşmüştü. Bilal'in gımburunun gözleri kapıda, kulekleri patlayacak tahrip kalıplarındaydı. Öteki sesleri duyuyordu. Beş saniye, on saniye ne kadar uzundu, sağlığı şeydi doğrusu. Ve patlamalar, parçaların kapıları, yıkılan duvarlar, düşman karakol kalessinin içine doğru koca bir boşluk açılmıştı.

Bir mücahid fırlamıştı yerinden. Hedef karakolun içiydi. Yıkılan kapının gediğine gelince birden doğruldu ve durdu. Her şey durmuştu. Genden bakınlar, Onu oruma atışı yaparlardı da durdular. Ne oluyordu? Ve bir gına gibi sırt üstü düştü mücahid, ikinci mücahid koştu. O da vurulup düşmüştü. Bilal olayı görmüyor, seyretiliyor, yaşıyordu. Butun damarları ayağa kalktı. Görüyordu. Tam karşısında bir makinalı tüfek yuvası vardı. Onu gödüyordu. Üç fandan mücahidi kara boğanı, kıyanı görüyordu. Birden yerinden fırladı. Taamuz gımburunu bir solukta geçti.

-Nere Abdullah, nere Abdullah, seslerin duyuyordun. Gediğe yamadan önce onca silahla yere attı kendini, mermiliğindeki tahrip kalibini çıkardı. Taamuz gımburu da kalkmış koşuyor, diğerleri de onları takip ediyordu. Gediğin çevresin tutmak için bütün gımbur ayaktırmıştı, bu iş bitecekti artık. Bilal tahrip kalibini tutuşturmuş ve tekrar ayağa kalkmıştı. Gediğe doğru koşuyor, makinalı tüfek yuvasına uğramak istiyordu. İşte yüzüze, işte göz göz zeydiler ve işte makinalı tüfeğin ağzı kalın göğsündeydi. Havaların sağ kolu, tahrip kalibini onca hızıyla fırlattı. Kalıp hedefine doğru son arzu gibi bir kus olup uçuyordu.

Tam gediğin ağzında durdu. Bilal dimdik durdu, dağ gibi durdu. Bozdağ'ın görkemli duruşu gibiydi. Kendini zorladı, sağ eli boşalmıştı, ve sol elindeki çift şarjörü kaşınıkofunu sağ eline geçirmişti. İlerlemek istiyordu. Üç mücahid kardeşini gözlerinin önünde biren yuvalı elleriyle dağıtmak istiyordu. Fakat, gidemiyordu. Rüyadaki gibiydi. Her şeyi yerindeydi, gücü kuvveti. Fakat gidemiyordu. Bir şeyler tutuyordu, tutmuştu Onu. Bu da mı rüyaydı? Bu savaş bitecekti. Zaten bitecekti. Silahını yerinden teslim edecek ve mutlu bir şekilde on beş yirmi günlük yolu üç güne indirmenin mutluğu içinde dönecekti.

Sizleri çok özledim anaçığım. Çocukluğumu, ilkokul günlerimi, ilse günlerimi hatırlıyorum. Hayat ne güzel geçiyor, namazlarına dikkat et ana, babama itaat et. Sabret ve kalır düzene beddua et.

Selam Gazetesi 18-24 Nisan 1994 sayı 34 sayfa 15

Şehid Bilal Yalınizci 1967 yılında İzmir'in Ödemiş ilçesinde ailesinin ilk çocuğu olarak dünyaya geldi. (devamı var)

CELİL YILDIRIM 16 Haziran 1978 Ankara

Celil Yildirim kardeşimizin şehadet, dönemin gur sesi Şura Gazetesinin 24.

sayısında şu şekilde veriliyordu:

Kızılar gemi azaıya aldı

Celil de şehid düştü

Müşük düzenin kızıl tohumları, bir şenatçı gençimizi daha katlettiler.

Adi "Celil Yildirim" idi. Henüz 22 yaşının baharını sürmekteydi. Sıfırabolu'nun

İman dolu kucağından çıkıyordu. Komünistler vurdular-şehid ettiler.

Kabahat (!) İmam-Hatib mezuunu olmağı. Vakıf Yurdu'nda kalmağı.

Üniversite imtihanlarına girecekti. Bir gün öncesinden imtihan yenil görmek üzere

Anıttepe Lisesine gitti. Komünistler karşıladılar. Hüviyetini sordular. İmam-Hatip

ve Vakıf Yurdu hüviyetlerini gösterdi. Hiç bir şey söylemeden tabancalarını

pikardiler ve ensesine ateş ettiler.

Kelime-i şehadet getirdi Celil Yildirim ve kendinden geçti. Arkadaşları bütün gün

hastahane hastahane dokastılar. Müşük düzenin hastahaneleri kabul etmedi

Cellimizi.

Ve... Dava arkadaşlarının kolları arasında ruhunu Allah'a teslim etti. Tıpkı Hasan

Sürel gibi. Tıpkı yüzlerce gibi.

O gece, Türkiye'nin Başbakanı televizyonda konuşuyordu: "Üniversite imtihanları

bir tek öğrencinin burnu kanamadan yapılmıştır. Devlet etkinliğini göstermiştir. Ancak

anarsiden söz edilemezdi."

Kardeşimizin öldürülmesi, Müslümanlar arasında büyük infiale sebep oldu.

Şehidimizin muhterem babası Ankara'ya gelip oğlunun mübarek nâşına sarıldı.

Akıncı Gençlere hitaben yaptığı konuşmada ise: "Sizlerle ıftihar ediyoruz.

Oğlum kardeşinizdi. Müslüman olduğun için öldürdüler O'nu. Fakat, artık siz

evlâdılarım varsınız" dedi. Mübarek nâş, Sıfırabolu Akıncılar Teşkilatı yayınladığı

defnolunan kardeşimiz Celil Yildirim için, Sıfırabolu Akıncılar Teşkilatı yayınladığı

bildiride şöyle dedi: "İSLAM İÇİN ÖLMEYE HAZIRIZ"

Anarşinin durduğunu söyleyenlerin kulağı gınasın. Devletin güvenlik kuvvetleriyle

emniyeti sağladıklarını söyleyenlerin de kulağı gınasın. Radyodan, TV'den barış

nutukları geken adalet tecelli ettireceklerini vadeden Gençlik ve Spor Bakanı ve İç

İşleri Bakanı ve de Başbakan'ın kulağı gınasın.

Biz vatanın öz evladı olarak ilim tahsil edip vatanı, milleti ve yüce dinimiz İslam'a

hizmet edebilecek elemanları yetiştirmek için yüksele talebe gönderdik. Fakat

emniyeti sağladıklarını ilan edenler, yoksulara yurtlar, evler bulduklarını söyleyerek

puan toplamaya çalışıyorlar, gençlerimizin can güvenliğini niye sağlamadılar? Hiç bir

okay olmadığını söyleyenler, Ankara'da Anıttepe Lisesi'nin bahçesinde hunharca

saldırıya uğrayan gençlerimizin haberini niye vermediler.

Onlar bu haberi veremezlerdi. Çünkü vurdular ve dövdüler İslam'a gönül vermiş

AKINCI Gençlerdi. Bu haberi veremezlerdi, çünkü MUSLUMAN'ların yine

karşılarına çıkıp "oy" isteyecekler.

Ama şu unutulmasın, Teşkilatımız mensublarından şehid edilen Celil Yildirim ve

hunharca saldırıya uğrayıp ağır şekilde yaralanan, Denizgiziminin Muhasibi Mustafa

Bilgin'in hesabını biz mutlaka soracağız. Bir değil binlerce şehidler göndereceğiz;

ama İslam mutlaka muzaffer olacak."

xx

xxx

Bayram Özü'n Cildinde Yer Alan Yazılar:

Akıncı Güç Sayı 2 Sayfa 4

Sayfa 15 Unutulmadık Şehit Celil Yildirim (Rasen Var)

15 Haziran 1978 Perşembe günü Ankara'da Akıncı cıdugü için, beşlemeler

tarafından karpıpoce şehid edilen kardeşimiz Celil Yildirim'i rahmetle anıyor ve

kendisinden devaldığımız mücadele bayrağını yükselteceğimize Akıncı Güç olarak

and içiyonuz

x

Milli Gazete : 1 Temmuz 1978 Sayfa: 2

Dolayısıyla - Mehmet Fahi

Şehid Celil'in Babasından mektub var !

Universite imtihanına girmek için Ankara'ya geldiğinde, komünistlerin kurslarına hedef olmak daha 18 yaşın baharında şehid olan Celil Yıldırım'ın babası Kemal Yıldırım'dan bizlere ulaşan bir mektub, aynen sutanarına almak istiyorum. Çünkü bu mektub, bütün müslüman babaların hissiyatını dile getiriyor ve hepimize Allah yolunda ölmeye hazır Celliler ve böyle babalar olduğu sürece, bu dava mutlakla müzaffer olacaktır dediriyor.

İsterseniz, biz sözü daha fazla uzatmadan, şehid babası Kemal Yıldırım'ın mektubu ile sizin başbaşa bırakalım:

"Ey Hakk ve İslam yolunun yolcuları olan değerli, aziz, muhterem münnevver gençliğe,

Allah'ın selamı, mağfireti, bereketi, sizin ve sizleri yetiştirenlerin üzerine olsun. Bütün alemlerin ve 18 bin alemın sahibi Allah (c.c.) sizleri her türlü, ameli şer kuvvetlere karşı galip ve müzaffer eylesin.

15 Haziran'a gelinceye kadar da biricik ve gözleminin nuru, başımın tacı bulunan aziz şehid yavrum (Celilim) bu teşkilatın bir nefesi idi.

Sizlerin ve teşkilatın değerli arkadaşlarının üstün insanlık anlayışı ile bana ve aziz şehid yavruma gösterilen üstün alaka ve anlayıştan dolayı, bizzat beni ve aile etradımı, değerli arkadaşlarımı hakikaten çok duygulandırdı.

Bundan 1400 kusur sene önce dünyaya teşrif eden kainatın efendisi Sevgili Peygamber Eftendimiz (s.a.v) yardımlaşma, güzel ahlak ve maneviyat anlayışının semerelerini sizlerde gördüm. Alpaslanların, Fatihlerin, Yavuzların, Muratların, Yıldırım Beyazıtların, Kosovalar, Kafkaslar ve daha nice sayılamayacak kadar akınlarda, tarihleri altın satırlar yazdıran ve değerli alanlarda Hakk ve hakikati getirip, batılı zail eden değerli, şuurlu, münnevver ve (Akıncı) gençliğin mensupları; hakikaten sizlerde tam İslam ört ve adeleri ve yaşayışlarını gördüm. "Şehid Celilimizin de", aynı camiada bulunduğundan dolayı müstenhim. Cenab-

Allah'tan yavruma rahmet ve mağfiret, biz kederli aileye ve sizler gibi imanı İslamcı Gençlik'e, başsağlığı dilerim.

Ote yandan Akıncılar Demneği Genel Başkanı Sayın Mehmet Tellioglu'na, İstanbul ve Sakarya, tüm Akıncılar ve MTTB teşkilatına,

MSP teşkilatının muhterem başkanı sayın hocamız Necmeddin Erbakan, Sayın Harun Aytay, Hasan Akşay, Lütfü Doğan, Şevket Kazan, Korkut Özal ve bütün MSP teşkilatına, D.Ç Genel Müdür Muavini sayın Halit İlhan

Beye bütün D.Ç Karabük mensublarına;

Ankara Tıp Fakültesi Beyin Cerrahi de "Şehid yavruma" alakadar olan doktor, asistan ve bütün personeline, oğlumun İmam Hatip Lisesi tahsilini

hocamızda, muhterem Gerede Halik'na ve cenaze namazını kıldırarak değerli yaptığını, muhterem Gerede Halik'na ve cenaze namazını kıldırarak değerli

muhterem ve değerli Karabük, Sırtanbolu havaalemlerindeki değerli kardeşlerimize, bu acı haberdan duyulan bütün din kardeşlerime,

Karabük ve Sırtanbolu, Bartın ve diğer kentlerden bu acımızı paylaşan parti teşkilatına ve kuruluşlara, cemiyetlere, derneklere;

Ote yandan "Şehid yavrum Celilim" ebedi istirahatgahına tevdi etmek için Ankara, Sakarya bütün kentlerden her türlü zorluklara katlanarak,

koyumuzu kadar gelen münnevver, değerli ve asil genç yavurlarımıza ve müslüman din kardeşlerimize benim bu acılarıma ortak olmalarından dolayı, minnet ve şükranlarımı sunar, hassaten teşekkür ederim.

"Once İslam Ahlak ve Manevîyat, Tekyol İslam" dir, dusturuna inanan İmam Hatip Lisesi mezununu Şehid Celil Yıldırım'ın kederli ailesi adına Kemal Yıldırım.

ŞEHİD CEMAL HAVUZOLU 1947 yılında **Mardin**'de doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra, herhangi bir okula devam etmedi. Bir süre kiremit Fabrikasında çalıştı. Daha sonra da Libya'ya işçi olarak gitti.

Libya dönüşü **MTTB** bünyesinde gençlere judo dersleri vermeye başladı. İslamın hakim olacağı günleri özlemle düşündü. Evli ve bir çocuk babası olan **Cemal Havuzolu** Marksistlerin kurtuluş taksiiyonunun müslümanlara saldırdığı **28 Ağustos 1978** günü, saldırıdan habersiz bir şekilde, ikindi namazını **Ulu Cami**'de kıldıktan sonra arkadaşları **Beşir Özgelik** ile birlikte, kardeşinin çalıştığı terziye giderler. Kardeşinin işlerinin bitmeyeip uzaması üzerine de, birinci caddede gezinerek, Önu beklemeye başlarlar. Birinci caddede gezerlerken, birden "İmdat!" diye bağırarak sesler duyarlar. Bu sesin geldiği yöne doğru koşarlar. Sesin geldiği yerde bir müslüman ile bir grup komünist kavga etmekte olduklarını görürler. Bunlarda mücadeleye katılırlar. Uzun bir mücadele olur. Fakat **Pamuk Camii** yanında, ayağının bir hamal arabasına takılmasıyla yere düşer. Komünistler kendisini fena şekilde döğöler. Bu arada **Beşir Özgelik** de ayağından kurşuna yaranır. Etraftan yetişen müslümanlar tarafından ikisi de hastahaneye kaldırılır.

Devlet hastahanesinde doktor, **Cemal Havuzolu**'nu iğneye savcıya ifade vermesi için için çağırır ve burada kendisine bir iğne yapar. Saat 22.00 ile 23.00 arasında **Cemal Havuzolu** kendisinden geçer. Sabah saat 5.00 de Diyarbakır Devlet Hastahanesine kaldırılır. Buradaki doktor kendisini muayene edince "Bu hastaya ilk etapta ne yapıldı?" diye sorar. Ailesi de bir iğne vurduğunu, fakat iğnenin ne iğnesi olduğunu bilmediklerini söylerler. Doktor ise "Eğer yapılan iğne bilinseydi, iğnenin zehirlenmeye yol açıp açmadığını tesbit edebilirdik" diyecektir. Ve **Cemal Havuzolu** ameliyata hazırlanırken şehid olur. Ailesine göre ilk götürüldükleri **Mardin Devlet Hastahanesi**'ndeki doktor, **Cemal Havuzolu**'nun ölmesine kasıtlı olarak sebep olmuştur. Nitekim Doktor, iğneyi vurduktan sonra, bir müddet ortada gözükmez. Şüpheler doktor üzerinde yoğunlaşmış olmasına rağmen kimse üzünmez. Ölay böylece kapanır. Doktor bîlahare Urfa'ya giderken, bütün ailesiyle birlikte bir trafik kazasında ölecektir.

Cemal Havuzolu'nun şehadetinden sonra Annesi **Zekiye Hanım**, Önu rüyasında görür. Rüyada ağlamakta. **Cemal** ise annesine şunu söyler "Ağlama Anne!.. Ben cennet ehliyim!..."

Ahmet Hattaboğlu 1959 yılında **Mardin**'in **Yalımköy Köyü**'nde doğdu ve ilkokulu burada bitirdi. **Mardin**'de bulunduğu sıralarda **MTTB**'ye katılmıştı. **Mardin** Kireç fabrikasında çalışıyordu (Devamı var)

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Millî Gazete: 31 Ağustos 1978

MTTB: Şehidenimizin Kanı yerde kalmayacak

MTTB Genel Başkanı Kasım Yapıcı, pazaresi günü **Mardin**'de şehid edilen, iki üyelerinin katilinin yakalanmamasını protesto etmiş, olayı incelemek üzere bir heyetin **Mardin**'e gönderildiğini açıklamıştır. Bilindiği gibi pazaresi günü, saat 18.30 sıralarında, şehrin ana caddesi üzerinde 200 kişilik Marksist militan grubunun, **MTTB**'lere saldırması sonucu, **Ahmet Hattaboğlu** ve **Cemal Havuzolu** alçakça şehid edilmiş, beş kişi de ağır şekilde yaralanmıştır. Otomatik silahlar, bıçak ve zincirlerle saldıran militanların kimlikleri, daha sonra ilgili makamlara bildirilmiştir.

MTTB Genel Başkanı, vakayla ilgili olarak bir bildiri yayınlamıştır. Bildiri şöyledir:

"28 Ağustos pazartesi günü saat 18.30 da, Mardin'de ana cadde üzerinde, 200 kişilik Marksist bir grup, arkadaşlarımıza saldırmışlardır. Bu adi ve insanlık dışı saldırı sonunda, iki kardeşimiz şehid edilmiş olup, beş kardeşimiz de ağır bir şekilde yaralanmıştır. Şehid düşen **Ahmet Hattaboğlu** ve **Cemal Havuzoğlu**'nun ailelerine, baş sağlığı dilerim. Bütün müslümanların başı sağolsun.

Arkadaşlarımızdan Mehmet Beşir Özçelik ayağından, Halil Çelik başından, Tahsin Işıkhani bacağından, Abdüssamed Çelik ve Üzeyir Işıkhani da muhtelif yerlerinden yaralanmışlardır. Allah sıhhat ve afiyet versin.

Katiller otomatik silah, bıçak ve tabanca kullanmışlardır. Saldırıda bulunanlar, yaralılar tarafından tesbit edilip, ilgili makamlara bildirilmiştir. Buna rağmen yakalanan olmamıştır. Bu saldırıyı nefretle karşılıyoruz.

MTTB Genel Merkezi'mizden, olayı yerinde tedkik etmek üzere bir heyet, Mardin'e gönderilmiş olup, çalışmalarına başlamıştır.

Bu iğrenç saldırıyı yapan, aşağılık mahluklara şunu hatırlatınız ki; şehidlerimizin kanı yerde kalmayacaktır. Kardeşlerimizin ahı mutlaka alınacaktır. MTTB, başka teşkilatlara benzemez. Yapılanların hesabı, tek tek sorulacaktır. MTTB, mücadelesini canı pahasına yapar. Ölümünden yılmaz, korkmaz. İnananların hesaplaşması çetindir, unutmayın!..

Memleketin her yanını anarşi sarmıştır. Huzursuzluk had safhaya varmıştır. Bütünöyle, milletimiz tedirgindir. Büyükşehirlerimizde bazı sokaklar ve caddeler, anarşiyle işgal edilmiştir. Olayların başlangıcından beri, uyarılarımıza kulak asılmamıştır. Bu gidiş hüsrandır. İlgilileri bir an önce göreve çağırıyoruz."

CENGİZ ORUÇ: 30 Ekim 1993-DIYARBAKIR

1967'de Diyarbakır'da doğdu. İlkokulu Diyarbakır'da okudu. Orta ve liseyi Diyarbakır İmam Hatip lisesi'nde tamamladı. Müslüman bir ailenin çocuğu olduğu için, daha ortaokul birinci sınıftayken, islami mücadelenin kıyısında, küçük gayretleriyle dikkat çekiyordu. Okul yılları uzadıkça, o da kıyidan içeriye doğru ilerliyordu. Zihni kapasitesi yaşlarının üzerindeydi.

Lise yıllarında okuldan ayrı olarak, Arapça tahsiline başladı. Yaz tatili süresince, Şark Medreselerinde, Arapça ve İslami ilimleri tahsil ediyordu. Lise yıllarındayken, bir yol aramasında, yanında Arapça eserler olduğu için, göz altına alındı ve DGM'ce tutuklandı. Bir süre cezaevinde yattıktan sonra, tahliye oldu ve daha sonra da beraat etti.

1987 yılında liseyi bitirince, DÜ Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü'nü kazandı. Fakülte hayatı da lisenin devamıydı. Her geçen gün fikri derinliği artıyor, daha da olgunlaşıyordu. 1991 yılında fakülteyi bitirdi. Öğretmenliğe müracaat etti. Lakin dosyası kabarık olduğu için, başvurusu kabul edilmedi. Bunun üzerine, yedek öğretmenliğe başladı. Bu arada evlendi. Aralık 1992'de askere çağrıldı.

93 Nisan'ından beri, bir yandan öğretmenlik hakkını alabilmek için uğraşıyor, bir yandan da şerh mesuliyetlerini yerine getirmeye çalışıyordu. Bu arada zaman zaman, dergiler için, Arapça'dan çeviriler yapıyordu. Arapça'nın dışında, Farsça'yı da çok iyi biliyordu. Son zamanlarda da İngilizce üzerine yoğunlaşmıştı.

KAYNAK: Hira Dergisi -Kasım 93 Sayı:8 Sayfa:14

(Sayfa16'da daHabil'in Yanında Yer Alabilmek başlığında bir yazısı var)

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

AHMET ŞAMİL: 21 Temmuz 1995 - Zavidoviç

Babası Süleyman Amca'nın dilinden oğlu **Ahmet Şamil**

Perşembeyi, Cumaya bağlayan bir Ramazan gecesi; teravih namazı sonrası başlayan doğum belirtileri, büyük babanın ve annenin dualarıyla, gece saat 03.00 sularında son buluyordu. Dünyaya gelen bebeğin, kulağına okunan ezan ve kamet ile, büyük mücahid İmam Şamil'e izafeten konulan **Şamil** ismi önüne, Peygamber Efendimizin **Ahmed** ismi de eklenen **Ahmed Şamil**, Karaman'ın Otuzevler semtinde, **08.10.1973** de dünyaya geldi.

Çocukluk günleri, çok sağlıklı, durmak, yorulmak bilmeyen bir hareketlilikle geçiyordu. Bir yaşındayken Almanya'ya geldik. Stuttgart'a yakın oturuyorduk. Talebelik yılları başladı. 7. sınıfa geldiğinde, Cemaleddin Hoca'nın medreselerinden birisine de kaydettirdik.

Her iki okulu birlikte götürürken, medrese kapatıldı. Okula devam ederken, hafta sonlarını ve tatillerini, camilerde feyz ve ders alarak geçirdi. Bilhassa hocası Hasân Tahsin Feyzî'nin gayretleriyle bilgi ve cihad azmini geliştirdi. Zaman zaman cuma namazlarını kıldırır, hutbe irad ederdi. Daha çok Seyyid Kutub, Mehmet Akif, Necip Fazıl, Mustafa İslamoğlu ve Hekimoğlu İsmail'in, kitaplarını okumayı severdi. Bütün bu gayretlerinin sonunda, hayatın iman ve cihaddan ibaret olduğu gerçeğini kavradı. **"Aksiyoner olmayan bir imanın, kuru bir ağaç olduğunu"** söylerdi hep.

Afganistan cihadına katılmayı çok arzuladı. Lâkin kavganın kurallarını henüz bilmiyordu, öğrenmesi gerekiyordu. Hiç olmayan boş zamanlarını, atış poligonlarında ve yüzme havuzlarında değerlendirirdi. Böylece dolu dolu geçen bir tahsil hayatı sonunda, Makina ve Toma-Freze Teknik bölümünü bitirdi. Artık bir şeylere yarıyor, fakat bu ona yetmiyordu, az geliyordu. İslami basın, özellikle Vahdet ve Selam gazetelerinin takipçisiydi. Misak, Ribat, Mektub dergilerini de muntazaman okurdu. Vatandaşlık hakkını da alarak, Alman ordusuna yazıldı.

Bu arada Mehmet Göktaş Hoca'mız buraya görevli olarak geldi. Hocamdan ders alarak, İslam ve cihad hakkındaki bilgisini artırıp, olgunlaştırdı. 1989 yılında özel aracımızla, ailecek Irak üzerinden Hacc'a gittik. Böylece **Ahmet Şamil**, 16 yaşında hacı oldu.

Allah ve Rasûl'ün ölçüsünün üzerine ölçü, kabul etmezdi. **"Ya hayır konuş, Ya sukut et"** dusturuna çok sadık idi. Ehli tertip denecek derecede namaza sadıktı. Bu yüzden bir süre zann altında kalmıştı. Şöyle ki; bizim bulunduğumuz yerde diyanet camii, merkezi bir yerde idi. **Ahmet Şamil**, bir ikindi namazını, mutadî olmadığı halde, vakit geçecek korkusuyla, diyanete ait camide kılmak ister. Caminin kapısı kapalıdır. Tekrar tekrar caminin kapısını çalar. Kapıyı bir ara zorlar. Tam bu sırada cami cemaatinden bazıları gelir. **"Tamam yakaladık"** derler. **Ahmet Şamil** "namaz kılacağım" demişse de, itibar edilmez. O sıralarda camiye bir fare dadanmış, çay ocağında biriken paraları, gizlice götürüyormuş. Tabii, sonradan bunu yapanı yakaladılar, ama diyanet camii cemaati tarafından, bir hayli zaman, zann altında tutuldu. Diyanet cemaatinden başka, bu zanna itibar eden olmamıştı. Çünkü **Ahmet Şamil** o zamanlar Fatih Camii Gençlik Başkanı idi. O, bu hale, hep güldü. Hatırına geldikçe de gülerdi. Bu yüzden hiç kimseye de kırılmadı. Şehadetinden sonra o camiye **Şehid Şamil Camii** adı verilmesi, kaderin bir garip cilvesiydi.

Bosna'da savaş başladığında nişanlı idi. 1993 Ağustos ayında Karaman'da sünnete uygun bir merasimle evlendirdik. **Almanya'ya döndüğünde askere çağrıldı. Askere gitmesinin gayesi, harp sanatını iyi bir şekilde öğrenmekti. Bu yüzden de askerde başarılı oldu. Askerde, çok sevilip, sayılıyordu. Sakallı olarak askerlik yapıyordu. Onun için özel olarak bir yeri, mescid yapmışlardı. Yemek için eti kendisi temin ediyor, askeri mutfağa verip pişirttiriyor, öyle yiyordu. Daha sonra bu etlerin ücreti, kendisine ödeniyordu. Hava Kuvvetlerinde radar führung olarak görev yaptı. Kendisine, koordinasyona yükselme imkânı verilerek, meslek askeri, kalması istendi. Cihada sevdalı olduğu için, bunu reddetti.**

Terhisten sonra, cihad etmek için gereken Kaleşinkof için gece nişan dürbünü, korunma ve savunma giysileri vb. techizatı tekmil etti. O sırada iki Almanya birleşmiş, eski Rus

silahları ve harp gereçleri, neredeyse pazara düşmüştü. Nihayet terhis günü gece, görevden evine dönerken, özel aracı sis ve aşırı sürat nedeniyle, virajı alamayıp, üç-beş takla atar. İlahi hikmet, bu aracın içinden alından ufak bir çizikle çıkar. Bana gece saat ikide, kaza haberini telefonla bildirmişti. Bosna'ya götürmeyi düşündüğü aracını, hurdaya attık. Cihadın önündeki her günü, esaret sayardı. Bitmesini ipe çektiği için, sevincin verdiği aşırılıkla, yaptığı sürat hayatına malolacaktı neredeyse. Kader ve takdir, samimi duaları yönünde, cihadı hediye kaldı.

Cemaatin de katkısıyla, bir cip temin edildi. Oldukça önemli miktarda ilaç, gıda ve giyecek toplandı. Tırara yüklenen malzemeye, Bosna'da faaliyet gösteren bir vakfın himayesinde, yanında cihad arkadaşı Ensar, Adriyatik üzerinden Bosna'ya gitmek üzere, 1994 Kasım ayının bir gecesini saat 12 00 sularında, yola çıktılar.

Askerlik sonrası, Bosna'ya gidene kadar, fizik ve psikolojik olarak kendisini cephe şartlarına hazırladı. Normal yatakta yatmaz, yerlerde soğuk sıcak, nasıl denk gelirse, öyle yatar. Eve pek az gelirdi. Zamanının büyük bir çoğunluğunu, camide geçirirdi. Anne, baba olarak biz ve eşi, bu konuda kendisine tamamen destek verdik. Bosna'ya gittikten sonra, operasyonlara ara verildiği zamanlarda; zaman zaman, mücahid birliğinin ihtiyaçları için, Almanya'ya gelirdi. Alman pasaportu olduğu için, kontrol noktalarından kolaylıkla geçmişti. Her gelişinde bizlere, "mücahidler içerisinde en huzurlusu olduğunu" söylerdi. Çünkü, arkadaşlarının içerisinde, kendisi gibi, ailesi tarafından tam bir rıza ile; bavulu hazırlanıp, cihada uğurlanan kimse olmadığını, itharla anlatırdı.

Son gelişinde, kontrol noktalarından birisinde, Hırvatlar kendisinden şüphelenmişler ve "yardım taşıdığı şüphesiyle" gözlem altına almışlar. Alman pasaportu olduğundan, bir müddet sonra serbest bırakılmış. Bunları bize anlattığında, anasının yüreği dayanamadı "Oğlum yeter artık. Sen görevini yaptın, kal artık, geri gitme" dediyse de "Anamsın, doyumsuz severim ama, beni seviyorsan, Allah Rasûlü'ne komşuluk yolunda bana engel olman neden?" dedi. Annesi "Oğlum ben Rabbinden utanırım, önünde durmam, lakin gelip giderken, sana bir kötülük olacak, diye korkarım. Bak sana, bu defa sana çok eziyet etmişler, kal gitme" diyerek, tekrar gitmekten alıkoymaya çalışmış. Oğlunu ikna edemeyince de, Mehmet Göktaş Hoca'mdan yardım istemişti. Hocam da dilinin ucuyla "anneni dinle" demişse de, ahidini hatırlatmış; kendisinden istenenleri mutlaka ulaştırması gerektiğini söylemiş. Sadece ihtiyat olarak, sakalını kestirip, bir kolye ve küpe taktı.

Askerdeyken, devamlı görüştüğü cemaatle de vedalaşmak ihtiyacı hissetti. Birlikte gittik. Hepsini ile görüşüp, helâleştirdi. Tekrar görüşmek üzere diyenlere "Bir daha görüşemeyiz Allah-ü Alem" diyordu. Bosna'da, Mısır, Cezayir gibi bir çok ülkeden doktor, cerrah ve bir çok mücahid bulunduğunu; çok az sayıda Türk mücahidi olduğundan da, esefle bahsetti.

Bu arada İHH'nın Zagreb bürosunda görevli Kerkük'lü mühendis Abbas'dan çok yardım gördüğünü anlattı. Daha sonraları ben ve ailem de Bosna'ya gidip gelirken, Abbas'ın misafiri olarak evinde kaldık. Allah razı olsun, bizimle çok ilgilendi.

Rosen heim'deki İHH görevlisi ile birlikte bir dizel minibüs, ve ciple tekrar cihad yoluna düştü.

Ve bir gün sabah namazının akabinde çalan telefonu "hayırdır" diyerek hanım açtı. Telefon mücahidlerden gelmişti. Ahmet Şamil ve arkadaşlarından selam söylüyorlardı. Hanım "Şamil'ime söyleyin, son bir defa gelsin göreyim" demişti. Telefondaki ses "Şamil buraları çok sevdi, gelemez" dedi. Hepsini buydu. Ana yüreği dayanamaz, diye şehadet haberini verememişlerdi. Akabinde gelen telefonda 21 Temmuz Cuma günü sabah namazını müteakip, akitlerini tazeleyen mücahidler (moskovanın namusu) denen Zavidoviç çevresindeki Humka Tepeleri'ne başlattıkları operasyonda, şehid düştüğü haberini aldık. Sanki beklenen bir haberdirdi. Öylesine kanıksamıştık ki, hazırдық. İnna lillahi ve inna ileyhi raciün diyebilirdim. Hanım ve çocuklarım "yoksa" dediler. "Evet müjde geldi" dedim. Müjde gelmişti. Sessiz bir gözyaşı düştü gözlemlere. Üç yaşındaki kızım "Anne niye ağlıyorsun? Ağabeyim seni meleklerle beraber cennette bekleyecek" diyerek sessizliği

bozdu. İnşallah Rabbim bizleri sabreden ve şükredenlerden bulacaktır. Kapı çalındı. Kapıyı açtığımızda, bir kaç gündür evde olmayan ikinci oğlum karşımızdaydı. Garip bir hali vardı. **"Bir şeyler sezdim. İçimden bir his eve gitmemi emretti, geldim.**

Hayırdır" deyince; "Ağabeyin muradına erdi. Kaldığı yerden sen devam edeceksin, hazırlan" diyerek sarıldım. Birlikte ağlamaya başladık.

Şehidimizle birlikte ilk kez cihada giden Ensar'ı telefonla aradım. Haberi o da almıştı.

Hemen çıkıp geldi. Ağlıyordu ve bir taraftan da "Ben ondan fazla Bosna'ya gittim.

Fakat cihadın meyvesi bana nasib olmadı" diyordu. Hazırlıklara başlamasını söyledim.

Temin edilen yardımlarla birlikte, Ensar'ın yanına oğlum Ferhad'ı da verdim. Annesi, Ensar'a "Önce Allah sonra sana emanet oğlum. Ana yüreğim dayanamaz, oğlumu geri getir" diyerek, birlikte ikinci oğlumuzu da uğurladık.

Son operasyonlarda Sırp'ların tek hakim noktaları olan **Humka Tepeleri** mücahidlerin eline geçmiş. Tuzla'ya kadar olan 200 km. lik bir alan, Sırp'ların elinden alınmış.

Bosna'da savaş bir dönem bitmişti. Ferhad'ım da, bir kaç ay sonra Bosna'dan dönmüştü.

Bu arada muhtelif yerlerden mübarekeye gelenleri misafir ettik. Bosna'dan gelenler arasında **Adem Hadzic** de vardı.

Daha sonraları ailecek Bosna'ya gittik. Şehidimizin arkadaşlarıyla görüştük. Ve kendilerinin hazırlayıp gömdükleri mezarlarda yatan, aynı operasyonda şehid olan mücahidlerin de ruhlarına fatiha ikram ettik. Allah rahmet etsin.

Üç oğlum ve bir kızım yaşadıkça mücahittirler ve bu yolda rabbim cümlemizin sebatını arttırsın.

Babası Süleyman Karaoğlu'nun Adresi

Klemmen str. 5

72793 Pfullingen-Deutschland

Telefonu: 00-49- 712-1 73.699

ALİ ELBAHADIR: 23 Ağustos 1992-Bingöl
Yeryüzü Dergisi 15 Eylül 1992 sayı 22 Sayfa 15
Molla Ali Şehid edildi

23 Ağustos 1992 pazar günü, imamlık yaptığı Eğil'den Bingöl'e taziye giderken, yolu kesen PKK militanlarınca kaçınan **Molla Ali (Ali Elbahadır)** şehid edildi. PKK militanları tarafından Bingöl-Diyarbakır yolunda ve karakola 750-1000 m. uzaklıkta yolu kesen PKK militanları arama yaparken, imam olduğu için Molla Ali'yi özel olarak sorgulamışlardır.

Bingöl il sınırına 2 km. kala yapılan yol kesmede, **Molla Ali** alıkonulurken, Hizbullah'tan olup olmadığı sorulur. "Değilim" cevabından tatmin olmazlar. Arama yapan militanların komutanlarıyla yapılan telsiz görüşmesi sonucu, Molla Ali'den Hizbullah'a küfretmesi istenince, Molla Ali bunu reddeder. Bunun üzerine PKK'lılar tarafından götürülür.

Ruhsatı seçmeyerek direnen **Molla Ali** (28)'nin cesedi 28 Ağustos Cuma 1992 günü bulunuyor. Ana yoldan 2-3 km. uzaklıkta bulunan **Molla Ali**'nin götürüldükten hemen sonra öldürüldüğü anlaşıldı.

Kaçındıktan sonra elleri önden kemerle bağlanan **Molla Ali**, işkence edilerek şehid edilmiş. Elleri, omuzlarına, kurşun sıkılmış. Gözlerine sıkılan kurşunlar da, beynini parçalayarak dışarıya fırlatmış.

Şehidin abisi "Onlara boyun eğmeyerek şehid oldu ya, hiç umurumda değil. Ben de şehid olacağım" diyerek görüşlerini belirtirken, bir başka yakını "PKK'lilerle görüştüklerini, Molla Ali'nin kendilerine boyun eğmeyerek, çok direndiğini" söylüyordu.

Ruhsatı seçmeyerek şehadeti seçen Molla Ali Diyarbakır ve Bingöl'de tanınan ve çok sevilen bir şahsiyetti. **Abdullah Mesud**

ALİ PINARBAŞI - Haziran 1993 Bosna Hersek**Yeni Yeryüzü Ağustos 93 Sayı:3 Sayfa:19****Bosna' şehidlerimizden ALİ PINARBAŞI'nın Babası Hüseyin Pınarbaşı ile "Mücadeleyi Yükseltmeliyiz"**

Bosna şehidlerimizden Ali Pınarbaşı'nın babası Hüseyin Pınarbaşı ile Kahramanmaraş'taki, taziyeleri kabul ettiği evinde görüştük. Ev müslümanların ziyaretleriyle dolup taşıyordu. Şehidimizin anne ve babasında, şehid anne ve babası olmanın onurunu ve gururunu gördük. Şehidimizin babası Kahramanmaraş'ın Türkoğlu ilçesinde müezzin olarak görev yapıyor.

Hocam bize şehidimizin öz geçmişini kısaca anlatır mısınız?

1971 yılında K.Maraş'ta doğdu. İlkokula Afşin'de başladı. Türkoğlu'nda bitirdi. Okul sonu yatılı okullar sınavına girerek Türkiye genelinde 55. olarak kazandı. Ve K.Maraş İ.H.Lisesi'nde yatılı olarak okudu. İ.H.L.'yi bitirdikten sonra Pazarcık Ufacık'lı köyünde imamlık yaptı. Aynı yıl Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni kazandı. Ve üçüncü sınıfında okurken Bosna'ya gitti. On ay savaştı, cihad etti ve sonunda şehid oldu.

Bosna'ya giderken size haber verdi mi? Ve nasıl gittiği hakkında bize bilgi verebilir misiniz?

Bosna'ya gideceğinden bizim haberimiz olmadı. Arkadaşlarına söylemiş ama bize söylemedi. Okulların açılmasına daha bir ay vardı. İstanbul'a gideceğini, buralarda sıkıldığını söyledi. Ben de vaktin erken olduğunu söyledim. Gitmek isteyince de bir şey demedim. Üzerinde bir garıplik vardı. Demekki, Bosna'nın cihadın ruh halini yaşıyordu. Hepimizle helalleşerek Ağustos ayının (92) sonlarına doğru İstanbul'a gitti. Çok geçmeden gazetelerden Bosna'ya gittiğini öğrendik. Daha sonra da telefon ederek Bosna'da olduğunu bize bildirdi.

Hocam; şehidimiz Bosna'da cihad ederken sizinle görüşmüş ve Bosna ve şehidimiz üzerine bir sohbetimiz olmuştu. O zaman bir telefon görüşmenizden bahsetmiştiniz. Neydi o görüşme?

Gideli bir kaçay olmuştu. Doğrusu kendisini çok özlemiştik. Telefonda kendisine durumu müsaitse artık dönmesini söyledik. O ise bize Bosna'ya gelirken dört ay kalıp cihad ettikten sonra geri dönmek niyeti ile geldiğini, fakat Bosna'daki müslümanların durumunu gördükten sonra, dönmeyi, vicdanının kabul etmediğini ve kesinlikle dönmeyi düşünmediğini söyledi. Ve Bosna'daki vahşeti anlatmaya başladı. İrzina geçilen müslüman kadınları anlatıyor, "ben nasıl döneyim" diyordu. burada kalmak bana vacip oldu. "Dönsem de tekrar cihad için Bosna'ya gelirim" diyordu.

Hocam, şehidimizin ahlaki durumu ve islami mücadelesi ile ilgili neler söyleyebilirsiniz?

Altı yaşında Kur'an öğrendi. Aynı yaşta namaza başladı. Büyüklerine karşı çok saygılıydı. Yatsı namazını kılar, sabaha kadar kitap okurdu. Çoğu zaman sabah namazını kılar yatar, ancak bir iki saat uyurdu. Yazları Türkoğlu'na gelince boş durmaz, öğrenci okuturdu. Kur'an okumasını ve Kur'an'ın mesajını öğretmeye çalışırdı. Küçük öğrencileri şehidi çok severdi. Öyle ki şehid olduktan sonra bizi en fazla ziyaret edenlerden biri de bu öğrencileriydi. Hızlı bir mücahiddi. Okulunda, yutta sürekli olarak islami mücadele içerisinde idi. İslami tebliğle uğraşırdı. İstanbul'da verdikleri mücadeleyi, gelince bize anlatırdı. Paraya değer vermezdi. Dünyevi şeylere hiç kıymet vermezdi. Eline geçen parayı kitaba verirdi. Bosna'ya giderken, kitaplarının bir kısmını satarak kendisine harçlık yapmış; hala çok kitabı var. Sürekli kitap okurdu. Tağutlarla, tağuti sistemlerle mücadele en büyük amacıydı. Sürekli Tağut - Belam - Karun üçlüsünü dile getirir, müslümanları bunlara karşı uyanık olmaya, mücadeleye çağırırdı. Ulaşmacı islami çalışmalardan uzak olması gerektiğini söylerdi. Devrimci bir mücadele anlayışı vardı.

Hocam, siz şehadet haberini nasıl karşıladınız, tepkiniz nasıl oldu?

Elbette şehid babası olmak bizi mes'ud ediyor, gururlandırıyor. Şehid Ali'den hariç üç oğlum daha var. Üçünü de şehid vermeye hazır olduğum gibi ben de şehid olmaya hazırım. Ancak ortada bir Bosna zulmü var. Ve benim oğlum da bu zulme maruz kaldı. Amerika, batı bütün bir küfür dünyası ve onların İslam dünyasındaki

destekçileri bu zulmün müsebbididirler. Büyük Şeytan Amerika ile birlikte zalim sınırlarla birlikte, Türkiye'deki laik kemalist rejime de kin duyuyorum. İslam dünyasındaki gerici arap şeyhlerine de kin duyuyorum. Ve bu zulmün hesabını bir gün verecekler diyorum.

Hocam, son olarak, bir şehid babası olarak Türkiyeli müslümanlara söyleyeceğiniz neler var?

Hepimiz şehadete hazır olarak yeryüzündeki bütün bir zulme karşı izzetli ve uzlaşma kabul etmeyen bir mücadele içerisinde olmalıyız. Aynlıkları bırakarak, bir ve beraber olarak, İslamın izzetine saldırıldığı, müslümanlara zulmedildiği bir dönemde tağuti ve zalim sistemlere karşı inkılabi mücadeleyi yükseltmeliyiz diyorum.

Teyşekkür ediyoruz. bize bu söyleşi imkanını verdiğiniz için Allah razı olsun.

Ben de teşekkür ediyorum ve oğlumun şehadetinden dolayı bizleri yalnız bırakmayan bütün müslümanlara da burada teşekkür etmeyi kendime bir borç biliyorum.

Söyleşen: Seyyid Sevrâ.

xx

Kahraman Maraş'lı bir arkadaşının notlarından:

Ali Pınarbaşı'yla İmam Hatip Lisesi'ne başladığımız yıl tanışmıştık. O yıl ve sonraki 7 yıl boyunca beraberdik. Aynı sırada oturuyor, aynı pansiyonda kalıyor olmamız nedeniyle zamanımızın çoğu beraber geçiyordu. kendini sevdiren, kişilik sahibi, mütevazı, ihlas ve takva sahibi bir kardeşimizdi. İslam'la tam olarak tanışmadığı zamanlar dahi kişiliğini korumuş, bir çoğumuzun kendini kaptırdığı cahiliyyenin pisliklerinden sürekli uzak durmayı başarmıştı.

Okumayı çok sever, zamanının çoğunu okulun kütüphanesinde kitap okuyarak geçirirdi. Biz daha romanların hayali dünyasında efsanevi kahramanlarla at koştururken, o, çoktan ilmi eserlerin hayata yön veren gerçekleriyle yüz yüze idi.

Hep bizden bir adım öndeydi. Bu özelliğinden olsa gerek, arkadaş grubumuz içerisinde islami bilinçle şereflenenlerin ilki o'ydu. Zaten islama pek yabancı sayılmazdı. Sürekli okuyor olması O'nu arayışa itiyordu. İslamın gerçek yönüyle tanıştı, sonra okumaya olan tutkusu daha da arttı. Okuyor, okuyor ve okuduklarını her fırsatta anlatıyor, çevresindekilerin talip oldukları, basit ve sıradan hayattan onları kurtarmak için çırpınıyor, çırpınıyordu. Çevresindeki insanların vurdumduymazlığı O'nu yıldırmıyor, aksine azmini artırıyordu.

Bir gece geç vakit, pansiyondaki yatağımdan beni kaldırarak "konuşmamız gerek" dedi. Kalktım, beraberce alt kattaki boş sınıflardan birine girdik. O gece her kes uykudayken, yanımızdaki bir başka arkadaşla birlikte üçümüz saatlerce sohbet ettik. Ali anlatıyor, biz ikimiz dinliyorduk. İmanın rûknü olan kelime-i tevhid'den başlamıştı anlatmaya. Lafını sık sık duyduğumuz bu kelimenin inkılablar meydana getiren evrensel mesajını bizim cahili kültürle yoğrulan beyinlerimize naksetmeye çalışıyordu. Diyordu ki "Kardeşlerim! Lailahe derken; bütün putlara, putlanmış insanlara, tağutlara, şeytan ve şeytanlaşmış insanlara, kafir idarecilere ve Allah (cc)'dan başka kanun koyma yetkisini kendinde gören her merciye "hayır" demiş oluyoruz. İllallah derken de; hakimiyyetin, kanun koyup insanları idare etme yetkisinin yalnız Allah'a ait olduğunu söylüyoruz. bu gün, kafirlerin kuklası olan, onlara uşaklık etmekle övünen idareciler, kendi hevalarına göre kanunlar koymak suretiyle ilahlık iddiasında bulunuyorlar, rabb'lık iddiasında bulunuyorlar. Onların yaptıklarına rıza gösterenler de onları ilah olarak, rabb olarak kabul etmiş oluyorlar. Onların kanunlarına tabi olup, teslimiyet gösterdikleri için de onlara kulluk etmiş oluyorlar, ibadet etmiş oluyorlar. Kardeşlerim artık uyanmamız gerekiyor.. Allah'ın dinini yeryüzüne yeniden hakim kılmak için başımızdaki kafirlerle cihad etmemiz gerekir. bu görev müslümanlara olarak bizlerindir. bu işi yalnız başımıza da yapmamız mümkün değildir. O halde, beraberce bir araya gelerek cemaat halinde yapmamız şart."

Sohbetimiz bu konular etrafında saatlerce sürdü. Taagüt, rabb, ilah, şirk, cemaat vs. gibi konularda öğrendiği her şeyi anlattı. dinledikçe şaşırıyor, üzülüyor, zaman zaman da seviniyordum. Duyduğum ızdırağın bir çoğuna da yabancıydım. Fakat anlattıkları beni çok etkilemişti. Hal ve hareketlerimizle kafirlerin ekmeğine nasıl yağ sürdüğümüzü o gece anlamıştım.

İşte böyleydi o. Her an her yerde, ulaşabildiği her kese bilmedikleri, unuttukları dinlerini anlatıyordu.

Liseden sonra İlahiyat Fakültesi'nde okumak üzere İstanbul'a gitmiş, tebliğine orada devam etmeye başlamıştı.

Okumak artık O'na yetmiyordu. Kafir idarecilerin, müslümanlara reva gördüğü zulümlerden ve bu zulümlere, "bana değmeyen yılan, bin yaşaşsın" mantığıyla; lakayd kalan sözde müslümanlardan sıkılmıştı. Kan gölüne dönüşen dünyada akan bu kanın hep müslümanların kanı olması O'nun tahammül edeceği bir şey değildi.

Ve artık sabrı tükenmiş, sevdasıyla yanıp tutuştuğu **şehadet aşkı** O'nu Bosna Hersek'e kadar taşımıştı. Ölümünün en güzeline kavuşmakta da gecikmedi. Bizlerden hep bir adım öndeydi. Fakat bu kez iki büyük adım atarak bizlerin hayallerine hapsedtiği gerçeklerle buluştu.

XX

Değişim Dergisi Sayı:5 ---Temmuz 1993 Sayfa:35

Ali Pınarbaşı Şehidler Kervanına Katıldı

Mücahid kardeşimiz **Ali Pınarbaşı**'nın şehadet haberi üzerine K. Maraş'lı müslümanlar 19 Haziran 1993 Cumartesi günü Ulu Camii'de ikindi namazını müteakip gıyabî cenaze namazını kıldılar. Kalabalık bir katılımıla kılınan enaze namazından sonra, şehidimizin babası **Hüseyin Pınarbaşı** kısa ve anlamlı bir konuşma yaptı. "Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyiniz, hakikatte onlar diridirler. Fakat siz anlamazsınız." ayeti kerimesini okuyarak, şehadetin önemine değinmiştir. Bu manzaradan çok duygulanan kalabalık, çeşitli sloganlar atarak sessizce dağılmışlardır. Daha sonra gruplar halinde şehid ailesini tebrik etmişlerdir.

Adı: Ali Pınarbaşı

Baba Adı: Hüsevin

Ana Adı: Hüsne

Doğum Tarihi: Türkoğlu-Yeşilyöre-K.Maraş 1971

K. Maraş'ın Türkoğlu İlçesi'nin Yeşilyöre Kasabası'nda dünyaya gelen şehid kardeşimiz **Ali Pınarbaşı**, ilk öğrenimini babasının müezzinlik yaptığı Türkoğlu ilçesinde tamamladı. İmam Hatip Lisesi'ni tercih eden kardeşimiz, 1989 yılında K. Maraş İmam Hatip lisesi'ni bitirdi ve aynı yıl Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne kayıt yaptırdı. İlahiyat Fakültesi 3. sınıfta iken, Bosnalı Müslümanların uğradığı zulme dayanamamaya, cihada fîlen katılmaya karar verdi. On ay kadar Bosna'da Sırp ve Hırvat zulmüne karşı, kardeşlerinin yanında omuz omuza mücadele veren kardeşimizin özlediği gerçek hayata hicret ettiği muştusu geldi. Şimdi şehid kardeşimizin babası **Hüseyin Amca**'yla yapılan kısa söyleşiyi sunuyoruz:

Hüseyin Amca, bize oğlunuzla ilgili, müslümanları ilgilendiren bir hatıranızı anlatır mısınız?

Oğlum, daha altı yaşındayken Kur'an okumayı ve araştırmayı çok severdi. Yeni harflerle okumayı öğrendikten bu yana ise, her türlü, dergi ve gazeteyi okur, tahlil ederdi. Öğrendiği doğruları başkalarıyla paylaşır ve kendisi de uygulamaya çalışırdı. Başkalarının etkisinde kalmaz, kendisini ilgilendiren konularda kendisi kara verirdi. İlkokuldan sonra, yatılı okulların sınavına katıldı. Türkiye genelinde 55. sırayı almış fakat O, İmam Hatip Lisesi'ni tercih etmişti.

Boş zamanlarını okuyarak ve düşünerek geçirdi. çok yere sabaha kadar oturup, namazı kıldıktan sonra yattığına şahit olmuştur. İslami gururunu ön planda tutardı. O'nun en büyük arzularından biri, içinde yaşadığı toplumun alt yapısının oluşmasıydı. Onun için kendisinden küçüklerle ve kendi çağındaki gençlerle düşüp-kalkar, onlara öncelikle islami anlatırdı. Yakınlarıyla ve büyükleriyle konuşurken de, tağuti sistemlere karşı alınması gereken önlemlerden bahseder, insanların

duyarsızlığından şikayet ederdi. Kur'an ve sünnetten kaynak getirmeden konuşmamaya dikkat ederdi.

İslami tebliğde Hz. Peygamber (sav)'in metodunun uygulanmasını savunurdu. Toplumun hakk'tan bātıl'a düşmüş bir toplum olarak değerlendirir, günümüz imkanlarından yararlanarak, cahiliyye şartlarına uygun tebliğ metodunun uygulanmasını isterdi.

Oğlunuz Bosna'ya gitmeden önce size sordu mu? Kararı nasıl karşıladınız?

Daha önce belirttiğim gibi O, kendisini ilgilendiren işlerde kendisi kara verirdi. Bunda da öyle oldu. Kendisi Bosna'ya gitmeye karar vermiş, bize de ipuçları vererek meseleyi anlatmaya çalıştı. bize "Bosna'lı çocuklardan kaç tane alıp beslemeyi istersiniz?" diyordu. Türkiye'nin ve diğer müslüman ülkelerin bosna Hersek'e karşı duyarsızlığından, oradaki müslümanların "Hristiyan Birliği" demek olan BM'in insafına terk edilmiş olmasından şikayet ediyordu. Bu sebeple karar benim için sürpriz olmadı. Hep hakkında hayırlı olması için dua ettim.

Oğlunuz Bosna'ya gittikten sonra O'nunla hiç haberleştiniz mi?

On Eylül 1992'de Bosna Hersek'in Travnik kentinde mücahidlere katıldığı, arzu ettiği cihada filen katıldığı haberini aldık. Haber mektupla; depresn bir baba şevkat ve merhametiyle "Oğlum Sırlar zaten kafir, bu bir gerçek, sen oraya gitmeyi tercih ettin. Oysa bu toplumda da kurtarılmaya muhtaç. buradaki müstekbirler ve iş birlikçileri ne olacak? sen önce bunlarla mücadele etseydin daha iyi olurdu" şeklinde yazdım. Bu mektubumun O'na ulaşip ulaşmadığını bilmiyorum. Ancak şimdi anladım ki hem bana hem de tüm insanlığa gerçek nasihatı o yapıyordu. Bir mektubunda; "Fitneden eser kalmayınca ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın..." Ayet-i Kerimesi'yle bizleri uyarmıştı.

Şehadet haberini nasıl aldınız? Tavrınız ne oldu?

Şehadet haberi İstanbul ve Konya'daki Bosna Cihadı'yla ilgilenen İslami kuruluşlar tarafından önce çağırarak, münasib bir dille söylendi. Zaten böyle bir habere ruhen hazırlıklıydım. "İnna lillahi ve İnna ileyhi raciun" diyerek kendimi ve ali efradımı teselli etmeye çalıştım. Zaten Allah razı olsun müslümanlar bizi hiç boş bırakmadılar. Ölüm haberi sevince dönüştü. Şehadet muştusu bir şehid babası olarak çok sevindirdi.

Görüşüğümüz; görevi imamlık olan ağabeyi ise kardeşinin kendisine "İnsanlara doğrulan anlatmasını, hakk'ı gizlerse Bel'am olacağını ve mahşerde kendisini çetin bir azabın bekleyeceğini" sürekli olarak ikaz ettiğini söylüyordu.

Son olarak bir şehid babası sıfatıyla bize mesajınız nedir?

Önce mesajım kendime: Rabbim şehidlik rütbesini bana da nasib et. bütün müslümanlar için de duam budur. Babalar! Şefkat ve merhametiniz İslam davasının önünde bir engel olmasın. Biliniz ki, bizi yaratan rabbimizin merhameti daha büyüktür. Her şeyi kuşatmıştır. biliniz ki bu dava şehidlerin kanlarıyla yükselecektir. Malını ve canını verecek insanlar çoğalmadıkça zulüm sona ermez. Rabbim bütün müslümanlara şehadet şuuru nasib etsin.

Yeni Yeryüzü Dergisi Haziran-Temmuz 93 Sayı 2

Sayfa 15 Bosna'da Yeni Şehidler

Marmara Ün. İlahiyat Fakültesi öğrencisi **Ali Pınarbaşı** için K. Maraş'ta, Konya Selçuk Ün. Eğitim Fak. öğrencisi **Mehmet Özdemir** için Nurdağı'nda giyabi cenaze namazları kılındı.

Bosna Hersek'te Hırvatların ve Sırların müslümanlara karşı açtıkları ortak savaş, tüm şiddetiyle devam ediyor. Yürütülen imha harekâtına karşı, müslüman halkın direnişi sürüyor. Batı dünyasının desteği altında saldırılarını sürdüren Sırp ve Hırvat güçler, İslam dünyasındaki hükümetlerin kaygısızlığından da istifade ediyorlar. Dünyanın her yerinden Bosna'daki savaşa katılan müslüman kuvvetler de şehid vermeye devam ediyorlar. Mazlum ve mustazaf halka yardım etmek, kafirlerin de gücünü kırmak için cepheye koşarak şehid olanlara, Türkiyeli iki müslüman daha katıldı.

Birisi Konya'dan, diğeri ise Kahraman Maraş'tan Bosna cihadına katılan iki kardeşimiz şehid düştü.

Mehmet Özdemir, Gaziantep'in İslahiye-Nurdağı nüfusuna kayıtlı, Konya Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde coğrafya öğrencisi idi. Haziran ayında katıldığı bir operasyonda şehid oldu. 18 Haziran 1993 Cuma günü, Konya'da kılınan gıyabi cenaze namazına kalabalık bir halk topluluğu katıldı. Namazdan sonra Müslümanlar; Sırp, Hırvat ve BM zulmünü kınayan sloganlar attılar.

Ali Pınarbaşı, Kahraman Maraş'ın merkez köylerinden birisinden, İstanbul Marmara İlahiyat Fakültesi öğrencisi iken, zulme karşı savaşmak için gittiği Saraybosna'da şehid düştü.

19 Haziran 1993 Cumartesi günü Kahraman Maraş'ta şehidimiz için bir tören düzenlendi. Ulu Camii'nde gıyabi cenaze namazı eda edildi. Şehid Ali'nin Bosna'ya giderek cihad etmesini ve hayatını, Allah yolunda mazlumlara için feda etmesi olayına K. Maraşlılar büyük bir ilgi gösterdiler. Cenaze namazından sonra şehidin babası ve arkadaşları konuşmalar yaptılar. Ayrıca BM'nin ve TC Hükümetinin Bosna Hersek politikasını da protesto ettiler.

Her iki şehidimize de Allah'tan rahmet diliyoruz.

ALİ RIZA HOCA- 4 Şubat 1926 -Ankara Babaeski Müftüsü Ali Rıza Hoca

Aslen Dağıstan'lı Gürcü bir ailenin çocuğu olarak 1872 yılında Batum'un Acarây-ı Ulya kazasında doğdu. Yüzyıllardır bölgede ilmi ve fazileti ile tanınmış, bir çok alim ve hoca yetiştirmiş bir ailenin mensubu idi. Babası da yine ilmiye mesleğinden Muhammed Coşkun Hoca'dır. İlk derslerini babasından aldı. Daha çocuk yaşlarından itibaren sıkı bir islami terbiye ve ahlak ile yetiştirildi.

Tarihimize doksanüç harbi diye geçen meş'um 1877-78 Osmanlı Rus işgaline uğraması ve müslümanlara soykırım uygulanmaya başlanması üzerine, ailesi ile birlikte büyük acılar yaşadı. İki ay kadar dağlarda saklanan aile, hayli meşakkatli bir yolculuktan sonra, küçük bir tekne ile Giresun'a kaçabildi.

Daha sonra 93 harbi muhacirleri için Karaağaç Nahiyesi yakınlarında iskâna açılan Abdal (Piraziz) ilçesine yerleştiler.

Ali Rıza Hoca 1897 yılında, on altı yaşında iken, kendisinden üç yaş küçük kardeşi Hasan Efendi ile birlikte, ilim tahsilinde bulunmak gayesiyle, İstanbul'a geldiler. Fatih Medresesine yerleştiler. Hasan Hoca hafızlığa çalışırken, Ali Rıza Hoca Fıkıh Usulu ve Ahkâmı Şer'iyye okudu.

Hocası Batum'lu Abdüllatif Efendi idi. Talebelik yaptığı senelerde; Giresun'da idam edilen Şeyh Muharrem, Ankara İstiklal Mahkemesinde birlikte yargılandıkları İskilipli Atif Hoca, Fatih Dersiamlarından Tahir ve Fettah Efendiler ile birlikte okudu. 1907 yılında icazet aldı.

Müftü tayin edilmek hak ve selahiyetini kazanmış iken; 5 yıl daha İstanbul'da kalarak, Gürcü Hacı Ahmet Efendi ile Tırnovalı Hacı Muhammed ve Hacı Ömer Hocalardan, Tefsir ve Hadis dersleri de aldılar. Dersiamlık hakkına sahip iken, arkadaşlarının da rızası hilafına kadılık makamını tercih etti.

1911 tarihinde Babaeski Müftülüğü vazifesine tayin edildi. Balkan Harbi'nin çıkması üzerine vazifesine gidemedi. Fatih Medreseleri'nde hocalık yaptı, divar camilerde vaazlar verdi, ders okuttu ve bir çok talebe yetiştirdi.

Ali Rıza Hoca Babaeski'deki Müftülük vazifesine, 1914 yılı başlarında başlayabildi.

Ali Rıza Hoca'nın Babaeski'deki müftülüğü 1914 yılından 1922 yılına kadar sürdü.

Birinci Dünya Harbi'nin kaybedilmesi ve Babaeski'nin de, Yunan işgali tehdidi karşısında bulunması sebebiyle, Kırklareli Valiliği tarafından izinli sayılarak İstanbul'a gönderildi. Şehir, 1919-1922 yılları arasında Yunan işgaline uğradı. Babaeski'lerden oluşmuş bir heyetin İstanbul'a gelerek, yaptıkları ısrarlı geri dönmesi ırcaları üzerine, onlarla birlikte 1919 yılı sonlarında, tekrar Babaeski'ye döndü. Bu işgal döneminde şehir ve civarındaki müslümanların haklarının tek koruyucusu ve savunucusu olarak kaldı. Babaeski'nin milli ordu tarafından kurtarılışından sonra, şehrin ileri gelenleri ile birlikte Divan-ı Örfi'de yargılandı ise de beraat etti. 1922 yılında tekrar İstanbul'a döndü. Fatih Medresesi'nde bir odaya yerleşti ve tekrar dersler vermeye başladı.

7.12.1925 tarihinde İstanbul'da iken "Giresunluları şapka aleyhine isyanı teşvik suçundan" tevkif edildi. Birlikte tevkif edildiği arkadaşları ile beraber Ankara İstiklal Mahkemesi'nde yargılandı. Mahkemesi esnasında aleyhine hiç bir suç isnad edilememesine rağmen; "Geçmişte Divan-ı Örfi'de yargılandığı ve yenilik aleyhtarı olduğu" ve Giresunlu Hafız Muharrem'le aynı köyden olması hasebiyle, mektublaşmasından dolayı vicdani kanaat oluştuğundan; 3 Şubat 1926 günü, arkadaşı İskilipli Atif Hoca ile birlikte, idama mahkum edildi. 3-4 Şubat gecesi İskilipli Atif Hoca ile birlikte TBMM'nin önünde, asılarak idam edildiler. Cesedleri, üç gün darağacında bekletildikten sonra, Cebeci civarındaki, kimsesizler mezarına gömüldüler.

Ali Rıza Hoca şehid edildiğinde, 58 yaşında idi. Hiç bir siyasal parti veya demek faaliyetlerinde de bulunmamıştı. 1922 yılında Divan-ı Örfi'de yargılanması ve beraat etmesinden başka bir sabıkası da yoktu. Üstelik o dönem suçları, daha sonra TBMM tarafından, bütün hükümleri ile birlikte affedilmiş idi.

Ancak bütün İstanbul'da hatırı sayılır ve dinlenir bir din adamı olarak, şeriatı tenviz vermez tavırlarıyla, bazı kana susamışları çok rahatsız etmişti.

Ali Rıza Hoca, bütün ömrü boyunca hiç evlenmemiş, sürekli ilim ve fıkıh ile meşgul olmuştu. Bir müctehid olarak bir çok ichtihadlarda bulunmuş ve son devrin önde gelen fakihlerinden idi.

ALİ SÜNNETÇİ: 23 Ocak 1980- Şişli-İstanbul

Ocak Ayındaki Şehidlerimizden

Allah'a ve Resul'e kim itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, doğrular ve salihlerle beraberdir. Ne iyi arkadaşlardır onlar. (Nisa 69)
"Öyleyse dünya hayatına karşılık nimeti satın alanlar, Allah yolunda savaşsınlar, kim Allah yolunda savaşırken, öldürülür ya da galip gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz."
Nisa 74

3- Ali Sünnetçi 23 Ocak 1980 Şişli - İstanbul

KAYNAK: Müslüman Genç Ocak 1991 Sayı: 1 Sayfa: 24

BAŞBAĞLAR ŞEHİDLERİ: 5 Temmuz 1992-Erzincan**Yeni Varyüzü Dergisi Ağustos 1993 Sayı:3 Sayfa: 5**

DYP-SHP kalisyonunun Sivas'a atadığı Vali Ahmet Karabilgin, şehre geldiğinden bu yana, SHP'nin fahri il başkanlığını fiilen üstlenmiştir. Olaylar sırasında valilik önünde toplanıp 'şerefsiz vali' 'vali istifa' gibi öfkeli tepkileri üzerine çeken Ahmet Karabilgin'e halkın nefreti şu sebeplerden kaynaklanmaktadır.

Sivas caddelerinde gezerken gördüğü cübbeli ve sakallı insanları bizatihi azarlayarak, polis şeflerine telsizle emir vererek, karakola aldırıyor.

Suşehri Sağlık Meslek Lisesi Müdürü'nün başörtülü öğrencilere gösterdiği toleranslı davranış yüzünden, müdürü görevinden aldırıyor.

Karayolları Bölge Müdürlüğü'ne ihtiyaç yokken alınan ve partizan kadrolaşmanın örneği sayılabilecek, 135 kişinin işe alınmasına göz yumuyor.

Fırsat bulduğu anda laiklik yürüyüşleri düzenletip, kendisi de bu yürüyüşlerde fiilen bulunuyor. En son olarak da Sivas'ın Banaz Nahiyesi'nde düzenlenmesi düşünülen -ki önceki yıllarda hep burada yapılıyordu- Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nin şehir merkezinde yapılmasını sağlayıp, törene Aziz Nesin'i davet ediyor.

Bu arada Aziz Nesin'in gezi programı da ilginçtir. 2 Temmuz'da Pir Sultan Abdal Şenlikleri için Sivas'tadır. 3 Temmuz günü Konya'ya, 4 Temmuz'da Kayseri'ye, 5 Temmuz günü de Hitit şenlikleri için Çorum'a gitmesi planlanmaktadır.

Sivas, Konya, Kayseri ve Çorum! Bu ne tesadüf.

SHP Güneydoğu'da kaybettiği Kürt oylarını, Orta Anadolu'daki Alevi oylarıyla telafi edecektir. Bunun için de iğrenç bir oyuna başvurmuştur. Yapay bir Alevi-Sünni çatışması oluşturup, hem Alevi oylarını kazanacak, hem de müslümanları kamuoyunda mahkum edecektir. Nitekim Aziz Nesin linç edilmekten son anda kurtulup, apar topar Ankara'ya getirildiğinde, yüzündeki şeytanca ifadeyle, basın mensublarına "Bu bir Alevi-Sünni çatışmasıdır" diyecekti.

Ama oyun tutmadı. Müslümanlar devletin tezgâhladığı bu provokasyona gelmediler. Gösteriler esnasında, merkezde bulunan Alevi vatandaşlara ait hiç bir iş yerine dokunmadıkları gibi, hiç bir Alevi vatandaşın da burnu kanamadı. İlginçti, Aziz Nesin'i protesto edip gözaltına alınanlar arasında, CHP'li ve Alevi vatandaşlar da bulunmaktadır. Öyle ya, Kur'an'a inanmayıp, Hz. Muhammed'e (as) hakaret eden bir insanın, Hz. Ali'yle ne ilişkisi olabilir.

OLAYLAR NASIL BAŞLADI

2 Temmuz 1993 Cuma günü ortalık çok gergindir. Siyasi partiler ve yerel basın, Valiliği, Emniyet Müdürlüğü'nü Aziz Nesin konusunda uyarmışlardır. Böyle bir adamın, islami duyarlılığın yoğun olduğu Sivas gibi bir şehre getirilmemesi söylenmiştir. Ama Vali oldukça pişkindir. Gece yarısı hiç kimsenin haberi olmadan Sivas'ın merkezi bir yerine Pir Sultan Abdal heykelini dikirmiş, ertesi gün de törenle açılışını yapacaktır. Cuma namazı vaktinde Kültür Müdürlüğü'ne bağlı müzede törene başlanır. İçeride devrim şehitleri anılır, PKK tandası sloganlar atılır. Bu da yetmez, Cuma namazı kılınırken, davullu zurnalı eğlenceler başlar ve vatandaşların ikazına rağmen, davullar zurnalar susmaz.

Artık cuma namazından çıkmıştır. Müslümanlar Amerikan bayraklarını yakarak geleneksel gösterilerini başlatırlar. "BM terör örgütü" kınanır. Şeytan Rüşdü ve O'nun yamağı Aziz Nesin protesto edilir. "Muhammed canımız, feda olsun kanımız", "Muhammed'e can feda", "Şeytan Aziz, Şeytan Vali", "Kur'an'a uzanan eller kırılсын", "Sivas Aziz'e mezar olacak" başlıca sloganlardır. Bu arada Kültür Merkezi önünde bulunan ve şenlikler için Sivas dışından gelen küçük bir grup "Kahrolsun Şeriat, Yaşasın Laiklik", "Sivas Faşizme mezar olacak", "Gerilla Sivas'a" sloganlarıyla, müslümanlar üzerine taş ve sopayla saldırırlar. Bu arada güvenlik güçleri olayı sadece seyrederek. Müslümanların karşı saldırısı üzerine, laik sol grup püskürtülür ve stantta bulunan Aziz Nesin'in eserleriyle birlikte Aydınlık gazeteleri, yakılarak dağıtılır. Daha

sonra grup genişleyerek, bir önceki gece ansızın dikilen Kültür Müdürlüğü önündeki heykele saldırıp yıkarlar.

Daha da genişleyen ve kontrolden çıkan grup, bütün bu olaylara sebebiyet verdiklerine inandıkları Valilik makamına yürürler. Kalabalık ısrarla, Halk düşmanı Aziz Nesin'in kendilerine verilmesini isterler. Bu arada Vali içerde mahsur kalmıştır ve öylesine ölüm korkusu psikolojisi içerisinde ki; telefonla Erdal İnönü'yü arayarak Merzifon Hava Jet Üssü'nden uçakların havalanıp, şehri bombalamasını talep etmiştir. Dışardaki halk ise, ısrarla Şeytan Aziz'i istemektedir. Ayrıca polis ve askerle hiç bir alıp veremediklerinin olmadığını; sadece işlerinin, Kur'an düşmanı, İslam düşmanı Aziz Nesin'le olduğunu belirtmişlerdir. Bu arada asayiş yetkililerinin ısrarlı ricaları sonucunda, Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoglu olay yerine gelerek, kalabalığa yalvararak, teskin edici bir konuşma yapmıştır. Kalabalığın dağılmaması üzerine "Aziz Nesin'in şehri terkettiğini, bir daha dönmeyeceğini, heykelin de ortadan kaldırılacağını" belirtmesi üzerine kalabalık, sloganlar atarak disiplinli bir şekilde alandan ayrılır.

Halka Ateş Açılıyor

"Muhammed'e can feda", "Muhammed canımız, feda olsun kanımız", "**Kahrolsun Amerika, Kahrolsun İsrail, Kahrolsun BM terör örgütü**", "**Şeytan Rüşdü, Şeytan Aziz**", "**Hizbullah şeytandan esap soracak**" sloganları arasından dağılan bu gruptan sonra, ortalığın bir ara sakinleştiği görüldü.

Fakat saat 17.00'de kamu işyerlerinin dağılması ve Aziz nesin'in Madımak Otel'inde olduğunun öğrenilmesi üzerine kalabalıklar, tekrar şehir merkezinde toplanmaya başladı. Yetkililer, büyük bir panik içerisinde ne yapacağını bilemez haldeydiler. Zira kalabalıkların sayısı on binlerle ifade ediliyordu. Atılan sloganlar şunlardı: "**Müslüman Türkiye, Ordu-Millet elele, Ordu Bosna'ya, Şeytan Aziz, Kahrolsun PKK, Müslüman Polis, Müslüman Asker, En Büyük Ordu Bizim Ordu.**" Artık her kesimden insan, Sivas caddelerini doldurmuştu. Büyük bir infial yaşanıyor, kimin ne yaptığı belli olmuyordu. Polis ve asker kalabalığı dağıtmak için, iddia edilenlerin aksine rastgele ateş ediyordu. Otelde dışarıya doğru kurşunlar geliyordu. Yaralananlar apar-topar hastahaneye kaldırılıyor, fakat halk otelin önünü terketmiyordu. ısrarla Şeytan Aziz'i istiyorlardı. Silah sesleriyle çılgına dönen halk, Arif Sağ'ın arabasını deviriyor ve benzin deposunu ateşliyordu. Ve gene iddiaların aksine, otel birileri tarafından değil, zemine yakın olan lobideki perdelerin, devrilen arabadan çıkan ateşle tutuşuyordu. Yani birileri oteldekiyi yakmak istememişlerdi. Oteldekilerin çoğu dumandan zehirlenerek öldü. Kurşunlanarak öldü.

Devlet Sivas'ta

Otel yanmaya devam ederken saat 23.00 sularında, İçişleri Bakanı Sivas'a indi. Aziz Nesin kurtarılmıştı. Devletin emrine tahsis ettiği özel uçakla Ankara'ya geldi, düşünüyordu, İskender Kebabını yedi ve hiç bir şey olmamış gibi istirahat çekildi. Sıra laik teröre gelmişti. Sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Devlet ve basın bütün dikkatleri Aziz Nesin üzerinden çekmiş ve Sivas Halkı'na yönelmişti. Dargeçit'te aynı gün 16 asker öldürülmüş; ama Genelkurmay Başkanı ve komutanlar Sivas'a gitmeyi tercih etmişlerdi. Önemli olan Aziz Nesin gibi bir kafiye tepkisini gösteren Sivas Halkı'nın üzerine gitmek, laik terörü onlar üzerine estirmekti.

Kurşun yarası ile ölen 14 kişi üzerine hiç bir açıklama yapılmamıştı. Öyle ki, iki günlük sokağa çıkma yasağı süresince polis ve Aziz Nesin'in korumalarının katlettiği bu insanların cenaze törenine bile izin verilmemişti. Gece yarısı ailelerine haber verilmiş ve gizlice toprağa verilmişlerdi. Bunların ailelerine nasıl bir baskı yapıldı ki, bu gün bile açıklama yapmaktan kaçınıyorlar.

Tutuklamalar belki bu satırların yazıldığı anda bile sürdürülüyor, çevresinde müslüman olarak tanınan kim varsa, göz altına alınıyor. Provokatör Aydınlık Gazetesi adres ve eşgal belirterek müslümanları ispiyon ediyor. İrtica hummasına yakalanan Genelkurmay gazetesi Cumhuriyet te aynı içerikle yayın yapıyor. Emniyet güçleri ise, Cumhuriyet ve Aydınlık gazetelerinin ispiyonladığı kişileri anında göz altına alıyor.

Bütün bunlara rağmen görüşmüş olduğumuz Sivaslılar, soğuk kanlılıklarını kaybetmiyorlar. Tutuklu ve tutuklu aileleriyle yakından ilgileniyorlar ve estirilen laik terör havasından kurtulmaya çalışıyorlar.

Şu an Sivas'ta durum sakin. Normal yaşam devam ediyor. Alevisiyle, Sünnisiyle insanlar birbirlerine kin duymadan yaşıyorlar. Ama kin duydukları biri var ki; O şu anda devlet koruması altında, kimbilir ne şeytanlıklar düşünüyor?

Sözün özü: Bu sene Şeytan Sivas'ta taşlandı.

Sivas'lıya kurşunları kim sıktı

İlk açıklamalarda hastahane yetkilileri 14 kişinin kurşunla yaralanmış halde geldiklerini, bunlardan ikisinin öldüğünü belirtmişlerdi. Daha sonra hiç bir açıklama yapılmadı. Sanki kurşunla ölen kimse olmamış gibi davranılıyordu. Üstü örtülmek isteniyordu.

Görüşmeye çalıştığımız bütün resmi ve sivil örgütler bu konuda hiç bir açıklama yapmadılar. Otopsi raporları halâ açıklanmış değil. Halk arasında yaptığımız araştırmalar sonunda kurşunlanarak öldürülen 4 Sivas'lı genci tespit ettik.

Adı: **Ahmet Öztürk**

Baba Adı: **H.Hüseyin**

Ana Adı: **Hacer**

Doğum Tarihi: **1972**

Otelde ölen 37 kişi arasında gösterildi. Otel personeli olan Öztürk'ün cesedi üzerinde boğulma-zehirlenmeye ait hiç bir işaret yok. Kafasındaki yaralar dikişle kapatılmış. Olay anında 20 kişiyi kurtarıyor. Dışarı çıktığında Arif Sağ'ın ve Aziz Nesin'in korumalarının silahları ellerinde bağırarak, koşarak ateş ettiklerini söylüyor. Sonra tekrar içeri girdiğinde dışarı çıkamıyor.

Adı: **Ahmet Alan**

Baba Adı: **Muzaffer**

Ana Adı: **Ayşe**

Doğum Tarihi: **1971**

Otelde ölenler arasında gösterildi. Görgü tanıklarının ifadesine göre bir trafik polisi tarafından kurşunlandı. 2 Temmuz Cuma günü saat 20.30'da dükkânını kapatırken polis tarafından kurşunlanıyor. Karın boşluğundan ağır yaralanan **Ahmet Alan**'ı bilinmeyen bir şahıs hastahaneye götürüyor. Hastahane de öldü sanılarak morga kaldırılıyor. Tam üç buçuk saat sonra, morgda ölmediği anlaşıyor, ameliyata alınıyor. Aşırı kan kaybından ölüyor.

Adı: **Kenan Yılmaz**

Baba Adı: **Hacı**

Ana Adı: **Zebile**

D. Tarihi: **?**

Otelde ölenler arasında gösteriliyor. Resmi kayıtlarda ise ölenler arasında gözüküyor. Ancak Devlet bakanı Tükan Akyol Sivas'ı ziyaretinde, ailesine başsağlığı diliyor ve 5 milyon liralık çek veriyor. Ailesine iş vaadinde bulunuyor

Adı: **Hakan Türkgil**

Baba Adı: **Turan**

Ana Adı: **Nezahat**

D. Tarihi: **1975**

Otelde ölen 37 kişi arasında gösterildi. Alnından kurşunla vurularak öldürülmüş. Gizlice gömdürüldü.

Mazlumder Sivas Şube Başkanı: "Yüzlerce Masum insan mağdur edildi"

Mazlum Der Sivas Şube Başkanı **Şakir Özel**, 2 Temmuz 1993 Cuma günü meydana gelen olaylarla ilgili olarak şunları söyledi: "Olay, birden fazla camiden çıkan kalabalıkların önce Amerikan Bayrağı'nı yakarak ve BM, Selman Rüştü ve Aziz Nesin'in aleyhine sloganlar atarak, Valiliğe doğru yürümesiyle başlamıştır. Daha sonra bu grup dağılmıştır. Saat 17.00'den sonra kamu çalışanlarının da, mesaisinin bitmesi üzerine, kalabalıklar tekrar toplanmışlar ve Aziz Nesin'in kaldığı Madımak Otel'i'ne yürümüşlerdir. Burada emniyet ve asker aciz kalmıştır. Anlatıldığına göre çoluk, çocuk, yaşlı hatta

kafeteryalardan çıkan sarhoşlar dahi vardır. Ve gene söylenildiğine göre, iddia edildiği gibi otel, kibritle değil aşağıda tutuşturulan bir arabanın benzin deposundan çıkan ateşle yanmıştır. Ve hiç kimse bu kadar insanın öleceğini istememiş ve şaşımıştır. Zira oraya geliş sebebi sadece, atılan sloganlardan anlıyoruz ("Şeytan Aziz, Kur'an'a uzanan eller kırılın, İslam'ı ezdirmeyeceğiz, Peygamber canımız,") ki; Aziz Nesin'i protesto için gelmişlerdir. Olay çarpıtılmak istenmiştir. Ama hamdolsun amaçlarına ulaşamadılar ve Alevi-Sünni çatışmasını yaptıramadılar. Samimi olarak Alevi vatandaşları kutluyorum. Oyuna gelmediler. Olaylardan sonra da, tam bir ispiyon iftira yayını gibi çalışan bizce malum Aydınlık ve Cumhuriyet gazeteleri, tutuklamalarda etkili olmuşlardır. Çevresinde müslüman olarak tanınan, o gün Sivas'ta bile olmayan insanları afişe ederek, mağdur olmalarına sebep olmuşlardır. Şu anda suçsuz olduklarına inandığımız yüzlerce masum Sivas'lı, her partiden, her görüşten, hatta aralarında CHP'liler bile var, mağdur edilmişlerdir. Bunlar masum insanlardır. Ve biz Sivas'ta kitle örgütleri olarak BBP, RP, Mazlum Der bunlarla ilgilenmeye çalışıyoruz. Şu anda tutuklulara avukat, yakınlarına da moral olmaya çalışıyoruz.

Yeni YERYÖZÜ DERGİSİ - Ağustos 1993 Sayı:3 Sayfa:8

Türkiye'li Sırplar, Başbağlar'da vurdu: 33 Şehid

Sivastaki toplumsal eylemlerin bilinen niteliklerinin aksine **Başbağlar Katliamı** bilinci bir şekilde gerçekleştirildi. Munzur Dağları'nın eteğinde, Erzincan'a bağlı olmakla birlikte, Tunceli'ye daha yakın, yoksul bir köy olan Başbağlar'a düzenlenen baskın önemli bir gerçeği vurguluyor.

Başbağlar Köyü, islami bir kimliğe sahipti. Köy, nüfusunun önemli bir kısmını, yoksul oldukları için İstanbul'a göç edenler oluşturuyor. İstanbul'da yaşam kavgası veren Başbağlarlılar, yazları köylerine dönerek sıla hasretini, dağ havasının özlemini gideriyorlardı. Çevrede yer alan Alevi köyleriyle de, şimdiye kadar 'düşmanlık sebebi' sayılan herhangi bir ilişkileri söz konusu olmamıştı.

Alevi-Sünni Çatışmasına Hayır

Başbağlar'ın seçilmesi bir görüş olarak Alevi-Sünni çatışmasını körüklemek gibi bir amacı da içerisinde taşıyor. Ne varki; beklenen şeyler gerçekleşmiyor, provokasyonlar boşa çıkarılıyor. Başbağlar Katliamı üzerine müslümanlar tarafından kitlesel protestolar yapılmıyor. Basın yayın organları, olaylardan sonraki ilk cumada, kanlı gösteriler gerçekleştirileceğini, adeta histerik bir biçimde ilan ediyorlardı. Laik basın görüldüğü gibi provokasyonun bir kesimini teşkil ediyor. Müslümanlar böyle bir oyuna gelmeyeceklerini, dost, düşmana bir kez daha gösterdiler. Başbağlar katliamı açık bir vahşet örneği olmasına rağmen, solcular ve diğer laik kesimler tarafından görmezlikten geldi. Anlaşıyor ki, katliamlar müslümanlar üzerinde gerçekleştiği zaman vicdani ölçüler değişebiliyor. Devlet, Madimak Otel'inde hayatını kaybedenlere gösterdiği ilgiyi, Başbağlar Köylülerinden esirgiliyor. Sivas olaylarında; İç İşleri Bakanı, Başbakan Yardımcısı ve Genelkurmay Başkanı, diğer yetkililerle birlikte derhal kent merkezine gitmişler iken, Başbağlar Köyüne asker, ancak 14 saat sonra ulaştı. Sivasta kurşunlanarak öldürülenleri, hiç bir açıklama yapılmadan gizlice defnedilmelerine karşın, Ankara'da İslam aleyhtarı cenaze gösterileri ilginçti. Devlet, kurşunlanarak öldürülenleri ailelerine bile teslim etmemişti. Aynı tavır, Başbağlar'da katledilen 33 köylüye de gösterildi, şehid cenazelerin alelacele defnedildiler. Başbağlar Köyü imanı, inkılapçı bir müslüman olarak bilinen Adil Torun'un naaşı, Erzincan'da devlet yetkilileri tarafından, İslami geleneklere uyulmaksızın defnedilecekti. Adil Torun'un cenazesi öğle namazı beklenmeden, saat 10.00 sıralarında kıldırıldı. Erzincan halkını cenazeye sahip çıkmaması için; önce Kurşunlu Camii'nden, daha sonra Camii Kebir'den kaldırılacağı, ilan ediliyordu. Devlet niçin Erzincan'da başka, Ankara ve İstanbul'da başka davranmak ihtiyacı duyuyordu.

Başbağlar'ın Faileri Kimler?

Başbağlar Katliamı karşısında solun tavrı, açık ve anlaşılır değil. Aralarında kadın ve çocuklarında bulunduğu 33 yoksul köylünün katledilmesi, evlerinin yakılması ve mallarının yağma edilmesi hoşlarına gitmişti anlaşılan.

Başbağlar Katliamını açıkça üstlenen olmadığı gibi, kesin bir dille reddedilmedi de. Bu müphemlik, solun olay karşısındaki tavrını notr hale getirdi. Katliamdan sonra bırakılan bildiride, **"38'in (Dersim'in) intikamını alıyoruz. Bu Sivas'ın karşılığıdır."** deniliyordu. Bildirinin altında yer alan imza, PKK-Tikko Dersim Grubu idi. Olaydan sonra bazı solcu gazetelerde, PKK'nın suskunluğuna dikkat çekildi. Hatta "PKK suskun" başlığı da yer aldı. Aslında "PKK Suskun" başlığını atanlarda katliama pek yer vermiş değiller. Adet yerini bulsun kabilinden, ya da kamuoyu baskısını hafifletecek bir tavır hakimdi. PKK'nın Başbağlar'la bir alıp veremediğinin olmadığı da öne sürülüyordu.

"PKK'nın Başbağlar'dan çıkarı ne olacaktı?" gibi sorular soruldu. Başbağlar Katliamı, rejimle Aleviler arasında bütünleşme çabalarının boşa çıkarılması gibi bir politikaya da dayandırılabilir. Başbağlar'ın Tunceli bölgesinin çok yakınında olması, Alevi köyleriyle iç içeliği düşünülürse, ortaya çıkacak imaj; Dersim İmajı olacaktı. PKK yayın organlarında Sivas olayları, Alevi-Sünni, ya da İslamcı-Laik çelişkisi derinleştirilerek, Kürt ulusal hareketinin sabote edilmek istendiği şeklinde yorumlar yapıldı. Söz konusu guruplar, yapay düşmanlık üretmekte, gündem saptırmaakla suçlandılar.

Başbağlar Katliamı, Sivas-Tunceli-Erzincan ekseninde yaşayan Alevilere, Dersim'i hatırlatmaktadır. Belki, Başbağlar bu ekseninde yer alan Alevi kesimlere, gerçek düşmanlarının rejimin bizzat kendisi olduğunu hatırlatmış olabilir. Aynı yaklaşım, PKK dışında kalan Tunceli-Elazığ-Erzincan ve Malatya'da az çok etkinliği olan diğer guruplar tarafından benimsenmiş de olabilir. Dersim imajını diri tutmak gibi bir yaklaşımı eksen alanlar da, Başbağlar olayını ilgi alanı içerisinde görebilirler.

Şimdiye kadar PKK; olaya ilişkin doyurucu bir açıklama yapmadı. Avrupa'daki PKK temsilcileri bölgedeki birimlerine ulaşamadıkları için konuyla ilgili açıklamayı ileride yapabileceklerini duyurdular. Bingöl'de ateşkes süreci içinde gerçekleştirilen eylemlerde olduğu gibi, mahalli birimler tarafından merkez komitenin bilgisi dışında gerçekleştirilmiş olabileceği de düşünülmüyor değil.

Başbağlar'la ilgili olabilecek gurupların arasında, yörede etkinlik gösteren TKP-ML Tikko da bulunuyor. Ancak, PKK-MLMK'nın 10 Temmuz'da yaptığı açıklamada, Başbağlar Katliamı reddedildi. TKP-ML'ye göre, katliam Sivas'a karşı tepkileri notleştirmek için devlet kuvvetleri tarafından gerçekleştirildi.

Aleviler arasında taban bulma endişesini taşıyan TKP-ML, kökenli olup, daha sonra ayrılan guruplarda Başbağlar'la ilgili net bir açıklama yapmıyorlar.

Tunceli yöresinde etkinlikleri ve güçleri zayıf olmakla beraber varlıklarını hissettirmek isteyen guruplar olduğu da bilinmektedir. Ama tümü de kamuoyunda kendilerini mahkum edecek bir eylemi, yorumlamaktan kaçınıyorlar. Eylemi gerçekleştiren hangi gurupsa, kendi kitlesine, sempatizanlarına cesaret ve mesaj vermek istemiş olabilir. Politik olarak Başbağlar katliamını üstlenmekten kaçınıyorda olabilirler.

Başbağlar Köyü'ne 14 saat sonra devlet kuvvetleri ulaşabilmişti. Köyün doğal çevresiyle birlikte düşünülmesi gerekiyor. Bu konum dikkate alındığında, failerin en azından hangi ideolojik ekseninde yer aldıkları ortaya çıkacaktır.

Bildiride yer alan PKK-Tikko Dersim Grubu ismiyle bir grup var mı, bilmiyoruz. Eğer varsa, Başbağlar olayının faileri burada aranmalıdır. Tunceli yöresinde gittikçe etkinlik kazanan PKK'nın ilgisi dışında bir eylemin gerçekleştirilmesi de mümkün görülmüyor. Kamuoyunun, "Tikko katliamı açık bir dille reddettiğine göre" mahalli birimlerine ulaşacak olan PKK'nın açıklamalarını beklemesi gerekiyor.

TKP-ML kökenli olduğu halde, sonradan ayrılarak TKP-ML Hareketi adını alan bir guruptan bahsetmeden geçemeyeceğiz. Ermeni asıllı Garbis Altınoğlu'nun liderliğindeki TKP-ML Hareketi çevresinde yer alan Emeğin Bayrağı isimli gazetenin, 23 Temmuz 93 tarihli sayısında kapaktan verdiği **"Sivas Katliamı'nın Hesabını Soracağız"** pankartını ön plana çıkarıldığı gösteri resmi yer alıyordu. Bu resmin yanbaşındaki sutunda manşet olarak **"Sivas'ın Hesabı Soruldu"** cümlesi yer alıyordu. Gazetenin diğer sayfaları arasında manşetteki cümle ile ilgili herhangi bir açıklamanın yapılmamış olması da anlaşılır değildi.

Başbağlar Katliamı faillerinin imzasının henüz bulunmamış olmasına rağmen halk, düşmanı gözü dönmüş katillerin apaçık bir islam düşmanı oldukları gerçeği gizlenemiyor. **A. KADIR PUSATLI**

HANGİ SUÇTAN ÖTÜRÜ ÖLDÜRÜLDÜLER?

Fatih Karagömrükte bulunan Başbağlar Köyü Yardımlaşma Derneği'nde, katliamdan yaralı kurtulmuş yakınlarını kaybetmiş kişilerle konuştuk. Katliamın nasıl gerçekleştirildiği hakkında bilgi aldık.

Başbağlar Köylüleri İslam'a olan bağlılıklarıyla tanınıyor. Saldırganlar köye akşam namazına doğru giriyorlar. Kadınli erkekli yüze yakın silahlı militan, köye dağılarak evlerde olan herkesi meydanda topluyorlar. Saldırganlar, köyü çok iyi tanıyorlar. Bir çok insanı adıyla evlerinden çağırıyorlar. Bu da; saldırganların köyü iyi tanıyanlar tarafından bilgilendirildiklerini gösteriyor. Köyün muvahhid imamı **Adil Torun**'u ezan okurken, insanları sadece Allah'a kulluğa davet ederken, silah zoruyla aşağı indiriyorlar ve orada şehid ediyorlar. Saldırganlar öylesine düşmanca bir davranış içindeler ki; Allah'a ibadetten başka bir amaçları bulunmayan ve kimseye zarar vermemiş bu insanları alıkoyuyorlar. Kadınları bir yere, erkekleri bir yere toplayan katiller, önce hiç bir kimseye zarar vermeyeceklerini söylüyorlar. Daha sonra yapılan bir telsiz konuşmasıyla, aldıkları emir üzerine, "Hangi suçtan ötürü öldürüldüklerini" bile anlamayan köylüleri kurşuna diziyorlar. Yargısız infazın en vahşice biçimiyle, savunmasız, silahsız insanları hangi ideolojik gerekçeler adına katlettiler?

Başbağlar Köylülerinin namaz kılmak için giydikleri takkelerinin hizasında ateşlemeyi de ihmal etmediler. Allah'a ibadetin bedeli budur demek istiyorlardı, besbelli.

Şehid olanlar arasında İslam Dergisi'nde görevli **Ali Taşdelen**'de bulunuyor. Tatil için köyüne geldiği akşam namaz kılmak için gittiği camide, diğer müslümanlarla beraber dışarı çıkarılıyor.

"Biz müslüman olduğumuz için kurşunlandık" diyordu, yaşlı amca. "Bizim kimseyle bir işimiz yoktu, komşularımızla da iyi geçinirdik. Bize bu zulmü reva görenler Sırp'lar'dan da beter çıktı"

Kadınların altınlarını da gaspeden bu alçaklar, daha sonra evleri ateşe verdiler. Bu evlerde yanarak ölen bir kadın ve çocuklarda vardı.

"Sivas'ın, Dersim'in intikamını alıyoruz" diyerek taradıkları insanları, daha sonra yine tanyolarlar.

Sonra, amacına ulaşmış bir gönül rahatlığı içinde, kahramanca (!) köyü terk ediyorlar. Geride 33 şehid ve onlarca dul ve yetim bırakarak tarihe geçtiler.

XX

Selam Gazetesi: 24-30 Temmuz 1995 Sayı:100 Sayfa: 3

Başbağlar sanıklarının 17'si tutuklandı:

5 Temmuz 1993 tarihinde Başbağlar Köyünü basarak, 33 kişinin katledilmesi olayıyla ilgili davanın, 6. duruşması İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yapıldı.

Olayla ilgili olarak yakalanan, **Cahit Aktaş ve Metin Bozoğlu'nun**, nakli yapılmayınca, duruşmaya katılmadılar. Öte yandan tutuksuz yargılanan 17 kişi ise tutuklandı. Hakkında giyabi tutuklama kararı olan, fakat bulunamayan **Kenan Bozoğlu'nun** da, aranmasına devam ediliyor. Tutuklular, yasa dışı silahlı çete örgütü olmak, örgüt adına eylemlerde bulunmaktan yargıldılar. Duruşmada Başbağlar mağdurlarını, İstanbul Barosu'ndan bir, İzmir Barosu'ndan altı avukat savundu. Olayla ilgili tutuklanan iki kişinin nakilleri yapılmayınca, duruşmaya Kemaliye Başbağlar Köyü'nden gelen 15 davacının, tek tek ifadesi alındı. Davaya 31.05. 1995 tarihinde devam edilecek. Basın mensublarının duruşmayı izlemelerine engel olduğu davada, sadece fotoğraf çekilmesine izin verildi. Duruşma sonucu tutuklananların isimleri şöyle: **Kerem Elmas, Aziz Bozoğlu, Hüseyin Boztaş, Gürsel Aktaş, Alaaddin Boztaş, Erdal Karakoç, Şahin Karakoç, Hayri Uludağ, Kenan Uludağ, Murtaza Elmas, Haydar Aktaş, Zabit Kul, Hamo Elmas."**

Öte yandan Erzincan DGM tarafından Adalet Bakanlığı'na, oradan da İzmir DGM'ye sevk edilen Başbağlar Davası'nın mağdurları, bazı siyasilerin etkilemeleri ile alınan bu kararın, daha yakın iller varken, İzmir gibi uzak bir yere verilmesinin, kendilerine yapılan bir çeşit yıldırma çabası olarak değerlendiriyorlar. İstanbul Barosu'na kayıtlı mağdur avukatlarından Av. Kadir Kartal da, duruşmanın İzmir'de yapılmasını eleştirerek "Duruşma Malatya, Kayseri, Ankara'da da yapılabilirdi. Siyasi mülahazalar bu işin içine de karıştırıldı. Bir daha şahit olduk ki, yargı Adalet Bakanlığı'nın baskısından kurtulamamıştır." dedi.

XX

Yeni Yeryüzü Dergisi Kasım 1993 Sayı: 6

Son Sayfa: Otuz üç Lale ve Yaşayan Ölümdür

Bünyamin Doğruer'in Başbağlar ile ilgili şiiri var.

Kahpelikler vahşet zulüm yeni dünya düzeninde

Zindan karanlığında ya da gün batımında yayılım ateşlerdesin

Sular karardı bu kesti mevsim

Talan ettiler gül bahçelerini hüküm biçtiler külhan sevdalara

Buyur pusuya düşürülmüş bir ölüm sana

Başbağlar'ı basmış alçakça harâmiler

Dağların öte yüzünde kan otuz üç lale açmış bağlarda

Acı sis içinde gökyüzü yasımızı tutmaya alıştı artık analar

Yaşayan ölümdür güzelim

Bende kalsın hüsrân çığlıkları

Kuşan belli bir vakte kadar yücelten sabrı

Öç almak bu ne yaman bir duygu

Ah... Olmek düşlerin ötesinde

Bir akşam ezan vaktinde Allah-ü Ekber kurşun seslerinde

Ve kırmızı laleler açar muvahhid yüreklerde

Ne zaman çıkacak kayıp Yusuf kör kuyulardan

Özgürlüğe kaç adım kaldı

Sabaha daha kaç ölüm var

Çocuklar anladı bu kıyımı

Anlamı kalmadı yaşamının zulüm saltanatında

Gözlerimde eriyor ufuk neredesin ey Hüseyin'in kıyamcısı

Yaşamak elimde kaldı bebekler sustu

Neyim varsa yaralı nar ağacına astım

Köle bir ulusta yaşamaktan utanıyorum

Çığır kahkalar yüzünde küfrün

Zulasında kalleslik paslı hançer

Bir yüreğin bine ayrılışını gördüm

Geceme sıçrayan mateminle yaralarım umut bastım.

Kan içicilere kıyıcılara direnmenin sevdasına

Yesinler bakalım mazlumun hakkını Fir'avn sofralarında

Katilliklerini yansıtsınlar ölümün aynasında

Alınır bir gün intikamlar kutlu bir şafakta

Sorar bir gün bu hesabı Hamzalar, kınılır bir gün kafası Ebu Cehil'in

Gün yanığı yüreğimizden akan kanın hesabını

İnsanlığın güzeline yapılan saldırıyı sorar Halitler

Öfkemiz sevdadır çocuğum iyi anla

İyi dinle zulmün yılan ısıklarını

Dinle ki silahına şahince öfkeyi nakışla

Dönünce devran sökünçe şafak bileğine kuvvet yığdım

Zulmün karanlığına bir güneş gibi parla

Yere vursun kendini bu kanlı gün
 Dağları iyi kolla can yoldaşım dağları
 Yaşayan ölümdür işte eli kanlı avcılar
 Direklerde sallanan insan cesedleri
 İyi bil ki, bu kahpe düzende zulüm bırakmaz peşini
 Sana yaşamak yok, yaşayan ölümdür
 Ölümüne dostuz ölüme
 Biz ölürsek güzel ölürüz bunu iyi bilin
 Sığınarak rabbimize
 Lalezar bilmişiz Nemrud'un ateşini
 İbrahimi çizgide
 Yanlır gökyüzü
 Ufkumuza dökülür Rahman'ın va'di

Bünyamin Doğruer

XX
 Yeni Yeryüzü Dergisi Temmuz-Ağustos 1994 Sayı 14

Sayfa 10 Başbağlar Halâ kan ağılıyor:

İstanbul Karagümrük'te bulunan Başbağlar Köyü Derneği, katliamın yıldönümünde bir basın toplantısı düzenledi. Aradan bir sene geçmişti ama, katliamdan kurtulup İstanbul'da akrabalarının yanına sığınan Başbağlılar, olayın sıcaklığını ilk günkü gibi yaşıyorlardı. Yaşlılar da, çocuklar da katliamı anlatırken göz yaşlarını tutamıyor, sözlerini zor tamamlıyorlardı. Bir kısmı tamamlayamadan ayrılıyordu mikrofondan. Dernek Başkanı Mehmet Ali Dikkaya 5 Temmuz vahşetini şöyle özelledi: "Olay günü, dağ yolundan silahlı kalabalık bir grup, tarlada çalışmakta olan köylüleri de önlerine katarak, Başbağlara giriyor ve mahallelere dağılıyorlar. Bir grup ise komşu köy ile aramızdaki sınırı çeviriyor ve telefon hatlarını kesiyor. O sırada camide namaz kılmakta olan müslümanlar, teker teker dışarı çıkarılıyorlar. Gençlerin elleri bağlanıyor. Camide olmayanlar, isimleriyle çağılarak evlerinden toplanıyorlar. Yarım saatlik bir toplantı yapacağız, bir şey olmayacak diyorlar. Evlerden ziynet eşyalarını ve işlerine yarayacak malzemeleri de çıkartıyorlar. Bir kısmı ellerinde bulunan fitiller ve benzin bidonları ile evleri ateşe veriyorlar. Süleyman Orhan isimli bir köylü, canilere karşı direniyor, sürükleyerek götürmek istiyorlar, olmuyor. Önlerinde yanan bir evin içine atarak diri diri yakıyorlar Süleyman Orhan'ı. Nureddin Aydın isimli bir başka köylü de ellerinden kurtulup kaçarak evine sığınıyor. O'nun da evini ateşe vererek diri diri yakıyorlar. Yine 14 yaşında bir çocuğu ile evinde direnen bir kadın, canilerin evi ateşe vermesiyle birlikte, yanarak can veriyor. 75 yaşındaki yaşlı bir ninenin alını, dipçik darbeleriyle parçalanıyor. Köyün erkekleri kadınlardan uzak bir yerde bir arada tutuluyorlar. Yerde dizüstü çöktürülen köylülere bir tanesi nutuk atıyor: "Sivas'ı unutmadık, Sivas'ın intikamını alıyoruz." diyor. Belli bir süre konuştuktan sonra "Ateş !..." emriyle birlikte, makineli tüfekle taramaya başlıyorlar. Sağ kalan var mı diye yerdekiler dipçikle dürtülerek, cansız yatanların yanından geçip gidiyorlar, canlılık alameti gösterenler ise tekrar taranıyor. Köy imamı Adil Torun'un üzerinde 30'a yakın kurşun yarası tesbit ediliyor. Zaten 30'un altında kurşun yiyen e yoktu. Daha sonra ellerindeki kadınları cesedlerin başına getiriyorlar.. Bir tanesi kadınları da vurmak istiyor. Diğeri yerdeki ölüleri göstererek "Bu acı bunlara yeter." diyor. Sağ kurtulan kadınlar, kucaklarında bebeleri, kimi de hamile olduğu halde 25 km.lik yolu yaya olarak katedip komşu köye geliyorlar."

KATİLLER ŞERBEST BIRAKILIYOR

Katliamdan sonra yakalanan 16 sanık, önce Başbağlar Katliamı'nı gerçekleştirdikleri doğrultusunda ifade vermişlerdi. Mahkemeye çıkarıldıkları an ise aksi istikamette ifade veriyorlar ve delil yokluğundan tahliyelerine karar veriliyordu. Müslümanlara ilgili davalarda, yoktan delil çıkaran savcılar, katliamın bir çok görgü tanığı ortada dururken, yakalananları teşhis ettirme gereği duymuyorlardı. Oysa ki, fotoğrafları çekilen zanlılardan 3'ü hakkında görgü tanıklarının tümünün kesin teşhisi var.

Başbağlar'dan sağ kurutulanlar "Bu şekilde bir katliam da devlet tarafından yapıldı." diyerek, olayın vehametini ortaya seriyorlar.

33 Savunmasız, masum insanı acımasızca katlederken "Sivas'ın hesabını soruyoruz" çığlıkları atanlar ve onları yargı yoluyla mükafaatlandıranlar, mazlumların kanının zalimleri boğacağı günlerin yakın olduğunu unutmazınlar.

Ahmet Mayalı

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Değişim Sayı:5 Temmuz 1993

Sayfa 2 Bosna Şeh. Muammer Aslantaş ve Ali Pınarbaş'ının resimleri var.

Sayfa 12: Erzincan Başbağlar'da Katliam

Allah'ın dinine tüm şiddetiyle yapılan saldırı, müslüman halkın tahrik edilmesi, müslümanların mukaddesatına küfredilmesi, müslüman halkı çileden çıkarmıştır. Yapılan saldırılara, sokaklara dökülerek, haykırarak tepki göstermiştir. İnsiyatifi kitlede olduğu gibi, Sivas'da da irade hadiselerin gelişimine göre şekillenmiştir.

Sivas'ta yaşanan hadiselerin sorumlusu, kitleyi tahrik edici tavır-davranış ve konuşmalarda bulunanlardır. Necis varlık Aziz Nesin'dir. Nesin'i tüm kudurganlığına rağmen apar topar, islama düşmanlıklar yapan etkinliklere getiren İslam düşmanı validir. Halkın dinine, inancına, mukaddesatına küfretme serbestiyetini tanıyan yönetimdir, Nesin'e güç veren, arka çıkan SHP ve iktidardır.

Sivas hadisesi bu şartlar ve kışkırtmalar altında yaşanmasına rağmen, ülkenin bir çok yerinde amaçlı çevreler, hadiseyi binbir türlü ajitatif boyutlar kazandırarak, islam karşıtı propagandalarını yoğunlaştırmışlardır. Sokaklara dökülen maksatlı alçaklar, "Kahrolsun Kur'an", "Kahrolsun İslam", "Kahrolsun Müslümanlar"... diye küfürnameler savururken, bir taraftan da camilerin camlarını kırıp tahrip ediyorlar, bir çok yeri de kundaklıyorlardı. Ve bunları Sivas olayının arkasına gizlenerek yapıyorlardı. Dün Uğur Mumcu'nun arkasına saklandıkları gibi.

Sivas hadisesinde öldürülenlerin 13'ü, polis ve askerlerin açmış olduğu ateş sonucu öldürülmüştür. Ve bunlar müslümandır, halktır. Halbuki yapılan propagandalarda bunlar görmezlikten gelinmiş, "Ölenlerin tümü otelede, dumandan boğularak ölmüştür." şeklinde yansıtılmaya çalışılmıştır.

Aynı günün ertesinde Erzincan'ın Başbağlar Köyü'nde, 33 müslüman güya Sivas'ın öcünün alınması için, hunharca parçalanarak, kafaları dağıtılarak tanınmayacak duruma getirilinceye kadar kurşunlanmışlardır. Evleri, baskıları, hayvanları, ağaçlarına kadar yakılmış, yıkılmıştır. Dört köy yerde bir edilmiştir. Kadınlar diri diri yakılmışlardır. Tek suçları müslüman olan bu insanlar vahşice öldürülürken "Biz Dersim'i unutmadık, siz ne çabuk Sivas'ı unuttunuz." denilerek, güya Sivas'ın intikamı alınmıştır.

Başbağlar Katliamı, Sivas hadisesinden sonra olmasına rağmen, hiç kimseden bu konuda "çıt" çıkmamıştır. Devlet, müslüman halkın katledilmesini görmezlikten gelmiştir. Bütün basın -Bazı münafık gazeteler de dahil- Sivas'taki olayları günlerce İslam karşıtı bir propagandaya ağızlarındaki salyaları akıtarak dönüştürürken, Erzincan'daki müslüman insanların katledilmelerine kulaklarını tıkamıştır. Müslümanlar da gelişen olayların şok etkisiyle Uğur Mumcu hadisesinde olduğu gibi köşelerine sinerek, masum insanların "sırf müslüman oldukları için" katledilmelerini görmezlikten gelebilmiştir. İktidar Sivas'ta öldürülenler için bütün imkânları propaganda vesilesi olarak kullanırken, Şehid Adil Torun'un cenazesine el koymuş, münafık müftü ve hocaları kullanarak apar topar gece yarısı cenazeyi kaybetmişlerdir. Devlet tek bir resmî yetkilisini, Erzincan'a göndermemiştir. Sivas'a akın akın giden devlet erkânının, gölgesine bile rastlanmamıştır. Başbağlar'da günlerce aç ve perişan bir şekilde, ilgisizce kaderlerine terkedilmişlerdir.

Şimdi soruyoruz: Erzincan Başbağlar'da öldürülenler hangi suçtan dolayı öldürülmüşlerdi?

Suçsuz bir şekilde hunharca katledilen bu insanların, hakkına niçin kimse sahip çıkmıyor? Sivas'takiler masum idi de, bunlar ne suç işlemişlerdi?

Bu insanlar kimin dinine, Allah'ına, kitabına, peygamberine küfretmişlerdi?

Size soruyoruz size, ortalığı velveleye veren sosyal demokratlar, insan hakları savunucuları, çok bilmiş yazarlar-çizerler, basın ajansları, cevap verin bakalım! Niçin susuyorsunuz? Dilinizi mi yuttunuz?

Cenazelerine bile el konulan, namazlarının bile kılınmasına müsaade edilmeyen bu insanlar, müslüman da onun için değil mi?

Sivas'taki hadiselerde kopartılan onca gürültüye rağmen, bu olayda sessiz kalanlar, görmezlikten gelenler şerefsizlerin ta kendileridir.

Bu şerefsizlerin suskunluğu, kulak tıkamasını anlıyoruz da, müslümanların bu feryatlar ve akıtılan kanlar karşısındaki suskunluğuna anlam veremiyoruz. Müslüman onurunu taşıyan tüm insanlara hatırlatıyoruz: "Müslüman zulme boyun eğmez!"

Tek suçları müslüman olan bu insanların "Ah", hadise hadise karşısında sessiz kalan herkesin boynuna onları alçaltıcı ve zehir kılıcı olarak dolanacaktır.

Sayfa 13: Başbağlar Katliamı Değişim-Elazığ

6 Temmuz 1993 Salı akşamı, Kemaliye İlçesi'ne bağlı Başbağlar Köyü'nde, akşam ezanı yarıda kesiliyordu. Başbağlar Köyü'nün müslüman halkı, alçakça sorgusuz sualsiz, sadece 'Rabbimiz Allah' dedikleri için, zalimler tarafından şehid ediliyordu. Üstelik zalimler bununla da yetinmiyor, çocuk ve kadınlardan başka yaşayacak insanların kalmadığı köyü ve mazlum halkın evlerini ateşe vererek, camiyi bombalıyorlardı. Henüz olayların şokunu atamamış, yaralı olarak kurtulan yaşlı Süleyman Amca; kâh ağlayarak, kâh döğünerek, olayı şu cümlelerle ifade edebiliyordu:

"Akşam ezanı okunuyordu, birden ezan yarıda kesildi. Bir kaç dakika sonra gelip bizi evden çıkardılar. Hepimizi köyün dışında bir yerde topladılar. Sayıları yaklaşık 40-50 civarıydı. İçlerinde kadınlar vardı. Bir kaç tane kadın terörist, kadınları ayırıp, yakındaki dereye götürdüler. (Bu arada kadınların takılarını almayı da ihmal etmediler.) İçlerinden biri 'Bu topraklar bizimdir. 38 (Dersim) ve Sivas olayları hesabını soracağız.' diye bağırdı. Sonra Köyün İmamı Adil Torun'u ayırdılar, silahı ağzına doğrularak ateş ettiler.

Adil Hoca 'Allah-ü Ekber' diye bağıarak, şehid düştü. Bu arada 'Ateş edin! Hepsini öldürün!' bağırtısıyla birlikte, yayılım ateşine başladılar. Ben ayağımdan vuruldum, ama ölmüş numarası yaparak, yere uzandım ve hiç kıpırdamadım. Bir ara gözümü açtığımda, etrafım kan gölüne dönmüş, ortalık adeta bir mezbahane gibiydi. Adamlar ellerinde bomba gibi bir şeyi evlere atıyorlardı. Evlerin hepsi, cayır cayır yanmaya başladı. Ben daha sonra öğrendim ki, korkudan evlerine saklanan beş kadın da yanarak ölmüş."

Ağlayıp, döğünen Süleyman Amca'ya Adil'i sorduğumuz da ise "Aah! Adil! Aah Adil!" diyerek dövünmekte idi. Süleyman Amca'nın hali, hepimizi ağlattı.

Katliama tanık olan, Başbağlar Köyü'ne 500 m. uzaklıktaki konuştuğumuz köylüler, olayı şöyle anlattılar:

"Akşam namazı sırasında, yakından gelen silah sesleriyle irkildik. Telaşa evlerimizden çıkarak, seslerin geldiği yöne baktığımızda 'Başbağlar Köyü'nden' yükselen alevleri gördük. Durumu bir kaç saat sonra telefonla 'Başpınar' nahiyesindeki karakola haber vermemeze rağmen, askerler ancak ertesi gün saat 10.00'da yani yaklaşık olarak 12 saat sonra olay yerine geldiler. Üstelik karakol daha sonra kendilerine haber verildiğini inkar etti. Oysa ilçeye haber verilseydi!.. Bizler de olay yerine ancak sabah saat 5.00'de gidebildik. Köye vardığımızda, gördüğümüz manzara tam bir vahşetti. Kurşuna dizilmiş 28 erkek, ayrıca yanan evlerle birlikte 5 kadın cesedi, ortalığı kan gölüne çevirmişti.

57 hanenin hepsi, yakılarak yerle bir edilmiş, ilk okul tahrib edilmiş, islama ve müslümanlara olan kinlerini, camiyi bombalayarak göstermişlerdi.

Cesetlerin yanına bırakılan kâğıtta katliamın gerekçesi şöyle ifade edilmişti "38 (Dersim) ve Sivas katliamının intikamı"

Tunceli'nin Ovacık İlçesi'nden Başbağlar Köyü'ne gelin olarak gelen 60 yaşlarındaki iki kadın, teröristlerin bir çoğunu tanıdıklarını söylemeleri, olayın amacı hakkında fikir

veriyordu. Burada düşünülmesi gereken, neden hedef olarak mazlum "Başbağlar Köyü"nın müslüman halkının seçilmiş olmasıdır.

Sivas olaylarının ardından müslümanların üzerine ısrarla giden rejim, yaltakçı basının "Başbağlar" katliamını ört bas etmedeki gayreti de, düşünülmesi gereken ayrı bir husustur. Olayı PKK'ya maleden TC, basın ve yayın bir iki cümlelik resmi açıklamalarla geçiriyor.

Gerçekte ise olay, inanç çatışmasıdır. Bölgenin ve köy halkının müslüman olması, **Şehid Imam Adil Torun'un** bölge sathına yayılan islami çalışmaları, bir takım mihrakları rahatsız etmiştir.

Mazlum müslüman halk, her yerde olduğu gibi "Başbağlar"da da kurban olarak seçilmiştir. Sözde amaçları rejim olan bu kan emici canilerin, yıllardır süregelen TC zulmünü, neden tamamen suçsuz olan bu insanlardan çıkardıkları, hayret verici bir olaydır.

Doğrusu zalimler birbirlerinin dostu ve yardımcılarıdır. TC'nin rahminde büyüyen ve yeri geldiği zaman laik-kemalist sultaya sahip çıkan bu insanların, rejime düşmanlığı göstermelidir.

Zalimlerin katliamdan sonra "Sivas olayları ve 38 (Dersim) kıyımının intikamıdır" demeleri ne kadar da kof bir gerekçe.

Hayır! Zalimlerin gerçekte müslümanlara olan kinleri göğüslerinden taşmış, ağızlarında köpürmüştür.

İslam'ın tartışılmaz üstünlüğü karşısındaki acziyetlerine tahammül edemiyorlar. Şu bilinmelidir ki, Şeyh Said'in kanına giren bu rejimin yegâne düşmanı, örtülü veya açık islamdır. Sivas'ta ezilmek istenen İslam'dır. Ve rejim bu görevi, gönüllü taşeronlarına yaptırma gayretindedir.

Güçlenen İslamî sadanın engellenmesi için, Kürdistan'da PKK'yı, batıda da; müzelik marksistleri çıkaran rejim; bu kez de, Rafizileri çıkarmak istiyor.

Müslümanların işkence, baskı ve zulüm ile sindirilemeyeceği; bilakis daha da büyüüp güçleneceği gerçeğini anlayan Amerika ve yandaşları, direkt olarak uğraşmaktan kaçınmış ve hedef saptırması yoluna gitmiştir. Müslümanların önüne sunî engeller koyarak, rejim varlığını koruma gayretindedir. İşte 'Şeytan Aziz Nesin' bu senaryonun parçası olarak, Sivas'ta yaptığı tahrik ve hakaret dolu konuşması ile, Alevî-Sünnî çatışmasını körükleme telaşındadır. Akıbet muttakilerindir. Sivas ve Başbağlar olayları, müslümanları gelecekte zor ama hayırlı günlerin beklediğini gösteriyor. Zaman, üstü küllenmiş gerçeği muştuluyor **Şehadet....**

Sayfa:15 Başbağlar Katliamı'ndan Kurtulanlarla

İSTANBUL'DA GÖRÜŞTÜK

Erzincan Başbağlar Katliamı'ndan sonra Değişim Dergisi olarak, İstanbul'a getirilen yaralı ve şehid aileleriyle ve köylerden kaçma imkânı bulup da gelebilenlerle, uzun bir görüşme yaptık.

Başbağlar Köyü Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nde yaptığımız roportajın, belli bölümlerini sizlere de sunuyoruz.

İlk önce beş yerinden yaralanan ama Allah'ın bir lutfu olarak saatlerce ölü gibi davranarak kurtulan Süleyman Amca'yla konuşmak istiyoruz, soru sormak istiyoruz, ama Süleyman Amca konuşmıyor. İki kelime söylüyor, üçüncüsünü ifade edemiyor. Kelimeler boğazına takılıyor, hıçkırıklar, gözyaşları...

-Oğul biz ne suç işledik? Bizim suçumuz neydi? Niye evlatlarımızı, kardeşlerimizi öldürdüler, evimizi barkımızı yıktılar? Niye oğul niye? Biz kime ne yaptık?... Onlar bizi 'bir' öldürdü. Ama devlet bizi 'on' öldürdü. Oğul... Oğul... Allah'ın bir kulu yardımımıza gelmedi. Yaralılarımızı, yıkılan evlerimizin altından çıkarmadı oğul... Günlerce aç kaldık, bir lokma ekmek, bir yudum su boğazımıza koyan olmadı... Bir battaniye, bir çadır gönderen olmadı oğul... Bu ne biçim bir devlet?... Sivas'a gidenler, niye bizim köye de uğramadılar... Allah kahretsin böyle d....i. Devlet başımıza üç-dört tane jandarma dikmiş. Ne yapsın, bu biçareler, onlar da kurbanlık yem.

--Olayın nasıl geliştiğini soruyoruz.

-Olaydan önce, dört gün boyunca o köylerde dolaşan bir casus keşfettik. Bizim oralara, bizden başka kimse gelmez, yol üstüdür. En fazla bir su içmek için gelenler olur. Ama bu adam dört gün boyunca oralarda dolaşıyor. Ve bu adam Başpınar Köyü'nde yakalanıyor. Fakat sonradan öğreniyoruz ki, kaymakam O'nu serbest bırakmış. Niye bırakmış? Mechul...

Bir başkası söze giriyor. Zaten biz köye gideceğimiz zaman, tek tek gitmeyiz. Bir araya gelir, araba tutar, beraber gideriz. Bu sefer de öyle yaptık. Köye giden araba demegin önünden kalktı. Çoğu da zaten derneğimizin kurucularıydı. Bu dernek daha yeni kuruldu. Bu hatıraları da daha yeni serip gitmişlerdi. Buranın her tarafında tek tek emekleri var.

Orada şehid edilenlerin çoğu, daha ana baba ve akrabalarıyla görüşmeden çevriliyor etrafları. Bunlardan sağ kalan olmadı. Büyük ihtimalle bu insanların gittiğinden istihbarat edilmiş, yoksa o saatte onların geldiğinden nasıl haberleri olsun.

Daha sonra ne tür gelişmeler oluyor...

Köye gelen teröristler, köyü iyi tanıyan kişiler. Hangi evde kaç kişi var biliyorlar. Kadınları topladıkları derenin ismini söylerken, yahut civarla ilgili şeyleri ifade ederken, bizzat isimleriyle söylüyorlar. Bir ara bu açıklarının farkına vardılar ve isim söylememeye başladılar.

Köyün yaşlı bir kadınına "Bibi, çocuklarını falanla filanı çağır gelsinler, onlara bir şey yapmayacağız, sadece konuşacağız." derken, isimleriyle çağırıyorlar. Yani bunlar köyü çok iyi biliyorlar... Yakın yerlerden, civardan birileri...

Zaten geldiklerinde akşam ezanı okunuyordu. Adil Hoca dört defa "Allah-ü Ekber" demişti. "Eşhedü En La ilahe..." derken, ezan yarım kaldı. Bu arada konuşurken Adil Hoca gündeme geliyor. İçerden Hüseyin Hoca'yı çağırıyorlar. O da söyleşimize katıldı. Çeşitli vesilelerle Adil Hoca'yla görüşmüş ve Adil Hoca şehid olduktan sonra O'nun cenazesini yıkamış. Hüseyin Hoca'ya soruyoruz:

-Adil Hoca'nın vücudunda işkence izleri var mıydı? İşkence yapılmış mıydı?

-He yapılmıştı. O'nu ben yıkadım. Kolu üç yerden kesilmişti. Yüzüne çok fazla vurdıkları için, yüzü gözü moramıştı, şişikler vardı. Kurşun ağzından sıkılmıştı. Adil'i camide vurmuşlar, hatta köye mikrofondan anons yapması için zorlamışlar. Köyümüz, müslüman bir köy idi. Başına takke takanların hepsinin takke diplerinden kurşunlanarak, takke sınırından kafatası çıkararak öç alıyorlardı. Çoğunun beyni dağılmıştı. Bağırsakları dışarıya fırlamıştı. Her cenazenin vücudunda, en az 20 mermi izi vardı. Kimildayanlar, tekrar tekrar kurşunlanmıştı. Etraftan, 570 kusur boş kovan topladık. Toplayamadıklarımızla artık siz düşünün.

Gelen teröristler, bu eylemin Dersim ve Sivas'ın intikamı olduğunu, söylüyorlardı. "Biz Dersim'i unutmadık, siz ne çabuk Sivas'ı unutuyorsunuz?" diye bağılıyorlardı. Takkeli, sakallı ve çarşafı olanlar özel olarak seçiliyordu. Sanki Sivas'ta olanları bunlar yapmışlardı ve onlar da intikam alıyorlardı.

Bıraktıkları bildiride de köylerin kendilerinin olduğunu, en kısa zamanda boşaltmaları gerektiği tehdidinde bulunuyorlardı.

Bildiri iki nüsha olarak hazırlanmış. Eylemin 1938 Dersim ve Sivas'ın cevabı olduğunu yazıyor. Bildirinin sonunda "Yaşasın PKK-Yaşasın TIKKO" diye yazılmış. PKK, Tunceli-Dersim Eyaleti Sorumlusu imzası atılmış.

Konuşma-sohbet esnasında devletin ne tür gayret ve çabalarının olduğunu tam ifade edemeden cıgar kopuyor.

-Hangi devlet, kimin devleti... Cevapları. PKK'lıları, komünistleri koruyan devlet mi? Neyi soruyorsunuz, sorun söyleyeyim....

Bu arada 15-16 yaşlarında bir delikanlı yanımıza sokuldu. Dolu dolu gözlerle...

-Abi, benim babam, tam sekiz saat yaralı olarak yaşadı. Müdahale edilseydi, babam ölmeyecekti. Ama babam yok şimdi. Teröristler babamı yaraladı, devlet de öldürdü... Bir gün önce son olarak köyden gelen ve katliamda babasını, kardeşini şehid vermiş müslüman da:

-Yaralılarımız, saatlerce yıkılmış evlerin altında kaldı. Devlet hiç bir yardımcıyı göndemedi. Onlarda öldüler. Ölülerimiz kokmasın diye yıkılmış evlere su bağladık. -Bu devlet bizim devletimiz değil. Erzincan depreminde de evlerimiz yıkıldığında, yapılan yardımlar bize ulaşmadı. Gelen para ve yardımları, evleri hiç bir hasar görmemiş, hiç bir zarar ve ziyarı olmamış, kendi adamlarına verdiler. Bize o zaman da kimse sahip çıkmadı. Şimdi de öyle...

Devletin bize sahip çıkmasını bir tarafa bırakın. Ölülerimizi bile kaçırdılar. Cenazelerimizin namazını bile kıldırmadılar. Kendi topraklarımızda gömmedik onları.

Devlet kendi topraklarına bile gömmeyi onları, apar topar aldı götürdü cenazeleri. Başka yerlere, greyderlerle açtığı çukurlara koyuvermişler. Zaten burdan götürürken, üst üste atarak götürdüler. Şimdi onların üzerine örtülen toprak, bizim üzerimize örtüldü. Biz de şimdi burada onlardan farksızız.

Son olarak ne söylemek istediklerini sorduğumuzda:

-Bize doğru dürüst sahip çıkan olmadı. Acımızı doğru dürüst kimse paylaşmadı. MHP'li ler geldi. İçimiz yaralıydı. Bir şey söyleyemedik. Teşekkür ettik. Ama bunları bu yönetimin başına taşıyanlar bunlardı. Bu iktidarı bunlar getirdi başımıza. Ama sesimiz çıkmıyor. RP teşkilatından geldiler. Fatiha okuyup gittiler... O kadar...

Cenazelerimizi bizden kaçıranlar, Cuma günü Türkiye'deki bir çok camide olağanüstü önlemler alarak adeta, "Başbağlar Katliamı"nı insanlara unutturmak istediler. Biz şehidlerimizin cenaze namazını kendimiz kılacağız.

Ayrılrken karşılaştığımız sıcak ilgi ve alâka; bütün olanlara rağmen, dernek içerisinde, müslümanlardaki vakar ve teslimiyet de, bizi çok etkiledi. Ama biliyorduk, vurulanlar islam kimliğinden dolayı vurulmuşlardı. İslamın şehidleri idi.

Bizlerin şehidleri...

XX

Değişim Sayı 6 Ağustos 1993

Sayfa 11 Şehadet ve Adil Hoca-Ömer Kaya

Allah Yolunda öldürülenlere ölüler demeyin. Onlar Allah katında diridirler. Rableri katında rızıklanırlar."

Ölüm bir sanattır. Ama hangi ölümler bir sanat özelliğine sahiptir. Herhangi bir olgunun sanatsal olabilmesi için, önceden verimli bir takım emeklerin ve çalışmaların ortaya konulması şarttır. Bir birikimi ve sabrı gerektirir. Kısacası özellikli olmayı öngörür, aksi takdirde normal olmak özelliğini korur. İşte ölüm de böyledir. Ruhun bedenden ayrılması normaldir. Aynı zamanda sünnetullah gereğidir. Sanat olabilmesi için o ana kadar (ölüm anı) yaşantıların hayatın ölümü olgunlaştırması gerekiyor. Yani öyle bir hayat ortaya koyacaksın ki, o hayat ölümü arzulayacak, isteyecek. Genelde bu arzular neticesinde gerçekleşen ölümler şehadetle neticelenmektedir. Yani, gerçek manada diri kalmakla. Bu mükafaatı da rabbimiz ancak hayatı ölüm bilen insanlara verir. Ölümünden önce ölenlere.

İşte ölümü, ölümsüzleştiren, onu sanatlaştıranlardan biri de, Adil Hoca'dır. O tebliğ faaliyetlerini, islami çalışmalarını sürdürürken buluşmuş olduğu Başbağlar Köyü'nde hainlerin ve dinsizlerin saldırısı neticesinde, Allah-ü Ekber sadaları içerisinde, şehadet şerbetini içti. Zalimler insanları zorbalıkla, baskıyla yok edeceklerini zannediyorlar. Bu yüzden de öldürme eylemini sık sık kullanıyorlar. Fakat onlar bilmiyorlar ki, kestikleri ağaçların dibinden yüzlerce sürgün gelmektedir.

Onlar Adil Hoca ve 32 kişiyi şehid etmekle, onların arkasında şehadeti arzulayan yüzlerce kişiyi bıraktıklarını bir bilseler.

Şehidler bizim için bir meşaledir. Ömektir. İbrettir. Önderdir. Adil Hoca'nın yaşantısı, mücadelesi, çizgisi ve hedefi şehadetiyle bizlere güç vermiş, davaya daha fazla sarılmamıza sebep olmuştur. O zillet içerisinde yaşamaktansa, şereflice ölmenin ne olduğunu bizlere göstermiştir.

O'nun şehadet haberini alınca, bir kardeşimizi kaybetmiş olmanın verdiği bir hüznü vardı içimizde. Fakat kısa sürede, üzülmememiz gerektiğini anlamıştık. Çünkü O, Allah'ın rızası için yaşamış ve o uğurda şehid olmuştur.

Neydi O'nun yaşantısı? Ne yapmıştı? Gayesi neydi? Bu sorulara vereceğimiz her cevap, müslümanlara bir örnek teşkil etmektedir.

Bir çok müslüman gibi Adil Hoca da gayr-i islami bir hayatın içerisinde gelmiştir. Hayatı, insanın dünyaya geliş gayesini, müslümanların bu günkü durumunu tefekkür etmiş ve sahih islami yaşamaya karar vermiştir. Bunu yapmadan önce, yoğun bir araştırma içerisine girmiştir. Bu araştırma neticesinde mevcut olan çeşitli düşünce şekillerinin beşerî ve bunların doğurduğu yaşantı şekillerinin de cahil olduğu kanaatine varmıştır. O'nun bundan sonraki hayatı islami çalışmalar ile geçmiştir.

O kısa süren bu yaşantısı sırasında islami yaşamayı, yaşatmayı ve anlamayı kendisine meslek edinmiştir. O'nun dünyadaki en büyük meşgalesi bu idi. Bu günün insanı hangi boyutlarda bir sürüleştirmeye süreci içerisinde düşürüldüğünü bildiği için müslümanların tebliğ faaliyetlerinde çok aktif olması gerektiğine inanırdı. Bunun için de sosyal yönden çekingen değil, atılgan olunması gerektiğini söylerdi.

Kendisi müslümanların zayıf olduğu bu alanda çok aktif olabilmıştır. İnsanlarla olan diyalogu samimiyeti ve tanıdığı kişilerin kendisini sevmeleri, O'nun bu özelliğinden kaynaklanıyor. O'nun yelpazesi çok geniştir. Her düşünceden olan insanla konuşur ve görüşürdü. Düşüncelerinden dolayı, insanlardan uzaklaşmaz ve sık sık ziyaretlerine giderdi. Tevhidi düşüncenin Rasulü Allah döneminde, Rasûlün yaptığı gibi yapılarak, insanların ayaklarına kadar gidilerek anlatılması gerektiğini yaşantısıyla gösteriyordu. İnsanlarla çok rahat ilişki kurabilirdi. Bir bakarsınız yanında çocuk veya bir dede ya da genç bir kişi. Bu kişilerle sohbet eder ve sık sık kitap verirdi. Kendi elindeki imkânları iyi kullanırdı. Meselâ O'nun evi bir kütüphane, bir medrese veya sohbet edilecek bir yer olarak kullanılabilirdi. O'nun köyde olmasına gerek yoktur. Kapısı her zaman açıktır. Her isteyen istediği saatte, O'nun evine gidebilir, kitap okuyabilir veya kaset dinleyebilirdi. (Kardeşimiz bekârdı) Islami bilincin yerleştirilmesinden de insanları okumaya ve araştırmaya sevk etmenin önemli olduğuna inandığı için, insanlara bu imkânı da kendisi hazırlardı.

Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de insanın çok tartışan bir yaratık olduğunu buyuruyor. Evet, bu, insanın fıtratında olan bir şeydir. Fakat sınırı aşıldığı zaman kınanan, yerilen bir davranış haline geliyor. Adil Hoca, bu inceliği kavrayabilenlerden birisiydi.

Müslümanlara pratik bir yarar getiremeyecek konuları tartışmaktan kaçınmıştır. Herhangi bir islami konuda konuşurken, sakın ve yapıcı olmaya dikkat ederdi. Kur'an-ı Kerim'de Allah-ü Teâlâ "Niçin yapmadığınız şeyi söylersiniz?" diye bizleri uyarmaktadır. Şehid kardeşimiz bu uyarıya elinden geldiği kadar uymaya çalışırdı. Meselâ O'nun şu sözü ve tavrı çok önemlidir: "Bir gün sabah namazını kılmasam, bir ay kimseye namazdan bahsetmiyorum." Evet bu, lafla iş dengesidir. Bu dengeye müslümanlar ne kadar da muhtaçtır.

"Döşek üzerinde ölmekten korkuyorum." Sözü müslümanların rahata mı talip, yoksa zora mı talip olmaları gerektiğini gösteriyor. Dünyada müslümanlara bunca çile, işkence ve ızdırap reva görülürken, bizim için rahat bir hayat ve döşekte ölmenin, ne kadar basit ve kof olduğunu gösteriyor. Kardeşimiz Bosna Hersek'te müslümanların çektikleri çile ve ızdırları dile getirir ve oraya gitmek istediği yolundaki düşüncelerini belirtirdi. Fakat O arzuladığı şehadete, Bosna'ya gitmeden kavuştu. İşte O'nun şehadete olan arzusu. İşte O'nun dünya hayatına olan bakışı.

Sözün başında ölüm bir sanattır demiştik. İşte Adil Hoca'nın ölümü, şehadetle sanatlaşmıştır.

Bu yazın O'nun düşününce yapmayı düşünüyorduk. Fakat O şehadetle evlendi. Ebedî dirliğe kavuşmuş olan kardeşimize rahmet, müslümanlara da şehadet arzusunu vemesini Allah'tan diliyorum.

Omer Kaya

Sayfa: 13 Başbağlar İmamı Şehid Adil Torun'un Ardından:

Mus'ab Erkam

"Inna lillahi ve Inna ileyhi raciun"

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanmayın. Hayır, onlar Rabb'leri katında diridirler, ıztıklanılmaktadırlar.

Allah'ın kendi fazlından onlara verdikleriyle sevinç içindedirler. Onlar arkalarından henüz ulaşamayanlara müjdelermektedirler ki, onlara hiç bir korku yoktur, mahzun da olacak değillerdir.

Onlar Allah'tan bir nimeti, bir fazlı (bolluğu) ve gerçekten Allah'ın mü'minlerin ecini boşa çıkarmadığını müjdelemektedirler." (Ali İmran 169-171)

Bir Tohum Daha Girdi toprağa:

Adil Torun (1970-1993)

6 Temmuz 1993 tarihinde Erzincan'ın Kemaliye İlçesi'nin Başbağlar Köyü Katliamı'nda, köy imamı olan **Adil Hoca** şehid edildi. Kendisini tanıyanları ve müslümanları yasa boğdu.

Katliamdan sağ olarak kurtulanların anlattıklarına bakılır ise, 6 Temmuz günü köylülerle birlikte **Adil Hoca** da en hunhar bir şekilde, kurşuna dizilerek şehid edilir. Köy tamamen yakılarak katliam tamamlanır.

Erzincan'lı müslümanlar **Adil Hoca**'nın şehadetini, 7 Temmuz günü sabah vakti öğrendiler. Şehidlerini almak için yola koyuldular. Uzun ve meşakkatli bir yolculuktan sonra, katliamın yapıldığı köye yakın olan, Başpınar Nahiyesi'ne gittiklerinde, Köy Hizmetlerine ait olan kamyonlarla cenazeler getiriliyordu. Müslümanlar **Şehid Adil Hoca**'nın cenazesini, oradaki cenazelerin arasından aldılar.

Mübarek şehid, şehadetin mutluluğunu tadıyordu. Kardeşlerine tebessüm ederek, onları da arkasından bekliyordu. Kutlu yolculuğa onları da davet ediyordu. Şehidin simasından bunları anlamamak imkânsızdı.

Şehid Adil Hoca oradan alınarak, Erzincan merkeze getirildi. Kendisine karşı son vazifelerini yapmak için hazırlıklara başladılar. Diğer yörelerdeki müslümanlar haberdar edildi. Cenaze namazı kılınacak, şehidin hayatı ve mücadelesi anlatılacak ve daha sonra katliamın kınanması için, şehid, müslümanların omuzunda, tekbirlerle, salavatlara, şehir içinde yürünecekti. TC Kolluk kuvvetleri olayı sezinlediklerinden dolayı, sıkı güvenlik önlemleri almaya başladılar. Şehidin bazı akrabaları ve müftü ile işbirliğine girerek, müslümanların cenaze merasimini yapmalarına engel oldular. Bir oldu bittiye getirilerek, cenaze namazı kıldırıldı. Alel acele şehidin doğum yeri olan Erzincan'ın Tercan İlçesi'ne götürülüp defnedildi.

Şehidin cenazesinin müslümanların elinden zorla alınıp götürülmesi, müslümanların TC'ye ve müftülüğe olan kinini daha da artırdı. Laik olduğunu, demokrasiye bağlı olduğunu söyleyen TC, müslümanların kendi cenaze merasimlerini yapmalarına bile müsaade etmemekte, tahammül edememekte. Bu da savunduğu ilkelere, ne ölçüde sadık kaldığını ortaya koymaktadır.

Adil Hoca'nın şehadeti müslümanlar nezdinde, büyük bir kayıptır. Ama O, toprağa girip filizlenecek, dal budak salacak ve berektli olacak olan bir tohumdur. İnşallah O'nun şahsiyeti, samimiyeti ve islami mücadelesi tüm müslümanlara örnek olacaktır. O ölümü ölümsüzleştirmekte bizlere bir meşale olmuştur.

İslami Mücadelesi ve Şahsiyeti

Adil Hoca İmam Hatip Lisesini bitirdikten sonra şuurlanmaya başladı. Kendisine öğretilen ve halk bazında yaşanan İslam'ın, gerçek İslam olmadığını, bozulmuş, hurafe ve bid'aderin karışmış olduğu bir İslam olduğu gördü. İşte bu noktadan hareketle, gerçek İslam'ı öğrenmek için gayret etmeye başladı. Şuurlu müslümanlarla görüşüp, onlardan İslam'ı öğreniyordu. Doğru ve gerçek kaynaklardan İslam'ı öğrenmeye çalışıyor ve öğrendiklerini diğer insanlara da aktarıyordu. Her yöredeki insanları ziyaret ediyor, İslam'ın bütün hayata hakim olması için gayret sarfediyordu. İnandıklarını tüm benliğinde yaşamaya çalışıyor ve ihlasıyla bunu ortaya koyuyordu.

Yüklenmiş olduğu sorumluluğu en güzel bir şekilde yerine getirdi. Yapmadığı bir şeyi başkasından istemezdi. Kendi nefsinde uygulamadığı İslami bir vasfı, kardeşlerine tavsiye etmezdi. Şehidin en önemli özelliği, çok okuması ve okumak şartıyla aldığı kitapları başkalarına vermesi idi. Görev yaptığı köyde, halkı bir araya getirip, İslami sohbetler yapıyor, çocuklara Kur'an öğretiyor ve halka, tek kurtuluşun İslam'la mümkün olacağını anlatıyordu. Dünya coğrafyasında müslümanların çekmiş olduğu ızdırıp ve

çileler, Adil Hoca'nın içini kemiriyordu. Hatta Bosna'ya şehid olmak için gideceğini dahi söylüyordu. Ve nihayetinde arzuladığı şehadete kavuşarak Rabbine ulaştı.

Sayfa 15 Şehid Ailesiyle Görüşük

Ailesi ile yaptığımız görüşmede onları gayet sakin ve sabırlı gördük.

Takriben 75 yaşlarında olan babası ile Şehid Adil Hoca hakkında konuştuk:

--Hacı amca, bize şehidin hayatını anlatırmısınız?

-Adil, 1970 yılında Erzincan'ın Tercan İlçesi'ne bağlı Beşgöze Köyü'nde doğdu. 1980 yılında Erzincan İmam Hatip Lisesi'ne kaydoldu. Okulunu başarılı bir şekilde 1987'de bitirdi. 1989 yılında İmamlık görevini yapmaya başladı. 1991'denberi Kemaliye'nin Başbağlar Köyü'nde görev yapıyordu. 6 Temmuz günü hayatını şehadetle noktaladı.

--Peki köylülerle ilişkileri nasıldı?

-Köylüler hocayı seviyorlardı. Çünkü hoca, onlara İslamı anlatıyor, Kur'an'ı anlatıyordu. Sürekli köylülere ziyaret eder, hal hatırlarını sorardı. Onlara her yönüyle yardımcı olmaya çalışırdı. Çocuklara Kur'an öğretiyor, gençlerle oturup İslamî sohbetler yapıyor ve İslamî kitaplar dağıtıp okutturuyordu. Bu açıdan hocadan çok memnunlardı.

--Akrabalarıyla ilişkileri nasıldı?

-Onlarla ilişkileri iyiydi. Sürekli akrabalarını ziyaret eder, hal hatırlarını sorardı. Sila-i rahime çok önem verirdi. İslama göre yaşamağını isterdi ve onlara ahiret gününü hatırlatmayı ihmal etmezdi.

--Peki siz ana babalarına karşı nasıldı?

-Bizleri çok severdi. Gönülmüzün kırılmamasına dikkat ederdi. Hiç bir zaman bizden uzun bir müddet ayrı kalmazdı. Aramızdan ayrılışı, bizim için bir kayıp oldu. Ama şehadetinden dolayı mutluyum.

--O'nun İslamî mücadelesini nasıl karşılıyordunuz?

-Tabii ki iyi karşılıyorduk. Ailece O'na yardım etmeye çalışıyorduk. Sürekli şehadeti arzulardı. Kafirlerden asla korkmadığını ve korkulmamasını söylerdi.

--Hocayı evlendirmeyi düşünüyör muydunuz?

-Zaten hoca nikahlıydı. Pek yakında düğününü yapacaktık. Ama Allah bize şehadet düğününü nasib etti.

--Şehadet haberini aldığınız zaman neler hissettiniz?

-Önce şaşırdım ve ne de olsa baba ciğeri biraz ağladım. Daha sonra ağlamamam gerektiğini düşündüm. Çünkü O şehid olmuştu. Benim mutlu olmam gerekiyor. Allah'a hamd edip, O'nun verdiği sabırla kendimi kontrol edebiliyorum.

--Şehidi son kez gördünüz mü?

-Evet, yüzünü gördüm, gözlerini öptüm ve yüzünde şehadet mutluluğu anlaşıyordu. Daha sonra yüzünü kapattılar ve ben oradan ayrıldım.

--Hacı amca son olarak neler söylemek istersiniz?

-Adil'in şehadeti, ailemde bir kıvılcım oldu. Diğer oğullarım ve ben O'nun yolunu takip edeceğiz. İslam'ı iyi öğrenmeliyiz. Kâmil bir imana sahip olmalıyız ki, kafirlerle, İslam düşmanlarıyla mücadele edip geri dönmeyelim. Onlardan korkmamalıyız. Birlik ve beraberliği oluşturmamız gerekir. Allah'a vereceğimiz hesaba kendimizi hazırlamalıyız. Allah hepinizden razı olsun ve hepimize şehadeti nasib etsin.

--Hacı Amca, şehid sahibi olduğunuzdan dolayı sizleri tebrik eder, taziyelerimizi bildiririz. İnşallah peygamberin "Şehid ailesinden 70 kişiye şefa'at eder." hadisinin gereğine nail olursunuz.

Allah şehadetini mübarek kılsın. Tekrar başınız sağolsun.

XX

AYDIN DEMİRKOL : MALATYA 1981

Malatya Sümer Lisesi öğretmeni **Aydın Demirkol**, 12 Eylül'den bir yıl sonra gözaltına alındı. İşkenceye şehid düştü.

Yeni Yeryüzü - Kasım 1993 Sayı 6 sayfa: 31

XX

Girişim 5. Cild:

--Ekim 1989 Sayı 49 Sayfa 27 Şehid Aydın Demirkol resmi ve yazısı var.....

Şehadetinin 8. yıldönümünde **Şehid Aydın Demirkol Yaşıyor (1956-1981)**

23.10.1981 tarihinde bir öğretmenin ihbarı sonucu gözaltına alınan, aynı gece 4 polisin sabaha kadar süren işkencesi sonucu katledilen öğretmenimiz **Aydın Demirkol'u** rahmetle anarken, O'nun Ülkücü kimliği terkedip seçtiği ve bizim seçmemize vesile olduğu İslam davasının, devrimci hedefleri uğruna kanımız pahasına mücadele edeceğimize dair, sekiz yıl önce mezarı başında içtiğimiz andı, 8. kez tekrarlıyoruz! **Malatya Sümer Lisesi Mezunu Müslüman Gençler**

XX

AHMET AYDIN: 23 Nisan 1994-DIYARBAKIR

Kaynak:Hira Dergisi:Mayıs-Haziran 1994 Sayı:13 Sayfa:6

10 Ekim 1960 yılında Diyarbakır'a bağlı Dicle (Piran) İlçesi'nin Kırkpınar Köyü'nde doğdu. İlköğrenimini Dicle'de, ortaöğrenimini de Diyarbakır'da yaptı. Daha sonra Açıköğretim Üniversitesi'ne giren **Ahmet Aydın**, İslamî görüşünden ötürü, solcu öğrenciler tarafından kendisine yapılan baskılar sonucu okulu bırakmak zorunda kaldı ve daha sonra iş hayatına atıldı.

Assubaylık yaptığı süre boyunca, İslamî yaşantısı ve düşüncesinden dolayı defalarca sürgün edildi. Görev yeri sürekli değiştirildiğinden, bir çok müslümanla tanışma fırsatını elde etti. (devamı var)

XX
xxx

Kaynak: Hira Dergisi: Şubat 1994 Sayı:11 Sayfa:52

Müslümanların İrfanî Boyutu-Ahmet Aydın

Tarihe baktığımızda büyük hadiseleri, büyük insanların gerçekleştirdiğini görürüz. İslam tarihinde ise, inkılablara veya tevhidî kıyamlara damga vuran şahsiyetlerin siyasî ve irfanî boyutlarının mükemmel olduğunu müşahade ederiz. (devamı var)

XX
xxx

Hira Dergisi Sayı: 14 Temmuz-Ağustos 1994 Sayfa 14

Ölüm-Şehid-Şehadet- Ahmet Aydın

İster inançlı, ister inançsız her toplumda insanların oldukça hürmet gösterdikleri ve kutsal saydıkları kavramlar vardır.

Alim, sanatçı, yazar, üstad, mücahid, peygamber gibi kelimeler, çeşitli toplumlarda kutsallık derecesinde kabul edilmişlerdir. Ancak bu kutsallık, kelimelerin söyleniş açısından değil, anlamları gereğince.

İslam'da, cihad, şehadet ve şehid kavramlarının kendine özgü manaları vardır. Bunları da ancak mü'minler kavrayıp anlayabilir.

Şehadete eren kişiye, toplumumuzda ve tüm mü'minlerce, ayrı kıymet ve muhabbeet beslenir. Bunun sebebi ise ayetler ve hadislerdir.

Kur'an-ı Kerim'de şehidler hakkında şu ayetlere rastlanır: "Hakk yolunda şehid olanların öldüklerini sanma onlar Rabb'lerinin yanında , yaradanın nimetleriyle rızıklandırma ve yaşamaktalar."

Dinimizde bir insanın makamı veya gördüğü iş yüceltilmek istendiğinde, şehidlik makamına benzetilirdi.

Toplumda her ferd kendi iş bölümünce, olduğu yerde tehlikesiz görevi yaparken; şehid, canını, malını feda ederek inandığı dava için çalışır. Onun için şehid muma benzer; yanar, etrafı nurlanır, fakat sonunda kendisini bitirip söner gider. Bunlar kendilerini yakar. Ama, Allah'ın emirlerini topluma hakim kılarlar.

İslam dininde ölenler yıkanır, gusledilir ve kefenlenir. Bunları yapıp defnetmek farzdır. Ancak şehid; ne yıkanır, ne gusledilir ve ne de üzerindeki elbise çıkarılır.

Sadece namazı kılınır. Çünkü onun kanı kıyamette mis gibi kokacaktır. O kanın yerini su tutamaz. Çünkü şehid, bedeni ve ruhuyla Allah'a tertemiz olarak gidiyor. Bu kudsiyetin nedeni ölüm şeklidir. Bu ölüm ve hastalıkla ne cinayette ne kendi kendini öldürmekle ve ne de tabii ölümle değildir. Bu ölüm, Kur'an-ı Kerim'de 'Fi sebilillah' olup mukaddes davası için her türlü tehlikeyle şehadete kavuşturmadır. Şehadet, mukaddes dava uğruna ferdin isteğiyle Allah yolunda cihad ederek O'nun dininin kaim olması için yaptığı kıyamın neticesinde kavuştuğu mükâfattır.

İslam'da şehadetle neticelenen ölümlerin evvelinde 'cihad' karşımıza çıkar. Kur'an-ı Kerim'de şu üç mefhumu; 'iman', 'hicret' ve 'cihad'ı ifade eden ayetler çoktur.

Cihad, Allah'ın her kuluna naib etmediği cennet kapılarından bir kapıdır. Bu görev kulun kendi insiyatıfına değil, yüce mevlanın kendi has kullarına verdiği bir nimettir.

Cihad takva giysisidir. Cihad, Mevla'nın öyle bir zirhidir ki, ona hiçbir şey te'sir etmez. Cihad, Allah'ın emin kalkanıdır.

Allah için cihad elbisesi giyenlere şereflik, azizlik; sebep olmaksızın cihaddan yüz çevirenlere ise Allah, zillet giysisi giydirebilir. Peygamberimiz (sav) "Cennet kılıçların gölgesi altındadır." diyerek şöyle devam etmiştir: "Allah, benim ümmetimi atların ve okların altında olmaları hasebiyle aziz etti."

Yine bir başka Hadis-i Şerifte Efendimiz (sav): "Cihad etmeyen veya gönlünde en azından cihad etmeyi beslemeyen kişi, bir nevi nifak üzere ölür."

Her mü'mine düşen görev, cihadı pratik hayata döküp şehadete aday olmaktır. Çünkü şehide kabir suali ve kıyamet azabı da yoktur. O gün emindir. Çünkü o, sorulara, başında çarpışan kılıçların şimeği, uçan mermilerin sesi ile cevap vermiştir. İşte sizlere Âs-ı Saadet'te şehidliğe aşık bir sahabenin hikayesi: "Amr bin Cehum, sakat bir sahabeydi. Uhud geldi kapıya dayandı. Şehadet aşkı ile alevlenen bu sahabeye evlatları karşı çıktılar. 'Sana farz değil' dediler. O ısrar etti. Durum Efendimize intikal etti. Sahabe: "Ya Resûlallah, evlatlarım beni şehadetten mahrum etmek istiyorlar. Bende şehid olmak istiyorum." deyince, Peygamberimiz: "Bırakın bu şehadet aşkıyla yanan ihtiyarı..." Savaş başladı. İhtiyar sahabe ve oğlu özledikleri makama kavuştular. Savaşın bittiğini duyan Amr bin Cehum'un eşi Uhud'a koştu. Kocasının, oğlunun ve kardeşinin pâk cenazelerini buldu ve devesine yükleyip, Medine'ye yöneldi.

Ancak deve ne kadar Medine'ye yönelse direniyor ve gitmiyordu. Gelen diğer mü'min hanımlar da vaziyeti görünce, 'Peygamberimize soralım.' dediler. Dedi ki: "Ya Resûlallah devam, Medine'ye yöneldimi gitmiyor, Uhud'a yöneldi, adeta uçuyor. Sebebi nedir?" Hz. Peygamber buyurdu: "Kocan gazaya gelirken bir şey söyledi mi sana?" "Evet Ya Resûlallah. Ellerini havaya açtı ve 'Ya Rabbi beni bir daha bu eve geri çevirme!' diye dua etti. Efendimiz: "Kocanızın duası kabul olundu. Kocan eve dönmek istemiyor. Bırak kocanı, O'nu diğer şehidlerle beraber Uhud'da defnedeceğiz."

Ya Ebu Hanzala'nın şehadeti?!... Mus'ab bin Umeyr'in, Hz. Hamza'nın şehadetleri... Hepsi birer numune, birer işaret...

Hz. Ali (ra): "Eğer başıma bir kılıçla vurulsa ve ben de bunun te'siriyle ölsem, hastalık nedeniyle yatağımda ölmemden yeğdir..." diyor.

Ya Halid bin Velid'in ölüm yatağındaki şehadet arzusu?!... İşte bundardır ki, nice zaferler elde edilmiştir.

Toplumda şair, şairleri; ahlak hocası, nasihat vs.lerle hizmet ederken, şehid de kendi kanıyla kendini toplumda yaşatır. Doğrusu aranır, toplumda ebediyen yaşayan bir kan ve ruh olur.

Bu sebeple peygamberimiz: "Her iyi iş gören kimsenin elinin üzerinde iyilikler vardır, severim. Ancak Allah yolunda şehid oluncaya dek... Allah yolunda şehid olduktan sonra bunun üstüne çıkacak el yoktur."

Yüce Mevlâ'nın şehide verdiği nimetlerden biri de şefaattir. Kıyamet gününde bir şehid 40 kişiye şefaet ederek, onları azabdan kurtarabiliyor. Amam Allahım!.. Ne büyük bir nimet, ne büyük bir mükafaat; hem kendi ve hem de sevdikleri affa uğruyor.

Şu halde şehadet; İslam nazarında, toplumda, kısacası şehid olan kişi için bir baardır. Arzuların en güzeli ölümünün en şereflisidir. Şehadetle ilgili olarak, şehid olan bir alimin görüşüyle konuyu bağlayalım: "Şehidin vazifesi, sadece düşman karşısında dumak değildir. Düşmanı yenen veyahut ona yenilen de değil. Eğer şehidler sadece bu nedenlerle canlarını vermiş olsalardı yenilgi halinde kanı boşuna mı akmış olurdu? Hayır, asla şehidin kanı boşa akmaz. Asla heder olmaz, o kanın her bir katresi yüzlerce, binlerce katrediklere bölünüp insanlara kan olur. Can olur ve kendi toplumunun cismaniyetinin derinliklerine erişir. İşte Hz. Peygamber şöyle buyururlar: "Hiç bir katre hakikat mikyası Allah indinden Allah yolunda dökülen bir kan katresinden daha iyi değildir." Şehadet toplumunun ve bilhassa donuk-kanlı toplumlarını bedenlerine zerke edilen kan gibidir. Bu şühedadır ki; toplum omuzlarına yeni bir gayret damarlarına yepyeni, taptaze bir kan verir.

Kanını akıtıp Allah yolunda ölenler görevlerini bitirdiler. Yaşayanlar ise, emr-i bil ma'ruf ve nehi-i anil münker'i anlatmaya ve yaşatmaya devam etmelidirler. Çünkü bu iki sınıfın haricinde yaşayanlar cahili bir yaşantı ve cahili bir ölümle son bulacaklardır. Mevlâ niyetlerimize göre bizi nimetlendirsün. (Allah'ın selam ve selametiyle..)

XX
XX
Hira Dergisi- Ekim 1993 Sayı:7 Sayfa:21
İrk,Tarih ve Mezhebe Bakış Açısı-Ahmet Aydın'ın yazısı var
XX
XX

Yeni Yeryüzü Dergisi:Kasım 1994 Sayı: 17 Son Sayfa (32)

Şehid Ahmet Aydın'ın Vasiyeti

Âlemlerin rabbi olan yüce Allah'a (cc) hamd-ü senalar; O'nun Rasûlü Muhammed'e (sav), Pâk Ehline, güzide ashabına ve tevhidi yolu takip eden muvahhidlere, alimlere, şehidlere, mustazâflara ve kıyamete dek tevhid meş'alesini birbirine devreden mü'minlere selam olsun!

Rabbimize ne kadar şükretsek azdır ki, bizleri müslüman olarak yarattı. Ailemizi islami bir aile yaptı.

Doğan her insan ölüm emahkumdur. Bu gerçek değiştirilemediğine göre bize ve tüm kardeşlerimize düşen görev, Allah'a layıkı ile kul olmak, bu uğurda çalışmaktır.

Ana ve babama derim ki; bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da yapılacak olan İslami çalışmalara destek olunuz. Bizlere olan sevginiz ahiretimizi yok etmesin!

Çünkü tarihte genç müslümanların önünde hep aileleri mani olarak çıkmıştır. Sizlere düşen görev Sümeyyelerin, Nesibelerin ve Yasirlerin fonksiyonunun yerine getirmektir. Bunun da mükâfaatını inşallah görürsünüz.

Kardeşlerime ve bacılarıma şunları tavsiye ederim: Şu anda hepiniz birer aile kurdunuz. bunu devam ettirin! Çocuklarınızı küçükken çalışmalara katın. merhametiniz eğitimlerine mani olmasın. Aile bireyleri olarak birbirlerinize saygılı, şefkatli olun.

Birbirinizin libası olduğunuzu unutmayın. Hiç bir müslümana yakışmayan klasik cahilli aile kavgalarına bulaşmayın. Küçüklere sevgi, büyüklere saygı da kusur etmeyin ki; toplum içinde saygınlıkla anılırsınız. Yengelerime şunu tavsiye ederim ki, ibadetlerine dikkat etsinler, kadın çalışmalarına muhakkak katılsınlar. Çocuklarınıza İslami terbiyeyi sizler vereceksiniz. Bu konuda azami dikkati gösterin.

Hanım ve çocuklarıma gelince, insan fanidir. Bakî olan Allah'tır. Yokluğumuza tevekkül edin ve bol dua edin. Benden sonra sakın cahilli hayata dönmeyin! İslami çalışmalara benden sonra daha da dikkat edin. Acınız sizi davadan uzaklaştırmasın. Hanım! Çocuklara yardımcı ol. Onların islami hareketlerine mani olma. Özellikle bir şehid annesi olmayı arzula!

Abdullah ve Betül... Sizler de büyüdüğünüzde beni Allah'ın ve kullarının yanında utandırmayı. Size yüklenen misyona layık olun. Zamane gençleri olmayın.

Mus'abları, Zeyneb'i, Hüseyin'i örnek alın. İslam Devleti'ni ve onun Aziz İmamı'na ihanet etmeyin. O'nun emirlerine itaat edin.

Tüm aile bireylerine söylüyorum: Dünyadan ayrılışım inşaallah şehadetle olur.

Ancak ecelle ölüm de olsa bu vasiyetime dikkat edin. Aranızdan ayrılmamdan dolayı cahiliyenin yaptığı gibi, saç, baş yolmayın. Allah'a isyan etmeyin. Bilakis, şehadetse sevinin, ecelle ölüm ise dua edin. Sabırlı olun. Çünkü bizler; "Allah'tan geldik ve O'na döneceğiz". Şunu unutmayın: Bir şehid 40 kişiye Allah'ın izniyle şefaate edecektir. Şehid olursam buna dikkat edin. Sabır vetevekkülünüzle diğer şehid ailelerine örnek olun. Alî'nin düğünü rasıl örnek olduysa, bu da benim düğünümüdür, yine örnek olsun.

Ya Rabbi! Bizler, İslam binasının yükünü çeken moloz siyah taşlara talibiz. Bizi bu taşlardan kıl ki, çocuklarımız İslam binasının gözüken kısmı olsunlar. Ya Rabbi, bize merhamet et, bizi rahmetinle affet. Razi olduğun kullardan kıl! AEmenetimizi yerine getirmemizde bize yardımcı ol. Bize şehadet nasib et! Mumain olan nefisten kıl bizi Ya Rabbi. Müslümanlara yardım et! Birbirlerine merhametli olmalarını sağla. Dünya istikbarını kahret. Müslümanlara karcakları tuzaktan dolayı bizleri uyanık kıl. Bizlere zaferini nasib et.

Velhamdüllillahi Rabb'il Alemin....

Ahmet Aydın

XX

Hira Dergisi - Şubat 1994 Sayı:11 Sayfa: 52

162

AHMET DEMİRELER AMASYA-TAŞOVA : Ekim 1992 Travnik-Bosna

Veryüzü Dergisi 15 Kasım 1992 Sayı 24

Sayfa 10 Bosna Şehidimiz AHMET DEMİRELER

Geçtiğimiz Ekim ayının son haftasında Bosna'da cihad eden Türkiye'li mücahidler, 6 şehidlerini de verdiler.

İki aydanberi Bosna cephelerinden Travnik'te cihad eden kardeşimiz **Ahmet Demireler**, Sırp'ların bir havan saldırısı sırasında, aldığı şarapnel yaraları ile şehid oldu. Şehidimizi yanında bulunan üç kardeşimiz de, yaralanarak tedavi altına alındılar. Şehid Ahmet Demireler ve arkadaşlarının Bosna'ya Avusturya'dan geldikleri bildirildi.

Şehid **Ahmet Demireler**'in aslen Amasya'nın Taşova İlçesi'nden olduğu, İstanbul Küçükçekmece'de oturan ailesinin geçim sorumluluğunu Imam Hatip öğrencisi iken, babasının vefat etmesinden sonra, üstlendiği, yaşlı annesinin ve altı kızkardeşinin bulunduğu, arkadaşları tarafından ifade edildi.

Ahmet Demireler'in şehadetinden sonra, Travnik'te defnedildiği bildiriliyor. Şehidin cenaze namazı Travnik'te, gıyabi cenaze namazları da 1 Kasım 1992 Pazar günü Viyana ve İstanbul Fatih Camii'nde kılındı.

AHMET GÜNER - 1 Ekim 1993 Malatya

Yeni Varyüzü Dergisi Ekim 1993 Sayı 5 Sayfa2

Malatya'da bir şehid - Ahmet Güner Hoca (Yazısı ismine aktarıldı)

1 Ekim 1993 tarihinde Malatya Merkez Ziyapaşa Camii imamı Ahmet Güner şehid edildi. Yatsı namazı çıkışında üç kişinin saldırısına uğrayan A. Güner, kalbine, boynuna ve karaciğerine aldığı bıçak darbeleriyle hayatını yitirdi. 4 Çocuk babası olan şehidin bir süre önce 33 müslümanın katledildiği Erzincan Başbağlar nüfusuna kayıtlı olduğu, bu katliamda bir çok yakınına yitirdiği öğrenildi.

XX

Yeni Varyüzü Dergisi Kasım 1993 Sayı 6 Sayfa 2

Zaferin Muştusu Bir Şehid Daha: Büyük İmam Ahmet Hoca

Allah'ın birliği, birliğinin çiğnendiği bir ülke şartlarında en güzel şekilde insanlara ilan ve izhar eden, "O'ndan başka ilah yoktur" derken, sesiyle putların her çeşidinin zevale mahkum olduğunu ısrarla belirten, gerçek Tevhid'in mahiyetini, imamların ellerine tutuşturulmuş yazılarla değil, bizzat Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinden açıklayan bir hoca:

Ahmet Güner Hoca... İnşallah "Kıyamet günü boyu en uzun kimseler müezzinler olacaktır" Hadisine mazhar bir şehid. Efendimiz (sav): "Ebu Said-j Hudri (!) ben senin koyunları ve çölü çok sevdiğini görüyorum. Koyun sürüsünün başında, ya da çölde iken, nama kılmak üzere ezan okuyacağın zaman yksek sese oku. çünkü, ezan verenin sesini uzaktan yakından duyan insanların, cinlerin ve cansız varlıkların tümü, kıyamet günü onun lehinde şahidlik edeceklerdir" buyurarak, ömrünü biz gafletli insanların, gafletle uyuduğumuz uykularımızdan, adeta ruhlarımızın ihyasına vesile olan ezan ile, bizleri namaza kaldıran bu şehidimize, bizler de kıyamet günü şahidlik edeceğiz. Efendimiz (sav): "Ey Ebu Bureyde (!) karanlıklarda uzun yol yürüyerek camiye gitmeyi huy edinen kimseleri, kıyamet günü, nurların en parlağı ile müjdele"

Evet... Günlerden en güzel bir günde, mukaddes görevini yani, hutbesini vererek, cemaate gerçekleri beyan edip, bayram (cuma) günü namazlarını kıldırarak, ta yatsı ezanına kadar, mü'minlerin bayramında onları namaza davet ederek, imamlığını, müezzinliğini yaptığı caminin avlusunda merhametsiz, hunharca "Fi sebüllah (Allah yolunda) katledildi", şehadete kavuştu. (İnşallah)

Rabbim bizlere de nasib eylesin, şehadetin derecelerine girmeyi değil bizatihi elbisesiyle gömülen şehidlerden bizlei de kılsın.

"Onlar için rabbleri katında ancak selam vardır" "Siz Allah yolunda öldürülenleri ölüler zannetmeyin. Bilakis onlar diridirler, siz bilmezsiniz." Belki hocamızın dünyada sesini susturmayı başardılar. Ama bilmiyorlar ki, şehadeti dahi beş vakit değil, her vakit okunan ezan gibidir. Ve şehadeti, ezanından daha etkilidir rhlara.. Şehadeti bir derstir sahte imamlara. Ve bu gibi nice şehidlerimizin, şehadet haberleri, Allah'ın hükümlerinin hakim olduğu günün çok yakın olduğu müjdesidir.

Bilmiyorlar ki biz: "Saçlarım adedince başım olsa, bu davaya feda ederim."

diyenlerdeniz. "Küfrü yok etmedikçe, mücadelemiz bitmez" diyenlerdeniz. Biz, Hz. hamza'nın bayrağı altında toplanmaya aşığız. Sevdamız "O" davamız "O". İki dünya saadetimiz "O", O'ndan gayrisine alakamız yok bizim.

Allah'ım (!) davamızın hakimiyetinde bizleri de hizmetkâr kıl ve davamızın hakim olduğu o günde, bayram namazlarının ezanını, şehid müezzinlerimizle beraber okut (amin).

Mü'mine Özbildirici- Malatya

AHMET GÜZELSOY: 21 Nisan 1980-Ankara

Son günlerde, özellikle İstanbul ve Ankara'da Akıncılara karşı saldırılarda artışlar olurken, bu planlı saldırıların çoğunun ölümle neticelenmesi, büyük tepkilere sebep oldu.

Son olarak Ahmet Güzelsoy'un şehid edilmesi üzerine, çeşitli Milli Görüşçü kuruluşlar, bu saldırıları kınadılar ve Ahmet Güzelsoy'a Allah'tan rahmet dilediler.

Bu arada MSP Genel Başkanı Profösör Erbakan da, Ahmet Güzelsoy'un babasına bir telgraf göndererek saldırıdan duyduğu üzüntüyü belirtti, saldırıyı lanetledi. Şehide Allah'tan rahmet dilerken, yakınlarına taziyelerini sundu.

GÜZELSOY'UN BABASININ MESAJI

Öte yandan Ahmet Güzelsoy'un babası Nadir Güzelsoy, saldırı ile ilgili olarak bir açıklama yayınlarak, saldırganları ikaz etti. Nadir Güzelsoy mesajında şöyle dedi: "Gayr-i İslami düzenin şaşkın ve zavallı insanları, ilkel kavimlerden ilkel, kötülükler üstü kötülüklerde karar kılmış sapık yolun yolcuları; 21 Nisan 1980 Pazartesi günü saat 10.00'da Saimekadın Hürel Mahallesi'ndeki kasap dükkanında, tabanca kurşunu ile şehid ettiğiniz oğlum Ahmet Güzelsoy'u öldürdüğünüzü ve O'nun şahsında inanan insanları sindireceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz, aldanıyorsunuz. Mevla-i Zülcelal Hazretlerinin, açık ve sarıh beyanı vardır. Şehidler ölmezler, onlar ancak mertebelerin en ulvisinde ilelebed yaşayacaklar. Böylesine ulvî bir makama giden yoldan da inanan insanlar korkmazlar. O yolda ancak yarışılır. Bir şehid babası olarak sizlere sesleniyorum, Ahmet Güzelsoy'a sıkılan her kurşun, inanan insanları şahandıracak, cötüracak, engel tanımaz kükreleyen bir sel haline gelmesine vesile olacaktır. İşte o zaman sizler de, sizleri berer kukda misali perde arkasından oynatanlar da, dere kenarındaki kırıntılar gibi yok olup gideceksiniz.

KAYNAK: Milli Gazete-25 Nisan 1980

Şehid Ahmed Hattaboğlu 1959 yılında **Mardin'in Yalımköy Köyünde** doğdu. İlkokulu köyünde bitirdi. Mardin'de bulunduğu sıralarda **MTTB** ye katılmıştı. mardin kireç fabrikasında çalışıyordu. **28 Ağustos 1978** günü Marksist düşünceye sahip **Kurtuluş** fraksiyonu, müslümanlar üzerine bir saldırı düzenler. **Kurtuluş Fraksiyonu** tarafından tertiplenen söz konusu bu saldırı, on beş müslümanı hedefliyordu. Koministler bu saldırı için ilçe ve köylerdende destek almıştı. Yaylı, zinciri, sopalarla yapılan bu saldırı I. cadded Pamukbank önünde şiddetlendi. saldırganlara bir süre direnen müslümanlar, koministlerin çok ve silahlı olmasından dolayı sokaklara dağılmak zorunda kalırlar. saldırganların üç yüz kişi civarında olduğu daha sonra , görgü tanıklarının ifadeleriyle anlaşılabacaktır. Saldırıya uğrayanlar arasında bulunan **Ahmet Hattaboğlu** da, yaralanmış ve kurtulmaya çalışırken babasıyla karşılaşır. babasına durumu anlatır. Tam bu esnadaa kendisine saldıranlardan birisi gözüne ilşince, babasıyla birlikte bu şahsın peşine düşerler. Bu şahsı kovalarlarken, şahıs bunlara dönüp 6.35 tabir edilen tabancasıyla **Ahmet hattaboğlu'na** ateş eder. **Ahmet hattaboğlu** tam kalbinden isabet alarak oracıkta, oruçlu olarak şehadete ulaşacaktır. **Cemal Havuzoğlu** ile birlikte kaldırılan cenazeleri, çevre vilayet, kaza ve köylerden gelenlerin katılımıyla kaldırılır. Cenaze merasimi adeta bir zalimleri tefin mitingine dönüşür.

Selam Gazetesi 15-21 Ağustos 1994 sayı 51 sayfa 15
Ahmet Hattaboğlu 1959 yılında **Mardin'in Yalımköy Köyünde** doğdu ve ilkokulu burda bitirdi.
Mardin'de bulunduğu sıralarda **MTTB'**ye katılmıştı. Mardin Kireç fabrikasında çalışıyordu. (Devamı var)
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Milli Gazete: 31 Ağustos 1978

MTTB: Şehidlerimizin Kanı yerde Kalmayacak

MTTB Genel Başkanı Kasım Yapıcı, pazartesi günü Mardin'de şehid edilen, iki üyelerinin katillerinin yakalanmamasını protesto etmiş, olayı incelemek üzere bir heyetin Mardin'e gönderildiğini açıklamıştır.

Bilindiği gibi pazartesi günü, saat 18.30 sıralarında, şehrin ana caddesi üzerinde 200 kişilik Marksist militan grubunun, MTTB'lilere saldırması sonucu; **Ahmet Hattaboğlu** ve **Cemal Havuzoğlu** alçakça şehid edilmiş, beş kişi de ağır şekilde yaralanmıştı. Otomatik silahlar, bıçak ve zincirlerle saldıran militanların kimlikleri, daha sonra ilgili makamlara bildirilmişti.

MTTB Genel Başkanı, vakayla ilgili olarak bir bildiri yayınlamıştır. Bildiri şöyledir: "28 Ağustos pazartesi günü saat 18.30 da, Mardin'de ana cadde üzerinde, 200 kişilik Marksist bir grup, arkadaşlarımıza saldırmışlardır. Bu adi ve insanlık dışı saldırı sonunda, iki kardeşimiz şehid edilmiş olup, beş kardeşimiz de ağır bir şekilde yaralanmıştır. Şehid düşen **Ahmet Hattaboğlu** ve **Cemal Havuzoğlu'nun** ailelerine, baş sağlığı dilerim. Bütün müslümanların başı sağolsun.

Arkadaşlarımızdan Mehmet Beşir Özçelik ayağından, Halil Çelik başından, Tahsin Işıkhana bacağından, Abdüssamed Çelik ve Üzeyir Işıkhana da muhtelif yerlerinden yaralanmışlardır. Allah sıhhat ve afiyet versin.

Katiller otomatik silah, bıçak ve tabanca kullanmışlardır. Saldırı da bulunanlar, yaralılar tarafından tesbit edilip, ilgili makamlara bildirilmiştir. Buna rağmen yakalanan olmamıştır. Bu saldırıyı nefretle karşılıyoruz.

MTTB Genel Merkezi'mizden, olayı yerinde tedkik etmek üzere bir heyet, Mardin'e gönderilmiş olup, çalışmalarına başlamıştır.

Bu iğrenç saldırıyı yapan, aşağılık mahluklara şunu hatırlatınız ki; şehidlerimizin kanı yerde kalmayacaktır. Kardeşlerimizin ahı mutlaka alınacaktır. MTTB, başka teşkilatlara benzemez. Yapılanların hesabı, tek tek sorulacaktır. MTTB, mücadelesini canı

pahasına yapar. Ölümden yılmaz, korkmaz. İnananların hesaplaşması çetindir, unutmayın!..

Memleketin her yanını anarşi sarmıştır. Huzursuzluk had safhaya varmıştır. Bütünöyle, milletimiz tedirgindir. Büyükşehirllerimizde bazı sokaklar ve caddeler, anarşikle işgal edilmiştir. Olayların başlangıcından beri, uyarılarımıza kulak asılmamıştır. Bu gidiş hüsrandır. İlgilileri bir an önce göreve çağırıyoruz."

Belki de, şehidler kervanına bir yiğit daha katılacaktı. Ama bu farklı bir yiğitti. Geride 29 yaşında genç bir hanım, biri yakında doğacak olan 4 çocuk bırakmıştı. Bunlar "Ne yer, ne içer" dememişti. Çünkü rızıkların Allah tarafından verildiğine kesin inanmıştı.

Şehadet haberi, tez duyuldu. Yediden yetmişe tüm Nevşehirililer, tek yürek tek bilek olmuşlardı.

Biz de bu şehadeti kutlamak, geride bıraktığı ve çocuklarına "Ne mutlu size, bu merteye çok az kişiye nasib olur, Allah yolunda yaptığınız cihad ve şehadetiniz kabul olsun" demeye gittik.

O'nu tanımayan, O'nun sofrasına oturmayan yok gibiydi zaten. Hepsi birlikte: "O'na başka türlü bir ölüm yakışmazdı, çok sevdiği rabbine ve arzu ettiği şehidlik makamına kavuştu" diyorlardı.

Gittiğimiz gün, IHL Lokalinde genç kızlar ve talebeler, ithar ettikleri şehidleri **Ahmet Pınar'ın Anısına** bir program düzenlemişler. Program, Kuran-ı Kerim ve meali ile başlayıp, şiirler, marşlar ve bir oyun ile son buldu. Baştan sona şehidlik ve şehadetin önemi anlatılıyordu. **Şehid Ahmet Pınar** için yazılan şiir ve marşlara, izleyicilerin hıçkırıları karışıyordu. Salonda bulunanlar "Şehidler Ölmez", "Şehidimiz seninle ithar ediyoruz" diyordu. Şehidin hanımının şehadet haberini alma sahnesinde ise heyecan had safhasına gelmiş, salondakiler hıçkırıklara boğulmuştu, "Şerifem, yalnız değilsin, yanındayız. Bosnadaki kadınlarımız kurtulana dek cihadımız devam edecek" diyorlardı. Şerife hanım ise mütevazı bir şekilde programı izliyordu.

Daha sonra hep birlikte **Şehid Ahmet Pınar**'ın evine gittik. Ev ziyaretçilerle dolmuştu. Akşam namazını kıldıktan sonra, **Şerife Pınar Hanım'a** bir kaç soru sormak istediğimizi söyledik. O da memnuniyetle kabul etti.

Şerife Hanım, önce eşinizin şehadetini tebrik ediyoruz. Bize kendinizi tanıtır mısınız?

-Teşekkür ederim. Elimden geldiğince sorularınızı cevaplamaya çalışacağım. 11 Yıllık evliyim, 29 yaşındayım. Üç çocuğum var, kızım Zehra 10, oğlum Mahmut 7 ve Mus'ab 4 yaşındalar. Bir çocuğumuz da inşaallah yakında doğacak.

Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Bir de bebek bekliyorsunuz.

-Çok şükür iyiyim. Eşimin şehadet şerbetini içmesini sevinçle karşıladım. Doğacak çocuğum, babasını görmese bile, bir şehid çocuğu olarak dünyaya gelmesi ve ilerde büyüünce, "Ben doğmadan önce, babam Bosna'da cihad ederken, şehid olmuş" diyebilmesi, bir gurur vesilesidir. Çocuklarım ve ben, şehidimizin anısını taptaze yaşatacağız. Bana düşen asıl görev de, çocuklarımı, şehid babalarına layık bir şekilde yetiştirmektir.

Doğacak çocuğunuza isim düşündünüz mü?

-Evet, inşaallah oğlan olursa, Şehid Ahmet koyacağım. Eğer kız olursa, bir şehid annesi olarak, kayın validemin istediği ismi koyacağım.

Eşiniz giderken sizin rızanızı almış mıydı? Size danışsaydı tepkiniz ne olurdu?

-Eşim benim rızamın olup olmadığını sormadı. Benim üzüleceğimi düşünerek bana hiç bir şey belli etmedi. Ama bana her zaman için "Bu ortam bir gün düzelecek, müslümanlar da bir gün gülecek. O gün inşaallah zafere ilk biz erişeceğiz" derdi. Aslında bana söyleseydi, O'nu engellemek şöyle dursun, en güzel şekilde uğurlardım. Zaten ben O'nu tanıdığımdan beri, hep cihad ediyor ve şehadet istiyordu. İstedikine de kavuştu. Bana her zaman için "Siz kadınların vazifesi çok ağır, bizim arkamızdan en büyük fedakârlığı sizler yapacaksınız. Bizler bu gün varız yakın yokuz." diye nasihat ederdi. "Bir gün tağuti düzenin yıkılması, sizin ve sizin yetiştirdiğiniz çocukların elleriyle olacak" derdi.

Eşinizin gitmeden önceki son günlerinden biraz bahseder misiniz?

-Söylediğim gibi, bana ve gençlere hep nasihat ederdi "Durmayın, Allah yolunda çalışın. Namazınızı dosdoğru kılın" derdi. Kendisi de çocukluğundan beri, bir vakit namazının dahi kazaya bırakmamıştır. Çoğunlukla, özellikle de, son zamanlarda ellerini başının altına koyar ve derin derin düşüncelere daldı. Az konuşur, çok tefekkür ederdi. Bizimle son kez birlikte olduğu gün "Şerife sen yat uyu. Beni uyku tutmuyor, ben mektub yazacağım" diye kalktı. O'nun bu düşünceli hali, beni de

uyutmamıştı. Daha sonra uyudu. Sabah namazına kalktık. Namazdan sonra da kasabadan patetes alıp talebelere götürüleceğini söyledi. Meallî Kuran-ı Kerim'i ve dosyasının içine koyduğu bir kaç notu da alıp, selam vererek her zamanki gibi evden çıktı. O'nu her zaman olduğu gibi, yolcu ettim. Gitmeden önce herkesle görüşmüş ve helâllik almış.

Eşinizin islami faaliyetlerini biliyoruz. Sizin de bu gibi faaliyetleriniz var mıydı?

-Eşim çok faal bir insan olduğu için, ben çok fazla katılamazdım. Yalnız çocuklara tecvidî Kuran dersleri veriyordum. Eşim misafiri çok sever ve eve sürekli misafir getirirdi. Bana da sürekli "Şerife sen de ocak başında hizmet et. Allah için sofran yerde olsun. Ben inanıyorum ki, sen cenneti ocak başında kazanacaksın, bir kap yemeğimiz de olsa, Allah onun bereketini verir. Elin her zaman açık, sofran yerde olsun" derdi.

Peki siz O'nun Bosna'ya gittiğini duyduğunuzda, ne düşündünüz? Geri gelmeyeceğini, şehid olacağını hissettiniz mi?

-Zaten kendisi sürekli olarak sohbetlere, toplantılara, Nevşehir dışına giderdi. Ancak, bir kaç gün sonra gelirdi. Bu sefer gecikince, müslüman kardeşlerden soruşturdum. Bana "Ankara'ya gitti, Bursa'ya gitti" diye cevap verdiler. Daha sonra bir gün, bir kaç bacı haber gönderip geldiler. Bir kaç tane de kız öğrenci geldi. Biraz sonra kapıda birisi "Yenge, arkadaşlar burada mı, onlara bir mektub vereceğim" dedi. Ben de kızları çağırdım. Kızlar mektubu alınca "Mektub sanaymiş Şerife Abla" dediler. "Bana gelmişse okuyalım, yabancı yok" dedim. Onlar "İçeri odada okuyalım" diye ısrar edince, odaya geçtik. Mektubda Bosna'nın durumunu ve Bosna'ya cihad için gittiğini yazmıştı. Bana haber vermeden gittiği için biraz üzüldüm tabii. Mektubunda "Şerife, sen müslüman kardeşlerimin yanındasın. Buradaki Şerifelerin durumunu görseniz, değil erkekler, siz kadınlar bile yerinizde duramazdınız." Ben bunları öğrenince, O'nun artık geri gelmeyeceğini ve şehid olacağını tabii ki hissetmiştim. Sürekli "Ya Rabbi! Ben, üç çocuğumla ve doğacak bebeğimle birlikte; Ahmetsiz yaşamaya razıyım, yeter ki- oradaki kadınlar kurtulsun" diye dua ediyordum. Çocuklar da benim bu halimi gördükçe "Anne, babamız bir daha geri gelmeyecek mi?" diye soruyorlardı. Ben de onlara elimden geldiğince şehadeti, şehadetin önemini ve en büyük ibadet olduğunu anlatıyordum. Babalarının şehid olmaya gittiğini söyleyerek, onları ve kendimi şehadet haberine hazırlıyordum. Kızım Zehra ve oğlum Mehmet de "Şehid tahtında Rabbe gülümser" marşını söyler dururlardı. Şehid olacağına yakın iki gün üst üste, rüyamda Ahmet'i kanlar içerisinde gördüm. Rüyamı babama anlattım. "Acaba Ahmet şehid mi oldu?" diye sordum. Babam da "Yok, her halde bu günlerde çok anıyoruz da ondandır" dedi. Ama ben şehid olacağını hissetmiştim.

Eşinizin şehadet haberini nasıl aldınız?

-Haber önce babamlar duymuş. O zaman ben köydeydim. Bana hemen söylemediler. Nevşehir'de söyleme kararı almışlar. Amcamın oğlu geldi ve "Hadi Nevşehir'e gidiyoruz" dedi. Eve gelince, önce beyimin arkadaşları, ardından da hanımları eve gelmeye başladılar. Her keste bir durgunluk vardı. Ben artık iyice şüphelenmeye başlamıştım. "Bir haber mi var" diye sordum. "Yok" dediler. Öğle namazını kıldık, ama benim içim yanıyordu. Misafirlere yemek ve çay teklif ettim, istemediler. Ben de babamı dışarıya çağırıp "Baba, Ahmet'ten bir haber mi geldi, yoksa şehid mi oldu?" diye sordum. Babam da "Evet kızım, haber geldi, çok şükür Allah'a. Ahmedim şehid olmuş, sen de şehid hanımı oldun" dedi. Ben bir an için, olduğum yere yığılıp kalmışım. Bir anlık baygınlık. Kendimden geçtim. Ama Allah sabır ve kuvvet verdi. Kendime gelir gelmez "Çok şükür, şehid hanımı oldum. Çocuklarım da şehid çocukları oldular. Bu merteye herkese nasib olmaz, şehidler ölmez, onlar diridirler. Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar" ayetini düşünerek, rabbimin de yardımıyla, hemen toparlanıp abdest aldım. İki rekat şükür namazı kıldım ve şükür secdesine kapandım. Hiç bir zaman, rabbime isyan etmedim. "Keşke ben de O'nun yanında olsaydım da, ben de O'nunla beraber şehid olsaydım" diye düşündüm.

Peki, toplum, çevreniz ve yakınlarınız nasıl karşıladılar?

Eşim gidince, müslüman kardeşlerimiz, üzerlerine düşen vazifeyi fazlasıyla yaptılar. Maddi olarak hiç bir sıkıntı çekmedik. Bilhassa hanımlar beni tebrik ediyorlar.

Yakınlarım da "Ne mutlu sana Şerife, hiç birimize nasib olmayan mertebe, sana nasib oldu" diyorlardı. Annem, babam, köylülerim, yakınlarım hatta tüm Nevşehir, bu sevinci benimle paylaştılar. Bir çok başka şehirlerden gelen kardeşlerimiz de, aynı şekilde "Ne mutlu sana, keşke senin yerinde olabilseydik" dediler.

Bundan sonraki yaşantınızda neler yapmayı düşünüyorsunuz? Şahsınıza ve çocuklarınıza yönelik olarak.

-Ahmet'in çektiği ızdırablar, bütün İslam dünyasının çektiği ızdırablardır. O'nun bize bıraktığı miras ise, hem bu acılar, hem de şehadet arzusudur. Ben de çocuklarımı babaları gibi, birer tebliğci olarak, yetiştirmeye çalışacağım. İnşallah ilerde birer İslam askeri olacaklar.

Son olarak müslüman hanımlara öneriniz nelerdir?

-Ahmet bize ve O'nu sevenlere, canlı bir örnektir. Sizler de, bilhassa hanımlar; kocalarınızı, babalarınızı ve oğullarınızı, bu yüce mertebeden alıkoymayın. Bu dava hepimizin davasıdır. Bu yolda hep birlikte çalışmamız gerekir. Herkes Bosna'ya gidecek, diye bir şey yok tabi. Ama insan yaşadığı müddetçe, Allah'ın dinini korumak için çalışmalı; malını, canını bu yolda harcamalıdır. Yoksa Bosna Hersek'teki vahşet, er veya geç, bizim başımıza da gelecektir. Bu sebeple bütün hanımlar, kocalarını teşvik etsinler. Onlara eve geç geldiklerinde "Nereden geliyorsun, niçin geç kaldın?" bile demesinler. Ben eşime, bu konularda, hiç bir zaman, engel olmadım. Cebindeki harçlığını, çocuklarına değil de; öğrencilere verdiğinde, bu sevaba biz de ortak olduğumuz için, O'nun kadar sevinirdim. Kısaca hanımlara mesajım, israf etmesinler. Tutumlu olsunlar, israf harama açılan bir kapıdır. Bu kapıyı hiç bir zaman, aralık tutmasınlar.

Allah yolunda harcamak için israftan kaçınmak gerekir. Yaptığımız her hayrın karşılığını, mutlaka görürsünüz. Biz bunun canlı bir örneğiyiz.

Sizleri yorduk. Hakkınızı helal ediniz. Çok teşekkür ederiz.

-Ben de teşekkür ederim.

KOMŞULARININ DİLİNDEN ŞEHİD AHMET PINAR

—O, hep içten davranır ve samimiydi. Bütün müslümanlarla iç içeydi. O'nu anlatmakta, gerçekten güçlük çekiyoruz. Hiç kimseyi dışlamazdı. O'nun şehadetini duyunca, dünyam yıkıldı zannettim. Oysa ki, sevinmemiz lâzımdı. Ben öyle sanıyorum ki, Nevşehir böyle bir yiğiti, bir daha zor görür.

—Giderken bütün dostlarını ziyaret etmiş. Gitmeden üç gün önce de, bize gelmişti. Talebelerle iç içeydi. Benim kardeşim biraz zamane çocuğuydu. Onun için üzülür, hep dua ve nasihatte bulunurdu. Bosna'ya giderken, onlara bile ayrı ayrı mektub bırakmış. Hatırlarını almış, nasihatlerde bulunmuş ve "Eğer şehid olursam, bana da şefaat hakkı verilerse; ilk şefaat edeceğim, sizler olacaksınız. Yalnız size söylediklerimi yaparsanız" diye not etmiş. İnanın, kardeşim, şimdi düzeldi.

—Benim oğluma da cepheden mektub göndermiş. Sizlere ve ev halkına selamlar. Ve ömür boyu, bereketli İslami çalışmalar dilerim. Annen de yoluna devam etsin diyor, mektubunda.

—Şehid Ahmet Ağabeyimiz'in hatıraları o kadar çok ki, hangisini anlatayım. Bir gün toplu halde bir şehire gidilecekti. Biz de gitmek istiyorduk. Ama kimseye söylemedik, söylesek te götürmezlerdi zaten. Ben kardeşime telefon ettim. Telefona Ahmet Abi çıktı. Mücahid burada değil, ne söyleyeceksen bana söyleyebilirsin dedi. "Biz de gelmek istiyoruz, bizi de götürür müsünüz? Yer var mı?" dedim. Hemen "Tabi götürürüz, kaç kişisiniz? Yer olmasa bile, ben ayarlarım. Yol parasını düşünmeyin. Kaç kişi iseniz söyleyin hazırlık yapalım" dedi.

—O maddi sıkıntılar içerisinde olmasına rağmen, benim oğullarımın da yol paralarını hep kendisi karşıladı ve onları da, Nevşehir dışına çıkıtığında "Gençtirler, gezsin görsünler" diye, yanında götürürdü. Evinde hanımı olmasa bile, okul çocuklarını evine götürür, onlara kendi eliyle yemek yapar yedirir, karınlarını doyururdu. Gönderirken de; hep sorarmış, "Harçlıksız kalmayın, harçlığınız var mı?" diye.

---Benim kardeşim O'nun sayesinde islami yaşamaya başladı. bizleri toplar, pikniğe götürürdü. Talebeler arasında hiç ayırım yapmazdı. Yemekleri de kendisi hazırlardı. Ben hayatımda öyle lezzetli yemekler yemedim. O hepimizin abisiydi.

---O'nun sayesinde bizler bir araya geldik, O'nun sayesinde birbirimizi tanıdık. O'nun kanı toprağa düştü ya, sanki Nevşehir değişti. Bizler de O'nun yolunun yolcusu olmayı arzuluyoruz.

---O, misafiri çok severdi, ikram ederdi. Bizler de, O'nun şehadetini kutlamaya gelen misafirleri bağrımıza bastık.

---Şehidimiz gönümüne taht kurdu. O'nu her zaman anacağız. Hatıralarını canlı tutacağız. Bize emanet ettiği ailesini de en güzel şekilde sahip çıkacağız.

XX
XX

Yeni Yeryüzü Dergisi Ocak 1994 Sayı 8

Sayfa 18 Ahmet Pınar Nevşehir'de anıldı.

31 Aralık 1993 gecesi Nevşehir'de Mekke'nin Fethi yıldönümü münasebetiyle iki ayrı etkinlik düzenlendi. Nevşehir MGV ile Akabe Vakfı'nın düzenlediği etkinlikte, Bosna'da şehid düşen Ahmet Pınar'ın kişiliği ve mücadelesi anlatıldı. MGV'nin düzenlediği etkinlikte şehidi yakından tanıyan bir müslüman, O'nun hayatını şöyle özetledi: Ahmet, 15 Kasım 1963'te Ürgüp'ün Başdere kasabasında doğdu. Ailesinin tek çocuğu olan Ahmet, fakir bir ailenin geçim darlığı çektiği bir dönemde doğumuyla onları sevince boğdu. İlkokulu 1975 yılında Başdere'de bitirdi. İmam Hatip Lisesi'ni üçüncü sınıfa kadar Kayseri'de üçüncü sınıftan sonra da Nevşehir'e gelerek hem Nevşehir Lisesi'ni hem de İmam Hatip lisesi'ni bitirdi. 1982 yılında aynı kasabadan olan Şerife bacımızla hayatını birleştirdi. bu izdivaçtan 1983'te Zehra, 1985'de Mehmet, 1988'de Mus'ab ve şehadetinden dört ay önce babasını hiç bir zaman göremeyecek olan Bosna'lı Ahmet dünyaya geldiler. 1987 yılında askere alındı. Askerlik dönüşünde Nevşehir'e geldi ve MGV'de çalışmalara başladı. İki yıla yakın bir süre Hilal Yapı Kooperatifi içerisindeki Hilal Camii'nde İmam-Hatiblik yaptı. Bu camiye kadrolu görevli atanınca imamlığı bıraktı. 1991 yılında İmamlik imtihanına girdi. Kazanmasına rağmen kadro verilmediğinden ötürü göreve başlayamadı. 1991 yılında MGV'den ayrıldı. Ayrılma nedeni sorulduğunda "kısacası kovulduk" derdi. Ancak Ahmet boş durmadı, gençlerle çalışmasına devam etti. 1992 yılında Nevşehir İmam Hatip Lisesi Mezunları Demeği'ni kurdu ve başkanlığını yaptı. 1 Ekim 1992 günü üç mektub bıraktı. Ve Bosna'ya gitti. Geçen yıl bu gün Mekke'nin Fethi yıldönümünü kutlarken Bosna'da 27 Aralık 1992 de gerçekleştirilen bir yarma harekâtında şehadete ulaştığını öğrendik.

Ben Ahmet'i Yüksek İslam Enstitüsü'nde okurken tanıdım. Kendisi cevval, yürekli, hiç bir şeyden çekinmeyen bir delikanlıydı. Bazılarının beğenmediği, 1980 öncesi İslami mücadele O'na bir çok şey kazandırdı. Fakat Ahmet, 1980 öncesi mücadeleden yaşının küçük olması nedeniyle hızını alamamıştı. bu mücadelecî ruhu O'nda bir ukde olarak kalmıştı. Ahmet hayatı boyunca, kendisini İslam'a adanmış, peygamberî bir metod takip ederek, doğru bildiğini her fırsatta insanlara iletmeye çalıştı. Ahmet'in sohbeti dinlenir, O'nunla olduğunuz zaman yorgunluğunuz gider, içiniz açılırdı. Kimseye minneti olmayan ve bu dünya'dan da minnetsizce ayrılan enteresan bir insandı. kimsenin eline bakmaz, kimseden ikram ve taltif beklemez ve hiç kimsenin varlığı da O'nu etkilemezdi. Çok cömertti, ikram etmeyi sever, yanında iki lokma ekmeği olsa onu gençlerle paylaşır, eline para geçtiği zamanda gençlerin okuması için dersane paralarını öderdi. Tartışmayı sever, fakat kimseyi kızdırmazdı. O'nun sohbetinde ilk defa bulunanlar hayranlıklarını gizleyemezlerdi. Dünya işlerine hiç önem vermez, çocuklarını ara sıra görmeye giderdi. Arta kalan bütün zamanını bütün zamanını İslami çalışmalara ayırırdı. Bir defasında babasının yaptırdığı bir ev için 'baba bırak dünya evini birazda ahirete çalışalım' diye, nazik fakat anlamlı bir ifade kullanmıştı. Velhasıl Ahmet, bir gönül insanıydı. Sağlığında bir çok olaylarla karşılaşan Ahmet'in cenazesi de olaylı geçti. Ölümünden sonraki hayatı ise olay olmaya devam edecektir. Ahirette ise umulur ki; şehidlik mertebesiyle olay olacak inşaallah. Ahmet'in geride bıraktığı ailesinden bazı bilgileri aktarmak istiyorum. Müslümanların yardımıyla ailesinin oturacağı iki katlı bir ev alındı. Üçüncü katında ise

ince işleri kaldı. Şehidin aile efradının her türlü ihtiyaçları kardeşlerimiz tarafından karşılanmaktadır. Şu an ailesi şehid kanının berekiyle, şehid ailesi olarak şerefli ve sağlıklı bir hayat sürdürmektedir. Allah'ın lufu bu aileyle birlikte. Çünkü Allah, sevdiği kişinin sevdiğini de bazı nimetlerden mahrum bırakmayacaktır. Allah sabredenleri sever. Sabredenlerle beraberdir.

Kıymetli kardeşlerim, örnek olsun diye bir kaç şey daha söylemek istiyorum. Ahmet'in şehadet haberi gelmişti fakat ailesine nasıl duyurulacaktı? Kasabasına bir heyet gitmiş, önce kayınpederine durum iletilmişti. Çünkü şehidin eşi beş aylık hamileydi. Bu haberin sağlığını tehlikeye düşmesi endişesini taşıyorduk.

Kayınpederi şehadet haberini aldığı anda aynen şu cümleyi söyledi: "Elhamdülillah, ben de bunu bekliyordum. Keşke gideerken bana da haber verseydi de, birlikte gitseydik" Kayınpederi, aileyi de alarak Nevşehir'e geldi. Doktor nezaretinde baba ile yaşlı bir muhterem hocaefendi durumu ailesine iletiler Ailesi metanetle karşıladı ve hatta kalktı, şükür namazı bile kıldı. Ahmet'in anne ve babasının ise halâ şükürleri ve hamdları dillerinden düşmüyor.

"İman edenler, savaşmak için yurtlarından hicret edenler, Allah yolunda canlarıyla, mallarıyla savaşanlar, Allah katında daha yüksek dereceye sahiptirler. İşte bunlar dünya ve ahiret saadetini kavuşanlardır." Tenvbe 20

Allah ailesinden razı olsun. Onlar biliyor ki; Allah Ahmet'i kendilerinden daha çok seviyor, onun için yanına aldı. Çünkü şehidler, peygamberlerden sonra ilk mertebededirler. Selam olsun İslam yolunda şehid olanlara. Bütün şühedanın ve Ahmet'in ruhu için Elâtiha.

Cihad Arkadaşım AHMET PINAR

"Mü'minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi (şehid olup) adağını gerçekleştirdi. kimi de beklemektedir. Onlar hiç bir değıştirme ile (sözlerini) değıştirmediler." Ahzab 23

Cihad arkadaşım yoldaşım, hemşehrim **AHMET PINAR**.

"Dostum" derdi. O'nun bu sözü memlekette hep bilinir ama kendi uslubuyla. Küçüklüğünden itibaren İslamla büyümüş, gerek tasavvuf gerekse siyasi çalışmalarla, küfrün batağına hayatı boyunca girmemiş, kalbi, beyni hep Allah aşkıyla dolmuş, muvahhid, inkılabçı biri: **AHMET PINAR**.

Ve çevresinde O'nu tanıyanlar bazen O'na "buldozer" derlerdi. Çünkü O, İslam için yapılacak çalışmalarda, en önde olduğu gibi, öğrencilere ders vermek, yemek yapmak vs. işlerdeki azmı ve çalışmasıyla fedakârlığı ile de tanınırdı.

Çevresindeki müslümanlardan hiç bir şeyini esirgemedi; kalbini, sofrasını, dostluğunu açtı onlara. Ahmet, karşılığını elbette Allah'tan bekliyordu ve beklediğini aldı. çevresindeki insanlar O'nun kıymetini bilmeseler de Allah O'nu biliyordu.

O Tağuti güçlerle savaştığı gibi, İslam'ın sahte oyuncuları ve senaristleri ile de saasına devam ettirdi. Evrenselliğin sadece belli bir metre kare ile değil, bütün bir yeryüzü için düşünüyordu.

Hatta sohbetlerde, Türkiye Kürdistanı'nda, rejimin ve PKK'nın timleri tarafından şehid edilen müslümanların ailelerine ve oradaki mağdur insanlara nasıl yardım yapılabilir endişesi içerisinde idi. Ve girişimlerde bulunuyordu. O'nun u tavrı Nevşehir gibi 'Müslümanım' diyen de bile Türk Milliyetçiliği'nin hissedildiği bir ortamda, kimsenin cesaret edemeyeceği inkılabçı bir davranıştı. O'nun bildikleri, düşündükleri, kanının fokur fokur kaynatıyordu. Birilerinin şehid olmasını bekleyemezdi O olmalıydı.

Dünyanın dört bir yanında müslümanlara nerede zulüm varsa O yardım etmeliydi. İşin lafçılığını değil, deikanlıca, erkekçe dünyaya restini vuması gerekiyordu.

Sadece laf yapıp oturamazdı. O'nun için her gün Aşura, her yer Kerbela'ydı. Bu duygularla yüklü olarak bosnalı müslümanların yyashına geldi. Onlarla beraber namaz kıldı, soğan ekmek yedi. Omum omuza Travnik, Zenica, Butmir dağlarında savaştı. Ve alını ak bir şekilde yaşadığı hayata lâyık olarak şehid oldu.

"Ve onlardan iyi insanlar, iyi atlılar atlara binip gittiler"

O şimdi Allah'ın huzurunda, tahtında oturmuş, Hz. Muhammed (sav) ile Hz. Ali (as) ile, Hz. Hüseyin (as) ile komşu olmuştur.

Ey Şehid Ahmet ! Çocukların Mus'ab, Mehmet, Zehra ve göremediğin Ahmedin ve bizler, Allah huzurunda and içiyoruz: "Senin yolunu sürdüreceğiz ey şehid"

Reis İmamoğlu- Saraybosna

ADIL TORUN - 5 Temmuz 1993 Başbağlar-Erzincan Katliamında şehid oldu.
Yeni Yeryüzü - Ağustos 93 sayı 3 sayfa 8,9 - Yeni Yeryüzü Temmuz Ağustos 1994 sayı 14 sayfa 11

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Değişim Sayı 6 Ağustos 1993

Sayfa 11 Şehadet ve Adil Hoca-Ömer Kaya

Allah Yolunda öldürülenlere ölümler demeyin. Onlar Allah katında diridirler. Rableri katında rızıklandırılır."

Ölüm bir sanattır. Ama hangi ölümler bir sanat özelliğine sahiptir. Herhangi bir olgunun sanatsal olabilmesi için, önceden verimli bir takım emeklerin ve çalışmaların ortaya konulması şarttır. Bir birkimi ve sabrı gerektirir. Kısacası özellikli olmayı öngörür, aksi takdirde normal olmak özelliğini korur. İşte ölüm de böyledir. Ruhun bedenden ayrılması normaldir. Aynı zamanda sünnetullah gereğidir. Sanat olabilmesi için o ana kadar (ölüm anı) yaşantıların hayatın ölümü olgunlaştırması gerekiyor. Yani öyle bir hayat ortaya koyacaksın ki, o hayat ölümü arzulayacak, isteyecek. Genelde bu arzular neticesinde gerçekleşen ölümler şehadetle neticelenmektedir. Yani, gerçek manada diri kalmakla. Bu mükafaatı da rabbimiz ancak hayatı ölüm bilen insanlara verir. Ölümünden önce ölenlere.

İşte ölümü, ölümsüzleştiren, onu sanatlaştıranlardan biri de, **Adil Hoca'dır.** O tebliğ faaliyetlerini, islami çalışmalarını sürdürürken buluşmuş olduğu Başbağlar Köyü'nde hainlerin ve dinsizlerin saldırısı neticesinde, Allah-ü Ekber sadaları içerisinde, şehadet şerbetini içti. Zalimler insanları zorbalıkla, baskıyla yok edeceklerini zannediyorlar. Bu yüzden de öldürme eylemini sık sık kullanıyorlar. Fakat onlar bilmiyorlar ki, kestikleri ağaçların dibinden yüzlerce sürgün gelmektedir.

Onlar **Adil Hoca** ve 32 kişiyi şehid etmekle, onların arkasında şehadeti arzulayan yüzlerce kişiyi bıraktıklarını bir bilseler.

Şehidler bizim için bir meşaledir. Ömektir. İbrettir. Önderdir. **Adil Hoca'nın** yaşantısı, mücadelesi, çizgisi ve hedefi şehadetiyle bizlere güç vermiş, davaya daha fazla sarılmamıza sebep olmuştur. O zillet içerisinde yaşamaktansa, şereflice ölmenin ne olduğunu bizlere göstermiştir.

O'nun şehadet haberini alınca, bir kardeşimizi kaybetmiş olmanın verdiği bir hüznün vardı içimizde. Fakat kısa sürede, üzülmememiz gerektiğini anlamıştık. Çünkü O, Allah'ın rızası için yaşamış ve o uğurda şehid olmuştur.

Neydi O'nun yaşantısı? Ne yapmıştı? Gayesi neydi? Bu sorulara vereceğimiz her cevap, müslümanlara bir örnek teşkil etmektedir.

Bir çok müslüman gibi **Adil Hoca** da gayr-i islami bir hayatın içerisinde gelmiştir. Hayatı, insanın dünyaya geliş gayesini, müslümanların bu günkü durumunu tefekkür etmiş ve sahih islami yaşamaya karar vermiştir. Bunu yapmadan önce, yoğun bir araştırma içerisinde girmiştir. Bu araştırma neticesinde mevcut olan çeşitli düşünce şekillerinin beşerî ve bunların doğurduğu yaşantı şekillerinin de cahilli olduğu kanaatine varmıştır. O'nun bundan sonraki hayatı islami çalışmalar ile geçmiştir.

O kısa süren bu yaşantısı sırasında islami yaşamayı, yaşatmayı ve anlamayı kendisine meslek edinmiştir. O'nun dünyadaki en büyük meşgalesi bu idi. Bu günün insanı hangi boyutlarda bir sürüleştirme süreci içerisinde düşürüldüğünü bildiği için müslümanların tebliğ faaliyetlerinde çok aktif olması gerektiğine inanırdı. Bunun için de sosyal yönden çekingen değil, atılgan olunması gerektiğini söylerdi.

Kendisi müslümanların zayıf olduğu bu alanda çok aktif olabilmıştır. İnsanlarla olan diyalogu samimiyeti ve tanıdığı kişilerin kendisini sevmeleri, O'nun bu özelliğinden kaynaklanıyor. O'nun yelpazesi çok geniştir. Her düşünceden olan insanla konuşur ve görüşürdü. Düşüncelerinden dolayı, insanlardan uzaklaşmaz ve sık sık ziyaretlerine

giderdi. Tevhidi düşüncenin Rasûlullah döneminde, Rasûlün yaptığı gibi yapılarak, insanların ayaklarına kadar gidilerek anlatılması gerektiğini yaşantısıyla gösteriyordu. İnsanlarla çok rahat ilişki kurabilirdi. Bir bakarsınız yanında çocuk veya bir dede ya da genç bir kişi. Bu kişilerle sohbet eder ve sık sık kitap verirdi. Kendi elindeki imkânları iyi kullanırdı. Meselâ O'nun evi bir kütüphane, bir medrese veya sohbet edilecek bir yer olarak kullanılabilirdi. O'nun köyde olmasına gerek yoktur. Kapısı her zaman açıktır. Her isteyen istediği saatte, O'nun evine gidebilir, kitap okuyabilir veya kaset dinleyebilirdi. (Kardeşimiz bekârdı) İslami bilincin yerleştirilmesinden de insanları okumaya ve araştırmaya sevketmenin önemli olduğuna inandığı için, insanlara bu imkânı da kendisi hazırlardı.

Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de insanın çok tartışan bir yaratık olduğunu buyuruyor. Evet, bu, insanın fıtratında olan bir şeydir. Fakat sınırı aşıldığı zaman kınanah, yerilen bir davranış haline geliyor. Adil Hoca, bu inceliği kavrayabilenlerden birisiydi.

Müslümanlara pratik bir yarar getiremeyecek konuları tartışmaktan kaçınmıştır. Herhangi bir İslami konuda konuşurken, sakın ve yapıcı olmaya dikkat ederdi. Kur'an-ı Kerim'de Allah-ü Teâla "Niçin yapmadığınız şeyi söylersiniz?" diye bizleri uyarmaktadır. Şehid kardeşimiz bu uyarıya elinden geldiği kadar uymaya çalışırdı. Meselâ O'nun şu sözü ve tavrı çok önemlidir: "Bir gün sabah namazını kılmasam, bir ay kimseye namazdan bahsetmiyorum." Evet bu, lafla iş dengesidir. Bu dengeye müslümanlar ne kadar da muhtaçtır.

"Döşek üzerinde ölmekten korkuyorum." Sözü müslümanların rahata mı talip, yoksa zora mı talip olmaları gerektiğini gösteriyor. Dünyada müslümanlara bunca çile, işkence ve ızdırap reva görülürken, bizim için rahat bir hayat ve döşekte ölmenin, ne kadar basit ve kof olduğunu gösteriyor. Kardeşimiz Bosna Hersek'te müslümanların çektikleri çile ve ızdıranları dile getirir ve oraya gitmek istediği yolundaki düşüncelerini belirtirdi. Fakat O arzuladığı şehadete, Bosna'ya gitmeden kavuştu. İşte O'nun şehadete olan arzusu. İşte O'nun dünya hayatına olan bakışı.

Sözün başında ölüm bir sanattır demiştik. İşte Adil Hoca'nın ölümü, şehadetle sanatlaşmıştır.

Bu yazın O'nun düşününü yapmayı düşünüyorduk. Fakat O şehadetle evlendi. Ebedi dirliğe kavuşmuş olan kardeşimize rahmet, müslümanlara da şehadet arzusunu vemesini Allah'tan diliyorum.

Omer Kaya

Sayfa: 13 Başbağlar İmamı Şehid Adil Torun'un Ardından: Mus'ab Erkam

"İnna lillahi ve İnna İleyhi raciun"

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanmayın. Hayır, onlar Rabb'leri katında diridirler, rızıklandırılmaktadırlar.

Allah'ın kendi fazlından onlara verdikleriyle sevinç içindedirler. Onlar arkalarından henüz ulaşamayanlara müjdelere vermektedirler ki, onlara hiç bir korku yoktur, mahzun da olacak değildir.

Onlar Allah'tan bir nimeti, bir fazlı (bolluğu) ve gerçekten Allah'ın mü'minlerin ecini boşa çıkarmadığını müjdelemektedirler." (Ali İmran 169-171)

Bir Tohum Daha Girdi toprağa:

Adil Torun (1970-1993)

6 Temmuz 1993 tarihinde Erzincan'ın Kemaliye İlçesi'nin Başbağlar Köyü Katliamı'nda, köy imamı olan Adil Hoca şehid edildi. Kendisini tanıyanları ve müslümanları yasa boğdu.

Katliamdan sağ olarak kurtulanların anlattıklarına bakılır ise, 6 Temmuz günü köylülerle birlikte **Adil Hoca** da en hunhar bir şekilde, kurşuna dizilerek şehid edilir. Köy tamamen yakılarak katliam tamamlanır.

Erzincan'lı müslümanlar **Adil Hoca**'nın şehadetini, 7 Temmuz günü sabah vakti öğrendiler. Şehidlerini almak için yola koyuldular. Uzun ve meşakkatli bir yolculuktan sonra, katliamın yapıldığı köye yakın olan, Başpınar Nahiyesi'ne gittiklerinde, Köy Hizmetlerine ait olan kamyonlarla cenazeler getiriliyordu. Müslümanlar **Şehid Adil Hoca**'nın cenazesini, oradaki cenazelerin arasından aldılar.

Mübarek şehid, şehadetin mutluluğunu tadıyordu. Kardeşlerine tebessüm ederek, onları da arkasından bekliyordu. Kutlu yolculuğa onları da davet ediyordu. Şehidin simasından bunları anlamamak imkânsızdı.

Şehid Adil Hoca oradan alınarak, Erzincan merkeze getirildi. Kendisine karşı son vazifelerini yapmak için hazırlıklara başladılar. Diğer yörelerdeki müslümanlar haberdar edildi. Cenaze namazı kılınacak, şehidin hayatı ve mücadelesi anlatılacak ve daha sonra katliamın kınanması için, şehid, müslümanların omuzunda, tekbirlerle, salavattarla, şehir içinde yürünecekti. TC Kolluk kuvvetleri olayı sezinlediklerinden dolayı, sıkı güvenlik önlemleri almaya başladılar. Şehidin bazı akrabaları ve müftü ile işbirliğine girerek, müslümanların cenaze merasimini yapmalarına engel oldular. Bir oldu bittiye getirilerek, cenaze namazı kılınıldı. Alel acele şehidin doğum yeri olan Erzincan'ın Tercan İlçesi'ne götürülüp defnedildi.

Şehidin cenazesinin müslümanların elinden zorla alınıp götürülmesi, müslümanların TC'ye ve müftülüğe olan kinini daha da artırdı. Laik olduğunu, demokrasiye bağlı olduğunu söyleyen TC, müslümanların kendi cenaze merasimlerini yapmalarına bile müsaade etmemekte, tahammül edememekte. Bu da savunduğu ilkelere, ne ölçüde sadık kaldığını ortaya koymaktadır.

Adil Hoca'nın şehadeti müslümanlar nezdinde, büyük bir kayıptır. Ama O, toprağa girip filizlenecek, dal budak salacak ve berektli olacak olan bir tohumdur. İnşaaallah O'nun şahsiyeti, samimiyeti ve islami mücadelesi tüm müslümanlara örnek olacaktır. O ölümü ölümsüzleştirmekte bizlere bir meşale olmuştur.

İslami Mücadelesi ve Şahsiyeti

Adil Hoca Imam Hatip Lisesini bitirdikten sonra şuurlanmaya başladı. Kendisine öğretilen ve halk bazında yaşanan İslam'ın, gerçek İslam olmadığını, bozulmuş, hurafe ve bid'aderin karışmış olduğu bir İslam olduğu gördü. İşte bu noktadan hareketle, gerçek İslam'ı öğrenmek için gayret etmeye başladı. Şuurlu müslümanlarla görüşüp, onlardan İslam'ı öğreniyordu. Doğru ve gerçek kaynaklardan İslam'ı öğrenmeye çalışıyor ve öğrendiklerini diğer insanlara da aktarıyordu. Her yöredeki insanları ziyaret ediyor, İslam'ın bütün hayata hakim olması için gayret sarfediyordu. İnandıklarını tüm benliğinde yaşamaya çalışıyor ve ihlasıyla bunu ortaya koyuyordu.

Yüklenmiş olduğu sorumluluğu en güzel bir şekilde yerine getirdi. Yapmadığı bir şeyi başkasından istemezdi. Kendi nefsinde uygulamadığı İslami bir vasfı, kardeşlerine tavsiye etmezdi. Şehidin en önemli özelliği, çok okuması ve okumak şartıyla aldığı kitapları başkalarına vermesi idi. Görev yaptığı köyde, halkı bir araya getirip, İslami sohbetler yapıyor, çocuklara Kur'an öğretiyor ve halka, tek kurtuluşun İslam'la mümkün olacağını anlatıyordu. Dünya coğrafyasında müslümanların çekmiş olduğu ızdırap ve çileler, **Adil Hoca**'nın içini kemiriyordu. Hatta Bosna'ya şehid olmak için gideceğini dahi söylüyordu. Ve nihayetinde arzuladığı şehadete kavuşarak Rabbin'e ulaştı.

Sayfa 15 Şehid Ailesiyle Görüştük

Ailesi ile yaptığımız görüşmede onları gayet sakin ve sabırlı gördük.

Takriben 75 yaşlarında olan babası ile **Şehid Adil Hoca** hakkında konuştuk:

--Hacı amca, bize şehidin hayatını anlatırmısınız?

--Adil, 1970 yılında Erzincan'ın Tercan İlçesi'ne bağlı Beşgöze Köyü'nde doğdu. 1980 yılında Erzincan Imam Hatip Lisesi'ne kaydoldu. Okulunu başarılı bir şekilde 1987'de

bitirdi. 1989 yılında İmamlık görevini yapmaya başladı. 1991'denberi Kemaliye'nin Başbağlar Köyü'nde görev yapıyordu. 6 Temmuz günü hayatını şehadetle noktaladı.

--Peki köylülerle ilişkileri nasıldı?

-Köylüler hocayı seviyorlardı. Çünkü hoca, onlara İslamı anlatıyor, Kur'an'ı anlatıyordu. Sürekli köylülere ziyaret eder, hal hatırlarını sorardı. Onlara her yönüyle yardımcı olmaya çalışırdı. Çocuklara Kur'an öğretiyor, gençlerle oturup İslami sohbetler yapıyor ve İslami kitaplar dağıtıp okutturuyordu. Bu açıdan hocadan çok memnunduk.

--Akrabalarıyla ilişkileri nasıldı?

-Onlarla ilişkileri iyiydi. Sürekli akrabalarını ziyaret eder, hal hatırlarını sorardı. Sıla-i rahime çok önem verirdi. İslama göre yaşamalarını isterdi ve onlara ahiret gününü hatırlatmayı ihmal etmezdi.

--Peki siz ana babalarına karşı nasıldı?

-Bizleri çok severdi. Gönlümüzün kınımamasına dikkat ederdi. Hiç bir zaman bizden uzun bir müddet ayrı kalmazdı. Aramızdan ayrılışı, bizim için bir kayıp oldu. Ama şehadetinden dolayı mutluyum.

--O'nun İslami mücadelesini nasıl karşılıyordunuz?

-Tabii ki iyi karşılıyorduk. Ailece O'na yardım etmeye çalışıyorduk. Sürekli şehadeti arzulardık. Kafirlerden asla korkmadığını ve korkulmamasını söylardı.

--Hocayı evlendirmeyi düşünüyor muydunuz?

-Zaten hoca nikahlıydı. Pek yakında düğününü yapacaktık. Ama Allah bize şehadet düğününü nasib etti.

--Şehadet haberini aldığınız zaman neler hissettiniz?

-Önce şaşırdım ve ne de olsa baba ciğeri biraz ağladım. Daha sonra ağlamamam gerektiğini düşündüm. Çünkü O şehid olmuştu. Benim mutlu olmam gerekiyor. Allah'a hamd edip, O'nun verdiği sabırla kendimi kontrol edebiliyorum.

--Şehidi son kez gördünüz mü?

-Evet, yüzünü gördüm, gözlerini öptüm ve yüzünde şehadet mutluluğu anlaşıyordu. Daha sonra yüzünü kapattılar ve ben oradan ayrıldım.

--Hacı amca son olarak neler söylemek istersiniz?

-Adil'in şehadeti, ailemde bir kıvılcım oldu. Diğer oğullarım ve ben O'nun yolunu takip edeceğiz. İslam'ı iyi öğrenmeliyiz. Kâmil bir imana sahip olmalıyız ki, kafirlerle, İslam düşmanlarıyla mücadele edip geri dönmeyelim. Onlardan korkmamalıyız. Birlik ve beraberliği oluşturmamız gerekir. Allah'a vereceğimiz hesaba kendimizi hazırlamalıyız. Allah hepinizden razı olsun ve hepimize şehadeti nasib etsin.

--Hacı Amca, şehid sahibi olduğunuzdan dolayı sizleri tebrik eder, taziyelerimizi bildiririz. İnşallah peygamberin "Şehid ailesinden 70 kişiye şefaahat eder." hadisinin gereğine nail olursunuz.

Allah şehadetini mübarek kılsın. Tekrar başınız sağolsun.

xx

AHMET AKTAŞ: 28 Ağustos 1979-Bursa

DÜNYA İÇİN DÜNYADA DÜŞMANSIZIM

Gece Saat 3.30 Gecemin Adı : HÜSEYİN

Bu gece düşünüyorum Hüseyin'i

Kerbela Çölü'nde

Yalnızlık kenarında

Hayata yumulmuş gözlerini, kesilmiş kafasını

Yere dökülmüş, hayat bahşeden kanının her damlasını

Canların titreyişini

Çınlayan kılıç seslerini

Düşünüyorum, suçu neydi,

Bu öksüzlerin, bu garip ve muhacirlerin ?

Tek suçları, mevcut sultayı kabullenmemek değil miydi ?

Ve kesilen başlar, dökülen kanlar..

İşte şimdi yeniden hazır.

Ey Yezid ve ordusu !..

Sunu bilinki...

Bizler Hüseyin'in ve arkadaşlarının dökülen kanlarını unutmadık, unutmayacağız da..

Her yer Kerbela, her gün Aşura olsun bize.....

Şehid Selami Yurdan

Şehid Selami Yurdan, şehadetinden aylarca önce yazdığı bu şiirde, Hz. Hüseyin'in kıyamını özetlemiş. Bu kıyamı hiç bir zaman unutmayacağız diye zamanın Yezid'lerine karşı haykırıyor. Zamanın Yezidleri, Türkiyeli müslümanları, kendi laik anlayışlarını kabule zorluyorlar. Müslümanları, münafıkça anlayışlarına tabi olmaya zorluyorlar. Peygamber Efendimiz zamanındaki münafıklar da, Mescidi Dırarı inşaa ettiklerinde aynı gerekçeyi ileri sürüyorlardı : " İyilikten başka bir dileğimiz yoktu "

Geleceğimiz olan çocuklarımızın, dinlerini, diyanetlerini öğrenmelerine engel çıkarmak, dinden soyutlamak için çıkardıkları kanunu " Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı Eğitim kanunu " diye kabul ettirmeye çalışıyorlar. Dün Yezid'in başaramadığını, bu gün Yezid'iğe soyunanlar hiç başaramayacaklardır. Çünkü, dün Yezid'e karşı kıyamdan asla geri durmayıp " Kanın Kılıca Galip geldiği Kıyamı " sergileyen Hüseyinler olduğu gibi, bu gün de Hüseyin'in yolunu devam ettirecek nice yiğitler çıkacaktır. Böyle yiğitlerden birisi de Ahmet Aktaş...

??— Müslüman Genç Haziran 1991 Sayı 6 sayfa 30 da bilgi var-.....?????-

????????????????

1954 yılında Elazığ İli Ağın ilçesi Madanlı köyünde dünyaya gelir. İlkokulu bitirdikten sonra, 1965 yılında, Arapgir Kuran Kursu'na kaydolar. İki yıl Kuran Kursunda okuduktan sonra 1967 yılında Malatya İmam-Hatip Lisesi'ne kaydolar ve 1974 yılında İzmir İmam-Hatip Lisesi'ni bitirir. 1975de de Bursa İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girer. Bir süre Osmangazi Talebe Yurdu'nda kalır. Ali Kılıç isimli samimi arkadaşının, Said Fakih Camii'ne İmam olması üzerine, caminin evinde birlikte kalmaya başlarlar. Burada kaldığı süre zarfında, mahallenin gençlerini cami evinde toplayıp, onlarla uzun uzun sohbetler eder, arkadaşlık yapar.

1976 yılında da İlyas Özbay ile birlikte Akıncılar Derneği Bursa Şubesi'ni kurar. Ali Kılıç'ın öğretmen olmasıyla, cami imamlığından ayrıldığı için, cami evinden ayrılır.

O zamanlar sol görüş mensublarının Kurtarılmış bölgesi sayılan Soğanlı

Mahallesine taşınır. Bu arada gündüz Merinos Fabrikasında çalışıp, geceleri de okuluna devam etmeye başlar. Mahalledeki solculara hemşehrilik duygularıyla yaklaşır ve onlarla diyalog arayışına girer.

Akıncılar Derneği'nde topladığı gençlere sürekli olarak İslam'ı ve şehidliği anlatıp, İslam'ın, er ya da geç bu ülkede hakim olacağını anlatırdı. Konuşması çok güzel olduğu için, kendisini dinleyenleri adeta büyülerdi. Zamanın iktidar koltuğuna Ecevit'in gelmesiyle, fabrikadaki işini bırakmak mecburiyetinde kalır. Maddi çok sıkıntı içerisinde

olmasına rağmen, yardım-burs ,kabul etmedi. Üç ay kadar Soğanlı Mahallesi İkizler Camiinde fahri olarak imamlık yapar, daha sonra da bir karpuz sergisi açar. Yakın arkadaşlarından birisi olan Ömer Hamamcıoğulları Ahmet Aktaş'la ilgili şöyle bir anısından bahseder : Merinos Fabrikasından çıktıktan sonra, çarşı da bulunan Simkeş Camii'nde bir ara fahri müezzinlik yapmaya başlamıştı. Bir gün ikindi namazını müteakip bana : " Gel sana bir şey okuyacağım " dedi. Camide bulunan Osmanlıca bir tefsiri açarak, Amme Suresi'nden Cennet Hurilerinin vasıflarını okuyarak şunları ekledi 'Bu dünyadaki hurlere gönül vermek, bunların yanında saflık olur'

Şehid Ahmet Aktaş, muhtelif yazılarını not ettiği defterine şunları kaydetmişti :

" Bir gün kör bir kurşuna serseri bir bıçağa hedef olursa bu vücudum, bilinizki inancımın dolayısıdır.Dünya için dünyada bir tek düşmanım yoktur. Bu yolda gelecek ölümü hayatımın her anında yanımda hissettim.Bir arkadaş bildim ölümü. Siz de Ey Kardeşlerim ! Ölümle yan yana dolaşmaktan korkmayın !..... "

Ahmet Aktaş'ın not defterindeki bu sözler, sanki O'na ilham edilmiş gibi.

Tarih 1979 yılının Ağustos ayının 28 ini göstermekte. Gece saat 21.30 da, zaten öteden beri , Ramazan günü içi içerek, müslümanlara rahatsızlık veren, muhtil kasabı, elektiriklerin de kesilmesinden istifade ederek, dükkanının önünde bir hayvanı yatırmış, kesiyor. Hayvanı keserken besmele çekmek bir yana, sürekli küfür etmekte. Ahmed , sarhoş kasaba " Besmelesiz kesilen hayvanın eti yenmez" diye hatırlatır. Kasabın cevabı, Ahmed'e küfür etmek olur. Bu sırada Ahmed'in yanında bulunan ve Merinos Fabrikası güreş takımından Hikmet, kasaba bir tokat atar. Kasap, elindeki bıçağı Ahmed'in tam kalbinin üzerine saplar. Bıçak , kalpten kasiğa kadar bir yara açmıştır. Ahmed ilk anda sendeler, iki üç adım geriye giderek, yere yığılır. Etraftan yetişenler Ahmed'i bir kamyonetin arkasına atar. Ahmed bir arkadaşının kucağındadır. Üç kez Kelime-i Şehadet getirir. Hastahanede hemen ameliyata alınır. Kan arama çalışmaları artık gereksizdir. Çünkü Ahmed ameliyat masasında ruhunu rabbine teslim etmiştir. Cenaze Namazını Mahmud Hoca Efendi kıldırır ve naaşı Bursa Emir Sultan Mezarlığına defnedilir. Naaşı kabrine defnedilirken, Adapazarı Akıncıları'ndan gelen, arkadaşlarından bir genç tarafından, yüzü açılır. Ahmed'in gözleri açık ve gülümsemektedir.Yüzünü açan arkadaşı topluluğa şöyle haykırır

" İşte Ahmed Ağabeyimiz !.. Şeriat düzenini kuramadan gittiği için gözleri açık gitti. Bu görev şimdi sizleri bekliyor...." Bu sözler, orada bulunanların hepsini ağlatacaktı.

Ahmed Aktaş'ın not defterinden aktaracağımız şu sözler, bizlere şehidimizin bir dersi olacaktı.

Kimstesiz odalarda, başımı ellerimin arasına alıp, ağlasam. Kendi halimle birlikte bütün insanların haline !.... Doyasıya ağlasam, akan gözyaşlarımla yıkasam , günahla kirlenmiş ellerimi..... Annsam günahlarımdan, soyunsam berliğin en korkunç maskelerinden.. Bulsam Özümü "

xxxxxxxxxx

Müslüman Genç dergisi - Haziran 1991 Sayfa: 30

Ahmet Aktaş

1954'de doğdu. 1960'da ilk okula 6 yaşında girdi. 1964-65 öğretim yılında 11 yaşında bitirdi. 1965-67 yılları arasında iki yıl, Arapkir Kur'an Kursunda okudu. 1967-71 yılları arasında da Malatya Imam-Hatip Lisesi'nde orta tahsilini yaptı. 1972-74 yılları arasında da İzmir Imam-Hatip Lisesi'nde okuyarak ta lise tahsilini tamamladı. 1974-75 öğretim yılında üniversiteye hazırlandı. 1975-76 öğretim yılında da Bursa İktisadi Ticari İlimler Akademisi'ne girdi.

Kısa zamanda Bursa gençliğini etrafına topladı. Anadolu'dan gelen öğrencilere ağabeylik yapardı.

Anarşinin en hızlı zamanında solcuların kalesi kabul edilen Soğanlı Mahallesi'ne taşındı. Orada Zincirlikuyu Akıncılar Derneği'ni kurarak faaliyetine başladı. Solcular

onun kaldığı evin duvarlarına her gece sloganlar yazarken o ise bunları önemsemezdi. "Kalplere iman yazmak lazım, duvarlar onların olsun" derdi.

Alimlerle görüşüp konuşmayı severdi. Afganistan işgal edilince yandı, tutuştu. Oraya gidip cihad etmek istiyordu. Oysa buradaki hizmeti oraya gitmesini geciktiriyordu. Emr-i Bil-maruf görevini hiç bir zaman aksatmayan şehidimiz bir ramazan günü alenen içki içen, küfürlerle hayvan kesimi yapan bir kasaba tebliğ görevini yaparken, gözödönmüş kasap elindeki bıçağı Ahmedimizin kalbine saplamıştır.

Şehidimiz yazdığı notlarında sanki kendi geleceğinden söz ediyor gibiydi: "Bir gün kör bir kurşuna, vücudum sersen bir bıçağa hedef olursa bu vücudum, biliniz ki inancımдан dolayıdır. Dünya için dünyada bir tek düşmanım yoktur. bu yolda gelecek ölümü, hayatımın her anında yanımda hissettim. Bir arkadaş bildiğim ölümü. Siz de ey kardeşlerim! Ölümle yan yana dolaşmaktan korkmayın."

Şehidimiz Ahmet, islam davasındaki kararlılığı şu cümlelerle vurguluyordu: "Allah'a bütün içtenliğimle yemin ediyorum ki, sizinde belirttiğiniz gibi islam adına mücadele etmeyi, hayatımın tek ve ilk meselesi kılmış insan olmaya söz verdim."

Şehidimiz Ahmet Aktaş notlarının bir bölümünde İslam'ı şu yönüyle anlatıyordu: "İslam bir cemaat dinidir. Toplumlara dünya ve ahirette saadette donatmak için konulmuş emirlerle doludur. İslam, huzurlu olmanın garantisidir."

Müslümanların o günkü yanlışlıklarını dile getiren paragrafında ise: "Müslümanlar bu günkü düzenin kurumlarını ıslah etmek suretiyle kendi nizamını kurma mücadelesi verme yanlışlığından kurtulmalıdırlar." diyerek inkılapçı çizgisini belirtiyordu.

Şehidimiz İslamcı Gençliğin ve mücahidin sorumluluğunu hatırlatırken de "Müslüman genç, cemiyetin içinde etrafına kurtuluş nurları saçan bir cevher gibi olması, uranyum atomu gibi enerjisiyle geniş alanlara te'si etmesi gereklidir. bulunduğu her müessesede varlığını bir mücahide yakışır şekilde hissettirmelidir. Maddi zevklere sırt çevirmeyen kişi mücahid olamaz." diyordu.

Şehidimiz Ahmet Aktaş, bir dönem notlarında kendisini sorgularken şunları zikreder: "Kimsesiz odalarda alıp ellerimin arasına başımı ağlasam kendi halimle birlikte bütün insanların haline. Doyasına ağlasam akan gözyaşlarımla yıkasam günahla kirlenen ellerimi, arınsam günahlarımdan, soyunsam benliğin en korkunç maskelerinden, bulsam özünü."

Bu arada da ecelden de söz etmeden duramıyor şehidimiz: "Bu gün ecel geldi! Bir gün daha müsaade etmeleri için yalvardım. Ve sana bir gün daha bağışladılar. Şimdi sen o günde olduğunu farzet."

Geçirdiği ömrünün kritiğini yaparken şunları kaleme almıştı: "Ömür yaş ve yıllarla sınırlansa ne olur ki, vazifenin bilincinde olmadıktan sonra, sınırsız ve sonsuz bir hayata gideceğini bilerek, geldiği dünyasını öbür yurduna hazırlık yapmadan gittikten sonra, dünyanın en uzun ömrüne sahip olsan ne olur sanki!"

O şimdi Emir Sultan Mezarlığı'nda görevini yerine getirmenin mutluluğu içinde bizlerin yolunu aydınlatıyor.

Sürdüreceğiz yolunu ey şehidimiz!

XX

Kaynak: Selam Gazetesi: 8-14 Ağustos 1994 Sayı:50 Sayfa: 15

1954 yılında Elazığ ili Ağın ilçesi Madanlı Köyü'nde doğan **Ahmet Aktaş**, dört kardeşin en küçüğüydü... 1960 yılında girdiği ilkokulu 1965'de bitirdi... 1965-67 yılları O'nun Arapkir Kur'an Kursu'nda geçirdiği yıllar oldu. 1967'de Malatya'da kayıt yaptırdığı İmam Hatip Lisesi'ni, 1974'de İzmir'de bitirecekti. 1975 yılında ise Bursa İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdi. Önceleri bir müddet "**Osmanгази Talebe Yurdu**"nda

kaldı. Bilahare ise şu anda öğretmen olan Ali Kılıç isimli arkadaşının Said Fakih Camii'ne imam olması sebebiyle, söz konusu cami imam evinde kalmaya başladı. Burada kaldığı süre zarfında cami evine topladığı gençlerle, çeşitli konularda sohbet eder, onlarla ilgilenirdi. Boş konuşulmasını hiç sevmez, çok okur ve gittiği yerlerde notlar tutardı.

1976 yılı sonunda şu anda Almanya Milli Görüş Teşkilatı'nda görev yapan ve Afganistan'da 14 ay kalan İlyas Özbay ile Akıncılar Demeği Bursa Demeği'ni kurdular. Burada kaldığı cami evinden çıkmak zorunda kaldı. Zira birlikte kaldığı Ali Kılıç,

öğretmen olmuş ve camideki görevinden ayrılmıştı. bunun üzerine o zamanlar sol görüş mensublarının "kurtarılmış" bölgesi sayılan **Soğanlı Mahallesi'**ne taşındı. Aynı zamanda gündüz Merinos Fabrikası'nda çalışıp, geceleri ise okula devam ediyordu. Soğanlı Mahallesi'ndeki solculara "hemşehrilik" yönüyle yaklaşarak, onlarla diyalog kurdu. Akıncılar Demeği'nin açılmasıyla, tabir-i caiz ise **"Bataklıkta Bir Gül"** açmıştı. Gençler, demekte toplanarak Ahmet'i dinliyorlar ve Ahmet onlara devamlı islami ve şehidliği anlatıyordu.

Onlara, islamin bir gün mutlaka hakim olacağını anlatırdı. Edebiyatı çok güzel olduğu için, konuştuğu her kesi kendine hayran ederdi. **"Ecevit iktidarı" ile birlikte** fabrikayı bırakmak zorunda kaldı, çok maddi sıkıntı çekmesine rağmen, asla yardım, burs kabul etmedi... Soğanlı Mahallesi İkizler Camii'nde üç ay kadar fahri imamlik yaptı ve orayı da bırakıp, bir karpuz sergisi açtı. yakın arkadaşı Ömer hamamcıoğulları anlatıyor:

"Merinos Fabrikası'ndan çıktıktan sonra bir ara çarşıda bulunan Simkeş camii'nde fahri müezzinlik yapmıştı. bir gün ikindi namazını müteakip, bana gel sana bir şey okuyacağım dedi. Cami'de bulunan Osmanlıca bir Tefsiri açarak, Amme Suresi'nden cennetdeki hurilerin vasıflarını okuyarak şunları ekledi: **'Bu dünyadaki hurilere gönül vermek, bunların yanında saflık olur...'**

Şehid Ahmet Aktaş, muhtelif yazılarını not ettiği defterine de şunları kaydetmişti: **"Bir gün kör bir kurşuna, serseri bir bıçağa hedef olursa bu vücudum, biliniz ki, inancımın dolayısıdır. Dünya için dünyada bir tek düşmanım yoktur. Bu yolda gelecek ölümü, hayatımın her anında yanımda hissettim. Bir arkadaş bildim ölümü, siz de ey kardeşlerim, ölümle yan yana dolaşmaktan korkmayın!.."**

Ahmet Arkadaşın not defterindeki bu sözler, sanki O'na ilham edilmiş gibi. Tarih 1979 yılının Ağustos ayının 28'ini göstermekte... Gece saat 21.30'da zaten öteden beri Ramazan günü içki içerek müslümanlara rahatsızlık veren muhitin kasabı, elektiniklerin de kesilmesinden istifade ederek dükkanının önünde bir hayvanı, yatırarak keser... Hayvanı keserken besmele çekmek bir yana sürekli küfür etmektedir. **Ahmet**, sarhoş kasaba **"besmelesiz kesilen hayvan etinin yenmeyeceğini"** hatırlatır.

Kasabın cevabı Ahmet'e de küfür etmek olur. Bu sırada orada bulunan Hikmet isimli Merinos Fabrikası güreşçisi, kasaba bir tokat atar. Kasap ise tokatın acısıyla elindeki bıçağı **Ahmet'in** kabbine sallayıverir. Bıçak, kalpten, karşıya kadar bi yarık açar...

İlk anda sendeleyeyen **Ahmet**, iki üç adım atarak yığılır. Etraftan yetişenlerce, arkası açık kamyonete koyulan **Ahmet**, bir arkadaşının kucağında üç kez kelime-i şehadet getirir. hastahane'de derhal ameliyata alınır. Önceleri başlanan kan arama çalışması bilahare durdurulur. Zira **Ahmet**, ruhunu teslim etmiştir.

Ahmet Aktaş'ın cenaze namazı, Mahmut Hoca Efendi tarafından kılınır ve bursa Emir sultan Mezarlığı'na defnedildi. Mezara konulurken Adapazarı Akıncılar Teşkilatı'ndan bir genç yüzünü açtı, gözleri açıktı ve gülüyor gibidiydi. yüzünü açan genç şöyle bağırdı:

"İşte Ahmet Ağabeyimiz.... Şeriat düzenini kurumadan gittiği için,, gözleri açık gitti. bu görev şimdi sizi bekliyor..." Bu sözler, herkezi ağlatacaktı.

Ahmet Aktaş'ın şu sözleri O'nun ruhi tekamülünü ortaya koyuyor: **"kimsesiz odalarda, başımı ellerimin arasına alıp ağlasam, kendi halimle birlikte bütün insanların haline!... Doyasıya ağlasam, akan gözyaşlarımla yıkasam günahla kirlenmiş ellerimi... Arınsam günahlarımdan, soyunsam benliğin en korkunç maskelerinden... Bulsam özümü..."**

Bu ifadeler üzerine biraz düşünürsek, **Ahmet Aktaş**'ın ruhundaki güzelliği anlayabiliriz. Ve böylece O'nun bize bıraktığı mesajın anlamını idrak edebiliriz.

ABDURRAHMAN BATTAL - 8 HAZİRAN 1993 İSTANBUL

Abdurrahman Battal, 1965 yılında Bayburt'a bağlı Oruçbeyli Köyü'nde doğdu. İlköğrenimini tamamladıktan sonra, ailesiyle İstanbul'a, Sanayi Mahallesi'ne göçetti. Ailesine maddi bakımdan katkı sağlamak zorunda olduğundan, çalışmaya başladı. İyi bir fayans ve seramik ustası oldu.

Kardeşi Recai'den etkilenerek, kendisini İslami Hareket'in içinde buldu. Bir taraftan da, ticari hayatını devam ettirmekteydi.

Abdurrahman Battal, çok cesur, gözüpek, mert, dürüst, çalışkan, iyilik sever birisiydi. Ailesine ve müslüman kardeşlerine zarar veren kim olursa olsun, karşısına çıkmayı kendine görev sayardı. "Ben Allah yolunda öldürülmeyi, tekrar dirilip öldürülmeyi. Tekrar dirilip öldürülmeyi ve bu işin böyle devam etmesini isterdim." Hadis-i Şerifini sık sık söylerdi.

Bir gün mahallesinde bazı serseriler, başörtülü bacılara sarkıntılık ederler. **Abdurrahman Battal** olayı duyar duymaz, yanına kardeşlerini de alarak, olay mahalline gider ve sarkıntılık eden serserilere gereken dersi verir. Serseriler kendisinden özür dileyerek, bir daha böyle şeyler yapmayacaklarına dair söz verirler.

Bir akşam gece yarısı, bir kardeşinin evine yapılan tecavüzden, telefonla haberdar olur. Gece saat 01.00 sırasında, yanında ağabeyi ve kardeşiyle birlikte yıldırım hızıyla, arabasına biner ve olayın meydana geldiği eve varır. Tecavüzçüler ve olay mahallinde onlara yardımcı oldukları gözlenen polislerin arasında, kavga ortamında bulur kendisini. Eve taciz edenleri bir çırpıda berteraf eder, fakat olay mahallinde bulunan polis arabasına sığınan tecavüzçüler kovalarken, polisler tarafından açılan ateş neticesinde kurşunlanarak olay mahallinde şehid olur. Kardeşi Recai de ayağından yaralanarak gazi olur.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Polis bir müslümanı daha sokak ortasında şehid etti

İstanbul Levent Sanayi Mahallesi'nde oturan **Abdurrahman Battal** isimli müslüman, 8 Haziran tarihinde polisin hedef gözeterek açtığı ateş sonucu şehid oldu. **Abdurrahman Battal**'ın, bir grubun saldırısına uğrayan arkadaşlarına yardım amacıyla olay yerinde bulunduğu bildirildi. Ayrıca saldırgan grubun polisle işbirliği içerisinde olduğu, polisin gözetimi altında, saldırılarını gerçekleştirdikleri öğrenildi. Şehid **Abdurrahman Battal**'ın cenazesi, sayıları iki bini aşan müslüman topluluğu tarafından kaldırıldı.

Kaynak: Yeni Yeryüzü Dergisi Haziran-Temmuz 93 Sayı:2 Sayfa:9

xx

YARDIMA GİTTİ CANINDAN OLDU

Arkadaşı Saadettin Aydın'ın telefonla yardım istediği **Abdurrahman Battal** olay yerinde polisin açtığı ateş sonucu dört kurşun yiyerek öldü.

İstanbul Sanayi Mahallesi'nde polisin açtığı ateş sonucu 4 kurşunla vurularak öldürülen **Abdurrahman Battal**'ın cenazesi yaklaşık 2 bin kişinin katılımıyla gövde gösterisine dönüştü.

10 kişilik saldırgan bir grubun, aralarında yakınları da bulunan polis ekibini devreye sokmasıyla meydana gelen olayda **Abdurrahman Battal**'ın kardeşi Recai de çeşitli yerlerinden yaralanmıştı.

Boyalı basının basit bir kira-kiracı kavgası olarak saptırmaya çalıştığı olay, 8 Haziran Salı günü, gece yarısı cereyan etti. Akrabaları Saadettin Aydın'ın evinde kalan İbrahim ve Turan Aydın, misafir kaldıkları evin efradını tehdit ettiler. Salı gününün akşamı Saadettin Aydın'a telefon ederek evi basacaklarını bildiren saldırganlar, geceyarısı polis ekibiyle birlikte geldiler. Saadettin Aydın'ın bu durum karşısında çaresiz kalarak yardım istediği müslümanlardan **Abdurrahman ve Recai Battal**, olay yerine geldiklerinde aniden saldırıya uğradılar. Recai bıçaklanmış, saldırganlar ise kaçarak ekip

ABDURRAHMAN BATTAL

otosunun içine girmişlerdir. Polisin açtığı ateş sonucu Abdurrahman Battal olay yerinde şehid düştü.

KAYNAK: Selam Gazetesi 7-15 Haziran 93

ABDÜLMETİN: BOSNA

Tahtın, şehidlerin tahtıdır inşaallah **Metinim**.

Abdülmetin, canım kardeşim, hoş müslüman, cihad eri müslüman. Yürüyen, yaşayan şehidim, **Abdülmetinim**.

Abdülmetin kardeşimizi Boşnak müslümanların arasında tanıdım. Bedenen zayıftı ama, kale gibi cesareti ve yüreği vardı. Yüreğini koymuştu Allah yoluna. Bedenini koymuştu bu davaya. O da, Abdullah Azzam gibi, bu davanın kansız, cansız ve sakat insan olmadan, hakim olamayacağına inanıyordu. Sabırtası **Abdülmetin**. Takvayı bir insan üzerinde, ancak bu kadar görebilirdik.

Buraya Almanya'dan gelmişti. Evli ve iki çocuk babası idi. Tam bir mücadele adamıydı. Allah'a Ve Rasulüne imanını, hiç bir şey sökemezdi. O'ndan. Bize sohbet eder, bizi şehadete hazırlardı. O, bir ömektir bize.

Abdülmetin kardeşimle, yaklaşık 3 hafta beraber olabildik. Son hafta operasyona giderken, bir taraftan O'nu kınamaya çalışıyor bir taraftan da "Gitme **Abdülmetin Abi**, sen gidersen, kim bize tercümanlık yapar?" diyorduk. Ama O, Sivas lehçesiyle "Gideyum arkadaşım" diyordu. Benim O'na tek verdiğim şey, küçük bel çantasıydı. **Abdülmetinimle** beraber toprağa giren bel çantası. O, arabaya binip yola çıkacağı sırada, benim gözlerim dokdu. Şöyle düşünüyordum "Allah, bu yürüyen şehidi, bizim aramızdan almaz. Buna bizim ihtiyacımız var" Ama O, gidiyordu. Yüreğim de O'nunla beraber gitti. O şehid oldu, inşaallah benim yüreğim de. Gittiği günden 7 gün sonra haberini alabildik. Operasyon biteli, 4 gün olmuştu. Herkes benden **Abdülmetin'i** soruyordu. Bense ne yapacağımı şaşırmıştım. Yüreğim, bir yanardağ gibi yanıyordu. Allah O'nu bana böyle sevdirmişti. **Abdülmetin'in** katıldığı operasyondan, müslümanlar zaferle çıkmışlardı. Elbetteki zafer, er ya da geç müslümanların olacak. Allah'ın ahdi gerçekleşmişti. Allah meleklerini mücahidlere yardıma gönderiyordu. Bir mücahid rüyasında peygamberimizi görür. Peygamberimiz "Bosna'daki cihad hakktır, ben oradaki mücahidlerden memnunum" der. Böyle bir zamanda, **Abdülmetin'i** de kazandık. O'nu da inşaallah, cennetliklerin safında göreceğiz.

Hakk yolunda kan akıtan **Metinim**, şehadetin mübarek olsun.

Abdülmetin, şehadetinin dördüncü gününde bulunabildi. O'nu bulan mücahid, bizlere şunları anlattı: Vurulduğu yerle, bulunduğu yer arasında, en az 30 m. vardı. Dik bir tepedeki Sırlar'a hucum ettiğimiz anda vurulmuştu. Üzerine baktığımızda, Sırlara ancak 13-14 mermisini atabildiğini, kullanabildiği görmüştük. **Abdülmetin'in** şehadeti, tam kendi istediği gibi gerçekleşmişti. İki kaşının tam ortasından vurularak en sevgiliye kavuşmuştu. O operasyona giderken dilindeki marşı O'nu daha güzel anlatıyordu. **Abdülmetin'i** tanımayan yoktu. Herkes O'nu çok iyi tanıyordu. O'nun dilinden düşürmediği marşını da:

Şehid tahtında rabbe gülümser.

Ah binlerce canım olsaydı der

Şehid tahtında rabbe gülümser

Canım bedeli bir sofrada yer. diye devam eden marşı. Ve Mekke ilahisini de. Tüm

mücahidler bu marşı ezberlemişti. Kimi Türkçesini, kimi Arapçasını, kimi Boşnakçasını.

Abdülmetin, tüm mücahidlerin kalbine taht kurmuştu.

Şehadet senin olmayacaktı da kimin olacaktı **Metinim**?

Allah, şehadetinle, onlarca kişiye hidayeti vesile etti.

Senin yolun kutlu yol. Bu yol hakk yol.

Abdülmetinim seni de kazandık.

Allah şehadetini kabul eylesin.

Seri Firdevsi âlâ'da göreceğiz inşaallah.

Selam sana ve senin yolunu sürdürenlere.

UKBE BILAL

HACI ABUZER BIRATLI: 4 Nisan 1992 Cumartesi

Yeryüzü Dergisi 15 Nisan 1992 sayı 17 sayfa 7:

TC Bayramı kana buladı

Malatya'da 80 yaşında iki müslüman şehid oldu.

Şehid H. ABUZER BIRATLI ve ABUZER KORKUSUZ

TC, kan akıtmaya devam ediyor. Doğu halkına karşı uygulanan sindirme ve eritme siyasetine paralel olarak TC, güvenliğini tehlikede "hissetiği" her zaman ve ortamda kan akıtmaya devam ediyor. Doğu ve Güney doğuda müslüman, mazlum halk üzerinde şiddetlenen TC silahlı terörü, her geçen gün biraz daha şiddetini artırıyor. Şimdiye kadar sakin bir seyirde devam eden yaşantının bundan böyle sona ereceği veya "erdireceği" gözleniyor. İşte bunlardan birisi, bu sefer alışılmaşın dışında bir yerde meydana geldi. Hem de halkı şoka uğratabilecek derecede vahşice gerçekleştirilen bir jandarma katliamı, Malatya'da yaşandı.

Her şey normaldi. Pötürge ilçesi Tepehan Nahiyesi müslüman halkı o sabah bayram namazı için camiye dolmuştu. Ancak karakol önünden gelen silah sesleriyle iki ihtiyar dedenin yere düştüğü görüldü. Her şey bir anda olmuştu. Jandarmalar 80 yaşlarında iki ihtiyarı şehid etmişlerdi.

4.4.1992 Cumartesi günü meydana gelen olayın gelişimini yöre halkı şöyle anlatıyor: "Aslında bu olay ilk defa meydana gelmiyor burada. Bundan iki yıl önce de, bir köylüyü jandarmalar karakolda öldürmüş ve bir ağaca asmışlardı. Olay fazla büyümeden kapatılmıştı nedense? Buraya karakol geldi geleli rahat yüzü görmedik. Karakolda yitici köpekler var. bunlar bir çok kadını ve kız çocuğunu yaraladı. Ne kadar ikaz edildi ise, hiç bir önlem alınmadı bu yolda. Hatta karakol hakkında Malatya'da üst düzeyde yetkililerle de görüşüldü, ancak yine sonuç alınmadı. Son olarak öldürülen Hacı Abuzer Biratlı, dün akşam karakola giderek, köpeklerin dışarıya salınmamasını, zira sabahın ilk saatlerinde bayram namazına gideceklerini ve bayramda çocukların rahat dolaşması için bunun gerekli olduğunu karakol komutanına anlatmış. Ancak sabah böyle bir tedbirin alınmadığı görmüştük."

Yetkililer ve halkın bildirdiğine göre Pötürge ilçesi Tepehan Kasabası Sinan Köyü'nden Hacı Abuzer Biratlı ve O'nu bayram ziyaretine gelen Abuzer Korkusuz bayram sabahı namaza giderken, yol gereği Tepehan Karakolu'nun önünden geçmeleri gerekiyordu. Karakoldan açılan çapraz ateş sonucu şehid oldular. Yapılan inceleme sonucu Abuzer Korkusuz 7.63 kurşunuyla beyninin parçalanarak koptuğu, Hacı Abuzer Biratlı'nın ise 4.63 kurşunuyla yol ortasında can verdiği anlaşıldı. Olayı gerçekleştiren jandarmaların olay yerinden derhal uzaklaştırıldıkları dikkat çekti. Şehid düşen 80 yaşındaki iki müslüman üzerlerine karakoldan battaniye örtülmüş olarak yol üzerinde bulundu. Sağlık ocağına kaldırılan şehidler otopsiye izin verilmeyerek adeta kaçırılmasına defnedildiler.

Altı metreden açılan ateş sonucu şehid edilen iki müslümanın uğradığı katliamı haber alan bölge müslümanlarının Tepehan'a gitmesiyle müslüman halkın TC tarafından zulme uğratılması tel'in edildi. Olay üzerine bayram namazını kılmayarak karakola hucum eden halk, jandarmaların kendilerine verilmesini istedi. Malatya Valiliği, Ordu Komutanlığı ve Malatya Müftülüğü olay yerine gelerek halkı yatıştırmaya çalışmış ve müftünün yaptığı "gönül okşayıcı" (!) konuşmadan ve valinin "Olayın faillerinin görevden alınacağı ve bu tür hata (!) ların bir daha tekrarlanmayacağı" yolundaki açıklamaları halkla birlikte şehidler için dua etmeleri (!), halkın bir nebze yatıştığını sağlamış görüldü.

Vali Saffet Arıkan Bedük, yaptığı açıklamada olayın yanlışlıktan kaynaklandığını bildirerek "zaten hassas bir bölge, asker temkinli davranıyor" dedi. Böylece bu devlet terörüne meşruluk kazandırmaya çalışıyordu. "Yapılan 'dur' ihtarına uyulmadığını" iddia eden vali, "olayın üzerine gidildiğini" söyledi. Ancak şu ana kadar somut bir gelişme yok.

İki müslümanı şehid eden jandarma onbaşıları Mustafa Meral ve Murat Demir'in olaydan sonra karakoldan başka bir yere sevkedildikleri öğrenildi.

Müslümanların Tepehan sakinlerini sahiplenmeleri yöre halkınca "mutluluk ve ümit verici" olarak değerlendirildi. Tanıdık tanımadık, müslümanların bu tür ilgileri, halk

üzerinde TC'ye karşı "yalnız olmadıkları" düşüncesini vermesi açısından gayet yerinde karşılandı.

Devlet terörünü halk üzerinde bir baskı aracı olarak kullanması, bundan böyle bölgede şiddetini artırarak bütün doğu-güneydoğu'yu kaplayacağı benziyor. İşte bu aşamada, müslümanlara düşen, TC'nin bu tür terörünü boşa çıkarıcı, halkın yanında mazlumların dertleriyle dertlenen insanlar olmaları, ancak halkın sorunlarının yanında olmakla, onlarla birlik olunabileceğini anlamaları gerektirir.

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin, onlar diridirler, ama siz farkında olmazsınız" Bakara 154

"....Allah'a kavuşacaklarına inananlara gelince şöyledir: "Nice az bir topluluk vardır ki, Allah'ın izniyle çok bir topluluğa galip gelmiştir. Allah, sabredenlerle beraberdir."

Bakara 249

Müslümanların başı sağ olsun. Mehmet B. Naci - Malatya

MALATYA'DA İKİ DEDE

Malatya'nın Pötürge ilçesine bağlı Tepehan Nahiyesi'nde bayram namazı için camiye gitmekte olan 80 yaşlarındaki H.Abuzer Biratlı ve aynı yaşlardaki misafiri Abuzer Korkusuz ak sakalları ve ellerindeki bastonları ile terörist zanlısı olarak Jandarma Karakolu tarafından tarandı. Olay yerinde şehid olan bu iki yaşlı mazlumun cenazesine katılan halk, olaydan duyduğu üzüntüyü ve askerden çeke geldiği baskılara, zulümlere karşı olan öfkesini dile getirdi. Güya emniyetlerini sağlayacak olan TC askerleri tarafından bayramları kana bulanmış halktan bazıları bayram namazını kılmayarak bu tür baskılara ve yıldırma girişimlerine son verilmesini istedi. Tepehan Karakolu önünde toplanan köylülerin, Malatya Valisi, Malatya Müftüsü ve yüksek düzeyde askeri yetkililer tarafından yatıştırılmaya çalışıldı. Bu olay karşısındaki tepkisini dile getiren bazı müslümanlar Tepehan Nahiyesi'ne giderek, Tepehan halkına baş sağlığı dilediler. Öte yandan Güneydoğu'da cereyan eden bu tür olayları kınamak amacıyla bazı dükkanlarda kepenkler indirildi. TC tarafından girilen bu olaylar mazlum ve müslüman halkımızı yıldırmayacaktır.

Abuzer Korkusuz: 4 Nisan 1992 Cumartesi

Yeryüzü Dergisi 15 Nisan 1992 sayı 17 sayfa 7:

TC Bayramı kana buladı

Malatya'da 80 yaşında iki müslüman şehid oldu.

Şehid H. ABUZER BIRATLI ve ABUZER KORKUSUZ

TC, kan akıtmaya devam ediyor. Doğu halkına karşı uygulanan sindirme ve eritme siyasetine paralel olarak TC, güvenliğini tehlikede "hissetiği" her zaman ve ortamda kan akıtmaya devam ediyor. Doğu ve Güney doğuda müslüman, mazlum halk üzerinde şiddetlenen TC silahlı terörü, her geçen gün biraz daha şiddetini artırıyor. Şimdiye kadar sakin bir seyirde devam eden yaşantının bundan böyle sona ereceği veya "erdireceği" gözleniyor. İşte bunlardan birisi, bu sefer alışılmaşın dışında bir yerde meydana geldi. Hem de halkı şoka uğratacak derecede vahşice gerçekleştirilen bir jandarma katliamı, Malatya'da yaşandı.

Her şey normaldi. Pötürge ilçesi Tepehan Nahiyesi müslüman halkı o sabah bayram namazı için camiye dolmuştu. Ancak karakol önünden gelen silah sesleriyle iki ihtiyar dederinin yere düştüğü görüldü. Her şey bir anda olmuştu. Jandarmalar 80 yaşlarında iki ihtiyarı şehid etmişlerdi.

4.4.1992 Cumartesi günü meydana gelen olayın gelişimini yöre halkı şöyle anlatıyor: "Aslında bu olay ilk defa meydana gelmiyor burada. Bundan iki yıl önce de, bir köylüyü jandarmalar karakolda öldürmüş ve bir ağaca asmışlardı. Olay fazla büyümeden kapatılmıştı nedense? Buraya karakol geldi geleli rahat yüzü görmedik. Karakolda yitici köpekler var. bunlar bir çok kadını ve kız çocuğunu yaraladı. Ne kadar ikaz edildi ise, hiç bir önlem alınmadı bu yolda. Hatta karakol hakkında Malatya'da üst düzeyde yetkililerle de görüşüldü, ancak yine sonuç alınmadı. Son olarak öldürülen Hacı Abuzer Biratlı, dün akşam karakola giderek, köpeklerin dışarıya salınmamasını, zira sabahın ilk saatlerinde bayram namazına gideceklerini ve bayramda çocukların rahat dolaşması için bunun gerekli olduğunu karakol komutanına anlatmış. Ancak sabah böyle bir tedbirin alınmadığı görmüştük."

Yetkililer ve halkın bildirdiğine göre Pötürge ilçesi Tepehan Kasabası Sinan Köyü'nden Hacı Abuzer Biratlı ve O'nu bayram ziyaretine gelen Abuzer Korkusuz baayram sabahı namaza giderken, yol gereği Tepehan Karakolu'nun önünden geçmeleri gerekiyordu. Karakoldan açılan çapraz ateş sonucu şehid oldular. Yapılan inceleme sonucu Abuzer Korkusuz 7.63 kurşunuyla beyninin parçalanarak koptuğu, Hacı Abuzer Biratlı'nın ise 4.63 kurşunuyla yol ortasında can verdiği anlaşıldı. Olayı gerçekleştiren jandarmaların olay yerinden derhal uzaklaştırıldıkları dikkat çekti. Şehid düşen 80 yaşındaki iki müslüman üzerlerine karakoldan battaniye örtülmüş olarak yol üzerinde bulundu. Sağlık ocağına kaldırılan şehidler otopsiye izin verilmeyerek adeta kaçınıcasına defnedildiler.

Altı metreden açılan ateş sonucu şehid edilen iki müslümanın uğradığı katliamı haber alan bölge müslümanlarının Tepehan'a gitmesiyle müslüman halkın TC tarafından zulme uğratılması tel'in edildi. Olay üzerine bayram namazını kılmayarak karakola hucum eden halk, jandarmaların kendilerine verilmesini istedi. Malatya Valiliği, Ordu Komutanlığı ve Malatya Müftülüğü olay yerine gelerek halkı yatıştırmaya çalışmış ve müftünün yaptığı "gönül okşayıcı" (!) konuşmadan ve valinin "Olayın faillerinin görevden alınacağı ve bu tür hata (!) ların bir daha tekrarlanmayacağı" yolundaki açıklamaları halkla birlikte şehidler için dua etmeleri (!), halkın bir nebze yatıştımmasını sağlamış göründü.

Vali Saffet Arıkan Bedük, yaptığı açıklamada olayın yanlışlıktan kaynaklandığını bildirerek "zaten hassas bir bölge, asker temkinli davranıyor" dedi. Böylece bu devlet terörüne meşruluk kazandırmaya çalışıyordu. "Yapılan 'dur' ihtarına uyulmadığını" iddia eden vali, "olayın üzerine gidildiğini" söyledi. Ancak şu ana kadar somut bir gelişme yok.

İki müslümanı şehid eden jandarma onbaşıları Mustafa Meral ve Murat Demir'in olaydan sonra karakoldan başka bir yere sevk edildikleri öğrenildi.

Müslümanların Tepehan sakinlerini sahiplenmeleri yöre halkınca "mutluluk ve ümit verici" olarak değerlendirildi. Tanıdık tanımadık, müslümanların bu tür ilgileri, halk

üzerinde TC'ye karşı "yalnız olmadıkları" düşüncesini vermesi açısından gayet yerinde karşılandı.

Devlet terörünü halk üzerinde bir baskı aracı olarak kullanması, bundan böyle bölgede şiddetini arttırarak bütün doğu-güneydoğu'yu kaplayacağı benziyor. İşte bu aşamada, müslümanlara düşen, TC'nin bu tür terörünü boşa çıkarıcı, halkın yanında mazlumların dertleriyle dertlenen insanlar olmaları, ancak halkın sorunlarının yanında olmakla, onlarla birlik olunabileceğini anlamaları gerektir.

"Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin, onlar diridirler, ama siz farkında olmazsınız" Bakara 154

"....Allah'a kavuşacaklarına inananlara gelince şöyledir: "Nice az bir topluluk vardır ki, Allah'ın izniyle çok bir topluluğa galip gelmiştir. Allah, sabredenlerle beraberdir."

Bakara 249

Müslümanların başı sağ olsun. **Mehmet B. Naci - Malatya**

MALATYA'DA İKİ DEDE

Malatya'nın Pötürge ilçesine bağlı **Tepehan Nahiyesi**'nde bayram namazı için camiye gitmekte olan 80 yaşlarındaki **H.Abuzer Bıratlı** ve aynı yaşlardaki misafiri **Abuzer Korkusuz** ak sakalları ve ellerindeki bastonları ile terörist zanlısı olarak Jandarma Karakolu tarafından tarandı. Olay yerinde şehid olan bu iki yaşlı mazlumun cenazesine katılan halk, olaydan duyduğu üzüntüyü ve askerden çekegeldiği baskılara, zulümlere karşı olan öfkesini dile getirdi. Güya emniyetlerini sağlayacak olan TC askerleri tarafından bayramları kana bulan halktan bazıları bayram namazını kılmayarak bu tür baskılara ve yıldırma girişimlerine son verilmesini istedi. Tepehan Karakolu önünde toplanan köylülerin, Malatya Valisi, Malatya Müftüsü ve yüksek düzeyde askeri yetkililer tarafından yatıştırılmaya çalışıldı. Bu olay karşısındaki tepkisini dile getiren bazı müslümanlar Tepehan Nahiyesi'ne giderek, Tepehan halkına baş sağlığı dilediler. Öte yandan Güneydoğu'da cereyan eden bu tür olayları kınamak amacıyla bazı dükkanlarda kepenkler indirildi. TC tarafından girilen bu olaylar mazlum ve müslüman halkımızı yıldırmayacaktır.

ABDULLAH TEMİZ: ????? -Batman

Tesliyet ve Tebrik

Zalimlerce Batman'da şehid edilen Abdullah Temiz Kardeşimize Allah'tan rahmet, ailesine ve müslümanlara tesliyet ve tebriklerimizi sunarız.
Bitlis'li Müslümanlar

Kaynak: Hira Dergisi- Mayıs-Haziran 1994 Sayı:13 Sayfa:15

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Şehide Mektub

Bir Nisan akşamıydı o gün,
Binbir düşünceyle yürüyordun koridorlarda.
Aklın, karışık üzgün, sessiz ve dertli,
Gözünde gözlüklerine başucundaydın ağabeyinin...
Vurulmuş, yaralı ve ölümle pençeleşiyordu.
Sessizce indin merdivenlerden, uzaklaştın hastaneden
Etrafına bile bakmıyordun,
Dalgın, düşünceli, efkarlı ve hüzünlü,
Kahırlı adımlarla adımlıyordun sokakları...
Derken seni de aldı toprak!...
Bir sinsi tuzak, peşpeşe patlayan kurşunlar!
Ve yerlere seriliverdin, uzandın sokaklara...
Ağabeyinin yanına sen sedyelerle geldin.
Elveda diyemeden, Gittin ve sen dönmedin
Vurdular seni bir Nisan'da
Yıl ve sen baharındayız, ömrün baharında
Güvercinler gibi yükseldin
Mazlumca yükseldin semâlara
Avucunda kan, zulme şehadet eden,
Sana şehadet şerefini veren kan,
Cinayet diyanı Batman seni de aldı.
Seni aldığı gün, bir öldüm bin dirildim!
Karşımda hep sen vardın; o gülüşün...
Vurulduğunu duyunca bize şu demek kaldı:
Inna Lillahi ve Inna ileyhi raciün
Gençliğin, fedakârlığın, kardeşliğin ve dostluğun
Seni şimdi hatırladıkça yüreğimde bir sızı,
Hayat anlamsız, rejim acımasız, insanlar kukla,
Cenneti satın aldığı şey; rengi kırmızı!...
O kurtuluşundur, o kandır, kanındır sakla!
Sen Kürdistan'ın Kerbelâ'sında, Batman'da
Zulmün bitmediğini gösterdin, mazlumluğunla...
Sen isimsiz betlenmeyen kahraman,
Kanınla can verdin nice ölüye!
Özledim seni sarılmak geldi içimden,
Bekle beni yakında, pek yakında!
Kavuşuruz sana dolaşınız Şehidler Diyarı'nda
Senin de beni özlediğini, beni beklediğini,
Şehid olmamı arzuladığını ümid ediyorum.
Bu mektubu sana yazıyorum.
Senin ölmediğini diri olduğunu,
Seni ızıklandırıldığını müjdeleyen Rabbim'e şükrediyorum.
Ölümünü düğüne çeviren,
Seni ölümle evlendiren şehadeti

ABDULLAH TEMİZ

Ben de özlüyorum ve seni kutluyorum
Sana ve tüm şehidlere rahmet diliyorum.
Selam sana ey Şehid!

Kaynak: Hira Dergisi: Mayıs-Haziran 1994 Sayı:13 Sayfa: 74
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ABDULLAH GÜLBAHAR: 2 Ocak 1978-Ankara

Ankara Akıncılar Derneği Başkanı Veli Köksal, bir bildiri yayınlarak Ankara'da şehid edilen **Abdullah Gülbahar**'ın katillerini kınamıştır.

Milletimizin kendi öz fikriyatını yok edemiyen beynelmilel güçlerin, artık kan ve ateşle yok etmeye, boğmaya çalıştıklarını kaydeden Köksal "aslında kaba kuvvetten fayda umanlar, zihniyetlerinin çürüklüğünü ortaya koymaktadırlar" demiştir.

Bildiride daha sonra şu bilgilere yer verilmiştir.:

"Kan dökmekten medet uman bozuk düzenin çarpık zihniyetli uşakları... İç ve dış güçlerin arzuları istikametinde, Akıncılara yönelttiğiniz vahşi ve kanlı ellerniz, bir gün hakkın karşısında muhakkak mağlup düşecek ve kırılacaktır.

Akıncı, beynelmilel ajanların milletimizi bölmek ve parçalamak için hazırladıkları ve alçakça yürürlüğe koydukları, planlı emellerine alet edilemeyecektir. Gerçek bir müslüman şuuruyla hareket eden Akıncılar, hadiselerle karşı tavırları; ne düzenin uşaklarının istediği, ne de topyekün gayri milli güçlerin arzusu istikametinde olmayacaktır. Şunu bilsinler ki, zulüm ve kaba kuvvet ile, fikrimizi imha etmek mümkün değildir. Bu hal, fikriyatımız etrafındaki cemaatimizi şuurlandırmaktan başka bir netice vermez, zira gücümüzü haktan ve Anadolu'nun öz değerlerinden almaktayız.

Son günlerde Akıncılara karşı yoğunlaşan saldırıları şiddet ve nefretle protesto ediyoruz. Bu sabah Ankara'da kaldırıldığı hastahanede şehid olan **Abdullah Gülbahar**, aynı hain eller tarafından işlenen bir cinayetin kurbanıdır.

Müslüman milletimizin amansız düşmanı olan, kapitalist ve komünist zihniyetin emellerine alet olan kardeşim, artık uyan ve bu güçlerin piyonu olmaktan kurtul."

KAYNAK: Milli Gazete-03 Ocak 1978

Müslüman Genç Ocak 1991 Sayı 1 Sayfa 24

Ocak Ayındaki Şehidlerimizden

Allah'a ve Resule kim itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, doğrular ve salihlerle beraberdir. Ne iyi arkadaşlardır onlar. (Nisa 69)

"Öyleyse dünya hayatına karşılık nimeti satın alanlar, Allah yolunda savaşsınlar, kim Allah yolunda savaşırken, öldürülür ya da galip gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz." Nisa 74

1- Abdullah Gülbahar 3 Ocak 1978

Abdullah Bilen - Salih Akduman - Ibrahim Vural 5 Kasım 1993 Merter-İstanbul

ABDULLAH BİLEN

1961 Mardin Ömerli doğumlu. İlk, orta ve Teknik Meslek Lisesi'ni Mardin'de okudu. Lise 2. sınıfta iken, Solcu-PKK'lılarla çatışmalar neticesinde okul idaresi tarafından okuldan uzaklaştırıldı.

5 Kasım 1993 günü Merter'de polis tarafından şehid edildiler.

YENİ YERYÜZÜ Kasım 94 sayı 17 sayfa 7

XX

Yeni Yeryüzü Dergisi Aralık 1993 Sayı 7 Sayfa 2

Son Sayfa Yargısız infazlar devam ediyor (İki gazeteden resim var)

5 Kasım Cuma günü Merter'de meydana gelen olayda polisle çatışmaya giren üç kişinin öldüğü haberi, basın ve tv kanallarında manşet haberi olarak yer aldı.

Haberlere göre olay, öldürülen kişilerin bir bankayı soyduktan sonra karşılaştıkları ekiplerle çatışmaya girdikleri üç kişinin ölü, bir kişinin yaralı olarak ele geçirildiği, beşinci kişinin ise yakalanamadığı şeklinde gelişti. Ancak basına ve TV kanallarına bile yansıyan ama açıklanamayan bazı hususların da bulunduğu ortadaydı.

Gazetelerde yer alan bir fotoğrafta, ayakta ve sağlam olduğu görülen bir gencin, yakalanan üçüncü kişi olduğu ve fotoğrafın çekilmesinden yarım saat sonra hayatını kaybettiği belirtildi. Aynı görüntü bir tv kanalında da yayınlandı.

Olayın bulunduğu mahallede esnaf olduğunu söyleyen bir okuyucumuz, telefonda; olayı gördüğünü, öldürülen kişilerin polisle çatışmadıklarını, havaya veya yere ateş ettiklerini, şoför koltuğunda oturanın yaralanması üzerine, ateş ederek kaçtıklarını söyledi. Mahalle sakinleri, yakalanan iki kişinin sağlam olarak bir apartmanın içine götürüldüğünü, kısa bir süre sonra bir kişinin battaniyeye sarılı olarak dışarı taşındığını, bir kişinin de üst tarafı çıplak ve kan içinde tekmelenerek arabaya bihdirildiği belirttiler.

Yaralanan polislerin, sadece ayaklarından isabet aldıkları söylendi.

Olaydan sonra yapılan açıklamada, söz konusu kişilerin "İslami Hareket" örgütü üyesi oldukları ve bu davadan dolayı arandıkları belirtildi.

bu açıklamaya göre, olayda öldürülenlerin müslümanlar oldukları tesbit edilmiş oldu.

Abdullah Bilen, Hüseyin Temurçin ve Ibrahim Vural.

Abdullah Bilen, Mardin'li, evli ve üç çocuk babası. **Hüseyin** Rizeli ve evli.

Karadenizli bir genç olan **Ibrahim** ise bekar bir müslüman.

Olayın mahiyeti zamanla çıkacaktır. Kanaatimize göre bu müslümanlar yeni bir yargısız infaz olayının kurbanı olarak şehid olmuşlardır. Şehadetlerine inanıyoruz.

Çünkü anlaşıldığına göre, kendilerini İslami mücadeleye adanmış bu uğurda hayatlarını feda etme kararlılığına sahip müslümanlardı.

Dergimiz, yayın hayatına atıldığından bu güne kadar, değişik çevrelere mensub tüm müslümanların mücadelelerine sahip çıkmayı, zulme maruz kalan bütün insanların haklarını savunmayı ilke edinmiştir. Bu sebeple tüm İslam düşmanı ve egemen güçlere karşı savaşım veren müslümanlarla dayanışmayı kardeşlik anlayışımızın gereği saymaktayız. En küçük ayrıntıyı bahane ederek imanı ve İslami beraberlikleri hiçe saymak yerine, imanı ve İslami kardeşliğimizi esas alarak ayrıntıları yöntem farklılıklarını içtihat farklılıkları olarak değerlendiriyoruz. Bu anlamda TC mahkemelerine çıkarılan tüm müslüman çevrelerin yargılanmalarında onlarla beraber, omuz omuza olmayı, bir imanî sorumluluk olarak yerine getirmeye çalıştık. Müslümanların bir grup kardeşleri zulme uğradığında "şöyle yapsaydı, böyle yapmasaydı" gibi eleştiriler yaparak, kardeşlerinden uzakta durmak yerine, zalim egemen güçleri lanetlemeleri ve kardeşlerinin acısını paylaşmaları kendileri için daha hayırlı olacaktır.

Mekânları cennet olsun, şehadetleri kabul olsun.

ABBAS TURAN: 3 ARALIK 1993 ERGANI-DIYARBAKIR

1975 yılında Diyarbakır'ın Ergani İlçesinde dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu Ergani'de okudu. bu sırada Kur'an eğitimini de tamamladı.

1989 yılında Diyarbakır'a gelerek, Diyarbakır Burhaneddin Yıldız Endüstri Meslek Lisesi'nin Elektronik ve Bilgisayar Bölümü'ne başladı. İslami mücadele safına lise yıllarında katıldı. 1992 yılında Dicle Üniversitesi Bilgisayar Programcılığı Bölümü'nü kazanarak yüksek öğrenime başladı. İslam'a olan bağlılığı O'nun tüm yaşantısına yön vermişti. Mütevazı ve müttakî olmakla tanınıyor, kendisine gıpta ile bakılıyordu.

O'nunla teşrik-i mesai yapanlar, konuştuğuna çok az şahid olurlardı. Konuşmaktansa düşünmeyi tercih ediyordu.

1993 ortalarında, cami çıkışında yiğitliğini sindiremeyen zalimlerin satırlı saldırısına uğradı. Hafif bir yarayla bu saldırıyı atlattı. Bundan sonra sürekli zalimler tarafından rahatsız ediliyordu. Ta'kib, tehdid ve tahriklere uğrayan Şehid Abbas, tüm bunlara karşılık ağır başlılığını muhafaza ediyor ve İslami mücadelesinden hiç bir taviz vermiyordu.

3 Aralık 1993 Cuma günü, saat 14.00 sularında Ergani'deki evinden çıkarken, zalimlerin kalleşçe saldırısı sonucu, şehadete kavuştu. O'nun en büyük arzusu buydu. İslami şuur sahibi olduktan sonra namazlarını huşû içinde kılmaya âzamî dikkat gösteren Şehid Abbas, sanki şehadete hazırlanırcasına, üç aylarda nafle orucu tutuyor, İslam'ın takvâ boyutunu sıkı sıkıya sarlıyordu. 'Yiğitlik, cesaret ve fedâkârlık' açısından da örnek bir kişiliği vardı.

Şehadete 'Koşan' uzun soluklu bir koşucuydu. Miras olarak sadece ve sadece da'vasını bıraktı. Zalimlere karşı nasıl direnileceğini bıraktı.

O'nu şehid edenler bilsinler ki, O'nun yolu tüm mazlum müslümanlar tarafından sürdürülecek ve şerefle taşıdığı aziz İslam sancağını, kanlarının son damlasına kadar yere düşürmeyeceklerdir. Zalimler, zulümlerini sürdürdükleri müddetçe mazlumlarla zalimler arasında akan 'Kan Nehri' coşacak ve bu zalimler, bu kanda boğuluncaya dek, bu mücadele devam edecektir.

Hıra Dergisi - Ocak 1994 Sayı:10 Sayfa:13 yazı ve resim var.

RECEP SUCU: 8 Ağustos 1980-Kadıköy-Istanbul**KADIR GECE SINDE İKİ MÜSLÜMANI DAHA ŞEHİD VERDİK**

Mübarek Kadir Gecesi'nde (7-8 Temmuz 1980 Perşembeyi Cumaya bağlayan gece) İstanbul'da iki müslüman daha şehid edilmiş ve çok sayıda müslüman da yaralanmıştır.

Birinci olay Süleymaniye'de cereyan etmiş ve **İsmail Mavuş** adlı bir Akıncı şehid edilmiştir.

Edinilen bilgilere göre, Süleymaniye'de bakkallık yapmakta olan **İsmail Mavuş** (30) isimli Akıncı, önceki akşam dükkanında ıtarını yaptıktan sonra, müşteri kılığında gelen iki militanın saldırısına uğramıştır.

Önce **İsmail Mavuş**'tan bir kilo sabun isteyen militanlar, **Mavuş** sabunu almak üzere arkasını dönünce, tabancalarını ateşlemişler ve muhtelif yerlerinden yaralamışlardır. Yaralı Haseki Hastahanesi'ne kaldırılırken, yolda şehid olmuştur. **İsmail Mavuş**'u şehid edenlerin, daha önce de dükkana gelerek, tehditle para istedikleri öğrenilmiştir.

İkinci olay Fikirtepe'de cereyan etmiş, olayda bir kişi şehid olmuş iki kişi de yaralanmıştır.

Edinilen bilgiye göre, önceki gece sahur vakti saat 3.00 sıralarında, Kadıköy Fikirtepe Volkan Sokakta, İslami Hareket Dergisi satıcısı İktisat Fakültesi öğrencisi **Ahmet Ali Koç**, mobilyacı **Ahmet Şimşek** ve **Recep Sucu** bir grubun saldırısına uğramışlardır. Saldırı sırasında **Recep Sucu** olay yerinde şehid olmuş, **Ahmet Ali Koç** ve **Ahmet Şimşek** te yaralı olarak Göztepe Sigorta Hastahanesi'ne kaldırılmışlardır.

Katiller, ellerini kollarını sallayarak kaçmışlar ve henüz tespit edilememişlerdir.

Olaylara ilgili soruşturmanın sürdürüldüğü bildirilmektedir.

KAYNAK: Milli Gazete-9 Ağustos 1980 Cumartesi Sayfa:1

xxxxxxxxxxxxxx

Recep Sucu 8.8.1980 Fikirtepe/Istanbul

Gece sahur vakti saat 00.3 sularında Kadıköy Fikirtepe Volkan sokakta İslami Hareket Dergisi satıcısı olan, ayrıca İktisat Fakültesi öğrencisi **Ahmet Ali**, mobilyacı **Ahmet Şimşek** ve **Recep Sucu** bir gurubun saldırısına uğramışlardır. Diğer iki arkadaşı yaralanırken **Recep Sucu** kardeşimiz olay yerinde şehid olmuştur.

KAYNAK: Müslüman Genç Ağustos 1991 sayı 8

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Bayram Öz Cild'i'nde yer alan yazılar:

Seriye Sayı 2- 1 Eylül 1980 Sayfa 13

Şehidlerimiz: Allah-ü Eber Uç Yeni Şehid

.....
30 Yaşlarında vedünyalığını Süleymaniye'de bakkallık yaparak temin eden **İsmail Mavuş** Kadir gecesi ıtarını yaparken bir kilo sabun almak isteyen iki müşterinin, kendisini katletmekle görevlendirilmiş iki küfür askeri olduklarından habersiz ve sabunu almak üzere arkasını dönünce tabancalarını ateşleyeceklerini bilmiyordu. Artık rabbına kavuşmak anı gelmiş ve elleri sabuna uzanırken sanki sabunu değil Allah (cc)'ın rahmetini ve şehidlik makamını, lutfunu istiyordu... Beklenen an gelmişti ve **İsmail Mavuş** daha önceden bir kaçkez gelip tehditle kendisinden para isteyen bu militanların tabancalarından çıkan kurşunların açtığı yaralardan fışkıran kanlarla birlikte tekrar dirilip tekrar vurulmak şehid olmak istercesine ebedi aleme göç ederken geride bir hanım ve bir çocuk bırakıyor ve onları Allah (cc)'ın yeryüzündeki halifeleri inananlara emanet ediyordu.

Aynı gecenin sahurunda saat 3.00 sıralarında ise İstanbul /Fikirtepe'de İslami Hareket Dergisi satıcı ve İktisat Fakültesi öğrencisi **Ahmet Ali Koç**, mobilyacı **Ahmet Şimşek** ve **Recep Sucu** bir gurubun saldırısına uğruyor ve Kadıköy MSP teşkilatının isimsiz kahramanlarından **Recep Sucu**'da kanlar içerisinde kardeşi **İsmail Mavuş**'la birlikte şehidler ordusuna Hz. Ammarlara, Hz. Hamzalara katılıyordu.

RECEP ŞAHİN 29 Eylül 1989 Afganistan

Vahdet Gazetesi Sayı 115 27 Şubat-5 Mart 1990 sayfa: 5
Afganistan cehennemizde şehid düşen Recep Şahin'in ardından

Afganistan'da küfre karşı kıyam ederken şehid olan Recep kardeşimizi Allah'ın (cc) ve Rasulü'nün (SAV) emirlerini önce okuyup düşünürsek daha iyi anlayabiliriz. Çünkü Recep'in oraya gitmesine vesile olan kalbindeki imandı, teslim olduğu dava idi, kardeşlik şuru idi. Yüce Rabbimiz (cc) Kur'an-ı Azimüşşanında "Şüphesiz Allah, mü'minlerden nefislerini (cihada adamak) ve mallarını- (tasadduk ve infak etmeleri)- onlara cenneti vermek karşılığında-satın almıştır. Onlar Allah (cc) yolunda savaşır, öldürür ve öldürülürler. Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da (Zikredilen bu cennet va'di) kendi üzerinde (sabit olan) hak bir vaa'ddir. Allah kadar ahde vefa eden kimdir? O halde (Ey Allah'tan sevap umrarak cihad ahbine vefa eden mü'minler Allah'ın vadi ve kerametiyile) yapmış olduğunuz bu alış-verişe sevinin Bu (Sizin için) büyük bir kurtuluş (yolu)dur. (Tevbe: 11 nüzul sebebi Kur'an-ı Kerim Meal) Yine Rabbimiz (cc) Ahzab suresinde "Mü'minlerden Allah(ü Teâlay) verdikleri sözde vafa (ile savaşta sebat/eden (nice) adamlar vardır. Onlardan bazıısı adağı yerine getirdi (Cihad edip şehid oldu) Bazısı da (Şehâdeti) bekliyor. Ahidlerini hiç bir şeye değiştirmediler." (Ahzab: 23) buyuruyor. Rasulullah (SAV) ise; "Kim savaşmadan veya kendini savaşa hazırlamadan ölürse cahiliye ölümü üzerine ölür." (İbn Kesir C.3 sh. 834, Keşful Hafa, C.2 Sh: 387) buyuruyor. Evet Recep, İslam davasına gönül vermiş, müslümanların bugün içinde bulunduğu durumu iyice idrak etmiş, İslamın sızısını kalbinde hissedenden bir kardeşimizdi. Bafra'nın Gelemara Köyü'nün Orta Mahallesinde imamlık yaparken yanına gitmiştim. Mevsim kıştı. Evinde oturduk, sohbet ettik. Konu Afganistan'dan açıldı. Recep'in gözleri adeta dolmuştu. "Allah'a yemin olsun ki gideceğim oraya, cihad elbisesini giyip, Allah'ın huzuruna şehid olarak çıkacağım" diyordu. Bizden bu fikrini kimseye söylememiz için söz istedi. Eski sobasının üzerinde sadece ekmeği ısıtarak yiyor, nefisini cihada hazırlıyordu. Vallahi kendim gözlerimle buna şahid oldum. Babası sık sık Recep'in yanına gelip "Oğlum seni evlendirelim, yaşın geldi artık" diyormuş. Recep ise "Baba şimdi evlenmeyi düşünmüyorum" diye cevap veriyordu. Bizimle konuşurken babasının bu teklifini kabul etmemesinin sebebini şöyle açıklıyordu: "Ben hürlerle evleneceğim" diyordu. Nihayetinde Recep, cihada gitme fikrini, bazı âlimlere sorduktan sonra, Afganistan'a gitti. Recep şu ana kadar rastladığım, İslam davası uğruna kendini adanmış en samimi kardeşlerimden biridir. O İslamın edebiyatını yapmayı sevmez. Müslümanca yaşamaya özen gösterirdi. Recep'i en son Peshawer'de gördüm. Yüzünün nuru, beni büyülemişti adeta. Onunla doyasıya sanıldık. Aradan 7-8 ay geçmişti. O, 7-8 ay filli cihadın içinde idi. İşte bu görüşmemiz beni çok duygulandırmış, özlemimizi gidermişti. Host cephesinde iken gece yarısı, Sengerde yatıyorlarmış. Skut füzesi düşmüş. Bir mücahid şehid olmuş. İki tanesi de o esnada ağır yaralanmış. Recep de yüzünden hafif yaralanmış. Tedavi için Peshawer'e göndermişler. Beni Peshawer'e gönderdiler diye adeta sıkılıyordu. Şehid olmayı çok arzu ediyordu. Nerede şiddetli çarpışma var, nerede mücahidler taaruz halindelerse, oraya gitmek istiyordu. Recep'e şu soruyu sormuştum. "Kardeşim, Anneni, babanı özlemedin mi?" bana şu anlamlı cevabı vermişti "İnan kardeşim sen söyledin, şimdi aklıma geldi onlar. Cihad bana onları unutturdu" diyordu. Evet, cihad kardeşimin ruhuna öylesine işlemiş ki, şehidliğini öylesine özlemiş ve sevmiş ki, küfre karşı öylesine nefret duyuyorduk ki, anne-baba-kardeş sevgisini, artık istemeyerekte olsa unutmuştu. Çünkü o biliyordu "Allah ve Rasulünü; nefislerinizden, malınızdan, herşeyimizden daha aziz (üstün) tutmadıkça, cenneti kazanamayacağımızı. Çünkü o biliyordu; "İslam ümmeti mücahidlerin kanları, boğmadıkça onların tasulutundan kurtulamazdı." Küfür, tağutlar mü'minlerin kıyamıyla, canları ve mallarını cennet karşılığında Allah'a (cc) satmalarıyla yerle bir edilirdi. Gömleklerimiz kanlarımızla yıkanmadan ne cennet kazanılırdı, ne de İslam toplumu oluşturulabilirdi. İslamın edebiyatını, laf ebeliğini yaparak, şeriat gelmezdi, İslam devleti kurulmazdı. O biliyordu; "Hangi İslam toplumu Allah yolunda cihadi terkederse, Allah ona zillet aşâğılık verir (İbn kesir C.3 Sh: 834)

İslam toplumunun oluşması için, nasıl ki Hz. Hamzalar, Ammar b. Yasirler, Ebu Akiller canlarını vermişseler, bugünkü müslümanlarda, eğer İslam devletine talib iseler, onlar gibi canlarını vermeye hazır olmalıydı. Müslümanlar, "Cennet kılıçların gölgesi altındadır" hadisini iyi tefekkür edip, cennete talib olanların kılıçlarını kuşanmalarını gerektiğini bilsinler, anlasınlar.

Recep'in mücahid kardeşleri arasında mahlası "Muhammed Ekrem"di. Daha çok "Ekrem Ehi" (Ekrem Kardeş) diye çağırılırdı. Recep, Peshawer'de iken Hostta mücahidlerin taarruz halinde olduğunu, şehre 2 km. yaklaştığını haber alınca, hemen arkadaşlarına (Muhammed Taha ve Abdülfettah'a) kısa bir mektup yazıp bırakarak cepheye gider. Arkadaşlarına yazdığı son mektubunda şöyle diyor. "Ben yarın Host'a gidiyorum. Yunus Halis'in grubu ile hareket edeceğiz. Celâleddin Hakkânî'nin yanına, Host'tan birisi (mücahid) geldi. Şu anda mücahidler taarruz halinde imişler. Şehre 2 km yaklaşmışlar. Mücahidler Sengerde imiş... Metbununun sonunda ise "Biz O'ndan geldik ve O'na döndürüleceğiz" diyor. Sanki şehid olacağı, Allah'a (cc) kavuşacağı içini doğmuştu. Evet O cepheye gitmeden evvel "Biz Allah'dan geldik ve Allah'a döneceğiz" diyordu.

Recep kardeşimiz cepheye ulaştıktan sonra, O'nunla birlikte cihad eden Arap mücahid kardeşimizin dilinden "O ve 7 kişilik bir grup, düşman siperlerine 10 veya 20 metre yaklaşıp Ar-pi-ci (Tanksavar), Grinof vb. silahla vurup geri çekiliyorduk. Bu (taarruz) birkaç defa devam etti. Yine düşman siperlerine saldırıp geri çekilirken, bombardıman esnasında düşen havan topunun etkisiyle kolundan ve kaminin yanından yaralandı. Kolu dirseğinden kopacak kadar hasar gördü. Ayrıca omuzuna yakın yerden büyük yara aldı. Dirseğini sardık, ama üst tarafından çok kan akıyordu. Sonra arabayla gönderdik durumu iyiydi." Dotor cephe gerisinde sargısını değiştirdi ve Miren Şehir'e gönderildi. Recepi götüren Afganlı şoför şöyle diyor: "Recep kan kaybindan şehid oldu" 28.9.1989'da Rabbisine kavuştu ve Miren Şehir'e kendisi gibi şehid olan kardeşlerinin yanına, elbiseleri kefenleri olarak defnedildi.

Evet Recep cepheye almış olduğu yara ile şehâdet şerbetini içti. Recep şehidlîğe ulaştı. Ben de diyorum ki "Ey Recep'in akranları, Ey Recep'in emsalleri! Sizler neredesiniz? Recep kardeşiniz, Allah younda canını verirken, sizler İslam davası uğruna neyinizi veriyorsunuz? Ruhunuzu cihada hazırlıyor musunuz? Dünyanın zevklerinden, lüksünden, makam ve mevki hirsından, paradan, feragat edebiliyor musunuz? Nefislerinizi Allah'a satmaya hazır mısınız? Kılıçları kuşanmaya, sıcak kanlarınız Allah yolunda elbiselerinizi ıslatmasına hazır mısınız? Ey Recep'in emsalleri, Ey müslüman genç kardeşim, Recepten akan o kanlar uykunuzdan uyanmanız için yüzlerinize serpilen soğuk sular olsun. Recepler sizlerin azminizi artıran, nefislerinizin coş-u huruşa gelmesine, şeytanınıza rest çekmenize vesile olsun. Ey Kadeşlerim!, şunu iyi biliniz ki, biz cennetlere talibiz, biz Muhammedî davanın gönüllerde taht kurmasına talibiz, biz İslam devletine, anayasası Kur'an ve Sünnet olan bir devlete talibiz. Biz Kur'an'ın yeryüzünde hakim olmasına talibiz. Bu ise, ancak Allah yolunda herşeyimizle -canımızla, malımızla, makamımızla, çocuk-çocuğumuzla, mülkümüzle-teslim olduğumuzla, mülkümüzle-teslim olduğumuzla gerçekleşir, sizler herşeyinizi Allah'a teslim etmeye hazır mısınız? Bu sualleri önce kendime, sonra sizlere, İslam ümmetinin tüm fertlerine tevcih ettikten sonra Rabbimin (cc) bizleri de huzuruna şehid olarak çıkmanızı nasib etmesini niyat eder, şehidin annesine ve babasına, ailesine başsağlığı diliyor ve son olarak kardeşimizin ve kardeşlerimizin şehâdeti bizlerin ve ümmetin uyanmasına vesile olmasını rabbimizden niyaz ederim.

Rabbimin(cc) huzuruna kanlı elbiselerimle çıkmak dileğimle Allah'a (c.c) emanet olunuz.

Şehid Recep Şahin'in arkadaşı Muhammed Sıddık

[illegible]

Vahdet Gazetesi SAYI 108 22-28 OCAK 1990 sayfa: 9

Afgan cihadında şehid düşen

Recep Şahin'in Ardından

Ahmet Seven (Vahdet/Bafra-Samsun)

Bir süre evvel gazetelerde şehid düştüğü haberini aldığımız Samsunlu Recep Şahin'in, Afganistan'a gitmezden evvel İmam Hatiplik görevi yaptığı Bafra İlçesine giderek onu tanıyanların dilinden Recep Şahin'i dinlemek istedik. Kimdi, nasıl biriydi? Kendisini şehidlik mertebesine ulaştıracak cihada gitmeye nasıl karar vermişti? Daha 19 yaşındaydı ve şehadet şerbeti içebilmenin arzusu içerisinde kıvranıyordu, anlatılanlara göre. Böyle bir hasret ve arzu içerisinde olan bu genç, nasıl bir yaşantı içerisindeydi? Şimdi sözü görev arkadaşlarından biri olan Mustafa Evet'e bırakıyoruz.

Mustafa Evet: -Onun cihada gitmezden evvelki halini kelimelerle ifade etmekten aciz kaldığımı hemen söylemek isterim. O İslam için birşey yapamamanın verdiği burukluk ve eziklikle eriyordu adeta. İradesine sahip şamimi ve güven verici bir hali vardı. Mütevaziydi. Fakat İslama karşı yapılan hakaretlere öylesine karşı koymak istediği, anlatması bile zor. Hatta birkeresinde, İmam-Hatip Lisesinde (Alaçam) öğrenci iken, okuduğu okulun karşısında bulunan içki dükkanından, öylesine rahatsız olmuşki, bu rahatsızlık içki satılan dükkanın camlarını kırmaya kadar gitmiş. Hatat bu yüzden birkaç gün nezarette bile kalmış.

O, İslamın edebiyatını değil, tatbikatını yapmayı düstur edinmişti. Çok konuşmazdı. Toplumda gördüğü İslam dışı hareketler karşısında, üzerine tonlarca yük binmişçesine çile çekiyordu.

Recep Şahin'i İmam-Hatiplik yaparken tanıdım. Her defasında bizlere İslami mevzulardan sözeder, yüklendiğimiz görevin bilincinde olmamızı ister, daima Allah (cc) yolunda çalışmamız gerektiğini hatırlatırdı. Kendisi Allah (cc)'ın kendisine yüklediği sorumluluğu yerine getiremediğini, bunun için de sürekli acı çektiğini söylerdi.

Bir defasında Recep'i ziyarete gitmiştik. Akşam yemeğini yiyordu. Küçük sofrasında sobanın üzerinde kurutup suya banarak yediği bir kuru ekmek ve bir bardak sudan başka birşey yoktu. Hepimiz çok etkilenmiş ve "Kardeşim Recep kendine biraz bak, günler kuru ekmekle geçer mi, günden güne zayıflıyorsun" dedimizde bize: "Ah keşke bunları yemeğe hak kazanmış olsaydık, Afganistandaki kâkrdeşlerimiz, bu kuru emeği bulabiliyorlar mı acaba. Onlar orada açlık çekerken, ben nasıl türlü yiyeceklerle karın doyurabilirim. Oysa buna karşın şu yediklerimin hesabını Rabbime nasıl verebilirim diye üzülüyorum" cevabını vermişti. Bu arada bize birkaç Hadis-i Şerif okuyarak kendisine hak vermemizi istedi.

Arzusu şehid olmaktı. Dualarında "Ya rabbi bana Afganistana gitmeyi ve orada şehid olmayı nasib buyur" temennisi eksik olmazdı. Afganistana gidince de sürekli ön saflarda cihad etmeyi istemiş. Recep elbetteki ölmedi. Çünkü Rabbimiz "Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyiniz. Bilakis onlar diridirler fakat siz farkına varamazsınız" buyuruyor. Allah (cc) aile efradına sabrı cemil ecri cemil ihsan buyursun. Kardeşimizin Allah'ın Rahmeti Mağfireti üzerine olsun.

Recep Şahin'i tanıyan arkadaşlarından A. Kadir Torun da onu şöyle anlatıyor.

A. Kadir Torun: Bir Recebimiz vardı. Allah yolunda cihad için yurdunu yuvasını, evini barkını, anasını babasını ve bircümle ahab ve arkadaşlarını terkederek; ırkı dili vs. ayrı olan, aralarında yalnız din bağı bulunan insanlarla saf bağlayarak, Allah'ın sevgisini kazanmak üzere, yeryüzü coğrafyasının Afganistan bölgesinde şehadet şerbetini içen. Bir Recebimiz vardı bizim. Tüm dünyaya hakkı hakikati bildirmek için candan geçmeyi göze alan. Bunun için de her hakükarda tefekkürden ayrılmayan. Recep kardeşimiz, sessiz sakin Kuran ahlakını vücut beldesinde sergilemeye çalışan, fiilyata önem veren bir hali vardı. Bu özellikleri Recep'e kazandıran esrar neydi acaba? Şüphesiz muttaki olması, herşeyiyle kendisini Hakka teslim etmesinden, kaynaklanıyordu bütün bunlar. O yapmak isteyipte yapamadığı hayırlı çalışmaların, mutlaka Afgan cihadına katılmak suretiyle, yerine getirebileceğine kendisini inandırmıştı. O kabına sığmayan, iman aşk ve vecd ile doluydu. İfadelerinde belirttiğine göre, Afganistan'ı işgal eden Rus ordusuna karşı, mücadele vermek ve bütün dünya müslümanları adına, onlara bir yumruk indirmek istiyordu. Onun için işgal edilen bölge, müslüman bölgesi olduğu müddetçe, herhangi bir ayırım ifade etmiyordu. Ha Filistin, ha Kırım, ha Afganistan ha Türkiye... ne farkeder diyordu. Kendisini ziyaret ettiğimiz bir gün elinde bir gazete okuyordu. Gazetede

Afganistan'da şehid olan Bilal'in ardından yazılmış yazı vardı. Gözleri yaşlıydı Recebin. O an resmini çekmek mümkün olsaydı, sanırım bizim içerisinde bulunduğumuz duyguların ve Recep hakkında söylediklerimizin binde bir olduğu, daha iyi anlaşılırdı. O an şehid olmuş Bilal'i öylesine gıpta ile okudu ve tefekküre daldı ki, bir an bizim bile farkımıza varmadı.

Son olarak O'nun Afganistan'a gidebilmek için, işlemlerini tamamladığını öğrendik.

Hatta bizi aramış veda için. Vedalaşmak bile nasip olmadı.

Bizimle yaptığı sohbetlerde, cihadın edebiyatını değil tatbikatını yapmalı, tatbikatsız edebiyat yapanlara, öylesine acıyorum ki diyordu.

İşte dilimizin ifade ettiği kadar, Recebi anlatmaya çalıştık. Ancak o anlatılanların kat kat üstündeydi. Şehid olmuş haberini aldığımız zaman, üzüntü ve sevinç doğdu gönlümüze. Bizim ondan ayrılığımız, onunsa aradığına kavuşması.

Recebi unutmayacağız. Cenabı Hakk'dan müslümanlara acil sabır dilerken Rabbimizin rahmet ve mağfireti onun ve onun gibilerinin üzerine olsun.

Müslüman Genç Ekim 1991 sayı 10 sayfa 27 :

Recep Şahin (Ekrem) 28 Eylül 1989 Afganistan Host

Bafra IHL'den sonra bir süre İmamlık yaptı. Fakat içindeki cihada katılma arzusu onu kamçıliyordu. Pakistan'a ilk geldiği günlerde saf ve temiz bir Anadolu insanının güzelliğini üzerinde taşıyordu.

Afgan mücahidleri'yle ilk müşterek çile ve şerefli hayatı, Fetih Kampında paylaştı.

Daha sonra Kundu vilayetine gitmek üzere yola çıktı. Burada Şehid Mevlevi Abdülfettah'ın cephesinde bulundu. Orada bulunduğu süre içinde, mücahidlerle iyi bir şekilde kaynaştı. Beş ay sonra kışın, Kunduz'dan dönerek Peşaver'e geldi. Peşaver'den tekrar Host şehrine gitti. O günlerde Host'ta yüzünden bir şaraphel parçası ile yaralandı.

Daha sonraları 28 Ekim 1989 da bir havan mermisinin bulundukları yere isabet etmesi sonucu şehid oldu.

Recep fazla konuşmadı. Hareketleriyle küfre karşı kıyamını yapardı. O'nun için küfrün ve adaletsizliğin karşısında susmak, züldü. İnandığı gibi yaşadı.

Müslümanların derdleriyle hemderd oldu. Hastalığına sabretti. Aç ve susuz kaldı, ama cihadsız durmadı. Kısacası O müslümanca yaşadı, müslümanca öldü.

XXX
X

— **Recep Şahin.....:** Afganistan'da şehid olmuş.

Babası : Rafet Şahin... Yeni Cami Mah. Lise Cad. No: 28 ALAÇAM - Samsun

Tel : 0362 - 621.58.34

RENDATOSUNER: 28 ARALIK 1992 ILIYAŞ-BOSNA

Yeryüzü Dergisi 23 Ocak 1993 Sayı:27 Sayfa:16

Şehid RENDA TOSUNER

28 Aralık günü gerçekleştirilen operasyonda şehid düşen müslümanlardan birisi de RENDA TOSUNER idi. 33 Yaşındaki Renda'yı, Bosna'lı mücahidler Ümran ismiyle tanıyorlardı. Renda Tosuner Amerika'da mimar olarak çalışıyordu. Evli ve iki çocuk babasıydı. Renda'nında şehadetiyle Bosna'da şehid düşen Türkiyeli müslümanların sayısı 10'a yükseldi.

Şehidlerin isimleri şöyle:

Selami Yurdañ-Mehmet Hanefi-Ahmet Demirer- Ebubekir Arıcı-Edip Sadioğlu-Adil Balat-Bahaddin Alasalan-Ahmet Pınar-Ramazan Çelik ve Renda Tosuner. Allah şehadetlerini kabul etsin.

XX

RESÜL ARAN: 9 Ağustos 1996-Ogaden

Ogaden'de şehadete koşular

Hız Muhammed (sav)'in emriyle Müslümanların Medine'den önce Hicret ettikleri Habeşistan'a cihada giden Türkiyeli mücahidler Onal Ekici, Ersoy Tekin, İsmail Öztürk ve Resül Aran şehid oldular.

Hoşumuza gitmesede, cihad bize farz kılındı. Hoşlanmadığımız bazı şeylerde bizim için belki iyilik, hoşlandığımız bazı şeylerde ise bizim için belki kötülük vardır.

Cihadı bir çok bölgenin müslümanlarıyla birlikte, Türkiye'li müslümanlar 80'li yıllarda tanıdı. Misak-ı Milli sınırlarına hapsedilmek istenen Müslüman Türkiye'li, Afganistan'a maddi ve manevi olarak elini uzattı. Bir çok kardeşimiz, gidip bizzat orada cepheye katıldı, Ruslarla savaştı. Yaralananlar oldu. Derken Ödemiş'li Bilal Yıldızcı'nın şehadet haberi, dalga dalga yayıldı tüm Türkiye'ye. Tayfur ve diğerleri, Afganistan'da başka ırklara mensub müslümanlarla beraber şehadet kervanına katıldılar. Afganistan'dan Ruslar'ın kovulmasıyla biraz gündemden düşen cihad, 1992'de Bosna'da yeni bir mekteb açıyordu.

Bosna Mektebi'nin ilk öğrencilerinden Selami Yurdan'ın şehadetiyle ırkılık ve yeniden toparlandık.

Selami'yi Adil Balat'lar, Maraş'lı İlahiyat öğrencisi Ali, Karaman'lı Gazeteci Ömer, Kayseri'li Muammer ve isimlerini hatırlamakta aciz kaldığımız yiğitler takip etti. Yakın arkadaşım Fuat Çağlar'da bir deli gönül idi. Afganistan, Sudan ve Bosna'da kavuşamadığı şehadet, O'na Tacikistan'da nasib oldu.

Her cepheye, artık hem maddi yardım hem de mücahid gönderiyorduk. Son iki yıldır yoğun bir şekilde Çeçenistan'la ilgileniyoruz. Orada da şehidlerimiz var elhamdülillah. Türkiye'den giden her mücahid Evrensel İslam Birliği'nin bir işaretidir. Her şehid te Dünya İslam Birliği adına atılmış en büyük adımdır. Cihad bir mektebdir, şehadet bir çağrıdır.

Ogaden diye bir yer. İçimizdeki okumuş yazmışların dahi, haritada yerini bulmakta zorluk çektikleri bir yer. Halbuki bize o kadar uzak bir yer değil. Daha yüz sene önce, Osmanlı toprağıydı Ogaden. Bu gün Hristiyan Etopya'nın işgalinde. Ogaden, Somali'nin yaylası olarak da biliniyor. Yaklaşık 8 milyon müslüman yaşıyor. Osmanlı'nın hakimiyetinden sonra Portekizlilerin, İngilizlerin ve Hristiyan Habeşistan'ın işgaline uğrayan Ogadenliler, zaman zaman kurtuluş savaşı başlatmışlar. Kimi zaman Ogaden'de bağımsız olmuşlar, ama bağımsızlıklarını koruyamamışlar.

Bir kaç yıl önce Habeşistan ikiye bölündü ve Eritre ile Etiyopya kuruldu. Eritre halkı müslüman çoğunlukta olmasına rağmen, yönetim Hristiyanların elinde. Etiyopya zaten Hristiyan bir ülke. Eritre Etiyopya'nın kuzeyinde, Ogaden ise güneyinde yer alıyor. Şu anda Ogaden torakları Hristiyan Etiyopya'nın işgalinde. 1990'da kurulan İttihadi İslami Hareketi Ogaden'in kurtuluşu için 5 yıldır silahlı mücadele veriyor.

Şehid İsmail Öztürk'ün mektubunda belirttiği gibi, Ogaden'li mücahidler çok zor durumda. Geçen hafta, İttihadi İslami'nin iki temsilcisi, dergimizi ziyaret ettiler. kendileriyle yaptığımız roportajı, bu yazının devamında okuyacaksınız Şehid İsmail mektubunda naklettiğine göre; Ogaden'li müslümanlar, muthiş yokluk içindeler. Mücahidler, terliklerle cepheye gidiyorlar. Yemek için pilav ve çaydan başka bir şey bulamıyorlar. Ogaden'li herhangi bir mücahidin ağırlığı, 45-50 kiloyu geçmiyor. Hava saldırılarına karşı savunma silahları yok. Dış dünyayla bağlantı için bir havaalanına ihtiyaçları var. Bize 200 bin dolar gönderin, hava alanını yaparız diyorlar. Türkiyeli zenginlere duyuruyoruz. Somali'deki kargaşa ortamı Ogaden'li mücahidlerin silah teminini kolaylaştırıyor. Sorunları para.

Ogaden cihadı, bir Somali Kenti olan Lugh'dan idare ediliyor.

Nefislerini İslamın yoluna adanmış dört kardeşimiz, bundan bir kaç ay önce, Ogaden'li müslümanlara yalnız olmadıklarını hatırlatmak ve İla-yı kelimetullah için, Somali'nin Lugh şehrine gittiler. Burada bir ön eğitim için cihad kampına katıldılar. Kampın varlığından

haberdar olan Etiyopya, Kenya ve Eritre ordularının müşterek olarak düzenledikleri saldırıları, üç kez püskürttüler. Dördüncü defa saldırı, havadan uçaklar ve helikopterler; karadan ise tanklar desteğinde gerçekleştirildi. Mücahidler 4. saldırıya karşı koyarlarken Türkiye'den cepheye koşan Ünal Ekici, Ersoy Tekin, İsmail Öztürk ve Resül Aran'ın da içinde bulunduğu yüzden fazla mücahid şehid oldu.

KAYNAK: Yörünge Dergisi 1-7 Eylül 1996 Sayı: 292 Sayfa:5

SAIT BAŞER: 28 Aralık 1992 -ILYAŞ

1963 Nevşehir doğumlu olan Sait, 28 Aralık 1992 günü Ilyaş bölgesinde şehid düştü. Şehid düştüğü mintikanın Sırp bölgesi olması hasebiyle cesedi, müslümanlar tarafından alınamadığı için, Sırpların eline geçmişti. Sırplarla görüşmeler neticesinde, şehadetinden 1.5 ay sonra, değişimle cesedi alınabildi. Aradan 1.5 ay geçmesine rağmen, cesedinin henüz bozulmadığı, arkadaşları tarafından ibretle görüldü.

Nevşehirli olan Said kardeşimiz, hastalıklı idi ve İstanbul'da tedavi görmekteydi. Ailesine Almanya'ya tedaviye gidiyorum diyerek Bosna'ya cihada geldi. Sıhhati çok bozuk olmasına rağmen, devamlı olarak kardeşlerinin yardımına koşardı. Bosna'ya geldikten sonra, devamlı olarak **"Ben buraya geldikten sonra şifa buldum. Cihad, beni tedavi etti"** diye, söylerdi.

Operasyona katılmayı çok severdi. Ilyaş'ta katıldığı son operasyon sırasında, önünde bulunan iki Türkiye'li kardeşimiz, **Ahmet Pınar ve Ramazan Çelik'in** şehid olduğunu görmesine rağmen; ayakta, siper almadan Sırlara öyle bir saldırdı ki, mermiler sağından solundan vızır vızır geçmesine rağmen; O, Sırlar'a doğru, korkusuzca ilerlemeye devam ediyordu. Arkadaşları, arkadan devamlı olarak **"sipere yat, siper al, gizlen"** diye bağırmalarına rağmen, O ilerliyordu. Bir ara arkadaşları O'na yetiştiler. Arkadaşları, durumu anlattıklarında onlara **"Kafirler gözüme o kadar ufak göründüler ki, karşımda tank olsa yine de aynısını yapardım"** diyordu.

Bu son operasyonu olmuştu. Çünkü, Müslümanlar, adeta yeni bir Uhud yaşamışlardı. Arkalarından destek kuvvetler gelmeyince, Sırlar'a hava desteği de ulaşınca, geri çekilmek zorunda kalmışlardı.

SADREDDİN AY: ???? Diyarbakır**Kardeşi Mazlum'un kalemiyle Sadreddin Ay:**

1964 yılında Diyarbakır'ın Lice ilçesi'ne bağlı Güçlü Köyü'nde doğdu. Alpaslan İlkokulunda ilk öğrenimini bitirdi. İslami eğitimin ilk parçası olan Kur'an okumayı ilkokul sıralarında babasının yanında öğrendi. Şehid, orta ve liseyi Diyarbakır İmam Hatip lisesi'nde okuyarak 1985'te mezun oldu. Akraba çevresinin isteğine rağmen, mevcut şartlarda imam olmayı uygun görmedi. Daha sonraları Köy Hizmetleri'nde geçici işçi olarak çalışmaya başladı. 1989'da askere gitti. Askerlik dönüşü evlendi. Şehid evli ve bir çocuk babasıydı.

Şehid Sadreddin'in bir yakınıyla roportaj:**Şehidi biz tanıtır mısınız?**

Şehid Sadreddin, müslüman, dinine sadık olan bir insandı. İsmine layık bir insandı. İsmi 'dinin göğsü' demektir. O da, islami ilimleri göğsünde toplamak suretiyle ismine yakışır bir hayat sürdü.

Diyarbakır İmam-Hatip Lisesi'nde okuduğu dönemden beri, islami mücadelenin safalarında yer aldı. Hadis, tefsir, fıkıh vb. islami konularla o zamandan beri uğraştı. Doğru sözlüydü. Kur'an'a ve Sünnete bağlıydı. Doğru sözlüleri sever, yalancı ve sahtekârlardan nefret ederdi. Kendisi gibi yetişkin insanlarla günlerce otursa dahi adiz olmazdı. İnsanları kendisi gibi yetiştirmek için elinden gelen çabayı sarfederdi. Babası, 13 sene medrese tahsil görmüş bir alimdir. O, babasına "Şimdiye kadar görevinizi tam yapmamışsınız!" diye sürekli takılırdı.

Şehid edileceğine dair beklentileriniz var mıydı?

Sadreddin gibi insanlara, kafir veya zalim kimseler hiç bir zaman tahammül etmez. Allah'ın eri olmaya çalışan adaylar, zaten şehid edileceklerini baştan beri göze alırlar. Çünkü, onlar hareket ettikçe cahil insanlara yer daralacak ve bu yüzden onlara saldıracaklardır. İşte kendisi de cahil saldırlardan birinin sonucunda şehid oldu. O'nu şehid edenler, O'nu islam adına vurdular. Ve islam adını kullanarak kendilerini meşrulaştırmak istiyorlar. sizin bu noktada onlara mesajınız nedir? İşte onlar, Allah'ın dinini saptırdıkları için yüce Allah, onların elini kıracaktır ve kırmaktadır da... Onlara mesajım da şudur; Allah onları kahretsin! Neden bu lâfı sorabilirsiniz. Cevaben şunu derim; bu adamlar bu güne kadar bir çok insanı islam adına öldürdüler. Bir çok müslümanı islam adına şehid ettiler. Allah'ın dinini halk nezdinde ağza alınmayacak hale getirdiler. İşte bunun için Allah onları kahretsin diyorum ve kahrediyor da...

Bu durumlar karşısında müslümanlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Müslümanlar, hiç bir zaman Hakk'ın sınırını aşmamalı ve zulüm kimden gelirse gelsin, kanlarının son damlasına kadar savaşmalıdır, diyorum. Allah, O'nun şehadetini ümmete ve Türkiyeli müslümanlara mübarek kılsın. Ailesine ve yakın arkadaşlarına sabır ve Hakk üzerinde durmadaki kararlılığı sürdürmelerini diliyorum. Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ediyoruz. Allah razı olsun. Sizden de...

Kaynak: Hira Dergisi: Ocak 1994 Sayı:10 Sayfa:14 resim ve yazı var.

SABAHADDİN GÜRBÜZ: Haziran-1980 Kırşehir**Çavuş: Karanlık Düzenin Uşakları Bizi Yıldırıamaz**

Akıncılar Derneği Umumi Reisi Tevfik Rıza Çavuş, dün basına yaptığı açıklamada "Son günlerde Akıncı Gençler üzerinde kanlı oyunlar oynanmaktadır. Akıncı Gençler Derneği Genel Başkanı Çavuş, Kırşehir'de şehid edilen Yaşar Demirci ile ilgili olarak yaptığı açıklamada "Aradan yarım asrı aşan bir zaman geçmesine rağmen, ne kadar inanan insanın kanı üzerine kurulduğu ve bu güne kadar ne kadar inananın, kanını akıttığı halen daha esrarengiz bir şekilde karanlık kalan düzen, kurtuluş gayesi olan inananlara zulmünü her geçen gün çeşitli şekillerde artırarak sürdürmektedir." demiştir.

Çavuş açıklamasına şöyle devam etmiştir: "Nasıl ki düzen küfür düzeni olduğu halde, müslümanın karşısına münafıkça geliyorsa, düzenin uşakları ve yetiştirmeleri de münafıkça gelmekte ve müslümanın karşısında hep kallesçe, kaypak tavırlar almaktadır. Nitekim Erdoğan'ımız, Metin'imiz hep cami avlularında, kendileriyle yanyana aynı safta namaz kılan, münafık kaphelerce vuruldu, şehid edildi. Mustafa'mız Ankara'da da yine namazdan çıkarken kurşunlandı. Nihayet Haziran ayı başında, Ülkücü münafıklar, Kırşehir'de de Akıncı genç Sabahaddin Gürbüz kardeşimizi, üzerine sular döküp, kuruyuncaaya kadar döve döve, ve bu vahşeti bir kaçdefa tekrar ederek Sabahaddinimizin ciğerlerini paramparça ederek şehid etmişlerdi. Daha bunların İstanbul'daki Mustafa'mızın ve yurdun çeşitli yerlerinde şehadet şerbetini içen kardeşlerimizin karları kurumadan; Cumartesiye Pazara bağlayan gece de, yine Kırşehir'de İmam Hatip talebesi ve Akıncı genç Yaşar Demirci kardeşimiz şehadet makamına yükseldi."

Akıncı Gençler Derneği Genel Başkanı Çavuş, daha sonra şu görüşlere yer vermiştir: "Bütün bu hadiseleri düzen, kimi yerde komünizm heveslisi haline getirdiği komünist gençlere, kimi yerde ırk ve kavmiyet hastalığına yakalattığı ülkücü münafıklara işletmektedir. Fakat kim yaparsa yapsın, asla unutulmaması gereken husus şudur ki, bunların tek sebebi ve sorumlusu müşrik ve siyonizm güdümlü düzendir.

Emir üzerine Avrupa'nın Hristiyan toplumlarından ithal ettiği kanun ve zihniyetlerle Türkiye'yi idare etmeye kalkan düzen ve sırasıyla iş başına getirdiği iktidarlar, ülkeyi bir kan çanağı, bir göz yaşı gölü, haline getirmişlerdir. Artık hiç kimse, evinde otururken, yatağında yataırken bile, canından emin değildir. Anarşi çok büyük boyutlar kazanmıştır. Çünkü düzen zulmünde baş faildir. Anarşistlerle el eledir. Önceki iktidarlar dönemindeki kurtarılmış bölgeler, mevcut iktidar devresinde genişletilerek kurtarılmış iller haline dönüştü. Ve ilk kurtarma operasyonlarında, düzenin görevlileri büyük ölçüde görev yürütmektedirler. Bu çalışmaların hesaplarının yapıldığı illerimizden biri olarak Kırşehir'de, kimse evinden işine, yaya olarak gitmeye cesaret edememektedir, çünkü kurtarılmamış bir kaç mahalle kalmıştır. İllerimizde düzenin idaresinde, Akıncı gençlere saldırılar yoğunlaşmıştır ve iki kardeşimiz peş peşe şehid edilmiştir.

Ülkenin bu hale geldiği bir noktada, ülke yöneticileri ise, basit siyasi hesaplarla birbirlerini çekiştirmekten, halkın önünden geçmekten korktuğu otel salonlarında keyif çıkartıp, gününü gün etmekten başka bir şey yapmıyor. Kimisi bunların yanında, ilaveten hükümet etme imkânlarını kullanarak, halkı ezmeye çalışıyor. Kimisi sinei millete dönmenin laflarıyla birlikte, millete saldırmakla uğraşıyor.

İşte bu noktada Akıncı Gençler olarak haykırıyoruz... Bizler sizlerin düzeninizin oyunlarına gelerek, sokağa dökülüp anarşi ortamında kendimizi ziyan ettirmeyiz. Bilesiniz, biz sizin bu vahşetinizi, zulmünüzü bitirmek için geliyoruz. Kullara ve düzenine değil, Allah'a kul olma gayesiyle, her türlü küfüründen ve kötülüğünden hicret ederek geliyoruz. Unutmayınız ki korkunun ecele faydası yoktur."

KAYNAK: Milli Gazete-01 Temmuz 1980 Sayfa:1

RESÜL BARIŞ: 19 Ekim 1992-Konya

Bir Şehid de Konya'dan (Şehid Resul Barış'ın resmi var)

Konyada 19 Ekim 1992 tarihinde, **Resul Banş** isimli müslüman, PKK özel timleri tarafından şehid edildi.

Mardin Dargeçit doğumlu olan **Resul Banş**, yıllar önce Konya'ya yerleşmişti. Doğulu işçilerin bulunduğu B.Ihsaniye Mahallesi Camii önünde şehid edilen **Resul Banş**, sekiz çocuk babasıydı.

Halktan haraç toplamayı adet edinen PKK'lı zalimler, Konya'da da yoksul halkı kendilerine haraç vermeye zorluyorlar. **Şehid Resul Banş**'tan da haraç isteyerek, O'nu 500.000 liralık makbuzu ödemeye zorlamışlardı. Resul, makbuzu ödemediği gibi, onlara karşı çıkmış, sesini yükseltmişti. Haraçlarını alamayan caniler, O'nu kurşunla susturmayı tercih ettiler. Ve kalabalığın yoğun olduğu gündüz 11.00 sıralarında ellerini kollarını salalayarak, olay yerinden uzaklaştılar. **Resul Banş** çevresinde mazlum, çalışkan ibadet ehli bir müslüman olarak tanınıyordu. Mazlum ve mustazafları sever, Tağut'tan ve tüm zalimlerden nefret ederdi. Arkadaşları O'un, "ümmetin halî ne olacak? **Zalimlerden, despot Tağut'lardan nasıl kurtulacağız?**" sorusunu sürekli sorarak, bu doğrultuda çaba gösterdiğini ifade ediyorlar.

Resul Şehidler kervanına katılırken, geride iki hanımı dul sekiz çocuğu da yetim kaldı.

N. Yılmaz - Konya

KAYNAK:Yeryüzü Dergisi:18 Aralık 92-1 Ocak 1993 Sayı:25 Sayfa:14

ŞEHİD SALİH KARA : 18 AĞUSTOS 1978**SALİH'İMİZ KIZILLARA KARŞI DÖVÜŞE DÖVÜŞE ŞEHİD DÜŞTÜ**

Mübarek Cuma günü, kardeşimiz orucunu şehadet şerbeti ile açtı.

Türkiye'deki müşrik düzen ve onun kızıl garkaları verdiğimiz İslami mücadelede, salih Kara kardeşimiz, mübarek Cum'a günü orucunu şehadet şerbeti ile bozdu.

Komünistlerle tek başına güpegündüz dövüşe dövüşe şehid düştü.

Balgat katliamında şehid olan kardeşlerimizin kanı kurumadan, bu defa İstanbul'da Salih Kara kardeşimiz, kızılların hunharca sıktıkları kurşunlara hedef olarak şehadet şerbetini

ıktı. İslamcı mücadelemizin yiğit mücahidi Salih Kara, çeşitli yerlerinden aldığı sekiz kurşunla Rabb'ine kavuştu. Kaatil kızıllar, kardeşimizi otomatik silahlarla delik deşik ettikten sonra kaçtılar.

Kardeşimiz geçtiğimiz Cum'a günü Sanayi Mahallesi'nde Cum'a namazını eda ettikten sonra, camiden çıkarken önceden hazırlanan bir oyunla, otomatik silahların hedefi oldu. Kızıllar uzun süredenberi tehdit ettikleri ve takipte bulundukları kardeşimizi, mübarek ayın mübarek bir gününde cami önünde yakaladılar. Oruçlu bi halde şehid olan kardeşimiz, kendisinin takip edildiğini daha önceden bildiğinden, yanındaki iki mücahid kardeşimizi kendisinden uzaklaştırarak, gönüllü şehidlik mertebesine erişti. Saldırganlar kardeşimizin üzerine ellerinde otomatik silahlar olduğu halde saldırdı. Saldırganlardan birisinin elindeki silahı kapmayı başaran kardeşimizi, diğer kızıllar bir anda yere yuvarladılar. Bu arada sırtından üç kurşun yiyen kardeşimiz, sırt üstü döndüğünde, gözü dönmüş kızıl uşaklar beş kurşun da kardeşimizin yüzüne sıktılar.

ŞEHADET

Sen bendensin ve ben artık kendimden değil

Sen varsın lakin ben, ya yokum ya da

Biraz varsam da, kendimi inkârda...

Olmayan bir çağı aramaya kalktım

Buldum sandığım medeniyet, boş çıktı

Boşa gitti çabam, tükendi umutlarım

Ve yaylalarım da serencam gölleriyle beraber

Dağlarımdan yankılanan bahar türkülerine kandım.

Yükselirken arşa doğru bir nesil

Tersine çevirmeyi marifet sandım.

X X X X X X X X

Ey yavrum ! Sen yokken ve ben kendimken

Amcalarınla dağlarda gerilla eğitimi yaptım.

Yazı yazdım geceleri duvarlara gizlice

Şehidlerle birlikte...

Onlar ki şimşekten hızlı atlara binip gittiler.

Onlar ki kirlî şehirleri terk ettiler.

Yapayalnız kaldım gecenin içinde, yapayalnız

Esmer gece ki onu ancak SALİH aydınlatır.

SALİH'im in gözleri ah ! SALİH'im in gözleri

Ahında zafer müjdecisi bantlardan kalma...

SİVAS yaylalarının güzelliğindedir ve onadır,

Onulmaz yaraların derdine çare olan.

Bulunmaz sanılan devalar SALİH'tedir.

Ey SALİH ! Affet beni...

Affet beni ve gövsemi.

X X X X X X X X

Ötelerde bir yerlerde yalnızlıkla irkilen gerilladan

Arta kalan Byrut sokakları karartılmış

Ve şarapnel izinden geçilmeyen mücahid köylerde

Erkenden gelen müjdenin arkasından gençler

Yürekler tek bilekler çelikten bükülmez bu dem
Zaman çatlasa, patlasa mekân gelen SALİH'imdir.
Tevhid yükü bulutlardan seher yellerine nisbep
Göz kamaşır şimşek çakarken Filistin diyarında
Toprak ne kadar nuranî ve sema ne kadar kutsal
Ey SALİH'im ! kalkta gör ne mübarek ağaçlar.

x x x x x x x x

Mermilerin gölgesinde güvercinler uçuşur.
SALİH'immin bir kanından kumrular olgunlaşır.

Ey toprağın bağrında yatan şehid.
Gelsin ardından binlerce mücahid evladın
Sonra gökten yeri seyredenler anlasın ve görsünki
Asrın pislikleri örtmeye kalksalar da her yerden
Gidenlerin ardından gelenler değil öyle
Sanki bir toprağın bayrakla buluşması
Ve ardından şimşegin tüm hızıyla çakışı
Bosna'ya uzanan hava koridorundan geçen
Yusufun gömleği mi ? Musaa'nın asasından
Daha da güzel görünen bir genç beden
Ve kendinden geçen gençlerden yükselen
Allahü Ekber, Allahü Ekber nidaları ve yemin

Yemin içen kuşların ikindi gölgeleri
Ey Bosna'nın ihtiyar yürekli annesi
İştin mi ? Uzaklardan sana haykıran sesi
Bu ses senin sesindir SALİH' ten kalma

x x x x x x

Bir Cum'a öğleden sonrası ve Ramazan
Yıllardan Yetmiş sekiz, aylardan sekiz
Günlerden - Kafiye değil- gerçek on sekiz
Bir şehid düştü toprağa ve o dem
Açıldı sema kapıları ardına dek

x x x x x x

Sen ve ben, birdik beraberdik Salih'im
Sen gittin ve beni yalnız bıraktın
Özlemle yandım yıllarca ve seni aradım
Bulmuşken yeniden Çeçen dağlarında ve
Sonra bırakıp gittin gene.

Hangi güne kadar kardeşim SALİH !

Yeter artık Allah'ım, ben bu derde düşeli

Yıllar geçti artık hasret bitmeli derken

Bir RÜYA'nın hülyasıyla yandım

SALİH' ime evlâdımdan bir beden yaptım

Artık rahat uyu SALİH' im ve ben seni

Özlemeyi terk ettim artık biliyorum ki

Sen en ulvî mekânların üstündesin

Huzurlu ve mübarek.

Şehid SALİH KARA' nın Azîz ve Mübârek hatırasına

Arkadaşı İlhan BOZ

Şehidimiz Salih Kara'nın en yakın arkadaşlarından birisi olan İlhan Boz, Salih' imizin
şehadetini şöyle anlatıyor :

Benim evim o zaman Çeliktepe'deydi. Akıncılar Derneği ise Sanayi

Mahallesi'ndeydi. Demek ile Cami yanyanaydı. Salih, Sivas'a gitmişti. Cum'a günü
gelmesi gerekiyordu. Cum'a namazını kılmak için evden ayrılacağım sırada anneme

" Anne, Salih akşam gelmesi gerekiyordu. Geldiyse bile henüz görüşemedim. Eğer Salih gelirse, Sanayi Mahallesi'ne derneğe gittiğimi söylersin. Cum'a namazını orada kılacağım." dedim.

Cum'a namazını kıldıktan sonra, caminin altında bulunan kahveye gittim. Orada otururken Salih geldi. Birbirimize hasretle sarılıp öpüştük. Aynen benim düşündüğüm gibi olmuş. Salih bizim eve gidip, beni sormuş. Annem de benim söylediklerimi kendisine iletmış. Bunun üzerine Salih, kalkıp buraya gelmiş. Oturup hal hatır sorarken bir taraftan da çaylarımızı yudumluyorduk. Salih, Sivas'a bazı özel işleri için gitmişti. Bir müddet sohbet ettikten sonra kahveden çıktık. Sohbet ederek öylesine yürüyorduk.

Salih birden Recep Erdem ağabeye gidelim dedi. Recep ağabey tuhafiyeye dükkânı işletiyordu. Oraya doğru yürümeye başladık. Namaz kıldığımız Cami ile Recep ağabeyin dükkânı arası 700-800 m. uzaklıktaydı. Salih Sivaslıydı. Giderken, kaldırım yapan bir müteahhidin işçileri arasında Alevi kökenli bir genç vardı. Dev-sol veya Halkın Kurtuluşu'ndan birisiydi. Bu genci, bir kaç defa geceleri, gurupla yazı yazarken görmüştüm. Bu genci Salih'e göstererek " Salih bu çocuk senin hemşehrin ama, tam azılı bir komünist " dedim. Salih " Yahu ben O'nu tanıyorum. Bir konuşalım bakalım " diye cevapladı. Salih, sakallı heybetli birisiydi. O genci çağırdı ve " Sen kırı işlere karışıyormuşsun " dedi. Çocuk " Nedir abi ? Ne kırı işi ? " diye soruyla cevap verdi. Salih " Ben bilmiyorum. Bir daha seni öyle kırı işlere karıştığını görmeyeyim. " derken, çocuk " Sen ne karışıyorsun ? Seni ne ilgilendirir ? Ne yaparsam yaparım " diye karşılık verince, aralarında bir itişme kakışma başladı. Tam busırada müteahhid aralarına girip " Yahu siz ikiniz de Sivaslı'sınız, arkadaşsınız. Niye böyle yapıyorsunuz ? " diyerek yatıştırmaya çalıştı. Salih " Bir daha seni böyle pis işlerde görmeyeyim. " diye tekrarladi. Çocuk, başka hiç bir cevap vermeden, hızla oradan uzaklaşıp gitti. Biz de yolumuza devam edip, Recep'in dükkânına vardık. Recep Abi ile hoş beşten sonra Salih " Recep Abi, bak şuna bakalım nasıl ? " diyerek, belinden bir tabanca çıkarıp verdi. Recep " Fransız onlusu, güzel tabanca, nereden aldın ? " diye sordu. Salih " Memeleketten alıp getirdim. Ama hiç memim yok " dedi. Recep Abi, masanın altından bir kutu mermi çıkardı. Salih de silahın şarjörünü çıkarıp, mermi yerleştirmeye başladı. Şarjörün bir kısmını doldurmuştu ki, Recep Abi telaşa " Babam geliyor ! Babam geliyor ! Silahı saklayın " dedi. Recep Abi'nin babası dükkândan içeri girerken, Salih silahı aceleyle beline taktı, şarjörde cebine atıp, mermileri bana verdi. Ben mermi kutusunu aceleyle, hemen cebime koydum. Yaşlılar bu tür şeylere karşıydılar. Biz hemen vedalaşıp dışarı çıktık. Aynı yoldan gerisin geriye, camiye doğru geliyoruz. O arada yanımıza Zeki isminde bir arkadaş daha geldi. Birlikte yürümeye devam ediyorduk. Karşımıza 12-13 yaşlarında, beni de tanıyan ufak bir çocuk geldi ve " İlhan Abi ! Komünistler sizi anyor. Dikkatli olun ! " Ben " Tamam yavrum. Hadi sen buralardan uzaklaş " dedim. Tam sözümü bitirmiştik ki, gömleklerini pantolonlarının üzerine atmış üç kişi karşımızda beliriverdiler. Bellerinden tabancalarını çekip " Durun lan o..... çocukları ! " diyerek üzmize doğru üçü birden ateşe başladılar. Bu atışlar hiç birimize isabet etmemişti. Herhalde korkutmak gayesiyle atmışlardı. Çünkü beş altı el atmışlardı. O kargaşa esnasında bizim Zeki nereye gitti bilmiyorum, kayboldu. Karşımızdakilerden birisi benim yanıma geldi " Kaldır lan ellerini ! Başının üzerine koy ! " dedi. Ben ellerimi başımın üzerine koydum. " Aç ağzını ! " diye ilave etti. Yapacak bir şey yoktu, ağzımı da açtım. Tabancayı ağızıma, küçük dilime de geçecek kadar, gırtlığıma kadar soktu. Bu arada öbür ikisi de Salih'e doğru gittiler. Yani birisi beni etkisiz hale getirip, diğerleri de Salih'e gidecekler. Ellerim kafamın üzerinde, silah ağızımda gırtlığıma kadar dayanmış, çaresizim, bir şey yapamıyorum. Fakat bir taraftan da yan gözle, az ilerde sağdaki Salih'e bakıyorum. Diğer ikisi Salih'e silahlarını doğrultmuşlar, bir taraftan da karşılıklı bir şeyler konuşuyorlardı, ama ben duyamıyordum. Sadece " Sen ne yaptın ? Ne ettin ? " gibi sözleri anlayabiliyordum. Birden Salih'e vurmaya başladılar. Salih de iri kıyım olduğu için, bunlara karşı koyuyordu. Salih bir anda birisine vurdu devirdi. Öbürüne de vurdu. Tabi bu arada silahlar patlamıyordu. Bu sırada saldırganlar biraz geriye açılır gibi oldular. Salih orda,

artık kader diyelim, yani belindeki o boş tabancayı çekmese, belki kavga edip, veya bir iki tane sıkacaklar, bilmiyoruz da, tabi Cenab-ı Hakk'ın takdiri, boş silahı çekince "Ulan komünist oğlu komünistler! Nedir bizden istediğiniz? Sizi vururum! Defolun" diye bağırdı. Adamlar Salih'e ateş etmeye başladılar. Beni etkisiz hale getirmiş olan üçüncü şahıs da, silahı ağızından çıkarıp kabzasıyla kafama vurdu. Kafamda bu darbenin izi hilâl şeklinde hâlâ vardır. Kabzayı vurur vurmaz kan yüzüme boşalmaya başladı. Gözlerim kararmaya başladı, yere yığıldım. Beni etkisiz hale getirdikten sonra da, Salih'in arkasından ateş etmeye başladı. Üç kişi birden Salih'e sıkmaya devam ediyorlardı. Ben yığılıp kaldığım yerden bakıyordum. Daha sonra da üçü birden kaçmaya başladılar. Bizleri tanıyanlar geldiler. Beni de kafamdan vuruldu zannettiler. Yüzümdeki kanları silerek kalkıp Salih'in yanına gittim. Kafamdan kan akmaya devam ediyor ve Salih'in kanına karışıyordu. Salih'in başını sağ elimle dizimin üzerine yatırdım. Başını avucumun içine aldım. Salih gözlerinin içine bakarak "Arkadaşlara söyle haklarını helâl etsinler." dedi ve Kelime-i Şehadet getirdi. Kelime-i Şehadet'i bitirir bitirmez, başı ellerimin arasına dizimin üstüne yığıldı. Ben ne yapacağımı şaşımıştım. Daha on sekiz yaşında tecrübesiz bir gencim. Salih'in silahını alıp, orada bulunan tanıdık birisine vermek istedim. Önce almak istemedi. Daha sonra aldı. Ben yanından ayrıldıktan sonra da silahı oraya atmış. Ben oradan vurdum Çeliktepe'ye. Eve vardım. Annem, silah seslerini duymuş "Gene birisinin anasını ağlatıyorlar" dedi. "Ana Salih'i vurdular," dedim. Hemen banyoya girdim. Üzerimi çıkardım. Banyo yapmayı düşünüyordum. Tam o sırada kapı "Tak! Tak!" vurulmaya başladı. Kapıyı açtığımda karşımda siyasi polisleri gördüm. Ne zaman geldiler? Nasıl da bu kadar çabuk geldiler, şaşımıştım. Beni alıp Gayrettepe'ye götürdüler. Polisler olayı silahlı çatışma zannetmişler. Ben de de silah olduğunu zannederek gelmişler. Salih'in silahını da bulmuşlar. Bizim arkadaşlardan Celal isminde birisi Şahin Baran isminde birisini ihbar etmiş. Bunun üzerine Selimiye'de Sıkıyönetim mahkemesinde yargılama yapıldı. Beni de görgü şahidi olarak mahkemeye ifadeye çağırıldılar. Ben Şahin Baran'ı iyi tanıyordum. Bayburt'un Kısanta'dan birisiydi. Bu olayda yer alan üç kişi de bölge insanlarından değildi. Bölge insanlarından olsaydı, tanırdım. Olayda Şahin Baran da bulunmamıştı. Ben ifademde olayı okuduğu gibi anlattım. Şahin Baran da azılı bir komünist, alevi olduğunu biliyordum. Ama bu olayda yer almamıştı. Hakim bana "Şahin Baran'ı tanıyor musun?" diye sordu. Ben de "Şahin Baran'ı tanıyorum" dedim. Hakim "Şahin Baran bu olayda yer aldı mı?" diye tekrar sordu. "Şahin Baran olayda yoktu" diye cevap verdim.

29 Eylül 1997 Günlük Selam Gazetesi Şehidlerin Ardından yazısı BEKLE BİZİ SEVGİLİ FİLİSTİN... EVLATLARIN GELİYOR...

Allah yolunda öldürülenlere "Ölümler" demeyin, zira onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz. 2 / Bakara 154.

Fudale Ibnu Ubeyd anlatıyor: Hz. Ömer (radıyallahu anh)'i dinledim, "Hz. Peygamber'den işittim" diyerek şu hadisi rivayet etti:

"Dört çeşit şehid vardır:

- 1- İmanı kavi mü'min kişi düşmanla karşılaşır, öldürülünceye kadar Allah'a sadık kalır. İşte bu kıyamet günü, insanların gıpta ile gözlerini kaldırıp bakacakları gerçek şehiddir.
- 2- İmanı sağlam (ancak önceki kadar şecaat sahibi olmayan) bir mü'min düşmanla karşılaşır. Korkudan vücudu -talh ağacı (büyükçe bir ağaç nevi)nin dikenini batmış gibi titrer. Bu sırada gelen serseri bir ok darbesiyle hayatını kaybeder. Bu, ikinci derecede bir şehiddir.
- 3- İyi amelle kötü ameli karıştırmış mü'min kişi, düşmanla karşılaşır. Bu karşılaşma esnasında (sabır ve şecaatte, şehidliğin mükafaatını beklemekte) Allah'a sadık kalır. Öldürülünce bu üçüncü mertebede bir şehid olur.

4- Günahkar bir mü'min düşmanla karşılaşır, ölüncüye kadar Allah'a sadık kalır. Bu da dördüncü derecede bir şehid olur."
Tirmizi, Fedailu'l-Cihad 14

Düşmanla karşılaşp da, yiğitçe direnen ve sonunda Rabbine kavuşanı, Allah Rasûl'ü şehidlerin en üstünü olarak tavsif etmekte.

İslam'ın yaşadığımız topraklara hakim olması için, gençliğinin baharında, gece gündüz demeden; emperyalist uşaklarının ve rejimin baskı ve korkularına aldırma dan mücadelelerini sürdüren nice delikanlılarımız vardı. Böyle delikanlı şehidleri yetiştiren, analara selam olsun. O analar ki , yavrularının şehadet haberini aldıklarında, insan olmaları hasebiyle, yüreklerindeki acıyı ağıtlara dökerek, yavrularını Allah yolunda vermenin mutluluğunu " Ya Rabbim senin dinin uğruna verdiğim bu kurbanımı kabul et" diye niyaz ederler.

Sıcak bir Ağustos günü, orucunu şehadet şerbeti içerek açan SALİH KARA kardeşimizi, kucağında rabbine uğurlayan ve tıpkı ayeti kerimede belirtildiği üzere **İnananlardan, Allah'a verdiği ahdi yerine getiren adamlar vardır. Kimi, bu uğurda canını vermiş, kimi de beklemektedir. Ahdlerini hiç değiştirmemişlerdir.** 33/Ahzâb- 23

bekleyenlerden ilhan BOZ kardeşimiz , ŞEHİD SALİH KARA için duygularını şöyle dile getiriyor :

Esmer bir yiğitti ki Salih, siyah saçları , kapkara gözleri, atletik bedeniyle insana güven veriyordu. Salih'in yanında huzur buluyordu insan. Sivas yaylalarının tazeliğinde veduruluğunda bir bakış, tertemiz bir kalbi vardı. O'nu şehadet şerbetini yudumlayan, bir başka arkadaşım vasıtasıyla tanımıştım. Salih'le beni, aziz Şehidimiz Gürsel KABADAYI tanıştırmıştı. Ne güzel gençlerdi onlar. Sütten ak ve kardan beyaz, mübarek yüzleri, aydan an ve güneşten yakıcı samimiyetleri vardı onların. Kirlenen dünyanın pisliklerine bulaşmadan, maddi çıkar hesapları yapmayan, siyasetin yozlaşmadığı bir zaman kesitinde, Fisebillâh cihad ettiler. Ve sürekli arzulanı şehadet şerbetini doya doya, yudum yudum içtiler. Filistin'e gidecektik. Hayallerimizi süslüyordu Filistin... Rüyalarmıza giriyordu şanlı direniş. Her mücahid müslüman gencin, yüreğinde kanayan bir yaraydı Filistin.. Her müslüman gencin özlemini duyduğu Filistin cihadına gitme hazırlıkları yapıyorduk. Salih, Sarıyer'de , şimdi ismini hatırlayamadığım bir fabrikada çalışıyordu. Önce oradan ayrılması ve bir miktar tazminat alması gerekiyordu. Ve aynı da. Sıcak bir yaz günü, O da şimdi rahmetli olan ve benim ilk Kuran-ı Kerim hocamı yapmış olan Bayburt'lu Kenan Hafız'ın taksisi ile fabrikaya gittik. Biz dışarda bekledik. Salih içerde işlerini bitirip geldi. Gözlerinde mahzun bir pırıltı vardı. İşte yol paramız hazır. Artık hayal ülke Filistin, çok yakınlardaydı. Elimizi uzatsak tutabilecektik artık Filistin'i. Bekle bizi sevgili Filistin... Evlatların geliyor... Hazırlıklar yapmaya başladık. Nasıl gidecektik ? Nerden gidecektik ? Kimin yanına gidecektik? Hiç bir şey bilmiyorduk. Bilmiyorduk ama , kafamıza koymuştuk, gidecektik işte..

Salih, memleketi Sivas'a gitti ve döneceği günü biliyordum. 17 Ağustos 1978 tarihinde İstanbul'da olacaktı. Olmuş da kardeşim..

18 Ağustos 1978 sıcak bi gün olacaktı. Gecedden belliydi. Sahura kalkmıştı kainat, 17 Ağustos'u 18 Ağustos 1978'e bağlayan gece. Ramazan'dı , mübarek bir Ramazan.. Ne güzel bir aydır O..

18 Ağustos 1978 bir Cum'a günüydü. Sabahleyin hava, pırıl pırıl gökyüzü masmaviydi. Oturduğum evin terasından Sanayi Mahallesi güzel görünüyordu. Evimiz mezarlığın karşısında, Çeliktepe'deydi. Akıncılar Derneği Sanayi Mahallesi'ndeydi. Her gün oradaydık. Sayımız belki azdı. Fakat, samimiyetimizin ölçüsü yoktu. Nicelik yoktu belki, fakat nitelikli insanlar çoğunlukta idi.

Abdestimi alıp, Sanayi Mahallesi'ne gidecektim. Cum'a namazına az bir süre vardı. Evden çıkarken anneme " Anne ben Sanayi Mahallesi'ne gidiyorum. Salih akşam

gelecekti. Geldi mi, gelmedi mi bilmiyorum, buraya gelirse; Sanayi Mahallesi'ne gelsin " dedim.

Cum'a namazından çıktık, arkadaşlarla birlikte, caminin alt katındaki çay ocağında oturuyorduk ki, Salih geldi. Hasretle kucaklaştık. Çaylanımızı içtik. Bir müddet sohbet ettikten sonra, çay ocağından çıktık.

Öylesine yürüyorduk Salih'le. Bir yandan da Filistin hayallerimiz üzerine konuşuyorduk. Derken bir bölgeye geldik ki, yollar yapılıyordu ve orada geceleri duvarlara yazı yazarken gördüğüm Sivas'lı bir gence rastladık. Salih'le selamlaştılar. Belki birbirlerini tanıyorlardı. Ancak Salih O'nun azılı bir komünist olduğunu bilmiyordu. Durumu anlattım Salih'e. Konuştuğu genci, bir kaç kez, geceleri duvarlara sol sloganlar yazarken gördüğümü söyledim. (O zamanlar geceleri pek uyumazdık). Salih döndü ve O'nunla tekrar konuşmaya başladı. Konuşma uzadı, münakaşaya dönüştü. İtişip kakıştılar ve kaçıp gitti, Salih'in konuştuğu genç.

Yürümeye devam ettik **Salih**'le. Recep kardeşimizin dükkanına gitti (Recep de daha sonra boğularak şehadet mertebesine erişti). Recep'le **Salih** hasretle kucaklaşıp, öpüştiler. Oturup çaylarımızı yudumlarken **Salih**, belinden bir tabanca çıkardı. sivas'tan getirmişti. recep'e dönerek " Recep, tabanca var, mermi yok " dedi. Recep " mermi mi istiyorsun ? " diyerek, çekmecedan bir paket mermi çıkartıp **Salih**'e uzattı. **Salih** büyük bir sevinçle, mermileri şarjöre yerleştirirken, gülümsüyordu. Silahı ve mermileri ne de çok seviyordu **Salih**...Gözlerinin içi parlıyordu. Derken dükkana gelenler oldu. **Salih** şarjörü cebine tabancayı da beline boş olarak koydu. Mermileri de bana uzattı. Vedalaşıp çıktık.

Salih, şehadete emin adımlarla ilerliyordu. Oruçlu bedeni ve parlayan yüzüyle, insanlığın ulaşabileceği en yüksek mertebeye adım adım yürüyordu. Ve yolda, yanımıza bir arkadaş daha katıldı. Yürüyorduk ve yürüyorduk...

Derken küçük bir çocuk, telaşla " İlhan Abi ! Dikkatli olun ! Komünistler sizi anyor " demesiyle, karşımızda birden üç kişi ellerinde silahlarıyla, üzerimize mi, havaya mı, yere mi anlayamadım, bir kaç el ateş ettiler. Arkasından " Durun ulan ! O..... çocukları " diyerek, silahları üzerimize doğrulttular. Biri bana geldi. İkisi Salih'im'e gittiler. Bana gelen " Ellerini kaldır! Başının üzerine koy! ve ağzını aç " dedi. Bir an şaşkınlık.. İnsan ne yapacağını bilemiyor. Denileni yaptık. Yaşımız on sekiz, tecrübemiz yok. İlk defa böyle bir olayla karşılaşyoruz. Silahı ağzıma sokan, me'f'un suratlı, bir yandan bir şeyler soruyor, bir yandan da alttan tekme atıyordu. Bu arada Salih az ilerde sağda, diğer ikisiyle kavgaya tutuştu. Birbirlerine vuruyorlar. Ve işte o an.. Salih de belindeki boş silahı çıkarıyor. Dolu olsa silah, belki Salih onarı vuracak. Ama olan oluyor. Salih'im ateş edemiyor. Ama kalleşler ateşe başlıyor. Benim yanımdaki de tabancanın kabzasıyla kafama şiddetli bir darbe indiriyor. Gözlerim kararıyor, başımdan kan oluk gibi akıyor. Sendeliyorum, bir an düşünüyorum gibi geldi bana. Sonra ikisi kaçıyor, üçüncü yani beni bırakan da, geçerken yerde yatan Salih'e bir kaç el daha ateş ediyor. Ve kahpeler gözden kayboluyorlar...

Kendimi zor belâ toparlayıp, Salih'imın yanına gidiyorum. Salih yaşıyor, henüz şehadet şerbetini içmemiş, bunu anlıyorum gözlerimden. Bakıyoruz... Gözlerim simsiyah gözlerine değince " Arkadaşlara söyle ' Haklarını helâl etsinler ' " diyor. Kelime-i Şehadet getiriyor. Kafası sağ elimde dizimin üstünde kalıyor. Başımın kanı, Salih'in kanına karışıyor. Salih uçup gidiyor... Şimşekten hızlı atlarla ve beni yalnız bırakıyor. Benim de dudaklarımda şu mısra kalıyor :

" Onlar ki şimşekten hızlı atlara binip gittiler.

Onlar ki kirli şehirleri terk ettiler "

XX

Bayram Öz'ün Cildinde Yer Alan Yazılar:

Akinci Güç Sayı 5 Sayfa 5 Unutmadık (Salih Kara Resmi Var)

18 Ağustos 1978 Cuma günü İstanbul'da kızıl kuyrukçular tarafından kahpece şehid edilen Akıncı kardeşimiz Salih Kara'yı rahmetle anıyor ve kendisinden devraldığımız mücadele bayrağını yükselteceğimize Akıncı Güç olarak and içiyoruz.
XX

SEDAT YENİGÜN: 5 TEMMUZ 1980-İSTANBUL

1950 Erzincan doğumlu. İlk öğrenimini Erzincan'da, orta öğrenimini İstanbul'da Ahmet Rasim Ortaokulu'nda ve Vefa Lisesi'nde yaptı. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türkoloji Bölümü'ne girdi ve buradan mezun oldu (1974).

Vefa Lisesi'nde son sınıfta iken, liseli gençlere hitaben kurulan MTTB (Milli Türk Talebe Birliği) Orta Öğretim Komitesi'nde idare heyetinde bulundu. MTTB'ye 1970'de atılan bomba ile şehid düşen Mustafa Bilgi'den sonra, Orta Öğretim Başkanlığını yürüttü. Üniversite hayatının ilk yıllarında MTTB Kültür Müdürlüğü ve arkasından Basın Yayın Müdürlüğü yaptı. Daha sonra MTTB Genel Yönetim Kurulu Üyeliğine getirildi. Bu görevleri sırasında yapılan açikoturum, konferans ve seminerler ile ciddi sayılabilecek bir kültür havası meydana geldi. O güne kadar sürekli bir yayını olmayan teşkilata, MTTB Bülteni adıyla periyodik bir yayın organı kazandırdı ve uzun bir süre ara verilen Milli Gençlik dergisinin, yeniden yayınlanmasında büyük katkıları oldu. Bu dergide hem baş yazarlık hem de yazı kurulu üyeliği yaparak bir çok inceleme, araştırma roportaj ve denemeleri yayınladı.

I.O. Edebiyat Fakültesi mezuniyetinden bir yıl sonra Darüşşafaka Lisesi'nde "Hitabet" öğretmenliğine başladı. Kısa bir süre sonra da İhsan Memerci Lisesi Edebiyat öğretmenliğine getirildi. Şehadetine kadar burada öğretmenlik ve idarecilik yaptı. Öğretmenliği süresince zaman zaman veya devamlı olarak bir çok günlük, haftalık ve aylık yayın organında Mehmet Mengüç Yenigün müstear ismiyle yazıları yayınladı. Bunlar Milli Gazete, Milli Gençlik, Hareket, Düşünce, Sur, Çatı, Sebil, Tevhid, Hicret ve İslami Hareket'ti. Sedat Yenigün'ün yayınlanan en son yazısı "Gel Ey Zulüm, Zulmün Ta kendisi" başlığıyla İslami Hareket mecmuasında yer aldı.

1978'de kurulan İlim ve Kültür Ocağı (İKO)'nun teşekkülünde istişari ve fikri emeği bulunan Sedat Yenigün, bu teşkilatın fikri yönlendiricisi olan İslami Hareket Dergisi'nin çıkışında da yer aldı ve kıymetli yazıları, inceleme ve araştırmaları ile derginin politikasında belirleyici bir fonksiyona sahip oldu.

Çok sayıda insanın yetişmesine katkıda bulunan Sedat Yenigün 5 Temmuz 1980 tarihinde İstanbul Fatih'te hain ellerin sıktığı kurşunlarla şehid düştü. Sedat Yenigün evli ve iki çocuk babasıydı.

Kaynak: Bir Şehidin Notları-İnkılab Yayınları (1998)

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

TERÖRİSTLER ÖĞRETMEN S. YENİGÜN'Ü ŞEHİD ETTİ

İhsan Memerci Lisesi Müdür Muavini ve Edebiyat öğretmeni Sedat Yenigün (28) önceki akşam, Fatih Akşemseddin Caddesi'ndeki bir berber dükkanında sıra beklediği bir sırada, kimliği belirlenemeyen iki militanın, silahlı saldırısı sonucu şehid olmuştur. Edinilen bilgilere göre Sedat Yenigün'ü şehid eden, 16-18 yaşlarındaki biri krem rengi, biri kahverengi mont giymiş iki çocuk, Sedat Yenigün'ü vurduktan sonra, berber dükkanının tam karşısındaki Battalgazi Sokağı'na doğru kaçmışlardır.

Önceki akşam 20.35 sıralarında vuku bulan hadise sırasında şehid olan Sedat Yenigün, genç yaşlarından itibaren İslam davasına gönül vermiş ve bu uğurda yılmadan, usanmadan hizmete koşmuştu. Mücadele hayatına Milli Türk Talebe Birliği Orta Öğretim Komitesi'nde başlayan Yenigün, sırasıyla Basın-Yayın Müdürlüğü ve MTTB Yönetim Kurulu Üyeliği yapmıştır. Önceki yıllarda gazetemizde bir tefrikası ve günlük yazıları neşredilen Yenigün, bir çok dergi ve gazetede yazdığı yazılar, verdiği konferans ve seminerlerle; İslam'a hizmet için, büyük gayret sarfetmişti. İmanı ve hareketleriyle görev yaptığı hemen herkesin takdirini kazanmıştı. Şehid Sedat Yenigün'ün cenazesi, bu gün ikindi namazını müteakip Fatih'ten kaldırılacaktır.

KAYNAK: Milli Gazete-7 Temmuz 1980 Pazartesi Sayfa:1

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Bir Şehidin Notları-Sedat Yenigün -İnkılab Yayınları:

HÜMEYNİCİLİK Mİ, YOKSA İSLAM'IN YENİDEN DIRİLİŞİ Mİ?

Koskoca bir dünyanın bize bir bakış tarzı var, bir de bizimkilerin bize garip bakışı... İnsanın ufkunu daraltacak, politika çirkefinde bunaltacak derecede... Dünya nerede, biz neredeyiz? Ve mü'minin övülen feraseti, basireti nerede? Hayata bakış tarzında, eşya ve hadiseleri değerlendirmede mü'minin en büyük yardımcısı, basiret!... Bir basirete bakalım, bir de bize, müslüman oluşumuzun alameti farikasına...

Yabancı dil bilmiyoruz ki, dünyayı tanıyalım. Düşmanımızın düşmanı kimmiş öğrenelim? Peki ya onların yerli ortaklarını ve yaptıkları tercümeleri de mi görmüyoruz? İran Devrimi'ni bizimkiler anlayamamış. Ama anlayanlar öylesine anlamış ki, bizimkilere önem veriyor. Meselâ Çetin Altan.. O da "olmaz" diyor "bu tip devrim", TRT'nin

"Afghanistan'da Müslüman Gençler" isimli reklâm spotunu; "Müslümanın gerillası olmaz, gerilla ilerici bir kelimedir" diye reddedişi gibi... Bizim müslümanlar da anlayamıyor Rusya'ya, Amerika'ya kafa nasıl tutulur?

Çetin Altan şöyle diyor: "Petrolün Batı'ya karşı silah olarak kullanılması politikası üstüne, İran'daki olayların da eklenmesiyle, tüm gözler İslam dünyasına dikilmiş durumda... Ölçülerini tam olarak bilemedikleri ve yaşam biçimlerine ısınamadıkları için, pek umursamadıkları, kendilerine uzak bir dünyanın; birden alışık olmadıkları, garip tepkiler göstermeye başlaması, Avrupa'da şaşkınlık ve tedirginlik yaratıyor.

Uzmanlar, ayrıntılı yazılar ve TV konuşmalarıyla, durmadan, İslam dünyası hakkında, kamuoyunu aydınlatmaya uğraşıyorlar. Her yerde sık sık, Atatürk'ün adı geçiyor. Ve artık Kemalist dönemin bittiği ilan ediliyor.

Kemalizmi de şöyle tanımlıyorlar:

-Avrupa'ya şarklı ve müslüman olarak değil, Avrupalı olarak karşı çıkmak....

Bu görüş ve yaklaşımlardan, doğru dürüst bir sentez ortaya çıkarmak kolay değil.

Nasıl ki, İslam dünyasının, dünyadaki dengelerden soyutlamak da kolay değil.

Ne endüstri devrimi, ne burjuva devrimi, ne sosyalist devrim, ama yine de devrim, içeriği değişik bir İslam Devrimi....

Devrimler tarihine, protestanlıktan sonra, böyle bir tür mistik bir devrim daha eklenebileceğine, insanın aklı pek almıyor doğrusu.

Böyle bir değerlendirme, ya kapitalizmden alabildiğine kazık yemiş bir İslam dünyasını, "Maşallah bak, sen de devrimini yaptın işte" diye avutmak için yapılıyor, ya da burjuva ve sosyalist devrimlerinin dışında da devrim olabileceğini söyleyerek, Sovyetler'e karşı mistik bir blok yaratmak için yapılıyor.

.....
Günden güne küçülen dünyada Türkiye'nin Papa'yı, yeri göğü aya kaldırarak karşılamaması dahi nükte konusu olurken, burjuva ve sosyalist devrimlerin dışında, mistik devrimlerle kalkınmak ve çağdaş dünya ile bütünleşmek nasıl sağlanacaktır, bilemiyoruz. Çağdaş dünyanın dışında kadrosuz ve teknolojisiz, ama aşamalı yeni bir dünya kurmak ise, ancak Sayın Humeyni'nin gösterebileceği bir mucizedir. Mucizenin nasıl sonuçlanacağını görmek için azıcık daha bekleyelim bakalım..." (19 Aralık 1979, Milliyet)

Bir Marksist gözle dünyayı süzen Çetin Altan'ın, aklına sığmayan taraflar, kanaatler bunlar.... Burjuva ve Sosyalist devrim dışında, Devrim olur mu? Çünkü devrim için dahi, batıdan icazet gerekli!.. Kafalarımızı batı şekillendirdiğine göre... Yani, ya kapitalist, ya komünist kampın adamı olacaksın. Bu tasnif bir "Batıcı kafa"ya mahsustur. Altını öncelikle çizelim.

.....

.....

.....

Evet! Bu uzunca iktibasları sabırla okudunuz zannedersem.

Tek bir satır bile ilave etmedik, bozmadık yazıları... Gelelim yazımızın başındaki iddialara....

Türkiye'de bazı müslümanları "Humeynicilik"le suçluyor.... Bu tip müslümanları "aptal, şapşal, pis alevinin ardından gidenler" diye isimlendiriyorlar. Hakikaten Türkiye'de Humeyniciler var mı? Yani şu şahısperestlik belirten ve ille de, bir adamın ardına

takılmak hastalığıyla "Humeynicilik" yapanlar var mı? Neredeler, nasıl yapıyorlar, bize gösterebilirler de "Bre namerdler! Allah ve Rasûlû'nun yolundan gitmek varken, Humeynicilik ne oluyor? Erbakancılık, Demirelcilik, Süleymancılık, Hilmicilik olmayacağı gibi" desek!... Yoksa? binlerce çarşafli kadının, erkeğin sokaklarda "Allahü Ekber" deyişine gözyaşı dökerek, dünyanın neresinde "Allah" diyen varsa kulak kabartan, İslâm'ın dünya gündemine gelişinin heyecanını duyanlara mı deniyor "Humeynici... Pis alevinin peşinde gidenler...." diye?

Allah'tan korkun, kıldan utanın! Dünya bu hareketleri İslâm'ın başkaldırışı diye değerlendiriyor, size mi düştü batının avukatlığını yapmak?... İran Şii, Afganistan Sünni, Pakistan Sünni... Ama dünya bunları bir bütün olarak görüyor.... Çünkü Humeyni, Sünni Afganistan'ı destekliyor. Çünkü Humeyni, Moro müslümanlarına ölüm yağdırarak uçakların, benzinini kesiyor, çünkü Humeyni İsrail'in petrolünü kesiyor, O'nu İslâm düşmanı ilân ediyor.. Çünkü Humeyni, Amerika jandarmalığını reddediyor... Biz, Humeyni'nin bu erkekçe kararlarını ve batının, komünistlerin kavramlarını alt üst eden, devrimini alkışlıyoruz. Yoksa, kimsenin oturup Şii olmaya niyeti yok. Humeynicilik yaptığı yok!

Ama, Allah için adamı takdir etmeyecek miyiz? Biz, yüzyıllardır ezilen İslâm'ın, kendi kaynaklarına dönüş hareketini başlattığı, emperyalizmle müşahhas bir kavga örneği verdiği için alkışlıyoruz O'nu. Eğer Humeyni başarmasaydı, tek başına Pakistan ayakta duramazdı, batı O'nu yerdirdi.... Eğer Humeyni başarmasaydı, Afganistan'ın mücadelesi desteksiz kalırdı..... Bu gün Afganistan'dan kaçan milyonlarca mülteciye, İran ve Pakistan kollarını açmış, bunca fakır zaruret, dert içinde onları besliyor.... Ey dünyadaki her türlü İslami harekete "Lâ" diyen gafil kardeş! Senin kafanla İslâm ne zaman "La ilahe illallah" diyecek, ne zaman Hicret edecek, ne zaman Devlet olacak? Söyle misin Allah aşkına? Seyyid Kutub'lara düşmansın, Ali Şeriatî'ye düşmansın, Abdülkadir Udeh'e düşmansın, Humeyni'ye karşısın; peki kimden yanasın? Sakın dost diye sandığın o yanındakilerden yana olmayasın?... Allah sana da hidayet nasib etsin!

GASPEDİLMİŞ ÜLKE

Müslümanı inancının yaşanmadığı ülkeye, başka bir gözle bakabilirsin. Ama, bir takım kimseler gibi onu reddemezsin!

Bu ülke **GASPEDİLMİŞ ÜLKE**'dir...

Üstünde bir gün Ezan-ı Muhammedî okunmuş da sonra küfar eline geçmişse... Orası gaspedilmiş ülkedir ve İslâm vatanını kurtarmak zorundasın!...

Ya bu ülke?

Üstünde bin yıl Ezan-ı Muhammedî gürlemiş, milyonlarca pâk alın bu toprakla öpülmüş, milyarlarca Allah'ın zikri her hücrelerine nüfuz etmiş, altı üstü mürmin, mürmine, evliyaullah dolu olan bu ÜLKE!... Enbiyalar, salihler, siddikler, zâkirler, şehidler, gaziler dolu bu yurt?!.. Her zerresi bir şehid kanı ile sulanmış bu topraklar, **ALLAH DIYEN HERKESİN TAPULU MALİDİR!**..

Bakma!

Göbeğinden Avrupa'ya, Amerika'ya Rusya'ya, Çin'e bağlı **HAINLER** bu vatani gasbetmiş isel!

İlkeleri, programları, devrimcileri ile bu memleketi önce **BATIYA** peşkeş çekip, müslüman insan tipini yok edip; yerine şapkali, batıcı munluktan başlayarak **"İZM"**, **"İST"** budalılığına kadar **İNSANIMIZI MÜSLÜMAN** kisvesinden soyup, bir Avrupalı, bir Çinli, bir Rus haline getirmiş iseler!..

Senin ezanını, Kur'anını, örtünü, zikrini yasaklamış; mukaddes değerlerini târûmâr etmiş, sokağın ortasında örtünü yırtıp, hâyân ile, iffetin ile oynamışsa!..

Allah'ın hakimiyetine karşı beşerî sistemler, putlar, ilkeler, iğrenç izm'ler sokup, seni **MÜŞRIK BİR DÜZEN'e** mahkûm etmişse!..

Sen **GASPEDİLMİŞ BİR ÜLKE'de** mahkûmsun!..

Ama bu **VATAN**, onu aslına irca edecek **MÜ'MİN İNSANLAR'**ı bekliyor!..
Bu topraklar sana şehid babandan, gazi dedenden, Müslüman acağından
MİRAS'dır... **REDD-I MİRAS** edemezsin!..
Sen **SOYSUZ** değilsin!
BU VATANDA
İNANCINI HAYATA İKAME EDECEK
SOYLU CİHADIN MÜBAREK OLSUN!..

Mevlüt Demir 19 Nisan 1993

Ordu'nun Mesudiye İlçesi'nde doğdu. İlk ve Orta okulu burada okudu. Sonra İmam Hatip'e kaydoldu. İslami kimliği nedeniyle atıldı. 1986 yılında İstanbul'a geldi. Şehadetine kadar burada yaşadı. bir yıllık evliydi ve çocuğu yoktu. 19 Mart 1993 günü şehid oldu.

Yeni Yeryüzü Dergisi Mayıs 1993 Sayı 1**Sayfa 21 Bir müslüman şehid edildi MEVLÜT DEMİR**

Laik rejimin emniyet güçleri tarafından 19 Mart 1993 günü evine yapılan baskında şehid edildi. Vücudundan 7 kurşun çıkan Demir'in "çatışma sonucu ölü ele geçtiği" açıklanıyordu.

Ancak Mevlüt Demir'in silahlı olduğuna ve çatışmaya girdiğine dair hiç bir belirti yoktu.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Değişim Dergisi'nde Şehidlerle İlgili Yazılar:

Değişim Sayı:2 Nisan 1993

Sayfa 5 İslami Hareket Operasyonu:

Bir Şehid Bir Yaralı, Altı Tutuklu

Yerinde ve yargısız infaz bu kez de müslümanlara uygulandı

Uğur Mumcu'nun öldürülmesi bahanesiyle estirilen "laik terör" sırasında Türkiye'de işlenmiş bütün fail-i mechul cinayetlerin faili olarak yakalanıp, hemen suçu ilan edilen müslümanlara yönelik operasyonlar sürüyor. Bayramdan önce başlayan ikinci operasyonda polis, "yargısız infaz" diye bilinen alçakça yöntemle, bir müslümanı şehid etti, bir kişi de yaralandı.

Olay, Şirinevler'de şüpheli bulunan iki kişinin, üstlerinin aranmasıyla başladı. Sivil polislerin, bu kişileri götürmek istemeleri üzerine, şahıslardan biri çevrede bulunan halktan yardım istedi ve "Bizi öldürecekler, hiç müslüman yok mu?" şeklinde bağırdı. Halkın tepkisi üzerine telaşlanan polislerle, halk arasında meydana gelen karışıklık üzerine, Alper Hasözek ve Mevlüt Demir isimli müslümanlar, kaçmaya başladı. Polisler Alper Hasözek'i olay yerinde yaralayarak yakaladılar ve üzerinde bulunan adrese baskın düzenleyerek, diğer müslümanı da şehid ettiler. Olay yerinde görüntüler alan ve çevre sakinleriyle görüşen Flash TV ve Sabah muhabirleri, evde hiç bir çatışmanın olmadığını, polislerin eve girip 5-6 el ateş ettiklerini ve Mevlüt Demir'in öldürüldüğünü ifade ettiler. Basında "İslami Harekete Darbe" şeklinde verilen olayın, daha sonra müslümanlara yönelik bir "infaz" deneyimi olduğu açığa çıktı. Böylece ABD'de eğitilen anti-terör timleri ve siyasi polis, yıllardır solcu militanlara uyguladığı "infaz" türünü, müslümanlara da uygulayabileceğini göstermiş oldu.

Olayın akabinde düzenlenen baskınlar sonucu biri kadın 6 müslüman daha gözaltına alındı. Daha sonra bu kişilerden ikisi tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, biri kadın dört kişi tutuklandı. Polisin bu kişilerin ailelerine yoğun baskı yaptığı bildiriliyor.

Şehidler Ölmez !

Olayın müslüman çevrede duyulması üzerine, Şehid Mevlüt Demir'in cenazesi, Çapa Tıp Fakültesi'nden alınarak, görkemli bir törenle toprağa verildi. Eller üzerine alınan şehidin tabutu, uzun bir kalabalık eşliğinde, Eyüp Mezarlığı'na götürüldü. Yürüyüş sırasında kin ve öfke ile sıkılı yumruklara "Katillerden Hesap Soracağız", "Şehidler Ölmez!", "Amerika İslami Hareketi Engellemez", "Kahrolsun Laik Diktatörlük" sloganları eşlik ediyordu. "Yolunu Sürdüreceğiz Ey Şehid", "İslami Hareket Engellenemez" yazılı pankartların da açıldığı yürüyüş korteji, coşkulu ve öfkeli tekbirlerle mezarlığa kadar geldi. Şehidin naaşı tekbirlerle defnedildikten sonra, Kur'an okundu ve kalabalık sessizce dağıldı. Olay yerine gelen polislerin aciz ve korku dolu bakışları, kitlelerin öfkesi

karşısında utanca dönüşmüştü. Olaya müdahale edemeyen polisler infaza katılan ve gönüllü infazcılardan olduğu anlaşılan amirlerinin fırçasını yediler. Müslüman katli bir sivil, müdahale etmeden, korkuyla seyreden bir polise çıkışıyordu "Neden müdahale etmiyorsunuz? Niye bize haber vermediniz?"

Yargısız infazları meşrulaştıran koalisyon hükümeti, başta Demirel olmak üzere, İçişleri Bakanı Sezgin, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve siyasi şube infaz timleri, bu alçakça cinayetin sorumlusudurlar. İnaniyoruz ki şehidimizin kanı yerde kalmayacaktır. Ve inaniyoruz ki müslüman halkımız, er yada geç, insan öldürmeyi meslek haline getiren bu sistemin gerçek yüzünü görecekler.

Şehidimiz Mevlüt Demirin yolu yolumuz, kavgası kavgamızdır.

İşkenceler Belgelendi

Mazlum-Der İstanbul Şubesi 19 Mart Cuma günü bir basın toplantısı düzenleyerek "İslami Hareket" örgütü olarak tanıtılan 18 müslümana, siyasi şubede yapılan işkencelerin belgelerini sundu. Halen cezaevinde bulunan ve mahkemeye çıkartılmayan müslümanlara yapılan işkenceler, adli tıptan alınan raporlarla belgelendi.

Geniş bir basın mensubunun katıldığı, ancak İslami Dergi ve gazeteler de dahil, hiç bir basın organında yayınlanmayan "Mazlum-Der İşkence Raporu" müslümanlara atfedilen suçların kabul ettirilmesi ve yüklü cezalar verilebilmesi için yapılan yoğun işkenceler sonucu, halen cezaevinde esir tutulan müslümanların, fiziki yara ve sakatlıkları, karşı karşıya kaldığını gösteriyor. Raporda sanıkların ifadelerine dayanılarak, Necdet Menzir'in "İndirin aşağıya, kollarını bacaklarını kını!" dediği, DGM Savcısı Ahmet Köksal'ın "Gözaltı süresini bir ay daha uzatırım" diyerek yaptığı tehditleri ve polislerin İslama ve müslümanlara yönelik en iğrenç ve aşağılık küfürleri de yer alıyor. Bu zulümlerin hepsi, müslümanların işlemediği suçları kabullenmelerini sağlamak ve kamuoyunda şov yapan hükümetin ve polisin rezil olmaması için, yüklü cezalar verebilmeyi amaçlıyor. Halen haklarında 7 yıl ile 30 yıla kadar hapis, iki idam cezası istenen savcılık iddianamesi hazırlanmış bulunuyor ve en ağır cezayı verecek mahkemeye sevkedilmeyi bekliyor. Bu arada polisin arama emri çıkarttığı isimlerin, sık sık basında yeniden gündeme getirilmesi, bu isimlere yönelik "infaz" hazırlığı olduğu şüphesini akla getiriyor. Polisin müslümanlara yönelik bu tutumunun, müslümanın halkın hafızasında saklanacağını ve müslümanlara yönelik hiç bir zulmün karşılıksız kalmayacağına inaniyoruz.

Bu arada Refah Partisinin ve yayın organlarının, Zaman gazetesinin ve çeşitli haftalık, aylık İslami Dergilerin "anlamli" suskunluğunun da sebebi anlaşılmadı.

(Şehid Mevlüt Demir ve cenaze namazının resmi var)

Sayfa 22'de Şehid Molla İhsan Yeşilirmak'ın resmi,

Son sayfada Şehid Mevlüt Demirin cenazesinden resimler var

MOLLA FEHİM DÜMEN: 25 HAZİRAN 1992-MERSİN**MERSİN'DE MOLLA FEHİM ŞEHİD EDİLDİ**

25 Haziran günü Mersin'de Molla Fehim Dümen, uğradığı silahlı saldırı sonucu şehid oldu.

Sitt Pervari doğumlu olan Molla Fehim, 37 yaşında ve altı çocuk babası idi. Çevresinde islami kişiliği ile tanınan Molla Fehim 1985 yılında ailesi ile birlikte Mersin'e göç etmişti. Olay günü saat 19.30 sırasında, çalıştığı inşaattan dönerken, damadının evine uğrayan Molla Fehim, burada pusu kuran PKK'lı katillerin silahlı saldırısına uğradı. Başından, göğsünden ve bacağından isabet eden kurşunlarla oracıkta şehid düştü. Bu sırada dışarıda bulunan Hanımı ve kızı ağır yaralı olarak hastahaneye kaldırıldılar.

Yine çevresinde islami kişiliğiyle tanınan damadı Halil de, dudağına isabet eden bir kurşunla hafif yaralandı.

Molla Fehim, kalabalı bir müslüman topluluğun katıldığı cenaze namazın sonrası Mersin Akbelen mezarlığında toprağa verildi.

Bir dava eri olarak islami mücadele safalarında yer alan Molla Fehim'in şehadeti halk tarafından üzüntüyle karşılanırken, PKK canilerine olan nefret bir kat daha arttı. Molla Fehim, zalimlerin tehdidine boyun eğmeyerek, onların yüreklerine korku salmış, bu yolda şehid olmuş ve Kürdistan'ın şehidler kervanına katılmıştır.

Hacı Azadi - Mersin

KAYNAK: Yeryüzü Dergisi-15 Temmuz 1992 Sayı:20 Sayfa:4

MOLLA AHMED İŞİKLİ: 17 Eylül 1993-DİYARBAKIR

1970'te Mardin'in Savur (Stewre) ilçesine bağlı Elmalı (Tizyan) Köyünde doğdu. İlkokulu Lice'nin Dergüz Köyünde, ortaokulu da, Mardin Lisesi'nin orta bölümünde okudu.

7 yaşında iken, Babası Molla Osman'ın yanında, medrese tahsili görmeye başladı. İslami ilimlerin bir kısmı ve Arapça tedrisatını, çeşitli medreselerde sürdürerek, icazet aldı. İcazet aldıktan sonra, bir çok köyden gelen 'fahri köy imamlığı' teklifine "Çarpık düzenin içinde, sizlerin alın teriyle kazandığınız parayla geçimimi sağlamak ve bunun karşılığında imamlık yapmak için, kendimde bu yükü taşıyacak gücü bulamıyorum." diye cevap veren Molla Ahmed, işçi olarak çalışmayı tercih etti. 1.5 seneden beri bakkal dükkanında işçi olarak çalışan Molla Ahmed evli ve 4 çocuk babasıydı. En küçük çocuğu henüz altı aylıktı.

17 Eylül 1993 Cuma günü, sabah erkenden dükkanı açıp, günün hazırlıklarını yaptığı sırada, eli satırılı üç dört kişinin saldırısına uğradı. Değişik yerlerinden aldığı darbelerden ötürü, hastahaneye kaldırılırken yolda Hakk'ın rahmetine kavuştu. Cenazesi, Cuma namazının ardından Alıpınar (Seyda Baba) Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra Alıpınar (Seyda Baba) Mezarlığı'nda, kalabalık bir müslüman topluluğun, tekbir ve tefin sloganları arasında, toprağa verildi.

KAYNAK: Hira Dergisi- Ekim 1993 Sayı:7 Sayfa:12

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Eylül Şehidlerinin Ardından**Molla Ahmet İşiklî'nin bir yakını:**

Molla Ahmed, 1970'te Mardin'in Savur (Stewre) ilçesine bağlı Elmabahçe (Tizyan) Köyünde doğdu. İlkokulu Lice'nin Dibek Köyünde okudu. Medrese tahsilini, babasının yanında tamamladı.

Çok rahat bir şekilde molalık yapacak, ilmi ve dini bilgiye sahip olmasına rağmen, bir kaç sefer gelen fahri molalık teklifini geri çevirdi. O zaman bu vazifede, dalkavukluğun, yağcılığın, adam kayırmancının, parayla Allah'ın ayetlerinin zalimlere peşkeş çekildiği bir ortamda, hakkı Hakk için söyleyemeyeceğinden korkuyordu. Hatta bir ara, bana şunları söyledi: "Türkiye'de ve bu ortamda imamlık yaptığın zaman, menfaatin fazla geldiği yöne meyletmek zorunda kalıyorsun. Ya, bu menfaatlere evet deyip, yolunu bulacaksın; ya da bunları reddedip, sürüneceksin. Çünkü, zenginler, ağa kesimi veya zalimler, yaptıklarına fetva bulmak için sana gelecekler. Bunun için de sana menfaat temin edecekler." Bu yüzden imamlık yapmak istemedi, zorunlu olarak köyde kaldı.

Asker dönüşünde tekrar köyde almak niyetindeydi ki, PKK'ya bağlı olarak çalışma, şeklinde, kendisine ayrı bir zulüm dayatıldı. Zulmün her türüsüne karşı çok kararlı olduğu için de, köyde kendisine hayat hakkı tanınmadı. Bir kilim ve bir yatakla kendini Diyarbakır'a attı. O kadar gururluydu ki, kimsenin üzerine yük olmamak için, bir hafta boş gezdi. Sonra, yevmiyeli olarak, bir bakkal dükkanında çalışmaya başladı. Çalıştığı sırada, değişik kişilerden gelen, dolgun iş ve ücret teklifini de geri çevirdi. Bir müslümanın dükkanında, izzetlice çalışmayı yeğlediğini söyledi bana...

Bu arada sürekli okuyor, düşünüyordu. Düşündükçe de fikri yapısı, daha da olgunlaşıyordu. Tabi, bir gün bir şafak vakti vurulana kadar... Dükkana saldıranlar, O'nu 100 m. kadar kovalamışlardı. Ardından ciğerine satın batırıp çevirmişlerdi. Doktorların müdahalesine yetişmeden, şehadete ulaşmıştı.

Bir hadis-i şerifte de belirtildiği gibi, 3 damla, Allah'ın katında kutsaldır. Hakkıyla bu üç damla kimde olursa, o Allah'ın katında kutsaldır. Bu üç damla, hangi da'vanın fertlerinde mevcudsa, o da'va kutsaldır. Aynı günde şehid olan iki müslüman da da bu üç damla mevcud idi: Gözyaşı, alinteri ve kan...

Kaynak: Hira Dergisi- Kasım 1993 Sayı:8 Sayfa: 18

xxxxxxxxxx

MOLLA AHMET ASLAN: NISAN 1995 SIIRT

Siirt'in Kurtalan İlçesine bağlı Subaşı Köyü (Kehnimeri)'nde fahri imamlık yapan, ancak bir süre önce imamlığı bırakarak, Siirt merkeze bağlı doğduğu köy olan Kayıklı (Mehine)'ya dönen büyük alim, İslam tebliğcisi **Molla Ahmet Aslan**'ın şehid edildiği öğrenildi. On gün önce şehid edildiği öğrenilen, ancak devlet güvenlik güçlerinin köye giriş çıkış yapılmasına hiç bir şekilde izin vermediği için, **Ahmet Aslan**'ın nasıl şehid edildiği hakkında sağlıklı bilgi alınamadığı bildirildi. Taziyyede bulunmak için köye gidenlerin yolda çevrildiği ve hiç bir surette köye sokulmadığı belirtilirken, **Molla**

Ahmet Aslan'ın amcazadelerinin yakınlarından alınan bilgiye göre, Batman'dan yola çıkarak Kayıklı'ya giden **Molla Ahmet Aslan**'ın akrabalarının da köye girişlerine izin verilmediği belirtildi.

Molla Ahmet Aslan'ın şehid edilmesinin üzerinden 10 günden fazla zaman geçmesine rağmen, devlet güvenlik güçlerinin köye giriş çıkışlara hiç bir şekilde izin vermemesi dikkat çekiyor. **Molla Ahmet Aslan**'ın daha önce de çeşitli tarihlerde bir çok defa gözaltına alındığı, ancak daha sonra serbest bırakıldığı da öğrenildi. **Molla Ahmet Aslan**'ın şehid edildiğinin devlet tarafından kamuoyundan gizlenmeye çalışılması ve köye giriş çıkışlara izin vermemesi, devleti de zan altında bıraktı.

Şehid Molla Ahmet Aslan'ı çok yakından tanıyanlardan edindiğimiz bilgilere göre, **Molla Aslan**'ın kesinlikle hiç bir grub ya da hiziple bağlantısı bulunmadığı, hayatı boyunca tebliğde bulunan ve insanları Allah'ın yoluna çağıran, oldukça mütevazı bir şahıs olduğu belirtiliyor. Ramazan ayının yanısıra yılın 365 gününde Pazartesi-Perşembe günlerini, oruçlu olarak geçirdiği belirtilen **Molla Ahmet Aslan**'ın, çok değerli bir alim olduğu ve şehadetinin müslümanlar arasında büyük üzüntüye sebep olduğu kaydedildi.

KAYNAK: Selam Gazetesi 1-7 Mayıs 1995 Sayı:88 Sayfa:1

Molla İhsan Yeşilirmak: 8 Şubat 1993-Batman

Ailesinin kaleminden Molla İhsan:

O'nun hayatı ve ölümü, Alemlerin Rabbi olan Allah içindi.

Molla İhsan, herkesin, herşeyin bayağısına teşne olduğu bir zamanda, yüce olanı seçti ve ömrünü bu yüce olana adadı.

O, muvahhid bir müslümandı. Tevhidi inancı ve evrensel düşünceyi, benimsemekle yetinmedi. Kabul etti, sahiplendi ve hakim kılmaya çalıştı.

O'nu tanıyanlar, O'nu Ebu Zer-i Gıfari'ye benzetirlerdi. Çünkü O, gerçekten Ebu Zer gibi yaşadı ve Ebu Zer'ce mücadele etti.

Molla İhsan, çevresindekileri gerek yaşantısıyla, gerekse fikirleriyle etkileyen bir insandı. Çevresindekilerpe, örnek kabul edilen bir insandı.

Molla İhsan, küçükken, babası tarafından medreseye gönderildi. Askere gidinceye kadar medresede okudu. Askerden döndükten sonra ise O, artık farklı bir insandı. İslami bilinci kabul etmiş, düşünceleri durulmuş ve mecrasını bulmuş bir imaktı.

Asker dönüşü annesi O'na: "Oğlum, bize yeni yatak örtüleri al. Yatak örtüleri yırtılmış" deyince, O da "Anne, bu dünya faydasız, geçici ne yapacaksın yeni örtüleri, evdekilerle idare edin. Onlar daha sizi bir ömür idare eder" der. Annesi oğluna hayıflanarak "Oğlum, baksana millet apartmanlar dikeyor!" dediğinde, annesine sakın sakın "Kıyamet koptuğu gün, hiç biri ayakta olmayacak Anne!" der. Bir dönem köyde imamlık yaptıktan sonra, Batman'a yerleşmek için bir daire tutar. Dairenin pencereleri için mecburen yeni perdeler almak zorunda kalır. Bunun için de hanımına şöyle söyleyecektir: "Bu perdeleri almış olmam, beni korkutuyor. Bunun hesabını Allah'a nasıl veririm!"

Çocukları küçükken, hanımına şöyle söylerdi: "Hele çocuklar biraz büyüsün, ele güne muhtaç olmaktan kurtulsunlar. Sıcak cephelere cihada gideceğim." derdi.

Sonunda cephe kendi ayağına geldi ve böylece muradına ermiş oldu.

Molla İhsan, bazen günlerce, haftalarca eve uğramaz ve İslami çalışmalar için durmadan uğraşır. Bir gün hanımı kendisine: "Senin yolunun hakk olduğunu biliyorum. Ancak altı çocuğun var, ben varım. Bu kadar insan senin sorumluluğunda, senin eline bakıyor. Bu yolda her türlü tehlike var, biliyorsun. Sana bir şey olursa, ben ve küçük çocuklar ne yaparız?" dediğinde, hanımına "Ben bu yola girerken, her şeyi göze alarak girdim. Allah ömür verdiği sürece, sizi yiyeceksiz bırakmamaya çalışacağım. Ama bana bir şey olursa, size, Allah yeter. Sizi O'na emanet ediyorum" diyerek, hanımını teskin eder.

Molla İhsan'ın evinde, çoğu zaman sıcak yemek pişmez ve çocuklar, yarı aç, yarı tok yaşardı. Ancak onlar, yine de babalarından ve hallerinden şikayetçi değillerdi.

Molla İhsan, eline bir şey geçtiğinde, yoksul akrabalarına, garibanlara dağıtırdı. Evinden çoğu zaman misafir eksik olmazdı. Öğrencilere, elinden geldiğince yardım ederdi.

Bir gün evine bir misafir gelir. Hanımına bir şey hazırlamasını söyler. Hanımı "Evde yiyecek bir şey kalmadı" der. Molla İhsan "Nasıl bir şey yok! Bir çorba da mı yok!?" der. Hanımı da cevap verir "Maalesef o da yok." Misafir, kazara bu konuşmayı duyar. Sessizce dışarıya çıkar; yiyecek, içecek bir şeyler alır getirir.

Şehadetinden kısa bir süre önce hanımı, değişik günlerde üç defa kendisine "Dünya hali. Her an her şey olabilir. Vasiyetini yapsan." der. O da her seferinde şu cevabı verir: "Benim bir malım yok ki, pay edeyim. Sadece şunu istiyorum. Çocuklarım, benim davamı sürdürsünler. Senden başka bir isteğim yok."

Zalimlere karşı inadına sert, mü'minlere karşı alabildiğine yumuşak davranırdı. Her zaman mazlumların yanında yer alı. Onara karşı çok yardımsever, çok merhametli davranırdı.

Annesi vefat ettikten sonra babası bir hayli yaşlanmış ve yeni bir evlilik yapmıştı.

Molla İhsan, üvey annesine ve üvey kardeşlerine her zaman sevgiyle, şevkatle yaklaştı. Onları hiç ayırd etmedi. Kendi ailesine ne alırsa, onlara da alırdı.

O, hayatının her safhasında İslamı yaşadı, yaşattı. Ve hayatını şerefice hatmetti.

Ahretini dünyasına değişmedi. Canını ve malını Allah yolunda sarfetti.

xx

Yeni Zemin- Mart 1993 sayfa: 44

Molla İhsan Yeşilırmak'ı da şehid ettiler

Faili belli olan bu cinayetin üstüne devlet gitmeli; yoksa zan altında kalır.

Bölgenin sevilen, sayılan mollalarından birisi olan değerli insan, **İhsan Yeşilırmak**, 8 Şubat günü, evinden çıktıktan onra, oğluyla birlikte, güpegündüz silahlı saldırıya uğrayarak şehid edildi. **Molla İhsan Yeşilırmak**'ın yanında bulunan oğlu **Mahmut** da, bu menfur suikast esnasında ağır yaralandı.

Bu bir fail-i mechul cinayet miydi?

İşte bu soruya **Molla İhsan Yeşilırmak**'ın yakınlarının verdiği cevap, suikastı

gerçekleştiren failerin hiç te mechul olmadığını gözler önüne seriyor. Merhum **Molla İhsan Yeşilırmak**'ın kardeşi **M.Emin Yeşilırmak**, yaptığı basın açıklamasında, Cumhuriyet savcılığına ve Başbakan ile İçişleri Bakanlığına gönderdiği dilekçe ve telgrafta, suikastı ayrıntısıyla anlatıyordu.

Kontgerilla veya Özel Harp Dairesi tartışmalarının yoğunluk kazandığı bir dönemde devlet bu ve benzeri tüm cinayetleri açığa kavuşturmalıdır ki, zan altında kalmasin. Mağdurların da kuşkusu olmasın.

Molla İhsan Yeşilırmak kimdi?

İhsan Yeşilırmak, 1948 tarihinde Diyarbakır'ın Silvan İlçesi'ne bağlı Yuva (Heline) köyünde doğdu. Dokuz yaşından itibaren, ilim tahsil etti. Gençliğini bölge medreselerinde, tanınmış hocaların yanında ilim öğrenmekle geçirdi.

İhsan Yeşilırmak, 1970'den beri, bölgedeki islami faaliyetlerin içinde, aktif olarak bulunuyordu. İlmiyle, kişiliğiyle ve yararlı çalışmalarıyla herkesin takdirini üzerinde toplayan bir insandı. Gençlerle çok yakından ilgilenirdi. Kardeşlik hukukuna azami ölçülerde riayet ederdi. Diálogo ve yardımlaşmaya önem verirdi. Başı darda olan kardeşlerine -hangi gruptan olursa olsun- yardım elini uzatmaktan, geri kalmazdı. Müslümanların birliğine, özel bir önem verirdi. Bölgede bu yöndeki çalışmalarıyla dikkat çekti. Dünya malına hiç tamah etmezdi.

İhsan Yeşilırmak, ilk kez 1980'de tutuklandı ve Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesi'nde yargılandı. 8 Ay Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde yattı. İşkenceler gördü. Serbes bırakıldıktan sonra, Diyarbakır'ın Gercüş İlçesi'ne bağlı bazı köylerde fahri imamlık yaptı. Daha sonra Batman'a yerleşti. Bütün bir uğraşısı gençlerin yetişmesi üzerine idi.

İhsan Yeşilırmak, Batman'da bir süre kitapçılık yaptı. Daha sonra bunu bırakarak, ticaret ve tarımla uğraştı. **İhsan Yeşilırmak**, hiç bir zaman grupçuluk yapmadı. Bu yüzden her kesimden müslümanlarla diálogosu vardı.

Eğitime önem verirdi.

Bu büyük insan, değerli hoca ömrünün en velûd çağında şehid edildi. Olayda oğlu **Mahmut** da katiller tarafından yaralandı. **Mahmut** yaşıyor, ama babası rahmet-i rahman'a kavuştu.

Molla İhsan Yeşilırmak'a Allah'tan rahmet, yaralı oğluna sıhhat ve afiyet, yakınlarına ve kendisini seven tüm dostlarına sabır diliyoruz.

xx

Kaynak:Hira Dergisi-Mart 1993 Sayı:3 Sayfa:23'

Örnek Bir Şehid Ailesi

Molla İhsan Yeşilırmak, devrimci-tevhidî mirası sahiplenene bir şahsiyet olara uzun yıllar, mücadele içerisinde yer aldı. Taa ki, kafirler O'nu şehid ettiler...

Tevhidî yaşantıyı ferdî planda uyguladığı gibi, toplumsal planda da üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmekten bir an bile geri durmadı. Ailesini de bu özellikleri taşıyan bir aile olarak yetiştirmeye çalıştı. Ve şehadetiyle birlikte ailesi,tevhidî mirası paylaşmanın bir nişanesi olarak, örnek bir şehid ailesinin nasıl olabileceğini gösterdi. Şehid, kanlar içerisinde hastahaneye getirildiğinde, hanımı ve çocuklarının üzerinde en ufak bir hayret, şaşkınlık, tedirginlik belirtisi yoktu. Hepsinin ağzından çıkan tek söz "İnna lillah ve İnna ileyhi raciün" ayetiydi. Bu sabır ve metanet tablosu, mü'minlerin kalbine iman ve cesaret nakşederken, katillerinde yüreklerini hoplatıyordu.

Taziye'nin ilk günlerinde, şehidin evine gelen müslüman hanımların ağlaşmalarına karşılık; ev sahibesi olan şehidin hanımı, onları sabır ve metanete çağırıyor, teskin

görünmesine, Allah'ın dininin toplumda yaygınlaşmasına çalıştı. Günümüz yaşam şartlarında özellikle de kapitalist düşüncenin hüküm sürdüğü bu toplumda, zengin olmanın yolları çok basit iken; O hiç bir zaman, böyle bir şeye tevessül etmedi. Ömrünün bir kısmını, Hakk uğruna, zindanlarda geçirdi. Her türlü zulme maruz kaldı. Zulme aldırmayarak, davasında daha aktif bir tavır sergiledi. Üzerine yüklenen ilahi sorumluluğu, büyük bir çalışmayla sürdürdü. Hem kendisi aydınlandı, hem etrafındakilerini aydınlattı. Küfür güçlerinin kendisine reva gördüğü ağır işkencelerden, korkmadı ve yoluna daha bir aklı, sabır ve ıstıyakla devam etti. Muhammedi İslam'ın tanınması için, elinden gelen gayreti sarfetti. Bir dereceye kadar da başardı.

Bir çok insan O'nun aracılığıyla Muhammedi İslamla tanıştı.

Hayatının bir döneminde küfürün işkence ve zulmüne maruz kalırken, bir döneminde de -özellikle şehadetinden önceki kısa dönem- kendi benliğinden olan dostlarının tavırlarına, tenkidlerine maruz kaldı. Yapılanlara karşı çıktığı için, dışlanması istendi, yalnız bırakılmak, boykot edilmek istendi. Sürülmeye, konuşmamaya davet edildi. Hayatını İslam için vakfetmiş bir insanın buna "eyvallah" demesi bekenemezdi elbette. Şehid Molla İhsan'da, inandığı gerçeklere uygun olarak, hareket etti. Boykotlara rağmen, hakk bildiklerini söyledi. Küfre karşı susmayan Şehid Molla İhsan, hiç bir haksızlığa boyun eğmedi, haksız yakıştırmaları eleştirdi, kardeşinden bile gelse, yersiz düşünceleri reddetti. Belki bir süre konuşmadı ama, tavırlarında bunu açıkça sergiledi. Ayrıca bölgede oluşan küfür güçlerine karşı da susmadı, daima hakkın safında yer aldı. Hakkın safında yer aldığı için de, hain ve kalles eller tarafından şehadet mertebesine ulaştı.

Evet Molla İhsan bir mum gibi söndü. O söndü ama, yandığı süre içinde, etrafındakileri aydınlattı ve kendi yerine dikilmek üzere, yüzlerce ateş yaktı. Allah'ın izniyle bu mumlar daha bir aydınlatmayla, topluma kök salacaktır.

Şehidler gerçekten toplumun mumudur. Kendileri yanar, ama etraflarını aydınlatırlar. İnsanların karanlıklardan aydınlıklara çıkmasına kılavuzluk ederler. Bu mumların erken bir vakitte sönmeleri, belki üzüntü verir ama; aydınlığın ışıltısı devam ettiği için, gurur vericidir. Bunu bütün hain ve kalles insanlara duyurmak isteriz.

Allah'ın dini elbetteki şehid verilmeden, zulüm ve işkence görmeden, başıya ulaşmaz. Zira bunu Kur'an-ı Mecid'in sayfaları arasında, peygamber kıssalarında açıkça görmekteyiz. Şehid olmaktan, zulüm ve işkence görmekten korkmuyoruz. Elbetteki zulüm ve işkence olsun istemeyiz, ama başa gelince sabretmesini biliriz. Zira bunu Peygamberimiz Efendimiz Muhammed'den (sav) böyle gördük. Bütün küfür güçlerine duyurulur.

Ya Rabb

Canını senin yoluna kurban eden, bu insanımızın şehadetini kabul buyur. Toprağa düşen bu kanla, İslami kardeşliğimizin kaynamış kurşun gibi perçinlenmesine, dargın müslümanlar arasındaki vahdet duygularının kabarmasına, şefkat, merhamet, sabır ve şecaatin artmasına vesile kıl.

Allah'ım! Sen bizim ne zor günler geçirdiğimizi görüyorsun. Bize kendi katından öyle bir sabır ver ki; Ümmetin üzerine çöreklenmiş olan bu karanlıkları kaldıralım. Bu yüreği yaralı Ümmetin üzerine bir rahmet yağmuru başılsın. Ümmet üzerindeki bu çekilmez ateşi söndürecek bir yağmur. Kendi evliya ve sevdiklerinin hakkı için. Ya Rabb'el Alemin

Hasan Tunç - Batman

xx

Yeryüzü Dergisi Mart 1993 Sayı:28 Sayfa:12

Molla Ubeydullah Dalar'dan sonra, Kürdistan'ın kıymetli âlimlerinden Molla İhsan Yeşilirmak da şehid oldu.

8 Şubat 1993 günü Batman'ın Karşıyaka semtinde saldırıya uğrayan Molla İhsan, iki kişi tarafından kurulan pusuda, aldığı kurşun yaralarıyla şehadete ulaştı. Molla İhsan'la beraber oğlu Mahmut Yeşilirmak da, isabet eden kurşunlarla, ağır yaralanarak tedavi altına alındı. Olayda saldırganlardan Nezir isimli birisi, kendi arkadaşının silahından çıkan kurşunlarla yaralandı. PKK'lı olarak tanınan Nezir hakkında, uzun süre yasal işlem yapılmaması, bölgede kaygı uyandırdı. PKK'lı olduğu bilinen katilin, son zamanlarda özel timle çalıştığı iddia edilmektedir. PKK çevreleri, önce cinayeti üstlenmiş, daha sonra reddetmişlerdir.

Yüce Allah Kürdistan müslümanlarını aralarından şehidler edinerek yüceltirken, alimleri azaltarak ikaz ediyor. Bu olay Kürdistan Müslümanlarını kimlerin birbirlerine düşümeğe istediğini de ortaya koymaktadır. Müslümanların birbirlerinin kıymetini bilip, Allah'ın emri gereği kardeşçe sarılmaları için, belki bir rahmet olur şehidlerin kanları.

Molla İhsan'a yapılan kalles saldırı, Kürdistan'da oynanan oyunları, bir parça aydınlatabilmiştir. Çünkü O'na yapılan saldırı, Şehid Ubeydullah Dalar Hoca'ya yapılan saldırının bir benzeridir. Olaydan sonra görüştüğümüz çeşitli müslümanlara şu soruyu sorduk: "Molla İhsan'ın katili belli olmasaydı, kimden

şüphelenecektiniz?" "Arası kimlerle açıksa" Şehid Molla İhsan'ın, arasının son zamanlarda kimlerle açık olduğu belli. Demekki bu saldırıyı tertibleyenlerin maksadı, bu müslümanları zann altına sokmak, müslümanların birbirine düşman olmasını sağlamaktır. Allah'a hamdolsun ki başaramadılar da, bir büyük fitnenin önüne geçildi. Molla Ubeydullah Hoca'nın şehadetinde de aynı durumun olması muhtemeldir. Allah'ın izniyle kafirlerin bütün oyunları başlarına çevilecektir. Burada daha da acı olan, bir müslüman şehid edildiği zaman, katiller yakalanırsa çok iyi. Yok eğer yakalanmazsa, müslümanlar birbirlerinden şüphelenecekler. Ya Hafız Allah ! Bu ne halimiz! Müslümanların esas çelişkisi kafirlerle mi, birbirleriyle mi olacaktı?

MOSTAR ŞEHİDLERİ - 17 EYLÜL 1992**YERYÜZÜ DERGİSİ 15 Ekim 1992 Sayı:23 Sayfa: 4**

17 EYLÜL 1992 günü, Bosna-Hersek'te insani yardım götürmekte olan dört araçtaki on dört müslüman, Sırların havan topu saldırısına uğradı. Olayda yedi müslüman şehid oldu. Yardım konvoyunda çeşitli ülkelere (Mısır, Fas, İngiltere, Almanya, Endonezya, Bosna) müslümanlarla beraber, Türkiye'den de müslümanlar bulunuyordu. Almanya üzerinden Hırvatistan'ın başkenti Zagreb'e gelmiş olan konvoy; Mostar üzerinden Saraybosna'ya ulaşmak üzere, yola koyulur. Mostar'da Hırvat askerleri tarafından durdurularak aranılır ve geçişlerine izin verilmez. Sırların havan topu saldırısı Mostar'da meydana gelir. Olayın ayrıntılarını gazi kardeşimiz Enes Uzun'la yaptığımız söyleşide okuyacaksınız. Mostar'da şehid olan Türkiyeli müslümanlar şunlardır :

Vedat Edip Sadioğlu (Bingöl) - Adil Balat (Bingöl) - Ebubekir Ancı (Aksaray).

Diğer ülkelere şehidler ise şunlardır :

Gılam Dilahi (İngiltere) - Said Maraki (Fas) - Muhammed Ramdan (Endonezya) - Abdullah (George Martin - Almanya).

Mostar Şehidler ile beraber yaralanan Bingöllü Enes Uzun ile Hırvatistan'ın Split şehrindeki devlet hastahanesinde konuştuk :

— Olayı anlatır mısınız ?

- Enes Uzun: Biz Travnik'te bulunan müslümanların cephesine gitmek istiyorduk. Katıldığımız yardım konvoyu, Mostar'a 20-30 km. kala, Hırvat askerleri tarafından arandı. Arabaların birisinde silah bulunduğu için, geçmemize izin vermediler. Hırvatlara ait bir askeri karargâhtan, izin belgesi almamız gerekiyordu. Bir Hırvat askeri aracı, konvoyun önüne geçti. Bizi Mostar'a götürmek üzere, hep beraber yola koyulduk. Mostar'a girmeden önce bir yokuş ve yokuşun üzerinde bir bina vardı. Bina Hırvat askerlerine aitti. Yaklaşık on dakika sonra oraya vardık. Bizim gurubumuz on dört kişiydi. Almanya'dan gelen guruba, biz Zagreb'te katılmıştık. Guruba rehberlik eden, Bosnalı komutan Muhammed Babiç'in fotoğrafını, daha önce Yeryüzü'nde görmüştüm. Bizler Hırvat askeri binasına ulaştığımız sırada, bina bombalandı. Muhammed Babiç "Araba kontaklarını kapatın, aşağıya inin!" diye bağırdı. Bizler arabadan indik. Ben ayakbaşılarımı bağlamak için bir kaç metre uzaklaştım. Tam doğrulurken üzerimize granat (havan topu mermisi) düştü. Arkada ne olduğunu göremedim. Önüme kapanıp kamıma tutunmuştum. Şu anda burada olan Mısırlı Mahmud Kardeş yerde, bizden yardım istiyordu. Türkiyeli İsmail ve ben Mahmud'u kaldırdık. Beraber ilerdeki boş binaya koştuk. Orada yere uzandıktan sonra, artık yerden kalkamadık. Yaralarımız soğumaya başlamıştı. Yirmi dakika sonra, ambulans geldi. Bizi hastahaneye kaldırdılar.

— Diğer kardeşlerin nasıl şehid olduklarını göremedin mi ?

- Gurubun tamamı on dört kişiydi. Türkiye'den altı, İngiltere'den üç, bir İranlı, bir Faslı, bir Endonezyalı, bir Alman, bir de Boşnak. Bu guruptan yedi kişi şehid oldu. Ben sedyeyle götürülürken, Fransa'dan gelen Bekir kardeşi gördüm. Ayakları kopmuştu. Bingöllü hemşehrîm Adil'in vücudu iki parçaya ayrılmış. Edib'i de hastahane, yanımdan götürülürken gördüm. Her tarafı parçalanmıştı, üzerinde elbise vardı.

Edib dediğim arkadaş, bundan dört sene önce, Lübnan'da eğitim görmüştü. Üç sene Afganistan'da savaşmış, Afganistan savaşı bittiği için; Türkiye'ye Bingöl'e, memlekete dönmüştü. Orada çok kalmadan birlikte buraya geldik. Edib ile askerden beri tanışıyoruz. Adil, İslami hayatı çok yeni olan bir arkadaş. Hemen hemen buraya gelmeden önce, İslam'ı çok bilmeyen bir kardeşimizdi. Ama Allah O'na şehadetini lütfetti.

— Bu konvoy nasıl teşekkür etti ?

- Üçümüzün dışında, Almanya'da teşekkür etmiş. bunlar, Zagreb'e gelmişler. Biz üç kişi de Türkiye'den Viyana'ya, oradan Zagreb'e gelmiştik. İki gece dışarda kaldık. Kimseyi bulamamıştık. Bir gün Zagreb'de gezerken, ufak bir çocuk bize selam verdi, "Selamün Aleşküm" dedi. "Aleşküm selam" dedik. Bize camiye tarif etmeye çalışıyordu, "Allahü Ekber" gibi sözlerle,

"Bizi götür" dedik. Çocuk bizi camiye götürdü. Oraya gittiğimizde, bu müslümanlarla tanıştık. Bunlar "Bizimle beraber gelin" teklifinde bulundular. Biz de kabul ettik, bu guruba dahil olduk. Travnik'e gelirken de, bu olay oldu. Allah kabul etsin inşaallah.

Şehid Edib kardeşin devamlı tekrarladığı bir duası vardı "Ya Rabbi benden razı olduğun an, canımı al". Her zaman bunu söylerdi. "Benden razı olduğun an canımı al" Kendisini cihada adanmıştı. "Nerede cihad, ben oradayım" derdi. Ailesi çok ısrar ederdi, işte

"Evlən, yeter, çocuk çocuk sahibi ol" O bunları kesinlikle dinlemezdi. "İnşaallah Allah yolunda şehid olacağım" diyordu. "Bosna'dan çıkarsam Cezayir'e gideceğim, çünkü oradada cihad var" diyordu. kendisini Allah yolunda cihada adanmıştı.

Edib Kardeşin bana anlattığı bir olayı, dünya müslümanlarına duyurmak istiyorum. Şehid Edib, 1988 yılında Hacc'a gittiğinde, Türkiye'den gelen hacılara, TC ve kurucularının mahiyeti hakkında konuşmalar yapmış. Suud polisi Edib'e müdahale etmiş. TC'nin suç ortağı olduğu için, Harem-i Şerifte, TC hakkında yapılan İslami tebliğden rahatsız olmuş. Edib'i hapse atmışlar. Üç dört ay, tuvalet gibi bir yerde, çok kötü şartlar altında tutmuşlar. Sonra TC'ye haber vermişler. TC'nin isteği üzerine, bir uçağa bindirip Ankara'ya göndermişler. Uçağa bindirdiklerinde elleri kelepçeli ve ayağı yalınmış. Ankara'da da bir kaç ay (Sincan veya başka bir kaza cezaevinde) hapis yatırdıktan sonra serbest bırakmışlar. Rahmetli şehid kardeşim bu olayı anlatarak, zalim Suud rejimini, daha iyi tanımamızı istemişti.

— Sağlık durumun nasıl? Hırvatistan'da gerekli tedavi ve bakım yapılabilir mi?

- Vucudunda yanıklar, şarapnel yaraları, ve bir çok şarapnel parçası var.

Elhamdülillah hızla iyileşiyorum. Hırvat doktorlar ve diğer sağlık görevlileri, çok iyi bakıyorlar. İnsani yaklaşım bakımından çok iyiler. Onlar için Allah'a dua ediyorum, kalplerine imanı yerleştirsın, onlara hidayet versin. Ayrıca Almanya'dan gelip, benimle yakından ilgilenen Bochum müslümanlarına da minnettarım.

Müslümanların ne kadar fedâkâr ve güzel insanlar olduklarını; onları görünce, bir kere daha anladım. Allah hepsinden razı olsun.

— Bingöl'deki ailenle görüşebildin mi? Bosna cihadına katılıp, yaralanmanı nasıl karşıladılar ?

- Ailem şuurlu bir müslüman ailesi. Benim cihad edip gazi olmamı, memnuniyetle karşıladılar. Annem ve babam da, Türkiye'deki mücahid arkadaşlarım gibi, Allah'ın rızasını arayan insanlar. Allah onlardan razı olsun. Onları cennetine kabul etsin.

— Türkiye'de kamuoyu çok merak ediyor. Kürdistan'daki müslümanların kalkıp Bosna'daki cihada katılmalarını, kimse beklemiyordu. Bu konuda söylemek istediğin bir şey varmı ?

- Müslümanlara söyleyeceğim "Bosna'da İslami bir cephenin kurulmuş olduğunu, bu cepheye eğitim görmüş müslümanların katıldığını, şu anda zayıf olduklarını, güçlenmeleri gerektiğini, askere-silaha ihtiyaçları olduğunu" duyduk. Katkımız olsun diye geldik buralara. Artık farketmez, dünyanın neresi olursa olsun, bizim için önemli değil. Kürdistan'da bunun bir parçası. Elbette orada da olacaktır.

— İnşaallah

- Açık bir cephemiz kurulursa, dünya müslümanlarını oraya davet edeceğiz.

— İnşaallah. Sana Allah'dan şifa diliyoruz. Allah cihadınızı, gazanızı, kardeşlerin şehadetlerini kabul buyursun.

- Türkiye'deki kardeşlere selam söyleyin. Konuşan: Burhan Kavuncu

Sayfa 8 Bingöl'den Bosna'ya (Adil Balat'ın mezarının resmi var)

4 Eylül 1992 günü Bingöl'den üç müslüman dergimize uğradı. Edip Sadioğlu, Enes ve Adil Balat kardeşlerimiz ellerinde valizleri, seferiydiler. Helalleşmek istemişler Yeryüzü'yle. İlk defa karşılaştığımız bu müslümanlar ile, eski dostlar gibi kucaklaştık. Çok evvelden tanıştığımız besbelliydi. Kalu Bela'dan beri.. Üç yıl Afgan cephesinde savaşan Edip Sadioğlu, bir komutan edasıyla "şehadet niyetiyle yola çıktıklarını" anlatıyordu. Sekiz aylık evli olduğunu

öğrendiğimiz Adil Balat ve henüz 19 yaşında bir cıvanmert Enes kardeşlerimiz de, derin bakışları ve vakur suskunluklarıyla te'kid ediyorlardı bu sözleri. Onlar şeytanın taht sahibi olduğu, zulmün kol gezdiği, Befamların dini ters yüz ettiği bu ülkeden "rabbimiz bize katından bir yardımcı gönder" diyen kadınlar, çocuklar, ve zayıf bırakılmışların yardımına koşuyor, rabbın sofrasından bir yudum şerbete talip oluyorlardı.

Ellerinde valizleri, seferiydiler... Aceleleri vardı, şehadetarydi yolculukları, Bosna'ya...

17 Eylül 1992 günü Mostar'da pusuya düşürülen 14 müslüman arasında onlar da vardı. İngiltere'den, Almanya'dan, Afganistan'dan, Mısır'dan gelen müslümanlar arasında Bingöl'den üç müslüman da aynı hedefe koşmuşlardı. Hepsisi de aynı heyecan ile canlarını arzediyorlardı, Rahman olan Allah'a. Şehadetle randevusu olanlar kavuştu rabbimize. Kalanlar ahidlerini asla değiştirmeden beklemediler...

ADIL'IN ANNESİ İLE...

-Yetiştirdiğin evlat mazlum müslümanlara yardım amacıyla gittiği Bosna-Hersek cephesinde şehid düşmüştür. Allah şehadetini mübarek etsin, sizlere de sabır versin.

Oğlunuzun savaşa gideceğinden haberiniz var mıydı? Sizden izin almış mıydı?

Haberim yoktu. Yani direkt olarak bize savaşa gideceğini söylemedi. Almanya'ya gideceğini, oraya gidemezse, Bosna'da kalacağını söyledi. Belki de bizim engel olmamızdan korkuyordu. Giderken bir daha gelmeyeceğini ve hakkını helâl etmemi söyledi.

-(Kızkardeşlerine) Ağabeyiniz hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ne söyleyeyim. Böyle bir şey beklemiyorduk. Allah bütün ümmete sabır versin.

-Şehadet haberini nasıl aldınız?

Köydeydim Kışlık bir şeyler hazırlıyordum. Sonra haber geldi. Başka bir oğlumun hasta olduğu haberi. Ben gitmek istemedim. Baktım bir kaç kişi gelmiş, bir şeyler olduğunu anladım. Sona hemen Bingöl'e geldim. İlk önce haber tam doğru değildi. Bir kaç kişi yaralı olduğunu söylediler. Fakat daha sonra şehid olduğu haberi geldi.

-Müslümanlara, özellikle arkadaşlarına bir tavsiyen var mı?

Allah cümle müslümanların yardımcısı olsun. Şunu söyleyeyim; benim oğlum gibi şehadeti isteyene Allah nasib etsin. Bu gün benim oğlum yanı sıra sizler, ve sizin evlatlarınız şehid olacak ki, İslam gelsin.

ADIL'IN HANIMI İLE.....

Gittiğimiz ev bir taziye evi değildi adeta. Bir kadın oturmuş salavat getirip, ilahiler söylüyordu. Ağlamak isteyenlere ise "gidin evinizde ağlayın, bu gün O'nun düğünüdür" diyordu.

-Eşinizin şehadet haberini nasıl aldınız?

Evdeydim. Yakınlarımdan biri gelip söyledi. Önce inanmadım, benim için çok ani oldu.

-Kaç yıllık evlisiniz, çocuğunuz var mı?

Sekiz aylık evliyim, dört aylık hamileyim. Sonradan öğrendiğimize göre, arkadaşları 'sen gelme, evlisin hanımın var' demelerine rağmen O "4 Hanımım olsa gene geleceğim" demiş.

Ne amaçla gitmişti? Savaşa gittiğini size söylemiş miydi?

Bana kesin olarak savaşa gittiğini söylemedi. Almanya'ya gideceğini söylüyordu. Ama giderken, sanki bir daha gelmeyecekmiş gibi konuşuyor, helâlik istiyordu. Ben genç mücahidelere şunu söylemek istiyordum: 'Ne mutlu onlara ki şehid hanımı oluyorlar. İstedğim ise, kocalarını cihaddan men edeceklerine teşvik etmeleridir. Allah cümle müslümanları bu yoldan ayımasın'

EDİP'IN ANNESİ İLE.....

-Oğlunuzun savaşa gittiğinden haberiniz var mıydı? Sizden izin almış mıydı?

Oğlum devamlı şehir dışına gidip geliyor. Bu defa İstanbul'a gideceğini söyledi. Hiç durduğu yoktu, ne yaptığını, nereye gittiğini hiç söylemezdi. Afganistan'a gittiğinden bile haberimiz yoktu. Bir akşam telefon açtı ve "Anne bana dua et,

hakkını helâl et" demişti. Bu telefonu Afganistan'dan açmış, bizim haberimiz yoktu. Oğlumun içinde sanki bir ateş vardı, hiç durmuyordu. Devamlı cihad ve şehadet istiyordu.

-(Kızkardeşi) Şunu söyleyeyim ki, Allah bir kulun istediğini mutlaka verir. Yeter ki kul istesin. Kardeşim de Allah'tan şehadeti istedi ve buldu. Daha gitmeden önce annem ev eşyası filan almış ve kardeşime "düğününü bekliyoruz" demişti. O ise "buralarda gözüm yok. Allah'tan bir tek şey, yani şehidlik istiyorum" demişti. İşte muradına erdi.

-Şehadet haberini nasıl öğrendiniz?

Biz böyle bir şey beklemiyorduk. Daha doğrusu söylentiler vardı ama inanamıyorduk. Sonra O'nun arkadaşlarından, bir de beraberlerinde yaralı olanın ailesinden öğrendik.

Eğer oğlumun bütün arkadaşları, O'nun gibi ise; bir çok şehid anneleri olacaktır. Çünkü O asla rahat değildi. "Müslümanlar acı çekiyor, ben hep oturuyorum" diye, hep rahatsız oluyordu. Her kes şunu bilecek

"Müslümanın derdiyle dertlenmeli" Size ancak bunu tavsiye ediyorum.

ENES'İN ANNESİ İLE.....

Oğlunuzun Bosna'ya gittiğinden haberiniz var mıydı?

Benim haberim vardı. Ama doğrudan savaşa gittiğini söylemedi. Babasının ise haberi yoktu. O'na sıkıldığını ve yurt dışına gitmek istediğini söyledi.

-Oğlunuz, şehidlerin arkadaşydı. Kendisi de gazi oldu. Neler düşünüyorsunuz? Haberi nasıl aldınız?

Haber geldi, daha doğrusu söylentiler vardı. İşte sonra öğrendik. Yalnız şunu söylüyorum, oğlum kurtuldu diye sevinmiyorum. Bu gün belki şehid olamadı ama, başka zaman ve başka yerde olur inşaallah. O'nun için hayırlısı ne ise, Allah onu nasib etsin.

-Kimler ilgilendi? Müslümanların ilgisinden memnun musunuz?

Allah razı olsun müslümanlar çok ilgilendi. Akrabalarımızdan daha fazla gelip gittiler.

Şu anki durumu nasıldır?

Şu an kesin bilgimiz yok. Oradaki müslümanların haber verdiklerine göre, iyi değilmiş. Allah'tan ümit kesilmez.

Söylemek istediğinizi başka bir şey var mı?

Şu an benim oğlum kurtuldu diye sevinmiyorum. Enes (Hakan Uzun), Edip, Âdil hepsi oğlum gibi. Enes de bu gün değil yarın şehid olacak. Ne mutlu o annelere. Bir de şunu söyleyeyim. İslam iki üç kişiyle gelmez. bütün annelere sesleniyorum: Oğullarının eline silah verip 'şehid olmazsan hakkımı helâl etmem' demeleri lâzım. Birlik olmaları lâzım. İçimden 'Allah bana on evlat verse de, onunu da bu yolda feda etsem' diyorum. O zaman ne mutlu bana.

Sakine Demirel- Çiğdem Balon / Bingöl

MUAMMER ASLANTAŞ - Haziran 1993 - Bosna Hersek**Yeni Veryüzü Dergisi Ağustos 1993 Sayı 3 Sayfa 5****Sayfa 18 Bosna'da yeni bir şehid: Muammer Aslantaş**

Bosna'da şehid olan Türkiye'iler kervanına bir yenisi daha katıldı. Muammer Aslantaş. Bosna'lı kardeşlerine yardım amacıyla cepheye gelmişti. Kardeşimiz Haziran ayında Hırvat milislerle girdiği çatışmada şehid oldu.

Aşağıda okuyacağınız satırlar şehidin arkadaşları tarafından hazırlanmıştır.

"Uykularında, hayallerimde hep şehidlik var. Acaba Allah (cc) bana bu yüce mertebeyi nasib edecek mi?"

1972 yılında, Kayseri Erkelet'in Kuşçu Köyü'nde dünyaya gelen şehidimiz, ilkokulu köyünde tamamlamış, ortaokul ve liseyi ise Kayseri'de bitirmiştir. 1991 yılında Meslek Lisesi, Metal İşleri'nden mezun olmuştur. Okul hayatı, tamamen hayat şartlarıyla mücadele içerisinde geçmiştir. Okulun son dönemlerinde ise kendisini tamamen değiştirecek, kendisine yeni bir dünyanın kapılarının açılmasına yardımcı olacak arkadaşlarıyla tanışmıştır. Sonraları Kur'an tilavetine çalışmış, daha sonra kolları sıvayarak, fıkıh öğrenmeye başlamıştı. Sohbetlerde kendisini yetiştirmek için büyük gayretler sarfetmişti. Kötülüğe, zulme, haksızlığa hiç tahammülü yoktu. Müslümanlara karşı ne kadar merhamet duygularıyla yüklü idiyse, kafirlere karşı aynı şekilde kükreyen bir aslan gibi idi. İslamdan taviz vermeyi asla kabullenmeyen şehidimiz, kısa zamanda bir dava arkadaşı, gönül arkadaşı olmuştur.

"Bu dünyada zulüm ile kan içenler, mahşer gününde kahr ile irin içeceklerdir".

Evet bu sözler, O'nun hedefini, bütün düşüncelerini ifade etmeye yeterdi. Bu dünyada kan verenler kevser içeceklerdir. Kevser ve irin... Bu iki alternatif arasında ebetteki tercih, Kevser olacaktı.

"Biz bu dünyaya Allah'ın davası için geldik. Bu dava ise cihadla yol alır.

Cihad ise zulmü kaldırmayı hedefler. Hedefe ulaşmak için ise mal verilir, can verilir. Müslüman venirse canını ancak bu yolda verir".

Artık sözleri kendisine yaşam olmuştur. Bunun bilinciyle ayrılmıştı Türkiye'den. O Bosna'ya gidiyordu. O zafere, kurtuluşa, aydınlığa, cennete gidiyordu. Zoru bir yola çıkmıştı. A ziği iman, kılavuzu Kur'an, hedefi küfür imha, umudu ise şehadetti. O her zaman cesurdu, her zaman ön saflardaydı. Her görevde canla başla öndeydi. O yine öndeydi. Çok özlediği, uykusuz kaldığı rüyalarına girdi. Sevdasına bir kurşunla kavuşmak üzereydi. Ve beklediği an gelmişti. Rabbi O'nu huzura çağırıyordu. O'nu seçip çıkarmıştı, dünyanın birbir türlü pislüğinden. O'nu karşılayacak, O'nu alkışlayacak, ismini zikredecek huriler hazırlamıştı. Hepsinden önemlisi, bütün lutufları borçlu olduğu rabbisine kavuşuyordu Muammer. Her zaman O'nu önder kabul edip, yolunu izlediği komutanına kavuşuyordu. Nebisine, sevgilisine kavuşuyordu Muammer'imiz. Geride şehid annesi ve babası, kardeşleri ve O'nun yanına bir an evvel kavuşmak isteyen arkadaşları. Ve kardeşlerine şu mesajı bırakıyordu:

"Yeryüzünde en güzel sistem İslam'dır. Sakın ha bu sistemi mal korkusundan, can korkusundan çakallara parçalatmayın. Haksızlık önünde eğilmeyiniz. Sonra hakkınızla beraber, müslümanlık şerefimiz de gider".

MUHAMMED SENA MAĞAÇ: 7 Temmuz 1992**Yeryüzü Dergisi 15 Temmuz 1992 Sayı:20****Sayfa 4 : MUHAMMED SENA MAĞAÇ ŞEHİD OLDU**

Kürdistan'ın mücahid alimlerinden olan Muhammed Sena Mağaç da Viranşehir'de şehid edildi. Böylece faşist cinayet şebekesi PKK'nın yürüttüğü alim katliamı zincirine, çok kıymetli bir halka daha eklenmiş oldu. Silvan'ın Suse (Yolaç) Köyü'nde yapılan cami katliamının ardından, hain namulular faşizme boyun eğmeyen İslam alimlerine ve din görevilerine yönelmiştir. Mardin Derik'te öldürülen iki imamdan sonra, Mersin'de şehid edilen Molla Fehim ve 7 Temmuz günü de Viranşehir'de şehid edilen Molla Muhammed Sena Mağaç Kürdistan'daki Şeyh Said geleneğini sürdürdüler. Şeyh Said geleneği, ilmi ile amel etmek ve zalimlere boyun eğmemektir. Gerçek İslam alimleri ister Türk isterse Kürt Faşizmine boyun eğmemeyi ve halka gerçek irşadın canını feda ederek yapılacağını göstermişlerdir.

Molla Muhammed Sena Mağaç, Viranşehir'de Karacadağ Kitabevi'ni işletiyordu. Aslen Silvanlı idi. Ve eğitimini Silvan'daki Medreseler'de tamamlamıştı. 7 Temmuz günü akşam evine giderken arkasından sıkılan kurşunlarla başından vuruldu. Ve şehid oldu. Olaydan sonra faşist PKK'lı katiller bir bildiri ile cinayeti üstlendiler. Allah şahadetini kabul etsin, Ey şehid.

Yeryüzü Dergisi 15 Ağustos 1992 sayı 21 sayfa2**Şehid M. Sena Mağaç (1965-1992)**

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde dünyaya geldi. İlkokulu bitirdikten sonra, doğuda henüz kalabilen medreselerde İslami ilimleri tahsil ederek icazet aldı. Eğitimine devam etmek üzere Kum'a giderek, hem Farsça'yı öğrendi, hem de İslam inkılabı'nı yerinde tedkik etmek, İnkılab Önderi İmam Humeyni'yi daha iyi tanımak imkanını buldu.

İran'dan döndükten sonra Karacadağ Kitabevi'ni açarak Viranşehir'e yerleşti. Karşılaştığı insanlara İslam'ı anlatabilmek, O'nun tek gayesi olmuştu. Çevresindeki insanlara İslam'ın bir hayat sistemi olduğunu anlatıyor, öğrenilen İslam'ı hayata geçirilmesini teşvik ediyor, amel edilmeyen ilmin faydasız olduğunu anlatıyordu.

İnsanların mezhebi ve mesrebi taassubdan kurtulması için, çevresine bu taassubların, emperyalistlerin işine geldiğini ve onlar tarafından körüklendiğini anlatıyordu.

Kışın evinde soba yakacak odunu dahi bulamazken, evinde misafir eksik olmaz, insanlara İslam'ı tebliğ etmek için, hiç bir maddi manevi fedakarlıktan kaçınmazdı.

Şehadet aşkı içini kaplamıştı. Ölümü sıcak yataкта değil, küfrün kurşunlarıyla veya tağutun işkencesiyle gelmesini arzuladığını söylüyordu.

Muhammed Sena'nın yaptığı çalışmalar PPK, kendi faaliyetlerine engel gördü.

Çünkü O, İnsanlığın kurtuluşunun lailahe illallah mesajında olduğunu anlatıyordu.

Kafir PKK'nın karanlık katilleri O'nu 7.7.1992 günü saat 19.30 da kitabevinden evine dönerken, kafasına arkadan kurşun sıkmak suretiyle şehid ediyor, geride gözü yaşlı hanımı ve bir yaşındaki çocuğunu bırakıyordu. PPK dağıttığı bildirilerde cinayeti sahipleniyordu.

O öldükten sonra da yaşayacak, mücadelemize ışık tutacaktır. O'nun kanın dökenler, döktükleri kanda boğulacaklardır.

"Rabbimiz şehidlerin kanındaki berekten bizleri mahrum etme".

Yeryüzü Dergisi 15 Eylül 1992 sayı 22 sayfa 2**Muhammed Sena Mağaç ve Muhammed Said Bozkurt ve Şehid Molla Zeki ile ilgili mektublar var****Şehid Molla Muhammed Sena****Şehid olan Muhammed Sena kardeşimizin özet hayatı:**

Molla Muhammed Sena Silvan doğumludur. 12 yaşlarında iken evinden ayrılmıştı.

Silvan'ın köylerinde okuyordu. Yetişkin bir genç olunca babasının yanına geldi.

Konuştular, tartıştılar. Babası, annesi ve kardeşleri O'nu kabul etmediler. Annesiz,

babasız, kardeşsiz yoksul bir halde kaldı. Beş kuruş parası yoktu. Ailesinden tek istediği gerçek İslamı kabul etmeleri ve Allah'a teslim olmalarıydı. Bundan sonra Molla Muhammed İran'a gitti. Kum şehrinde medresede okudu. Döndüğünde Viranşehir'e giderek, orada fahri imamlık yaptı. Daha sonra Silvan'a geldi. Burada müslümanlara yaptığı konuşmalarında; evlenmek istediğini ancak, maddi durumunun müsaid olmadığını söyler. Gerçekten de fakir ve çilekeş olduğunu bildiğimiz bu kardeşime, kızkardeşimi verdim. Ne bir eşya, ne bir elbise, ne bir altın, hiç bir masraf yapmadan, sahabeler gibi verdik. Hatta çay ve şerbeti de başka bir müslümanın evinde içtik.

Sanki bir kaç senelik evlilermiş gibi, o kadar şaşaasız, sade bir şekilde, Viranşehir'e gittiler. Bir sene sonra yüce Allah onlara bir kız çocuğu verdi. O fakir, o kimsesiz, o yurtsuz için; yazarken, ne kadar ağladığımı, Allah bilir.

Zalim, münafık ve cani PKK O'nu şehid ettiği zaman, kız kardeşim sabahlara kadar üzerinde kaldı. Tıpkı Hz. Hüseyin'in Kerbela'da şehid olduğu gibi.

O mazluma ve bütün müslümanlara kafirler diyorlardı ki "Siz Mit'siniz" Esasen Apo'nun görüşünü kabul etmeyen herkes Mit, kontra oluyor. Fakat vallahi ben mutluyum. Çünkü kafirler ve bütün beşeri sistemler, tarih boyunca hep müslümanlara iftira atmışlar. Onların bu iftira ve kınamalarından ürküp, davasını terk etmemişler.

Yüce İslam Peygamberi, eşsiz önder şöyle haykırıyor: "Allah yolunda şehid olayım, tekrar dirileyim, şehid olayım tekrar dirileyim, şehid olayım tekrar dirileyim (üç defa tekrarlıyor)"

A. Tunç / Batman

MUHİDDİN DEMİR: 28 Eylül 1993 Suruç-Ş.URFA**Suruç'ta iki şehid**

28 Eylül Salı gecesi Şükrü Yavuz ve Muhittin Demir isimli müslümanlar şehid edildiler. **Molla Şükrü Yavuz** (50), Ahmet Beycan Camii eski imamıydı. Suruç'a 500 m. uzaklıkta bulunan Remal Köyü'nde ikamet ediyordu. Suruç'ta tanınmış ve sevilen bir şahsiyetti. **Muhittin Demir** ise Halilürrahman Camii'nde imamlık yapmaktaydı. Edindiğimiz bilgiye göre oay gecesi katiller önce **Muhittin Demir**'in evine gelerek, silah zoruyla **Şükrü Yavuz**'un evine götürdüler. Orada iki müslümanı da yaylım ateşe tutarak şehid ettiler.

Olaydan sonra güvenlik kuvvetlerinin hiç bir soruşturma yapmadıkları öğrenildi. PKK'nın yayın organı olan Özgür Gündem gazatesi ise 29 Eylül 1993 tarihli nüshasında olayı üstlendi.

KAYNAK: Yeni Yeryüzü Dergisi-Ekim 1993 Sayı:5 Sayfa:2

XX

MUSTAFA BİÇER: 17 Aralık 1992-Mersin**Yeryüzü Dergisi 4-19 Ocak 93 sayı 26 Sayfa 4**

Mersin'de bir şehid (Mustafa Biçer'in ve mezarı başında çocuklarının resmi var) Mersinde Mustafa Biçer isimli müslüman, şehid edildi. 17 Aralık 1992 tarihinde, PKK özel timleri tarafından şehid edilen Mustafa Biçer seyyar satıcılık yapmaktaydı. Gündoğdu Mahallesi Kıbrıs İlkokulu civarında silahlı saldırıya uğrayan Mustafa Biçer'i şehid eden hainler, olaydan sonra gazeteleri arayarak, cinayeti üstlendiler.

Daha önce bir çok kez PKK'lılarca tehdit edilen kardeşimiz, bu tehditlere aldırış etmeden, doğru bildiği şekilde yaşamaya devam ediyor, hiç bir şekilde taviz

vermiyordu. Evli ve beş çocuk sahibi olan Mustafa Biçer'in ağabeyi Hacı Cemil Biçer 'de yaklaşık üç ay önce Diyarbakır'da şehid edilmişti. Kur'an okurken şehid edilen Hacı Cemil Biçer'in vücudundan elliye yakın kurşun çıkarılmıştı.

18 Aralık günü, defnedilen şehidimizin cenaze namazına kalabalık bir müslüman topluluğu katıldı. Bu esnada atılan sloganlarla TC, PKK, ABD ve İsrail lanetlenirken, islami mücadele kararlılığı bir kez daha yenileniyordu.

Bu kararlılığı hazmedemeyen PKK özel timleri, aynı akşam cenazeye katılan bir kardeşimizin arabasına silahlı saldırı düzenledi. Saldırı da arabanın camında asılı bulunan Kelime-i Tevhid yazısının, özel olarak tahrib edildiği gözlenmekteydi. PKK'lı saldırganların doğrudan islami ve islami değerleri hedef aldıkları anlaşılıyor.

Mustafa Biçer'in şehid edilmesi halk tarafından tepkiyle karşılanırken, Kürdistan'da yoluna devam eden şehidler kervanına katılan şehidimiz, PKK guruhunun kalles yüzünü bir kez daha açığa çıkarıyordu.

Şehid Mustafa Biçer'in ve Şehid Hacı Cemil Biçer'in yolu sürüyor. Bıraktıkları bayrağı daha da yükseğe dikmek için, gözü pek mücahidler onların aziz yolunu sürdüreceklerine, bu yolda hiç bir fedakarıktan geri durmayacaklarına and içtiler. İmam Humeyni'nin buyurduğu gibi: "Biz tarih boyunca, zulme terk edilmiş mahrumlar ve yoksullarız. Bizim Allah'tan başka kimimiz, kimsemiz yoktur. Binlerce parçaya bölselerde bedenimizi, genede zulümle savaşmaktan el çekmeyiz".

Şehidlerin ektiği tohumlardan binlerce Mustafa, binlerce Hacı Cemil, binlerce Molla Fehim yetişiyor. Zalimlerin, korkularından kestiği iman ağaçlarının yerine, binlercesi kök salıyor. Binlerce yedi veren ardı sıra yetişiyor. Şehidlerimizin kanı yerde kalmayacak! Hacı Azadi- Mersin

xx

Yeryüzü Dergisi 23 Ocak 1993 Sayı:27 Sayfa:2**Mustafa Biçer de Şehid**

"O'na cennette gir denince keşke dedi, kavmim bilseydi, rabbimin beni bağışladığını ve beni ağırlananlardan kıldığını" (30/ 26.27)

Kanla beslenen PKK, Mustafa Biçer kardeşimizi şehid etti. Biçer'in suçu müslüman olmaktı. Ancak, İslam dışındaki bütün idolojilerin iflas ettiği gibi, gün gelecek PKK düşüncesi de iflas edip tarihin çöplüğüne atılacaktır. Çünkü Hakk'ın olduğu yerde batıl can çekişmeye mahkumdur. (21/18)

Gün gelecek maskeler düşecektir. Kutsallığın ırakta, toprakta, bayrakta değil de; ancak inançta olduğunu görecekler. Kalemşörlerin şeytanizim tarafından satın alındığı, kalem ucundan çıkan düşüncenin referansını Allah'a değil de şeytana bağlıdır. Ezilmiş Kürt halkı tarafından her geçen gün anlaşılmaktadır.

Bosna da sırların yaptığını, şu an PKK müslümanlara, mazlum Kürt halkına yapmaktadır. Arada hiç bir fark yoktur. Hepsi hizbüşşeytandır. Bedenlerde islam değil de şeytanın iktidar olduğu, manevi dünyaları Bosna Hersek'e dönmüş bu insanlar, oraya yardım yaptıkları gibi, kendi iç ve dış dünyalarına Kurani yardım yapmayı unutmasınlar. Çünkü deccalizmin beşiğinde yıllardır uyuya kalan yığınlar; vahiyyle uyanıp, uyarmaya başladıklarından, üstlerinde sırı zihniyetli insanların olduğunu göreceklerdir. "Rabbim sana verecek ve sen razı olacaksın" (93/5).

Can Türkan Yetiker-Mersin

MUSA ÖNEN- Temmuz 1992 Adana**Yeryüzü Dergisi 15 Ağustos 1992 sayı 21 sayfa****Sayfa 11 Adana'da dört şehid (Şehid Musa Önen'in fotoğrafı var)**

TC ve PKK'nın Kürdistan'da başlattıkları, müslüman katliamı, diğer bölgelerde de yayılma eğilimi gösteriyor. Özellikle Hizbullahî müslümanlara yönelik saldırı ve cinayetlerde, PKK özel timleri görev alıyor. Bununla birlikte cinayetlerin hedefi, inandığı gibi yaşamaya çalışan müslüman halkın tamamı.

Kürtlerin önemli bir nüfus yoğunluğuna sahip olduları merkezlerden birisi olan Adana'da da, bir süreden beri müslümanlara yönelik saldırı ve cinayet olayları devam etmektedir.

Yerel basında yer alan bu olaylar, TC'nin yüksek tirajlı boyalı gazetelerinde yer almadı.

Bu olaylarda şehid olan müslümanlar hakkında toplanan bilgilerden bazıları şöyle: -

PKK'nın Adana'da şehid ettiği ilk müslüman, Adıyaman'lı Musa. Musa kardeş, pastahane işletiyordu ve geçen seçimlerde dükkanını Refah Partisi'ne seçim bürosu olarak tahsis etmişti. Bu kadar aktif olup, hem de Kürt olması, Adıyaman'lı Musa'nın "Kontgerilla" olarak hedef alınmasına yetti. "Hain ve TC. ajanı" ilan edildi. Musa'nın önemli bir "suç"u daha vardı. Namaz kılmak ve müslümanlarla birlikte olmak. Bütün bu özellikleri, Musa Kardeşimizin şehidlikle tanışması için yeterli oldu.

Adana'da şehid edilen müslümanların ikincisinin de adı Musa... Musa Önen. Mardin'i bir inşaat işçisi olan Musa Önen'de sakallı ve namaz kılan bir müslüman olduğu için dikkatini çekmişti katillerin. Bu şehidin "ağır bir suç"u daha vardı. "Kızıltepe'de şehid edilen Molla Cüneyt'in çocukluk arkadaşıydı." Ve şehadeti dolayısıyla, Molla Cüneyt'in ailesine taziyeye gitmişti. Aynı zamanda yine Molla Cüneyt'in cenaze töreni esnasında şöyle bir konuşma yapmıştı: "Sen Allah'a verdiğin sözü yerine getirdin. Arkandan biz de bu uğurda çaba harcayıp, senin sözünü yerine getireceğiz Ey şehid!.." Bu kadar delil, bir Kürt müslüman için fazlaydı bile. Bir sabah evinin önünde üç kişi tarafından kurşunlanarak öldürüldü. PKK Diyanet teşkilatının Adana'daki komite elebaşısı olan Bel'am şöyle diyordu Şehid Musa Önen için: "Musa cehenneme gitti. Sözümüzü dinleyip, sakalını kesseydi, yazılı bir özeleştiri verseydi, altı tane yavrusu yetim, kansı dul kalmazdı". Bunu söyleyen hainler, vurdukları şahsın Kontgerilla olduğunu yaymaya çalıştılar. Buradaki hemşehrilerimizin kendisini yakinen tanıdıklarını, Molla Cüneyt'in taziyesinden dönüşünde, PKK tarafından tehdit edildiğini anlattılar. Bir kısım müslüman, saldırıya uğramadan önce Şehid Musa Önen'e mahalleden taşınmasını tavsiye etmişlerdi. Musa böyle bir şeyi kabullenmemiş, şöyle demişti: "Ben bu insanlara acıyorum, bunlar kandırılmış. İstesem bunların onunu vururum fakat bunu değil, onların uyanmalarını istiyorum. Eğer benim şehadetim müslümanları birbirlerine yaklaştıracak ise, bundan daha şerefli bir şey bilmiyorum."

Bir süre önce Adana'lı müslümanların düzenledikleri "Cezayir Gösterisinde" Polis gösteriyi dağıtabilmek için saldırmış ve bir çok müslümanı göz altına almıştı. Yerlerde sürüklenerek göz altına alınan müslümanlar arasında Şehid Musa Önen de bulunuyordu. Şehid Musa arkadaşlarıyla yaptığı son sohbetinde şunları söylemişti. "İslam ağacı sulanmazsa yeşermez, bu su da şehidlerin kanıdır."

MUSA KÖSEDAĞ : Temmuz 1992-Adana**Adana'da dört şehid:**

Dördüncü şehid Musa Köseadağ. Semt pazarlarında yumurta satarak geçinmeye çalışan Mustazaf bir müslümandı. bir kaçkere PKK tarafından tehdid edilerek bir daha camiye gitmemesi, gittiği takdirde vurulacağı söylenmişti. Musa kardeş tehdidlere aldımıyıp, her zaman olduğu gibi şehid olduğu gün de, sabah namazını camide kılmişti. Namaz dönüşünde pazara çıkmak için dışarıya çıktığında, biri kadın biri erkek iki cani tarafından, hanımının gözleri önünde kurşun yağmuruna tutuldu ve şehidlik makamına erişti.

Büyük şeytan Amerika'nın laik TC. istikbarnın tek alternatifi ve korkusu olan müslümanlar, kendilerine savaş açan PKK'nın "siyonist kuklası" bir örgüt olduğunu verejimin maşalığını yaptığını, müstekbirlere karşı yürütülen piyonları tarafından durdurulamayacağını bildirdiler.

Abdüsselam Yürür- Adana

Kaynak:Yeryüzü Dergisi 15 Ağustos 1992 Sayı: 21 Sayfa: 11

MURAT KONUKÇU: Ağustos 1999-Dağıstan

Dağıstan'ın Rus işgalinden kurtarılması için verilen mücadelede Türkiye'den giden müslümanlardan ilk şehidler verildi: Murat Konukçu (Cüheyman)-Cemil (Ebu Zeyneb) ve Avrupa'dan iki kardeş birlikte gelen ve büyüğü olan Faruk. Faruk, henüz 3.5-4 aylık islami bilince ulaşmış bir müslüman olduğunu öğrendik. Kardeşi halen cephede cihada devam etmektedir.

Şehidlerden iki Murat Konukçu, Karamürsel'de oturmaktaydı ve daha önce de, Bosna cephesinde 5 ay kalmıştı. Kosova'nın Sırp'lar tarafından yağmalanmaya başlaması üzerine de, Kosova'ya gitmek üzere Makedonya'ya gitti. Kosova'ya giremeden geri dönmek mecburiyetinde kalmıştı. Ne pahasına olursa olsun, Kosova'ya gitmeyi kafasına koymuştu. İkinci defa Makedonya'ya gitmişti. Geçiş emniyeti için gereken bağlantıları kurmuş, sınırda beklemekteydi ki barış anlaşması imzalandı. Yine geri dönmek mecburiyetinde kalmıştı.

Buradan dönüşünde, Bosna Cephesi'nden tanıdığı Karamürsel'i Salih'le zaman zaman derdleşirlerdi.

Geçtiğimiz pazar günü (29 Ağustos), Deprem felaketi sebebiyle, geçmiş olsun demek için, Karamürsel'de ziyaret ettiğimiz Salih, sohbet sırasında, Murat Konukçu'nun, Dağıstan cephesine gitmeden bir kaçgün önce, yine böyle bir sohbet esnasında Salih'e "Bu gün öyle bir rüya gördüm ki, çok enteresan. Bosna'da iken bir arkadaşım, aynen benim gördüğüm bu rüyayı gördüğünü anlattıktan sonraki gün, şehid olmuştu. Benim gördüğüm de, o kardeşimin anlattığı rüyanın aynısı. İnşallah Dağıstan'da şehid olurum" diyerek, şehadet özlemini dile getirmişti.

Cüheyman Mahlaslı Murat Konukçu, her sefere çıkışında, annesinden helâlik dilemek adeti idi. Annesi de ciğerparesini her seferinde "Hayırlısı ile git ve gel. Allah yardımcınız olsun" diye, dualar ederek uğurluyordu. Bunu arkadaşlarına öğünerek anlatırdı.

Şehadeti ise şöyle vuku buluyor Murat Konukçu'nun. Kendisi Şeleka tabir edilen ve Kamaz Kamyonu üzerine monte edilmiş, uçaksavar komutanıdır. Bu silahı iki kişi kullanmaktadır. Cüheyman Komutandır. Uçaklara aman vermemektedir. Uçaklar, bunların kamyonunu farkeder ve yüksekten bombardımana başlar. Bombardımandan kurtulmak için, kamyon, Dağıstan'lı mücahid şöför tarafından mevzi değiştirmek için manevraya başlıyor. Uçak çok yoğun bir bombardıman yapmaktadır. Kamyonu sürekli zikzak yaparak bombalardan kurtarmaya çalışan mücahid, bir ara bir rampaya gelir. Tam o esnada kamyonun freni patlıyor. Kamyon, sağ tarafta bulunan uçuruma doğru, yuvarlanmaya başlıyor. Şöför atlamaya muvaffak oluyor. Fakat Cüheyman lakablı Murat Konukçu ve yardımcısı Abdülbarî ismindeki Ördün'ü mücahid, kamyonun sağ taraftaki uçuruma yuvarlanması sonucu, şehid oluyorlar. Murat konukçu'nun cenazesini defneden Suud'lu Osman ismindeki mücahid, Murat'ın şehadet parmağının şehadet getirir vaziyette ve kalbinin üzerinde olduğunu, defnederken sağ kolunu ne kadar yanına koymaya çalıştıysa da, her seferinde kolu dirseğinden bükülerek, elini şehadet getirir vaziyette, kalbinin üstüne gitmekten alıkoyamıyor ve öylece defnettiklerini anlatıyor.

MUHYİDDİN KARAASLAN: 28 Ekim 1993-DİYARBAKIR

Daha Şuayb'ın taziyesi devam ederken, 28 Ekim 1993 Perşembe sabahı, yeni bir şehadet haberi geliyordu. Saat 8.00 sıralarında, evinden çıktıktan sonra, kendisine pusu kuran zalimlerin, silahlı saldırısı sonucu **Muhyiddin Karaaslan** da, şehidler kervanına katılıyordu.

21 yaşında, lise mezunu genç **Muhyiddin**, hakk'ın şahidliğini yapmanın bedelini, kanıyla ödemişti. Başından aldığı iki kurşun darbesiyle, özlediği şafağa doğru yol almıştı.

Devlet Hastahanesi acilinde otopsis yapılan **Muhyiddin**, polislin ailesine dayatmasından ötürü alelacele defnedildi. Müslümanların izzet yürüyüşü de böylelikle engellenmiş oluyordu. Şehadet aşığı müslümanlara, alçakça saldıran katiller, böyle yapmakla, boy veren direnişi yok edebileceklerini zannediyorlardı. Oysa ki bu direniş, ne ilkti ne de sondu, şehidlerin akan kanı gibi...

Evet, iki şehidi daha gömdük toprağa. Yeşersin ve yeni yeni filizler versin diye... Ne mutlu şehidlere ve ne mutlu şehadete koşanlara...

KAYNAK: Hira Dergisi-Kasım 93 Sayı:8 Sayfa:9

MUSTAFA BILGI: 21 Eylül 1969-Cağaloğlu/İstanbul

1950 yılında Bolu'nun Göynük İlçesi'nin Ekinciler Köyü'nde doğdu. Çiftçi bir ailenin, Mehmet Efendi'nin, Gülsüm Hanım'ın oğlu... İslam-Türk geleneğine bağlı, dinine bağlı, imanlı aile, Anadolu geleneğine uyuyor ve peygamberine layık olsun diyor, Mustafa koyuyor adını.

Çocukluk yılları... Bolu'nun bu yüksek yaylasında, evinin önündeki açıklıkta koşuş, oynayıp... Babası ile birlikte ufak yaşta camiye gidiş ve minnacık avuçlarını açıp Allah'a yalvarış... Ve daha küçük yaşında ailesinden aldığı temel terbiye...

Sonra ilkokula gidiş ve başarı ile okulu bitiş. Bu arada bir kardeşi daha oluyor Mustafa'nın: Halim. Yıllarca sonra şehid olan Mustafa'nın, ağabeyinin ardından

"Ben de ağabeyime benzemek, O'nun gibi olmak; ya şehid ya gazi olmak istiyorum. O'ndan öğrendim bunları." diyecek, Halim.

Mustafa ilkokulu bitirdi. Nereye gitmeli? Aile ve O'ndan ilerisi için çok şeyler ümid eden, ufakken bile O'nun büyüklüğünü sezen köylüleri: "Mustafa dinine, milletine, memleketine yararlı, Allah yolunda giden olsun" diyorlar ve İmam Hatip Okulu'na veriyorlar.

Bolu'nun dumanlı dağlarının; burcu, burcu iman kokan, saf bir Anadolu köyünün çocuğu, manevî başşehir İstanbul'a gelmiştir artık. Amcası Halim Bilgi'nin himayesinde, İstanbul İmam-Hatip Okulu'ndadır Mustafa... Ailesi mes'uttur. Çünkü, çocuklarına daha küçükken verdikleri, vermek istedikleri terbiye; islami terbiye; köküne bağlılık, belki alim değil ama mutlaka 'arif' Anadolu insanının verdiği ruh bozulmayacaktır. Çünkü, kuruluşu, bütün bir değerleri dejenere etmek gayesine matuf, fakat işleyişi bütün bu millet hayırına hususları gerçekleştirci ve gayri millî eğitim içinde "millî eğitimi" kısmen de olsa verebilen İmam-Hatip Okuluna verilmiştir, orada okumaktadır oğulları.

Birinci sene, ikinci sene... Nihayet, son sınıf.... 1967-68 ders yılında İmam Hatip Okulunu bitirir. Aynı yıl Pertevniyal Lisesi'nde, lise bitirme imtihanlarına girmeye başlayış. Mustafa dini eğitimin yanında, daha yararlı olmak gayesiyle bir başka yüksek tahsil müessesesine girmek gayesindedir.

İşte bu yıllarda O, artık tam şahsiyetini bulma, mukaddes değerler rayında lokomotif olabilme azmindedir.

Bunun ilk basamaklarını M.T.T.B Orta Öğrenim Komitesi ile çıkar. MTTB'nin "yarın gençliğidir" bedahatıyla genç yaşında, ya "eğilecek" ya da "kıran olsa da kınacak, fakat asla eğilmeyecek" orta öğrenim gençliği için kurmuş olduğu bir "Orta Öğrenim Komitesi" var. İşte Mustafa, bu Komitenin Başkanı oluyor.

Mustafa, öğrendiklerini, yandaşlarına, arkadaşlarına verebilme, daha çok öğrenebilme ve öğretebilme gayretinde: soysuzlaşmış, yozlaşmış, diskotek, çocuk yaşında bar-pavyon kuşu olmuş, hissiz, fiksiz; almadığı için, ebeveyni veremediği için terbiyesiz, köksüz, ruhsuz, ruhsuzlaştırılmış, geçmişinden bihaber, geleceği zaten aklına getirmeyen, sadece yaşı ve tabiiyeti, bir de nufus kağıdında yazan "Dini:İslam" ibaresi icabı, "Müslüman Türk Genci" diye adlandırılan, zavallılaştırılmış gençleri, orta tahsil gençlerini "doğru yola", "hidayete" çekebilme çabasında.

Mustafa'nın Başkanı olduğu MTTB Orta Öğrenim Komitesi çok yararlı oluyor, orta öğrenim gençliğine; filimler, her hafta seminerler, geziler, Müslüman Türk Genci'ne yaraşır "Liseler Şölenleri", verdikleri, verdirdikleri konferanslar...

İşte bu defa Mustafa Eskişehir'deki "Gençler Kurultayı"ndadır. Millî Türk Talebe Birliği'ni temsil etmekte, orada yaptığı konuşma ile topyekün Orta Öğrenim Gençliğine tercüman olmaktadır.

Mustafa, okuduğu Pertevniyal Lisesi'nde de sürdürmektedir mücadelesini: Okulda, daha lise çağlarında, körpe dimağları "solculuk" afyonu ile körletilmiş

"mukaddesat", "milliyet", düşmanlığı, "millî değerlere kıyasıya karşılık" aşlarıyla, zehirleriyle aşılanmış gençler ve onların çıkartıkları duvar gazeteleri var. Onlar var ama, bir de o gazeteyi duvardan alıp parçalayan, "öğretmen" isimli "öğretmeyen" kişilerin himayesindeki saptırılmışların kendilerini saptırmanın

oyunları ile başkalarını saptırmak isteyenlere "Durun!.. Bu sokak çıkmaz!.." diyen, bir de Mustafa Bilgi var.

Ve gene Mustafa Bilgi var, yakın arkadaşı (Yıllar sonra tıpkı arkadaşı gibi şehid olacak olan) Sedat Yenigün'ün MTTB'nin Millî Gençlik mecmuasında yazdığı gibi, hakk bildiğinde, "Hakk" davasında hiç korkmayan, yılmayan Mustafa Bilgi.... İşte misali: "Mustafa bize okuldaki münakaşalarından bahsediyordu..

Sosyoloji hocasının İslam'a zıt fikirler ileri sürdüğünü, O'nunla fikir mücadelesi yaptığını, sık sık tekrarlıyordu. Bir gün sınıf arkadaşlarından birini görmüştüm. Kendisi ile konuşurken Mustafa'dan bahis açıldı.

Mustafa'nın, davasını çok güzel müdafaa ettiğini, hatta bir gün iki ders boyu İslam'da Kadın mevzuunda uzun uzun konferansvari bir konuşma yaparak hocayı ikna ettiğini söyledi. Mustafa'ya daha çok ısındım."

Daha sonraları, yeni çıkan bir yönetmelikle İmam Hatip Okulu mezunlarının, Eylül ayında 6 dersten imtihana girerek, lise diploması alabileceklerini öğrenen

Mustafa'nın, bu defa Mecidiyeköy Lisesi'ne nakledilişi...

Allah'ın, yukarıdan beri izah ettiğimiz şekilde bahsettiği manevi güzelliği yanında, maddi güzelliği de yüzüne aksetmiş, yakışıklı, tertipli, düzenli, temiz, tertemiz bir genç Mustafa... İçile, dışıyla! Bir misal verelim, arkadaşı Sedat Yenigün'den: Biz Haziran'da mezun olduk. Yaz tatilinde arkadaşlarla dinlenmek için kamp yaptık. Mustafa kampa sonradan geldi. Geldiği zaman vakit akşamdı. Çadırımda bir kişilik yer vardı.

—Mustafa, gel benim çadırımda yer var, dedim. Bavulunu getirdi, koydu. Yatağını gösterdim, yataklarımıza uzandık. Konuştuk, saatlerce.... Çadırımızdan deniz bütün sakinliğiyle, ay ışığı altında görünüyordu. Tatlı ve serin bir hava diğerimizi dolduruyordu. Herkes uyumuştı. O sırada, bir şey almak için bavulunu açtı. Baktım, her zamanki temizliğini ve intizamını devam ettiriyor... Her şeyi düzgün, ütülü mendiller, katlanmış çoraplar. Her şey itinalı yerleştirilmişti.

—Ya! Her şeyinden yakışıklılık akıyor, diye takıldım.

Sabah ezanı ile uyanmak üzere yattık.

Kampta güzel günler geçirdik, beraberce yüzdük, yedik, içtik.

Mustafa bir ara kampı bırakarak Bolu'ya gitti ve tekrar döndü.

Arada sırada: "Şu dünyadan bir şey anlamıyorum. Her şeyi boş. Allah temiz bir ölüm verse de, kurtulsak. Zaten, beni bu hayata bağlayan, dinim ve imanımıdır." derdi.

Aynı Mustafa, altında taa 1968'in tarihi bulunan, Kendi el yazısı ile yazdığı ve halen de bu satırların yazanında mahfuz hatıra defterinin bir paragrafında, "Dünyada aradığımı bulamadım, saadete eremedim. Buna ancak, okulumun (İmam Hatip Okulunun) bana verdiği ile erebileceğim. Bütün dilediğim, bu dünyada erişemediğim saadete, Allah'ın öbür dünyada, gerçek dünyada beni eristirmesidir." demiyor muydu? Allah O'nun duasını kabul etmiş ki, O'nu öyle bir saadete eristirdi, gerçek alemde, peygamberlerden sonraki en yüksek basamağa, şehidiğe....

Bütün bunlardan sonra Mustafayı Millî Türk Talebe Birliği Kongresi'nde görüyoruz, hem de en ön safta. Fikirleriyle, münakaşa ve münazaralarıyla, karşısındakini alt ederek; kendisine ve arkadaşlarına saldıranlara karşı cesaret ve metanetini ortaya koyup, yumruklarını boşa gidertmeyerek.

Burada da görgü şahidini dinleyelim: "....MTTB'nin 49. Genel Kongresi başlayacaktı. Biz de birer birer MTTB mensubu olduğumuzdan, kongreyi takip etmemiz gerekirdi. Kampı bırakarak, beraberce İstanbul'a geldik. Günlerimiz artık Cağaloğlu'nda geçiyordu. MTTB bahçesinde arada sırada fikir münakaşaları oluyor, bizde fikirlerimizi beyan ediyorduk.

Daha sonra, seçime geçileceğinde, fazla oy kullanma isteklerini divan reddedince (Kürşat) isimli Ankara delegesi sahneye atladı, seçim sandığını tekmelediği gibi, aşağıya devirdi. Bunun üzerine büyük bir kavgaya başladı. Havada sandalyeler uçuşuyor, tahta parçaları kıyasıya vuruluyor, karlar akıyordu. İşte o sırada Mustafa'yı gördüm. Sahnenin tam önündeydi. Etrafı ana baba günüydü. Bir kaç kişi ile kavgaya ediyordu. Attığı yumruklar, hiç

boşa gitmiyordu. Şimdiye kadar hiç görmediğim bir hüviyete bürünmüştü Mustafa."

Ve MTTB seçimini "İslamcılar"ın kazanışı, yani Mustafa ve nice Mustafa'ların uğrunda can vermeyi şeref saydıkları davaya gönül bağlamışların kazanışı.... O akşam Sultanahmet Camii'nde kılınan şükür namazları, okunan Kur'an.... Hele, Mustafa'nın okuduğu Kur'an... İnanın kulaklardan gitmez halâ...

Ve gene o akşam, abdest alırken ağlayan, niye ağladığı sorulunca da, bütün masumiyetine rağmen Allah korkusunu "Ağabey, ben çok günahkânam. Allah'tan dileğim, bütün bu günahlarımı affettirecek bir ölümü bana etmesi." diyerek dile getiren Mustafa. Allah O'nun bu duasını da kabul etmiş ki, O'nun "kul" olması hasebiyle, bütün günahlarını affettirici bir ölümü, şehidliği nasib etti O'na ileride.... Kongre bitmiş, o bulanık atmosferinden çıkılmış, aydınlığa kavuşulmuş ve Mustafa da çalışmalarına başlamıştır artık.

Üniversite giriş imtihanları neticesi belli oluyor. Bir kağıt getiriyor postacı, Mustafa'ya... O'nu da, bizi de sevindiren bir kâğıt. Üniversite giriş imtihanlarında Mustafa çok yüksek puan almıştır. Aslı halen bu satırların yazanında bulunan ve 385 Sosyal, 346 Fen puanı aldığını gösteren kâğıt.... Artık, Mustafa ideallerini gerçekleştirme yolunda, milletine daha iyi hizmet edebilme imkânına kavuşma yolundadır. Bir taraftan Yüksek İslam Enstitüsü'ne devam edecek, bir taraftan da aldığı yüksek puanla istediği fakülteye girebilecektir. Herkesten öğrenmeye çalışıyor. "Teknik Üniversitesi mi, Siyasal Bilgiler Fakültesi mi, Hukuk mu, İşletme Fakültesi mi, Tıbbiye mi ??? Davaya, davasına en iyi hizmet yolu hangisidir? Bu defa Mustafa Milli Türk Talebe Birliği'nin tertiblediği Yahudiye La'net Haftası'da... Mescid-i Aksa yazılı önlük, elinde bayrak... Ve bir hatıra burada: Mescid-i Aksa yürüyüşünü gören annemin, "O, en öndeki kazaklı, heyecanlı, vecd içindeki kimdi?" diye soruşu, sonra aynı genci Nur-u Osmaniye Camii'nde namaz kılarken gördüğünü söyleyişi ve O'nun kim olduğunu bilmeyen ben; şehid olunca "O idi, O idi. En öndeki genç O idi." diye hüngür hüngür ağlayarak, gazetelerden O'nun resmini gösteren annem.

İnandığı davanın en iyi temsilcileri olduğunu gördüğü ağabeylerinin kazanması için, MTTB Kongresi'nde düşünmez bile canını....

29 Mayıs 1969 günü yapılan Fetih Toplantısı'nda, Sultanahmet Meydanı'ndaki konuşmasında, aynen: "Bir taraftan sahte kahramanlar, öbür yandan her şeyimizi borçlu olduğumuz ulu Fatihler. Bize Fatihlerimizi unutturmak, sahte kahramanlara taptırmak istiyorlar.

Fakat şu iyi bilinsin: Yeni nesil, Fatih Sultan Mehmet Han'ın torunudur. O'nun yolundadır.

Bir tarafta fethin sembolü Ayasofya. Seni kim koydu bu hallere Ayasofya?. Elbet sen gene İslam'ın sembolü olacaksın, elbet yeni Fatih'ler gelecek, yeni fetihler olacaktır." diyebilen, daha 19 yaşındaki bir gençtir.

BOMBA PATLIYOR

21 Eylül 1969, gece kapkaranlık, zifiri karanlık bir gece... Akrep yelkovanı kovalıyor. Nihayet 1'e çeyrek var.... Müthiş bir patlama oluyor Cağaloğlu'nda. Milli Türk Talebe Birliği'nde... Bir daha, bir daha... Alevler, koşuşan insanlar... Ve, alevler arasından "Allah, Allah" diyerek çıkan bir genç... Daha 19'unda, Göynük'ün Ekinciler Köyü'nden Mustafa Bilgi...

Bomba atılmıştır Milli Türk Talebe Birliği'ne. Bu ikinci bombadır. Birinciyi 3 Eylül 1969 gecesi, kimse yokken atmışlar ve bir iki cam kırılmış, sonra da faili meçul, ama aslında failin zihniyeti besbelli kalmıştı. Hepsi o kadar... Kulağın çınlasın, isterse öküz altında buzağı bulan Emniyet... İlgisiz, ilgisizler...

Ya bu... Bu ikinci bomba... Atanlar gene belli... Belli dedimse, zihniyeti belli tabii. Fail belki şu; hain, katil, cani belki bu. Mühim mi? Zihniyet tek: İslam düşmanlığı, Müslüman Türk düşmanlığı.

Saat gece yarısını geçeli epey olmuştu... 1'e geliyor neredeyse... Bombanın atıldığı MTTB Spor Müdürlüğü odasının tam karşısındaki binada oturan 15

yaşındaki gazete satıcısı çocuk, bir takım sesler duyarak uyanıyor. Hırsız var sanıyor... Ama o ne??? MTTB binasının yanından iki şahıs koşarak kaçıyorlar... Ve, hemen akabinde müthiş bir patlama, ardından bir daha bir daha... İşte, gazete satıcısı çocuğun verdiği ifade.

Mustafa ile beraberdik, 21 Eylül akşamı. O akşam namazda bize imamlik etti. Sonra saat dokuza gelirken ayrıldı bizlerden. bundan sonrasını, bizden ayrıldıktan sonra beraber olduğu Sedat Yenigün'den dinleyelim:

--Haydi artık Fatih'e gidelim, burada sıkıldım, dedi.

--Biraz bekle, Ömer (Göktaş), Mehmet (Göktaş), Yılmaz (Tunca) da gelecek, beraber gideriz, dedim.

Biraz sonra topluca çıktık. Konuşarak, neş'eli gidiyorduk. Yürüyerek Yavuz Selim'e kadar gelmiştik. Mustafa burada bizden ayrılacağını söyledi.. Ellerimizi tekmer teker sıkı.

--Hayırlı geceler, dedi ve ayrıldı.

Vakit epey ilerlemiştir. Spor odasının bir anahtarı da Mustafa'dadır. Gecenin geç vakti olduğundan, orada yatmak istemiştir herhalde.

Ve birdenbire uyanır Mustafa. İşte artık buradan sonrakileri bir Allah, bir Rahmetli Mustafa, bir de alçak katil veya katiller bilir. Bizinkisi sadece, şahit beyanlarına ve bazı vakialara dayanmak...

İşte yukarıda gazete satıcısı çocuğun ifadesi. İşte bombalanan yere ilk defa gelen Hasan isimli talebenin ifadesi: "Saat 1230'da yattım... Uyuyamamıştım. Birden ani bir patlamayla yatağımdan fırladım. Şeref Efendi sokağına doğru, halkın koştuğunu gördüm. Binanın arka kısmındaki spor müdürlüğü odası, alevler içindeydi. Yanan odanın yanından geçerken, birinin alevler içinde şuursuz hareketler yaptığını gördüm. Üstündekiler yanmaktaydılar.. Hemen arka kısma gelerek bir kaç defa "Recep!.." diye bağırdım. Bir müddet sonra gayet telaşlı bir halde Recep'i gördüm. "Mustafa Ölüyor !... Gelin dışarı çıkaralım" dedi. Biraz sonra, vücudunun her tarafı kan içerisinde Mustafa'yı bir polis arabasına koyup MTTB'den uzaklaştılar. Birliğin önündeki taşta oturup, ağlıyordum. Polisler beni de karakola götürüp ifademini aldılar."

Şimdi de Recep anlatıyor. "Gece bazı seslere uyandım. Üzerimi giyinene kadar kapımın şiddetle sarsıldığını duydum. Kapıyı açınca, yüzü gözü kan içinde Mustafa'yı gördüm. Kapıyı hemen kapamamı, kendisini öldüreceklerini söyledi. Kendisini yatağına attıktan sonra aynen "Kan kaybediyorum, beni buradan çıkar. Beni öldürecekler. Kurtar beni" diyordu. Koluna girdim. Üst koridordan sahne kapısına kadar yürüdük. Kapıyı kırarak açtım. Mustafa sahnenin merdivenlerine yığıldı ve daha fazla yürüyemeyeceğini söyledi. Ben de dışardaki kimselere haber verip, bir kaç kişi ile geri döndüm ve Mustafa'yı polis arabası ile hastahaneye kaldırdık."

Sıra hadiseyi gören diğerlerinde: "Patlama üzerine, patlamanın olduğu yere geldik. Binanın demir pencere çerçevesi, taa karşıdaki binaya yapışmıştı. Alevler vardı. Alevlerin içinde bir genç gördük. Hemen camdan kalas uzatıp kurtarmak istedik olmadı. Sonra koridora çıktı koşarak. Orada kurtarmak istedik. Kendisine bunun için bağırdığımızda: "Ben size ne yaptım? Burada şehid olurum gene de sizin elinize düşmem." diyordu. Sonra tekrar kayboldu. Yukarı çıkmış.

Tahkik Komisyonu ne diyor?

Ve, sonra MTTB'nin kendi bünyesinde kurduğu Tahkik Komisyonu'nun bulduğu ipuçları.... İşte bazıları:

1-Mustafa'nın içinde bulunduğu Spor Müdürlüğü odasının kapısı, dışardan kırılmıştır. Çünkü menteşeler içeriye doğru eğiktir.

2-Yaralanmış, üstü başı yanan bir kimsenin, içinde bulunduğu şaşkınlık nazara alınırsa, kilitli bir kapıyı açıp, dışarı çıkmasına imkân yoktur. Ayrıca, kapının kırıldıktan sonra yere yapışmış olan iç kısmında, hiç bir kan izi yoktur. Eğer, kapı hadiseden evvel kırılmamış olsaydı, iç tarafında kan izleri olması gerekirdi.

3-Patlamanın şiddetinden duvar çatlamış, pencere demirleri dışarıya fırlamıştır. Şu halde, tazyikle dışarı fırlaması gerekirken, odaya düşen ve hemen hemen hiç yanmayan oda kapısı, patlamadan evvel kırılmıştır.

4-Patlama çok şiddetli bir maddenin, hatta sıra ile ve periyodik olarak patlayacak şekilde ayarlanmış infilâk maddelerinin patlaması ile olmuştur. bu bir dinamit olabilir. Fakat asla bir molotof kokteyli v. s. değildir. Çünkü, onun kuvveti, yerden çok yüksekte bulunan pencere demirlerini yolun taa öbür tarafına fırlatmaya yetmez.

5-Spor odasındaki masanın çekmecesinde, bir kese kâğıdında kuru üzüm vardı. Hadiseden sonra, taa masanın oradan başlayarak, koridorda da devam eden ve

koridora açılan pencere önünde ve bahçede de görünen saçılmış üzüm taneleri tesbit edilmiştir. Bu da gösteriyor ki, o paketi, içinde önemli bir şey olduğu düşüncesiyle almışlar, ancak delinen kesekâğıdından yerlere düşen kuru üzüm taneleri hadisenin oluş şeklini aydınlatmağa yararmıştır.

6- Spor odasına giden koridora açılan pencerede, dışardan itme ile husule gelen tahta pervazların kırılması da dikkate değerdir.

7- Mustafa Bilginin başının iki yerindeki darbe ile husule gelmiş olan derin çukurlar da, başına kuvvetle, muhtemelen tabanca kabzası ile vurulduğunu göstermektedir.

8- Mustafa, odasına gittiği Recep'e "Recep, beni kurtar, beni öldürecekler." kendisini kurtarmak isteyenleri de, o anki şaşkınlığı ile mütecavizlerden sanarak "Ben size ne yaptım? Burada şehid olurum, gene sizin elinize düşmem." deyişi de, kendisine tecavüzde bulunulduğunu göstermektedir.

MTTB Tahkikat Heyeti'nin elde etiklerinden bize açıkladığı hususlar, bunlar. Daha ellerinde bir çok bilgi olduğunu, ancak bunları şimdi açıklamayacaklarını söylediler, bize.

İşte bütün bunlar bile, "Mustafa Bilgili (Dikkat edin Bilgi değil, Bilgili!) kendi yapmakta olduğu molotof kokteylinin elinde patlamasıyla ölmüştür." diye beyanat veren ve yaptığı tahkikatın isabet derecesi, şehidin soyadını bile doğru dürüst tahkik edememekten öteye gidemeyen İçişleri Bakanı Haldun Mentешеoğlu'nu tekzip etmez mi, hem de çok ağır şekilde. Aslında, Bakan kendi ifadesiyle kendini tekzip ediyor ya!..

Bütün bunlardan sonra, hadisenin oluşunu kafamızda kolaylıkla canlandırabiliriz atık: Spor odasında bir şeyler olabileceği düşüncesiyle (Neler tahmin ettiklerini tabii biz bilemeyiz, ancak o hainler bilir) veya orada yattığını bildikleri mücahidi öldürme gayesiyle, katiller, Spor Odasına giden koridora bakan pencereyi, pervazlarını kırarak açmışlar, sonra kapıya yüklenmiş ve kapıyı kırmışlar. Bu arada Mustafa uyanmış ve onlarla mücadeleye başlamış. Belki, O'nu öldürmek gayesiyle, belki de kendilerini tanıdığı korkusuyla, başına kuvvetli ihtimalle tabanca kabzası ile vurarak bayıltmışlar, hatta hadisenin oluşunda mantıklı sırayı takip edersek, ikisi üçü tutmuş biri kafasına vurmuş kabza ile (çünkü, kafasına şiddetle vurulmuş ki, bu da ancak bu tarzla olabilir kolayca.) ve Mustafa'yı bayıltmışlar. Sonra, odada arama yapmışlar ve üzüm torbasını mühim bir maddedir belki diye almışlar ve Mustafa'nın baygın bulunduğu odaya kuvvetli ihtimalle dinamit veya başka bir şey hem de bir kaç tane (meselâ, kiminin fitili uzun, kiminin kısa) atmışlar ve sokağa açılan pencereden kendilerine gözcülük etmekte olan iki arkadaşlarına da işaretlerin vererek gene geldikleri noktadan kaçmışlar.

Mantıklı silselaye devam edersek, iki ihtimal var burada: Ya patlamadan hemen önce Mustafa ayıldı ve tam kapıdan çıkmak üzere iken patlamalar oldu. Akabinde Mustafa çıkan yangını söndürmeye çalışırken elleri ve yüzü yandı, üstü başı tutuştu, bunun üzerine su aramağa dışlara gitti ve giderken kendini kurtarmağa geelenleri gördü, fakat katiller sanarak gitmedi, sonra da yukarı Recep'in odasına gitti.

Ya, Musafa, bayginken patlama oldu. Patlamada üstü başı tutuştu ve bundan sonra ayıldı. Dışarı çıktı, dışlara gitti.

Her ne hal ise. İşte bütün yukardakilerin ışığında bizim vardığımız, varılması mecburî olan izah yolu...

Yalnız, Mustafa'ya darbe vurulduğu muhakkak. Kafasındaki çukurluktan, duvarlara bir delikten fişkırdığını daha ilk bakışta belli eden kan izlerinden. Demek ki,